

*„Ishiguro újabb remekműve megint csak embervoltunk
szépségének és törekenységének érzésével tölt el bennünket.”*
The Guardian

Kazuo Ishiguro

Klara és a Nap

Irodalmi
Nobel-díj
2017

HELIKON

Kazuo Ishiguro

Klara és a Nap

Helikon
2021

Első rész

Amikor még újak voltunk, Rosa és én az üzlet közepén álltunk, a magazin stand mellett, és kiláttunk a kirakatablak nagyobbik felén. Így nézegethettük a kinti világot: az elszököző irodai dolgozókat, a taxikat, a futókat, a turistákat, a Koldusembert és a kutyáját és az RPO épületének alsó részét. Amikor már jobban beilleszkedtünk, a Vezető megengedte, hogy egészen előremenjünk, míg már közvetlenül a kirakatemelvény mögött álltunk, és akkor azt is megláthattuk, mennyire magas az RPO épülete. És ha épp a megfelelő időben álltunk oda, akkor láthattuk a Napot, ahogy az útját járja, a háztetők között átkelve a mi oldalunkról a másik oldalra, ahol az RPO épülete áll.

Ha volt akkora szerencsém, hogy ekképp láthassam, odatartottam az arcomat, hogy tápláló erejéből magamba szívjak, amennyit csak bírok, és ha Rosa is ott volt velem, neki is mondtam, hogy tegye ugyanezt. Egy-két perc múltán vissza kellett térnünk a kijelölt helyünkre, és amikor még újak voltunk, sokat aggódtunk, hogy mivel az üzlet közepéről nem gyakran látjuk a napot, mindinkább le fogunk gyengülni. A Rex nevű RB-fiú, aki akkoriban ott állt mellettünk, azt mondta nekünk, nincs miért aggódnunk, és hogy a Nap mindig utat talál rá, hogy elérjen bennünket, bárhol legyünk is. A padlódeszkákra mutatott, és azt mondta: „Épp idevetül a Nap rajzolata. Ha aggódtok, csak érintsetek meg, és újra megerősödtök.” Épp nem voltak bent vásárlók, amikor ezt mondta, a Vezető pedig épp azzal volt elfoglalva, hogy a Piros Polcokra pakolt fel valamit, és én nem akartam az engedélykéréssel megzavarni. Úgyhogy vettem egy pillantást Rosára, és amikor ő üres tekintettel nézett vissza rám, tettem két lépést előre, leguggoltam, és kinyújtottam a két kezemet a padlón a Nap fényrajzolata felé. De amint az ujjaim hozzáérték, elhalványult, és hiába követtem el minden tőlem telhetőt - megütöttem a helyet, ahol az imént még ott volt, és amikor ez nem vált be, a tenyeremmel dörzsöltem a padló deszkáit -, csak nem jött vissza. Amikor felegyenesedtem, a Rex nevű RB-fiú azt mondta:

- Micsoda falánkság, Klara. Ti, RB-lányok mindig annyira falánkak vagytok.

Ha új voltam is még akkor, nyomban felmerült bennem, hogy ez semmiképp nem lehetett az én hibám; a Nap rajzolata véletlenül éppen akkor tűnt el onnan, amikor én hozzáértem. De a Rex nevű RB-fiú arca komoly maradt.

- Minden tápláló erejét beszívtad magadba, Klara. Nézd, majdnem sötét lett.

És tényleg: az üzletet valóban ellepte a homály. Sőt még kint az utcán a lámpaoszlop is halványabb lett, szinte elszürkült rajta az Elszállítás-Jelzőtábla is.

- Bocsánat - mondtam a Rex nevű RB-fiúnak, majd Rosához fordultam -, sajnálom, nem állt szándékomban az egészet magamnak elvenni.

- Most miattad - mondta a Rex nevű RB-fiú - le fogok gyengülni estére.

- Te most viccelsz - mondtam neki -, tudom, hogy viccelsz.

- Nem viccelek. Lehet, hogy máris beteg vagyok. És mi történt azokkal az RB-kkel az üzlet hátuljában? Valami máris nincs velük rendben. És mostantól csak még rosszabbul lesznek. Nagyon falánk voltál, Klara.

- Nem hiszek neked - mondtam, de már nem voltam annyira biztos a dolgomban. Odanéztem Rosára, de az ő arca még mindig ugyanolyan kifejezéstelen volt.

- Máris rosszul vagyok - mondta a Rex nevű RB-fiú. És kissé előrerogyott.

- De hát te magad mondtad! Hogy a Nap mindig utat talál hozzánk. Te most tréfálsz, tudom én!

Végül sikerült meggyőzőnöm magamat arról, hogy a Rex nevű RB-fiú csak ugrat engem. De azon a napon azt éreztem, hogy Rexben, szándékomon kívül, valami kínos érzést ébresztettem fel, valamit, amiről az üzletben a legtöbb RB még beszélni sem szeret. Azután nem sokkal később megtörtént az a dolog Rexszel, amitől gondolkodóba estem, hogy még ha tréfát üzött is velem aznap, mégis félig komolyan mondta, amit mondott.

Ragyogó fényes reggel volt, és Rex már nem volt mellettünk, mert a Vezető áthelyezte a bejáratí ajtó mellé az első fülkébe. A Vezető mindig azt mondta, minden pozíciót gondosan megterveznek, és hogy akár egyik, akár másik helyen állunk, mindenütt ugyanannyi az esélye annak, hogy kiválasztanak minket. Még ha így volna is, mindannyian tudtuk, hogy az üzletbe belépő vásárló tekintete elsőként a bejáratí ajtó melletti fülkére

esik, és Rex természetesen nagyon örült annak, hogy most ő volt ott soron. Figyeltük az üzlet közepéről, ahogy ott áll, felemelt állal, a testén végig a Nap fényrajzolatai, és Rosa egyszer csak odahajolt és azt mondta: „Ó, hát nem csodásán mutat! Bizonyára hamarosan otthonra talál!”

A harmadik napon, amit Rex a bejárati ajtó melletti első fülkében töltött, bejött egy lány az édesanyjával. Akkoriban még nem igazán tudtam jól bemérni az életkort, de emlékszem, a lányt tizenhárom és fél évesnek becsültem, és most úgy vélem, nem is tévedtem. Az anyja tisztviselő volt, és a cipője meg a kosztümje alapján meg tudtuk állapítani, hogy magas állású hivatalnok lehet. A lány egyenesen odament Rexhez, és megállt előtte, az anyja pedig megindult felénk, ránk pillantott, majd továbbment hátra, ahol két RB ült az Üvegasztalon, a lábukat lezseren lógáztatva, ahogy a Vezető meghagyta nekik. Az anyja egyszerre visszaszólt a lányának, de az rá sem hederített, csak bámult tovább Rex arcába. Aztán kinyújtotta a kezét, és végigfuttatta Rex karján. Rex persze nem szólt egy szót sem, csak lemosolygott a gyermekre, de nem mozdult, pontosan úgy, ahogy megszabták nekünk, hogyan viselkedjünk, ha a vásárló élénk érdeklődést tanúsít irántunk.

- Nézd! - súgta oda Rosa. - Öt fogja választani! Beleszeretett. Milyen szerencsés fickó! - Óldalba böktem Rosát, hallgasson már, hiszen könnyen meghallhatnak minket.

Most a lány szólt oda az anyjának, és azután mindjárt mindketten ott álltak a Rex nevű RB-fiú előtt, végigvizsgálták tetőtől talpig, a kislány oda-odanyúlt, hogy megérintse. Halk hangon tanácskoztak, aztán hallottam, amint a lány azt mondja:

- De ő maga a tökély, Mami! Es gyönyörű - majd egy perc múlva hozzátette: - Na, Mami, mi lesz már!

Eddigre szép csendben a hátuk mögött termelt a Vezető. Végül az anyja a Vezetőhöz fordult, és megkérdezte:

- Melyik modell is ez?

- A B2 -es - mondta a Vezető. - Harmadik széria. Rex tökéletes társaság a megfelelő gyermek számára. Különösen azért, mert szerintem képes serkenteni a serdülőknél a lelkiismeretes és szorgalmas hozzáállást.

- Nos, az ugyancsak ráférne erre az ifjú hölgyre itt.

- Ó, Mami, ő maga a tökély!

Aztán az anya azt mondta: - B2, harmadik széria. Azoknak van az a napenergia-elnyelési problémájuk, ugyebár?

Épp így mondta, Rex füle hallatára, még mindig mosollyal az arcán. Rex is csak mosolygott tovább, de a gyermek eltanácstalanodott, értetlenül nézett hol Rexre, hol az anyjára.

- Az igaz - mondta a Vezető -, hogy a harmadik szériával volt néhány kisebb gond az elején. De azok a jelentések erősen túloztak. Normál fényviszonyokkal rendelkező környezetben egyáltalán nem merülhet fel semmiféle probléma.

- Úgy hallottam, az abszorpciós rendellenességek további problémákhoz vezethetnek - mondta az anya -, még viselkedési zavarokhoz is.

- Asszonyom, teljes tisztelettel jegyzem meg, a hármas széria modelljei már sok gyermek életébe hoztak mérhetetlen boldogságot. Hacsak nem Alaszkában élnek, vagy egy bánya tárnájában a föld alatt, semmi aggodalomra nincs oka.

Az anya még egyszer végignézett Rexen. Végül aztán megrázta a fejét: - Sajnálom, Caroline. Értem, miért tetszik neked. De ő nem ránk vár. Majd találunk neked egyet, amelyik tényleg tökéletes.

Rex csak mosolygott tovább, még akkor is, miután a vásárlók elmentek, semmijeit nem adva, hogy elszomorodott volna. De nekem ekkor jutott eszembe, ahogy korábban tréfálkozott velem, és ezek után már biztos voltam benne: azok a kérdések a Napról, meg hogy mennyit tudunk beszívni tápláló erejéből, már jó ideje keringhettek Rex fejében.

Mára nyilván rájöttem már, hogy ezzel Rex nem volt egyedül. De hivatalosan ebből egyáltalán nem csináltak ügyet - mindnyájan rendelkezünk azokkal a műszaki feltételekkel, amelyek biztosították azt, hogy ne hathassanak ránk olyan tényezők, mint például az elhelyezésünk egy adott helyiségen belül. De ennek ellenére egy RB, ha csak pár órára távol van a Naptól, máris érzi magában az egyre növekvő letargiát, és elkezd szorongani amiatt, hogy netán valami baja van - egy csak rá jellemző, egyedi hibája, és ha ez a napvilágra kerül, akkor soha nem talál otthont magának.

Ez volt az egyik oka annak, hogy annyira sokra tartottuk, amikor magában a kirakatban állhattunk. Mindünknek megígérték, hogy egyszer rá is sor kerül, és mind nagyon vágytunk rá, hogy ez elkövetkezzék. Ez részben annak az érzésnek volt köszönhető, amit a Vezető úgy

fogalmazott: „kivételes megtiszteltetés”, ha valaki az üzletet a kinti világ irányába képviselheti. És persze bármit mondott is a Vezető, mindegyikünk tudta, hogy a kirakatban állva sokkal nagyobb esélye van arra, hogy őt válasszák. De a legnagyobb dolog ebben is - amit szép csendben mindannyian megértettünk - a Nap volt és az ő tápláló ereje. Rosa egyszer suttogva fel is hozta ezt nekem, nem sokkal azelőtt, hogy mi következünk.

- Klara, nem gondolod, hogy ha végre már a kirakatban leszünk, annyi jóban részesülünk, hogy többé sosem szenvedünk belőle hiányt?

Akkor én még mindig meglehetősen új voltam, úgyhogy nem tudtam, hogyan kellene erre válaszolnom, még ha nekem is sokat járt az eszemben ugyanez a kérdés.

Azután végre ránk került a sor, és Rosa meg én egy reggel beléptünk a kirakatba, gondosan ügyelve, nehogy bármit is fellökjünk a kiállított tárgyak közül, mint ahogy az az előző heti párossal előfordult. Az üzlet természetesen még nem volt nyitva, és én azt hittem, a fémredőny még teljesen le lesz eresztve. De ahogy elfoglaltuk a helyünket a Csíkos Kanapén, észrevettem, hogy keskeny rés fut végig a redőny alján - bizonyára a Vezető húzta fel kicsit, amikor ellenőrizte, hogy minden elő van-e készítve a számunkra -, és azon a résen a Nap fénye ragyogó négyszöget vetít be, amely felkúszott az emelvényre, és ott ért véget egyenes vonalban, pontosan mielőttünk. Éppen csak egy kicsit kellett kinyújtatnunk a lábunkat, hogy beleérjünk a melegébe. És akkor én már tudtam, hogy bármi legyen is a válasz Rosa kérdésére, itt hamarosan valóban meg fogunk kapni jó hosszú időre minden tápláló erőt, amire csak szükségünk van és lesz. És amikor a Vezető megérintette a kapcsolót, és lassan egészen felment a fémredőny, vakító fény borított el minket.

Ezen a ponton meg kell vallanom, számomra mindig volt egy másik oka is annak, hogy a kirakatban akarjak lenni, és ennek semmi köze nem volt a Nap tápláló erejéhez, vagy ahhoz, hogy engem választanak-e a vásárlók. Én, a legtöbb RB-től eltérően - Rosától is -, mindig vágytam arra, hogy minél többet láthassak a kinti világból, és megfigyelhessem a legkisebb részletekig. Így tehát amikor a fémredőny felment, a felismerés, hogy már csak a kirakat üvege van közöttem és az utca között, hogy szabadon nézegethetem, közelről és egészében, azt a rengeteg mindent, amit addig

csak mint sarkokat és éleket láthattam, annyira felizgatott, hogy egy pillanatra majdnem megfeledkeztem a Napról és a hozzánk való jóságáról.

Először láthattam azt, hogy az RPO épülete valójában különálló téglákból áll össze, és hogy nem fehér, ahogy mindig is hittem, hanem halványsárga. Most azt is láttam, hogy sokkal magasabb, mint képzeltem - huszonkét emeletnyi -, és hogy az ismétlődő ablakok mindegyike alatt a maga saját egyedi párkánya fut. Láttam, hogy a Nap éppen átlós vonalat húz az épület frontjára, amitől az egyik oldalán csaknem féhéren vakító háromszög látszott, míg a másik nagyon sötétnek tűnt, noha már tudtam, hogy az egész halványsárga színű. És nem elég, hogy láttam minden egyes ablakot, fel egészen a manzárdtetőig, de meg-meg-pillantottam az odabent álló, ülő vagy járkáló embereket is. Azután lent az utcán láttam a járókelőket, a különféle cipőket, papírpoharaikat és válltáskáikat, a kis kutyákat, és ha akartam, bármelyiküket követhette a tekintetem egészen a gyalogosátkelőig, és túl a második Elszállításjelzőtáblán is, ahol két karbantartó állt egy csatornanyílás felett, és mutogattak valamit. Pontosan beláttam a taxik belsejébe, ahogy lassítottak, hogy átengedjék a tömeget a gyalogosátkelőn - láttam egy sofőr kezét, ahogy ütögette a kormányt, és a sapkát, amit az utasa viselt.

Ahogy telt a nap, mi úgy teltünk a Nap melegével, és láttam, hogy Rosa nagyon boldog. De azt is észrevettem, hogy alig néz meg valamit, hogy a szemét kitartóan az éppen előttünk álló első Elszállítás- Jelzőtáblára szögezi. Csak akkor fordította oda a fejét, ha mutattam neki valamit, de azután hamar elvesztette az érdeklődését, és visszatérő tekintetével újra csak a járdát és a táblát bámulta odakint.

Rosa csak akkor nézett tartósabban másfelé, ha egy járókelő megállt a kirakat előtt. Az ilyen esetekben mindannyian úgy viselkedtünk, ahogy a Vezető tanította nekünk: „semleges” mosolyt öltöttünk, és az utca túloldalára átnézve az RPO épületére tapasztottuk a tekintetünket, úgy nagyjából középmagasságban. Nagy volt a kísértés, hogy az odalépő járókelőt közelebbről is megnézzük, de a Vezető elmagyarázta, hogy egy ilyen pillanatban rendkívüli módon közönséges viselkedés volna, ha szemkontaktust teremtenénk vele. Csakis akkor, ha a járókelő már konkrétan nekünk adott jelet, vagy szólt hozzánk a kirakatüvegen át, csakis akkor volt szabad nekünk is válaszolnunk, de előbb semmiképp.

Az előttünk megálló emberek közül, mint kiderült, a többséget egyáltalán nem mi érdekeltük. Csupán le akarták venni az edzőcipőjüket, hogy valamit csináljanak vele, vagy csak nyomkodták az oblongjukat. Bár voltak néhányan, akik közvetlen közel jöttek a kirakatüveghez, és belestek rajta. Legtöbbjük gyermek volt, nagyjából olyan korúak, mint akikhez a leginkább illettünk, és úgy látszott, örülnek annak, hogy láthatnak minket. A gyermekek, akár egyedül, akár a hozzájuk tartozó felnőttel, rendszerint izgatottan léptek oda, és mutogattak, nevettek, fura arcomat vágtak, megkocogtatták az üveget, beinteztek.

Egyszer-egyszer - és én hamarosan szert tettem arra az ügyességre, hogy az ablak előtt állókat figyeljem, miközben látszólag az RPO épületét bámulom - megállt előttünk és bebámult ránk egy-egy olyan gyermek, akiből áradt a szomorúság, olykor a harag is, mintha csak valami rosszat követtünk volna el ellene. A következő pillanatban az ilyen gyermek könnyeden átváltva ugyan szintén nevetgélni és integetni kezdhetett, de én gyorsan megtanultam, és már a kirakatban töltött második napunk után meg is tudtam állapítani a különbséget. Már amikor a harmadik vagy negyedik alkalommal jött oda elénk egy ilyen gyermek, megpróbáltam beszélni erről Rosával, de ő csak mosolygott, és olyasmit mondott: „Klara, te túl sokat aggodalmaskodsz. Biztos vagyok benne, hogy az a gyermek tökéletesen boldog volt. Hogy is ne lett volna az egy ilyen napon? Ma az egész város annyira boldog.”

De én a harmadik kirakati napunk végén megemlítettem ezt a Vezetőnek is. Megdicsért minket, azt mondta, „gyönyörűek és méltóságteljesek” vagyunk a kirakatban. Az üzletben addigra már le voltak véve a fények, az üzlet hátuljában ácsorogtunk a falnak támaszkodva, volt, aki az érdekes magazinokban lapozgatott, készültünk aludni. Rosa az oldalamon állt, és láttam a válla tartásán, hogy már félig alszik. Úgyhogy amikor a Vezető megkérdezte, jól telt-e a napom, megragadtam az alkalmat, hogy beszéljek neki a kirakathoz odalépő szomorú gyermekekről.

- Klara, te egészen rendkívüli vagy - mondta a Vezető halkra fogva a hangját, hogy ne zavarja Rosát és a többieket. - Nagyon sok mindent veszel észre és szívsz magadba - és mintha csodálkozna ezen, megrázta a fejét, azután így szólt: - Meg kell értened, hogy mi nagyon különleges üzlet vagyunk. Rengeteg gyerek van odakint, aki boldog volna, ha téged választhatna, vagy Rosát, vagy bármelyikötöket innen. De ez lehetetlen a

számukra. Nem vagytok elérhetőek nekik. Ezért jönnek oda a kirakatüveghez, hogy arról álmodjanak, hogy ti az övék vagytok. De aztán elszomorodnak.

- Vezető, az ilyen gyermekek... Lehet-e valaha is az ilyen gyermeknek otthon Robotbarátja?

- Feltehetőleg nem. De egy olyan, mint *te*, biztosan nem. Tehát ha olykor egy gyerek fura módon néz rád, keserőséggel vagy szomorúsággal a szemében, ha mond valami kellemetlent a kirakatüvegen keresztül, ne gondolj semmi különöset. Csak jusson eszedbe ez. Hogy a legvalószínűbb, hogy az ilyen gyerek frusztrált.

- Az olyan gyermek, akinek nincs RB- Je, bizonyára nagyon magányos lehet.

- Ja, még ez is - mondta a Vezető csendesen. - Magányos. Igen.

Lesütötte a szemét, és egészen elnémult, úgyhogy kivártam. Aztán hirtelen mosolyra fakadt, és kinyújtva felém a kezét gyengéd mozdulattal elvette tőlem a magazint, amit lapozgattam.

- Jó éjt, Klara. Legyél ugyanolyan csodálatos holnap is, mint ma voltál. És ne felejtsd el: most te meg Rosa képviseltek minket az egész utca színe előtt.

*

A kirakatban töltött negyedik napunktól már eltelt a fél délelőtt, amikor megláttam, hogy egy taxi lassít az utcán, aminek a sofőrje épp kihajol, hogy jelezze a többi taxisnak, engedjék át a sávokon az üzletünk előtti útpadkáig. Josie szeme rám tapadt, ahogy kiszállt a járdára. Sápadt volt és vékonyka, és ahogy közeledett felénk, láttam, hogy nem úgy lépked, mint a többi járókelő. Valójában nem volt lassú, de mintha minden lépése után meg akart volna győződni arról, hogy még mindig teljes biztonságban haladhat tovább, és nem fog elesni. Tizennégy és fél évesnek becsültem az életkorát.

Mihelyt annyira közel jött, hogy maga mögött hagyta az összes arra haladó járókelőt, megállt és rám mosolygott.

- Szia - mondta a kirakatüvegen át. - Hahó, hallasz engem?

Rosa kitartóan bámult előre az RPO épülete irányába, ahogy elvárták tőle. De én most, hogy meg lettem szólítva, már egyenest ránézhettem a gyermekekre, viszonzhattam a mosolyát, és bátorítóan bólinthattam neki.

- Tényleg? - mondta Josie, noha nyilván akkor még nem tudtam, hogy ez a neve. - Hisz még *én* is alig hallom magam! Te tényleg hallasz engem?

Ismét bólintottam, ő pedig megrázta a fejét, mint aki igazán le van nyűgözve.

- Nahát! - mondta, és hátranézett a válla felett (még ezt a mozdulatot is óvatosan tette meg) a taxi felé, amiből az imént kikászálódott. A kocsi ajtaja, ahogy hagyta, ott lengedezett kinyitva a járda felett, a két alak is még mindig ott ült a hátsó ülésen, beszélgettek, és a gyalogosátkelőn túlra mutogattak valamire. Ügy tűnt, Josie örül, hogy a hozzá tartozó felnőtteknek nem akarózik kiszállni, és tett még egy lépést közelebb, míg a pofija már majdnem a kirakatüveghez tapadt.

- Láttalak tegnap - mondta.

Próbáltam visszaemlékezni a tegnapi napunkra, de mivel nem találtam semmiféle emléknymot Josie-ról, csodálkozva néztem vissza rá.

- Hé, emiatt nehogy rossz érzésed legyen, vagy ilyesmi, semmi esetre se vehetél észre! Az úgy volt, hogy egy erre járó taxiban ültem, ami még *ennyire* se lassított. De én láttalak a kirakatodban, és ezért mondtam a Mamának, hogy ma álljunk meg itt - visszalesett a taxira, megint ugyanazzal az óvatossággal a mozdulatában. - Hú, még mindig Mrs. Jeffriesszel beszélget. Jó sokba fog kerülni ez a beszélgetés, nem igaz? Az a taxióra most is pörög.

Ekkor láttam meg, mennyire kedves az arca, amikor elneveti magát. De furcsa módon ugyanebben a pillanatban merült fel bennem először, hogy Josie is azoknak a magányos gyermekeknek az egyike lehet, akikről a Vezető és én beszélgettünk. Odapillantott Rosára - aki még mindig kötelességtudóan bámulta az RPO épületét -, és így szólt: „Igazán nagyon helyes a barátnőd.” De még ki se mondta, Josie-nak máris újra rajtam volt a tekintete. Néhány másodpercig csendben méregetett, én pedig elkezdtem aggódni, nehogy kiszálljanak a hozzá tartozó felnőttek, mielőtt mondani tudna még valamit. De azután megszólalt:

- Tudod, mit, a barátnőd tökéletes Robotbarátnője lesz majd valakinek valahol, de mikor tegnap erre gurultunk az autóval, és megláttalak *téged*, akkor arra gondoltam, ez ő, ő az az RB, akit mindig is kerestem! - újra elnevette magát. - Bocsánat. Lehet, hogy ez tiszteletlenül hangzik - azzal ismét odafordult a taxi felé, de a két alak a hátsó ülésen semmijeit nem mutatta, hogy ki akarnának szállni.

- Francia vagy? - kérdezte. - Ólyan franciásan nézel ki.

Mosolyogva ráztam meg a fejemet.

- Volt az a két francia lány - mondta Josie -, akik eljöttek az utolsó összeövetelre. Mindkettőnek ilyen frizurája volt, csinosan rövidere vágva, mint a tied. Nagyon helyesek voltak.

Még egy percig némán figyelt engem, és én úgy véltem, a szomorúság újabb apró jelét látom rajta. De akkoriban még mindig eléggé új voltam, úgyhogy nem lehettem ebben egészen biztos. Azután felderülve mondta:

- Hé, skacok, nektek nem lesz itt dögmelegetek, hogy így kell itt ülnötök? Nem kértek egy üdítőt vagy valamit?

Megráztam a fejemet, és felemeltem a kezemet, a tenyeremmel felfelé, hogy jelezzem, mennyire szeretjük, ha a Nap tápláló ereje a testünket éri.

- Jaa, igen. Erre nem gondoltam. Szerettek a napon ülni, nem igaz?

Megint hátrafordult, ezúttal azért, hogy felnézzen az épületek tetejére. Ebben a pillanatban a Nap a házak közötti résben járt az égen, úgyhogy Josie azon nyomban összehúzta a szemét, és visszafordult hozzám.

- Nem tudom, hogy csináljátok. Mármint hogy így néztek anélkül, hogy káprázni kezdene a szemetek. Én egy másodpercig se bírom.

Homlokához emelt tenyerével beárnyékolta a szemét, és ismét elfordult, de ezúttal nem azért, hogy a Napba nézzen, hanem valahová az RPO épületének teteje felé. Öt másodperc múlva megint visszafordult hozzám.

- Úgy saccolom, ahol ti ültök, skacok, onnan nézve a Nap biztos a mögé a nagy épület mögé megy le, nem igaz? Ez biztos azt is jelenti, hogy soha nem látjátok meg, hol megy le *igazából*. Kz az épület biztos mindig az útjában áll - gyorsan vetett egy pillantást hátra, hogy ellenőrizze, a felnőttek még mindig a taxiban ülnek-e, aztán folytatta: - Ahol mi lakunk, semmi nem áll az útjába. Föntről a szobámból pontosan odalátni, ahol a Nap lemegy. Pont arra a helyre, ahova elmegy éjszakára.

Bizonyára látszott rajtam, mennyire csodálkozom. És a szemem sarkából láttam, hogy Rosa is, egészen megfélekezve magáról, döbbenet bámul Josie-ra.

- Bár azt nem látom, hol jön fel reggel - mondta Josie. - Annak útjába állnak a hegyek meg a fák. Valahogy úgy van, mint itt, azt hiszem. Mindig útban van valami. De az este egész más. Azon az oldalon, ahova az én szobám néz, széles és üres térség van. Ha eljönnél és velünk élnél, magad is láthatnád.

Most az egyik felnőtt, majd utána a másik is kilépett a taxiból a járdára. Josie nem látta őket, de talán valamit meghallhatott, mert gyorsabban kezdett beszélni.

- Eskü, pont azt a helyet lehet onnan látni, ahol lemegy!

A felnőttek nők voltak, mindketten a magas állású tisztviselők drága, elegáns ruházatát viselték. Úgy ítéltam, a magasabb növésű az anya, akit Josie emlegetett, mert kitartóan figyelte Josie-t, még akkor is, amikor arcon csókolták egymást a társaságában lévő másik hölgygel. Azután a másik hölgy elment, bekeveredett a többi járókelő közé, az anya pedig egészen felénk fordult. És, csak egyetlen másodpercre, már nem Josie hátára vetette szúrós tekintetét, hanem rám, én pedig azon nyomban elnéztem másfelé, fel az RPO épületére. Josie viszont megint hozzám beszélt az üvegen át, lehalkított, de még hallható hangon.

- Most mennem kell. De nemsokára visszajövök. És még többet beszélgetünk - majd hozzátette, már majdnem suttogva, hogy kizárólag csak én hallhattam: - Ugye, nem mész el innen?

Megráztam a fejemet, és mosolyogtam.

- Akkor jó. Rendben. Hát akkor mára el kell búcsúznom. De csak mára!

Eddigre az anya már közvetlenül Josie mögött állt. Fekete hajú, karcsú nő volt, bár nem olyan karcsú, mint Josie vagy egynémely futó. Így közelebről már többnek becsültem a korát: úgy negyvenötnek. Mint már említettem, nem voltam még annyira pontos az életkorbecslésben, de ez többé-kevésbé mégis helytálló volt, feltehetőleg. Távolabbról fiatalabbnak ítéltam, de most, hogy közelebb volt, megláttam a mély ráncokat a szája körül, a szemében pedig egyfajta ingerült kimerültséget. Azt is észrevettem, hogy amikor az anya hátulról Josie felé nyúlt, a kinyújtott kar tétovázott kissé a levegőben, majdnem vissza is húzta, mielőtt a lánya vállára tette volna.

Belemerültek a járókelők áramába, a második Elszállítás- Jelzőtábla irányába haladva, Josie azokkal a vigyázó léptekkel, az anyja karja a lánya válla körül, így ballagtak együtt. Mielőtt még elhagyták volna a látóteremet, Josie egyszer csak visszanézett, és - pedig emiatt meg kellett zavarnia a lépteik ritmusát - még egyszer integetett nekem.

*

Aznap délután, már később, Rosa így szólt hozzám: - Klara, hát nem furcsa? Én azt hittem, mennyi sok RB-t fogunk látni odakint, ha egyszer a kirakatba kerülünk. Mindazokat, akik már otthonra lelték. De nincs is annyira sok. Kíváncsi lennék, hol vannak.

Ez volt az egyik nagyszerű dolog Rosát illetően. Lehet, hogy rengeteg mindent nem vett észre, és ha még oda is mutattam neki valamire, akkor sem látta meg, mi abban a különleges vagy érdekes. Mégis, időnként újra és újra voltak ilyesfajta megfigyelései, mint ez is. Amint kimondta, magam is rájöttem, hogy arra számítottam, majd milyen sok RB-t fogok látni a kirakattól, boldogan sétálgatva a hozzájuk tartozó gyermekekkel, sőt akár magukban sietve a dolguk után, és még ha magamnak nem is ismertem be, ez engem is megdöbbsentett, és kissé csalódott voltam.

- Igazad van - mondtam jobbra-balra fordulva -, ebben a pillanatban sincs egyetlen RB sem e között a rengeteg járókelő között.

- Az ott nem az? Amelyik a Tűzlétrás Ház mellett megy el éppen?

Mindketten alaposan megnéztük, aztán egyszerre csóváltuk meg a fejünket.

Bár ő maga hozta fel ezt a kérdést a kinti RB-kről, jellemző volt, hogy hamarosan ez iránt is elvesztette az érdeklődését. Mire a szemembe ötlött az RPO épülete mellett álló üdítőitalos stand előtt elhaladó tizenéves fiú az RB- Jével, Rosa már csak üresen bámult a nyomukba. De én továbbra is azon töprengtem, amit Rosa mondott, és ahányszor csak egy RB elhaladt előttünk, valahogyan mindenképp gondoskodtam róla, hogy tüzetesen szemügyre vehessem. És nemsokára szembeötlött egy különös dolog: mindig több RB-t lehetett látni az RPO épülete oldalán, mint a mi oldalunkon. És gyakorta megesett, hogy ha egy **RB** véletlenül mégis felénk közeledett, amint a hozzá tartozó gyermekkel elhagyták a második Elszállítás- Jelzótáblát, akkor a gyalogátkelőt választották, csak hogy ne kelljen az üzlet előtt elhaladniuk. És ha egy-egy RB végül mégis elsétált előttünk, mindegyikük szinte mindig nagyon furcsán viselkedett, felgyorsították a lépéseiket, végig elfordítva tartották a fejüket. Akkor elcsodálkoztam: talán mi - az egész üzlet - szégyenérzetet keltünk bennük. Felmerült bennem: vajon Rosa és én, ha egyszer otthonra lelünk, szintén kellemetlenül érezzük majd magunkat, ha bármi arra emlékeztet bennünket, hogy nem mindig éltünk együtt a hozzánk tartozó gyermekkel, hanem egy *boltban* laktunk? De akármennyire is erőlködtem, nem tudtam

elképzelné, hogy akár Rosa, akár én valaha is így érezzük az üzlet iránt, a Vezető és a többi RB iránt.

Azután, mialatt tovább figyelgettem mindazt, ami kint zajlott, egy másik lehetséges magyarázat is felmerült bennem: hogy az RB-k nem szégyent éreznek, hanem félnek. A kinti RB fél, mert mi új modellek vagyunk, és retteg tőle, hogy a hozzá tartozó gyermek hamarosan úgy dönt, ideje már eldobni őt, és lecserélni olyan RB-re, mint mi vagyunk. Ezért oldalognak el előttünk a kinti RB-k akkora zavarban, hogy még csak véletlenül sem vetnek felénk egy pillantást sem. Es ez az oka annak is, hogy annyira kevés RB-t lehetett látni a kirakatunkból. Hiszen mindannyian tudtuk, hogy a következő utca - az RPO épülete *mögötti* - csak úgy hemzseg tőlük. Hiszen mindannyian tudtuk, hogy minden kinti RB mindent elkövet, csak hogy más útvonalon menjen, ne azon, amelyen el kellene haladnia az üzlet előtt, mert arra vágyik a legkevésbé, hogy a hozzá tartozó gyermek meglásson minket, és odalépjen a kirakatüveghez.

Ezekből a gondolataimból egyet sem osztottam meg Rosával. Azonban ahányszor csak a szemünkbe ötlött az utcán egy RB, ügyeltem rá, hogy hangot adjak a kíváncsiságomnak, vajon boldog-e a hozzá tartozó gyermekkel és a megtalált otthonával, és ez mindig örömmel töltötte el Rosát, és izgalomba hozta. Ügy fogta fel, mint egyfajta játékot. Odamutatott, és azt mondta: „Nézd, ott ni! Látod, Klara? Az a fiú mennyire szereti az RB- Jét! Ó, nézd, hogy nevetgélnek együtt!”

És, kétségtelen, éppen elég páros akadt, akik boldognak látszottak egymással. De Rosa rengeteg apró jelzést nem vett észre. O gyakorta kiáltott fel boldogan az elhaladó pár láttán, de én, ahogy megnéztem őket, megállapítottam például, hogy annak ellenére, hogy a lányka mosolyog az RB- Jére, valójában haragszik rá, és talán már épp ott tart, hogy gonosz dolgok jussanak eszébe vele kapcsolatban. Én minduntalan ilyesmit vettem észre, de semmit sem szóltam erről, és hagytam, hogy Rosa hadd higgye csak azt, amit hisz.

Egyszer, a kirakatban töltött ötödik délelőttön láttam két taxit, lassan haladtak odaát az RPO épülete mentén, annyira közel egymáshoz, hogy egy új RB azt hihette volna, a kettő egy jármű - egyfajta dupla taxi. Majd az, amelyik elől ment, kicsit gyorsított, így nőtt a kettejük közötti távolság, és ezen a résen át láttam meg a messzi járdán egy tizennégyéves-forma lányt, aki mintás, feliratos pólót viselt, és a gyalogátkelőhely felé sietett.

Nem volt vele sem felnőtt, sem pedig RB, de nagyon magabiztosnak látszott, és egy kicsit türelmetlennek, és mivel ugyanolyan gyorsan ment, mint a taxik, a közöttük támadt résen át egy ideig követni tudtam a tekintetemmel. Azután az a rés mind szélesebb lett, és akkor megláttam, hogy mégiscsak az RB- Jével van - egy RB-fiúval -, aki három lépéssel mögötte haladt. És azt is látni lehetett, még abban a röpké pillanatban is, hogy nem véletlenül maradt le, a lány döntése volt, hogy mindig így fognak járkalni: ő elöl, a fiú pedig néhány lépéssel mögötte. Az RB-fiú elfogadta ezt, még akkor is, ha a többi járókelő láthatja, és megállapíthatja, hogy a lány nem szereti őt. És láttam az RB-fiú járásán, mennyire megviselt, és eltöprengtem, vajon milyen lehet az, otthonra találni, és mégis tudni, hogy a hozzád tartozó gyermek nem akar téged. Míg ezt a párost nem láttam, sohasem ötlött eszembe, hogy egy RB olyan gyermek mellé is kerülhet, aki megveti, aki nem akarja, hogy ott legyen, és mégis folytatni kell vele tovább. Azután az elöl haladó taxi lassított a gyalogosátkelőhely miatt, így a mögötte lévő utolérte, és tovább már nem láthattam őket. Figyeltem még, hogy észrevegyem, ha felbukkannának a gyalogosátkelőn, de nem voltak az úton átvonuló tömegben, a másik oldalt pedig már nem láttam a többi taxi miatt.

*

Azokban a napokban nem akartam, hogy bárki más legyen mellettem a kirakatban, csakis Rosa, de az ott töltött időnk alatt lassan megmutatkoztak a kettőnk viselkedése közötti különbségek. Nem igazán csak arról van szó, hogy én Rosánál sokkal jobban vágytam arra, hogy mind többet tudjak meg a kinti világról: a maga sajátos módján ő is érdeklődött, és jó megfigyelő is volt, és arra, hogy a lehető legnagyobb kedvességgel és segítőkészséggel lássa el az RB feladatait, éppen olyan izgatottan készült, mint én. De én minél többet láttam, annál többet szerettem volna tanulni, és Rosával ellentétben előbb összezavart, majd egyre jobban lenyűgözött az a sok titokzatos érzélem, amit a járókelők önkéntelenül feltártak előttünk. Ráébredtem, hogy ha nem értek meg legalább néhányat ezekből a titokzatos dolgokból, akkor, ha majd eljön az ideje, sohasem leszek képes a hozzám tartozó gyermek segítségére lenni annyira, amennyire szeretném. Tehát elkezdtem keresni odakint - a járdán,

az elsuhanó taxikban, a gyalogátkelőnél várakozó tömegben - a viselkedésnek azokat a válfajait, amelyeket meg kellett ismernem.

Eleinte azt szerettem volna, hogy ebben Rosa is velem tartson, de hamar rájöttem, hogy ez értelmetlen törekvés. Egyszer, a kirakatbeli tartózkodásunk harmadik napján, amikor a Nap már lement az RPO épülete mögé, két taxi állt meg a mi oldalunkon, a sofőrök kiugrottak és verekedni kezdtek egymással. Nem ez volt az első alkalom, hogy verekedés szemtanúi lettünk: amikor még meglehetősen újak voltunk, egyszer mind odagyűltünk a kirakatüveghez, hogy a lehető legjobban láthassuk, ahogy három rendőr hadakozik a Koldusemberrel és a kutyájával, éppen a mi üres bejáratunk előtt. De az nem volt ádáz küzdelem, és a Vezető később el is magyarázta, hogy a rendőrök csupán aggódtak a Koldusemberért, mert részegre itta magát, és csak segíteni szerettek volna neki. A két taxisofőr azonban nem olyan volt, mint a rendőrök. Úgy harcoltak, mintha a legfontosabb dolguk az volna, hogy kárt tegyenek egymásban, de akkorát, amekkorát csak tudnak. Az arcuk borzalmas fintorokba rándult, úgyhogy egy újonc RB talán még azt sem tudta volna megállapítani, hogy emberi lények-e egyáltalán, és mialatt egymást püfölték, kegyetlen szavakat kiáltoztak. A járókelők először annyira megrökönyödtek, hogy hátrébb léptek, de azután néhány irodista és egy futó megállt, és szétválasztotta őket, megakadályozva, hogy tovább verekedjenek. És bár az egyiknek véres volt az arca, mindketten visszaültek a taxijukba, és azzal ismét visszatért minden az addigi kerékvágásba. Még azt is megfigyeltem, hogy egy perccel később a két taxi - ugyanaz a kettő, amelyeknek a sofőrjei az imént még verekedtek egymással - ugyanabban a forgalmi sávban várja türelmesen, egymás mögött állva, hogy a lámpa zöldre váltson.

Ám amikor próbáltam volna Rosával beszélgetni arról, amit láttunk, ő zavartan nézett rám, és azt mondta: - Verekedés? Én nem láttam, Klara.

- Rosa, az nem lehet, hogy nem vetted észre! Éppen az imént történt, itt, a szemünk előtt. Az a két sofőr.

- Ó, a taxis emberekre gondolsz? Nem értettem rögtön, hogy rájuk célzol, Klara. Hát persze, hogy láttam őket, már hogy ne láttam volna. De nem hiszem, hogy verekedtek volna.

- De Rosa, nyilvánvalóan verekedtek!

- Ó, dehogy, csak úgy tettek! Csak játszottak.

- Rosa, azok *verekedtek*.

- Ne légy ostoba, Klara! Te mindig olyan furcsákat gondolsz. Csak játszottak. És nagyon jól érezték magukat, akárcsak a járókelők.

Végül azt mondtam: „Lehet, hogy igazad van, Rosa” - és nem hinném, hogy ő egyetlen gondolattal többet is áldozott volna erre az incidensre.

De én képtelen voltam ilyen könnyen elfelejteni a taxisofőröket. Kiválasztottam egy-egy embert, és elkezdtem követni a tekintetemmel, ahogy elvonul a járdán, azon töprengve, vajon ő is haragra gerjedhet-e hirtelen, ahogy azok ketten. Vagy megpróbáltam elképzelni, hogyan festene egy-egy járókelő haragtól eltorzult arccal. Sőt mi több - és Rosa ezt soha nem értette volna meg -, a saját fejemben is megpróbáltam azt a haragot érezni, ami azokat a sofőröket előntötte. Megpróbáltam elképzelni, amint én és Rosa annyira dühösekké leszünk egymásra, hogy végül éppen úgy verekedni kezdünk, és igyekszünk kárt tenni egymás testében. Nevetségesnek tűnt az elképzelés, de miután láttam azokat a taxisofőröket, megpróbáltam a saját agyamban rálelni az effajta érzés gyökerére. Mindazonáltal a kísérletem hasztalan maradt, és mindig úgy végződött, hogy elnevettem magamat a saját gondolataimon.

Voltak viszont más dolgok, amelyeket a kirakatból láttunk - másfajta érzelmek, amelyeket elsőre szintén nem értettem -, amiknek végül megeltem magamban is valamiféle változatát, még ha feltehetőleg nem is voltak többek, csak olyanok, akár az árnyékok, amelyeket a plafon lámpái vetnek a padlóra, miután a fémredőnyt leengedték. Ott volt például az az eset a Kávésészete-hölgyel.

Két nappal azután történt, hogy először találkoztam Josie-val. Egész délelőtt csak ömlött az eső, és a járókelők hunyorogva siettek az utcán, kezükben esernyő, a kalapjukról csöpögött a víz. Az RPO épülete mit sem változott a zuhogó esőtől, bár sok ablakában felgyulladt a villany, mintha máris este volna. A mellette levő Tűzlétrás Házon hatalmas nedvességfolt jelent meg, végig a homlokzata bal oldalán, mintha valami üdítőital szivárgott volna lefelé a tetőzete sarkából. De azután hirtelen kirobbant a Nap a felhők mögül, leragyogott az elázott utcára és a taxik vizes tetejére, és ahogy az emberek ezt észrevették, rengeteg járókelő jelent meg, és én az ezt követő tülekedő tumultusban szúrtam ki azt a kis esőkabátos férfialakot. A túloldalon állt, ahol az RPO épülete, és úgy hetvenegy évesnek becsültem az életkorát. Integtetett és kiabált, annyira közel lépve a

járdaszegélyhez, hogy már attól féltem, a végén lelép az arra suhanó taxik elé. A Vezető véletlenül éppen velünk volt a kirakatban - a kanapénk előtti feliratot igazgatta -, és ugyanabban a pillanatban vette észre a hadonászó *embert*, mint én. Barna esőkabátot viselt, amelynek az egyik oldalán lelógott az öve, csaknem a bokájáig, de ő, úgy látszott, nem vette észre, csak integetett és kiabált kitartóan, át a mi oldalunkra. A mi üzletünk előtt éppen kisebb tömeg verődött össze a járókelőkből, nem minket néztek, csak egy pillanatra úgy telezsúfolódott a járda emberekkel, hogy senki nem tudott mozdulni. Azután valami változás állt be, a tömeg ritkább lett, és én megláttam az apró asszonyt, előttünk állt, nekünk háttal, és az integető embert leste a négy sávban robogó taxik sorain át. Nem láttam az arcát, de az alakjából és a tartásából úgy hatvanhét évesnek becsültem. Magamban elneveztem Kávészsésze-hölgynek, mivel hátulról aprónak és szélesnek láttam a vastag gypjúkabátjában, és a válla is úgy kerekedett, mint a szájukkal lefelé fordítva várakozó kerámia kávészsészek a Piros Polcokon. Noha a férfi egy percre sem hagyta abba az integetést és a kiabálást, és az asszony nyilvánvalóan látta is őt, nem intett és nem kiáltott vissza neki. Teljesen mozdulatlan maradt, még akkor is, amikor egy futópáros közeledett hozzá, akik azután két oldalról megkerülték, és onnantól újra egymás mellett futottak, csak úgy fröcskölte szét az edzőcipőjük a tócsákat a járdán.

Azután az asszony végül megmozdult. Elindult az átkelőhely felé - ahogy a férfi mutatta neki -, előbb lassú léptekkel, majd sietősen. Ott ismét meg kellett állnia, hogy megvárja, mint mindenki más, hogy a közlekedési lámpa zöldre váltson, és ekkor a *férfi* abbahagyta az integetést, de annyira nyugtalanul figyelte az asszonyt, hogy újra arra gondoltam, mindjárt lelép a taxik elé. De azután megnyugodott, és elballagott a maga oldalán az átkelőhely végéhez, *hogy ott* várja be az asszonyt. És ahogy a taxik megálltak, és a Kávészsésze-hölgy elindult át az úton a többiekkel, láttam, hogy a férfi a keze fejével dörgöli a szemét, ahogy, mint már többször láttam, a gyermekek szokták az üzletben, ha valami elszomorítja őket. És a Kávészsésze-hölgy átért az RPO épületének oldalára, ahol ő meg a férfi összeölelkeztek, olyan szorosán, hogy végül már mintha egyetlen nagydarab ember lettek volna, és ennek láttán a Nap csak úgy ontotta rájuk tápláló erejét. Még mindig nem láttam a Kávészsésze-hölgy

arcát, de a férfi szorosán összezárta a szemét, és én nem tudtam eldönteni, hogy most nagyon boldog, vagy nagyon szomorú.

- Azok az emberek, úgy látszik, nagyon örülnek, hogy láthatják egymást - mondta a Vezető, és én akkor vettem észre, hogy ő is ugyanolyan behatóan figyeli őket, mint én.

- Igen, nagyon boldognak látszanak - mondtam. - De milyen furcsa, hogy ugyanakkor nagyon szomorúnak is látszanak.

- Ó, Klara - mondta a Vezető csendesen -, a te szemed előtt soha nem marad semmi észrevétlen, ugye?

Azután a Vezető hosszasan hallgatott, csak szorongatta a kezében azt a feliratot, és bámult át az utca túloldalára, még akkor is, amikor már eltűnt az a pár a szemünk előtt. Végül így szólt:

- Talán hosszú ideje nem látták egymást. Nagyon, nagyon hosszú ideje. Talán utoljára akkor ölelték meg így egymást, mikor még fiatalok voltak.

- Úgy érti, Vezető, hogy közben elveszítették egymást? Ismét hallgatott egy percnyit. - Igen - mondta végül.

- Ez történhetett. Elvesztették egymást. És talán csak most, csak véletlenül találtak újra egymásra.

A Vezető hangja nem olyan volt, mint amilyen lenni szokott, és bár a tekintetével az utcát fürkészte, azt gondoltam, igazából nem néz ott semmit. Még azon is elkezdtem töprengeni, vajon a járókelők mit fognak gondolni, ha látják, hogy a Vezető ilyen sokáig ott tartózkodik velünk a kirakatban.

Azután elfordult az üvegtől, és kiment a kirakatból, és ahogy lépett volna el mellettünk, megfogta a vállamat.

- Van úgy - mondta -, a ritka kivételes pillanatokban, mint az ilyenek, hogy az ember boldogságát fájdalom járja át. Örülök, hogy mindent ennyire alaposan megfigyelsz, Klara.

Miután a Vezető elment, Rosa megszólalt: - Milyen furcsa! Vajon hogy érthette ezt?

- Ne is törődj vele, Rosa - mondtam neki. - Csak a kinti világról beszélt.

Rosa azután elkezdett valami másról beszélni, de én továbbra is rajtuk töprengtem, a Kávészsészé-hölgyön és az Esőkabátos Férfin, és azon, amit a Vezető mondott. És megpróbáltam elképzelni, mit éreznék, ha Rosa és én, nagyon sok idő múlva, sokkal azután, hogy két különböző helyen otthonunkra leltünk, véletlenül újra találkoznánk az utcán. Azt érezném

akkor, miképp a Vezető megfogalmazta, hogy a boldogságomat fájdalom járja át?

*

A második kirakati hetünk elején egy reggel éppen Rosá-nak meséltem valamiről, amit az RPO épületének oldalán láttam, de azután hirtelen abbahagytam, mert észrevettem, hogy Josie áll a járdán az üzlet előtt. Mellette pedig az édesanyja. Ezúttal nem volt mögöttük taxi, noha feltehető, hogy éppen akkor szálltak ki belőle, és az továbbhajtott anélkül, hogy az egészből bármit is észrevettem volna, mert egy csapatnyi turista zsúfolódott össze előttünk, a kirakatunk és a között a pont között, ahol ők álltak. De most a járókelők lassan újra megindultak, és Josie felragyogó arccal nézett rám. Az arc kifejezésén - ismét csak így láttam - szinte túlcordult a kedvesség, ahogy elmosolyodott. De nem léphetett mindjárt oda a kirakatüveghez, mert az édesanyja lehajolva beszélt hozzá, a vállán tartva a kezét. Az anya kabátot viselt - egy sötét színű, vékony anyagú, előkelő darabot -, amely a szélben lebegett a teste körül, amitől az első pillanatban azokra a fekete madarakra emlékeztetett, amelyek a legvadabb szélben is ott tanyáznak a magas közlekedési lámpákon. Míg beszélgetek, mind Josie, mind az anya kitartóan nézett egyenesen rám, és én láttam, Josie már türelmetlenül várja, hogy odajöhessen hozzám, de az anya még mindig nem engedi el, csak beszél hozzá tovább. Tudtam, hogy nekem pedig az RPO épületére kellene kitartóan néznem, pontosan úgy, ahogy Rosa teszi, de képtelen voltam megállni, hogy lopva oda-oda ne pillantsak rájuk, annyira aggódtam, nehogy újra eltűnjenek a tömegben.

Végül az anya felegyenesedett, és bár a tekintetét továbbra is rajtam tartotta, ide-oda billentve a fejét, ahányszor csak egy járókelő eltakart előle, a kezét már levette Josie-ról, aki a maga vigyázó lépteivel elindult felém. Biztató jelnek véltem, hogy az anya engedi egyedül odajönni Josie-t, noha a tekintetéből, amely egy pillanatra sem lágyult el és meg sem rebbent, valamint magából a pózból, ahogy ott állt, a melle alatt keresztbefont karral, ujjaival a kabátja szövetébe kapaszkodva, rá kellett ébrednem, milyen sok jelzés létezik, aminek a jelentését még nem értem. Ekkorra Josie már előttem állt a kirakatüveg másik oldalán.

- Hahó! Hogy s mint?

Elmosolyodtam, bólintottam egyet, és feltartott hüvelykujjal a levegőbe böktem - azzal a kézmozdulattal, amelyet olyan sokszor megfigyelhettem az érdekes magazinokban.

- Bocs, nem tudtam előbb jönni - mondta Josie. - Azt hiszem, már több, mint... mióta is?

Felmutattam három ujjamat, és hozzáadtam egy felet a másik kezemről is.

- Jó régóta - mondta ő. - Sajnálom. Hiányoltál?

Bólintottam, szomorú képet vágva, bár ügyeltem rá, hogy azt is kimutassam, hogy azért nem gondolom annyira komolyan, és hogy nem okozott csalódást.

- Te is hiányoztál nekem. Tényleg azt hittem, hogy hamarabb vissza tudok jönni. Biztos azt hitted, most aztán örökre felszívódtam. Tényleg sajnálom - majd elhalványodott a mosolya, ahogy hozzátette: - Képzelem, biztos járt itt egy rakás más gyerek, hogy megnézzen magának.

Megráztam a fejemet, de Josie-n nem látszott, hogy meggyőztem volna. Visszapillantott az anya felé, nem azért, hogy az megerősítse, sokkal inkább azért, hogy ellenőrizze, nem jött-e közben közelebb. Majd a hangját halkabbra fogva azt mondta:

- Elég furának látszik, tudom, ahogy a Mama bámul. Ez azért van, mert megmondtam neki, hogy te vagy az, akit akarok. Azt mondtam, csakis te lehetsz az, hát most felmér magának. Bocsánat - ekkor, úgy véltem, azt a bizonyos szomorúságot látom átvillanni rajta, amit már korábban is. - Ugye, eljössz? Ha a Mama igent mond rá satöbbi?

Bátorítóan bólintottam neki. De a bizonytalanság ott maradt az arcán.

- Mert nem szeretném, hogy akaratod ellenére gyere. Úgy nem volna frankó. Én tényleg azt akarom, hogy elgye-re hozzánk, de ha te azt mondod, Josie, nem akarok, akkor én azt mondanám a Mamának, oké, nem, mégse lehet a miénk, ki van zárva. De ugye te jönni akarsz?

Ismét bólintottam, és ez végül mintha valóban meggyőzte volna Josie-t.

- Jaj, de jó! - a mosoly visszatért az arcára. - Imádni fogsz velünk lakni, erről biztosíthatlak! - visszanézett, immár diadalmasan, és hátraszólt: - Mama? Látod? Azt mondja, jönni akar!

Az anya aprót bólintott, de más módon nem reagált. Még mindig engem mustrált, ujjával a kabát anyagát szorongatva. Ahogy Josie visszafordult hozzám, ismét felhőssé lett az arca.

- Figyi - kezdte, de aztán néhány másodpercre csendben maradt. Majd így szólt: - Nagyszerű, hogy jönni akarsz. De azt szeretném, ha a dolgok az első perctől tiszták volnának köztünk, úgyhogy ezt el kell mondanom. Ne félj, a Mama nem hallja. Nézd, én azt hiszem, a házunk tetszeni fog neked. Azt hiszem, tetszeni fog a szobám is, ahol leszel, mert te is ott leszel, és nem valami szekrényben vagy ilyesmi. És együtt fogjuk végigcsinálni azt a rakás állati jó dolgot, míg felnövök. Az egyetlen gond az, hogy néha, szóval... - gyorsan hátrapislantott megint, aztán a hangjai még halkabbra fogva azt mondta: - Lehet, hogy azért, mert vannak olyan napok, amikor nem vagyok annyira jól. Nem tudom. De olyankor előfordulhat, hogy történik valami... Nem tudom biztosan, mi az. Még azt se tudom, hogy valami rossz-e az. De néha van úgy, hogy a dolgok, szóval, hogy különösebbé válnak. Ne érts félre, te a legtöbbször semmit se érzel majd ebből. Csak őszinte akartam lenni veled. Hisz tudod, milyen ócska érzés, ha az emberek azt mondják, milyen tökéletes lesz minden, és közben nem egyenesek Veled. Ezért mondtam el ezt neked inkább most. Légyszi, mondd meg, így is akarsz-e jönni. Imádni fogod a szobám, tudom, ez így lesz. És onnan látni fogod, hol megy le a Nap, ahogy a múltkor meséltem. Ugye, még mindig jönni akarsz?

Bólintottam neki a kirakatüvegen át, amennyire komolyan csak tudtam. Azt is el akartam neki mondani, hogy ha bármi nehéz, ha bármi félelmes van a házukban, amivel szembesülni kell, akkor azzal együtt fogunk szembenézni. De nem tudtam, hogyan közvetíthetek ennyire összetett üzenetet szavak nélkül, a kirakatüvegen át, így hát összekulcsolva felemeltem a két kezem, kicsit megrázva, azzal a mozdulattal, ahogy egy taxisofőrtől láttam, aki így adott jelet a mozgó autójából valakinek, aki a járdáról integetett neki, pedig ehhez mindkét kezét fel kellett emelnie a kocsija kormányáról. Akármit vett is ki ebből Josie, az szemmel láthatólag boldoggá tette.

- Köszönöm - mondta. - Félre ne érts. Lehet, hogy semmi rossz. Lehet, hogy csak én képzeliődök...

Ebben a pillanatban az anya odaszólt neki, és közeledni kezdett felénk, de turisták állták útját, így Josie-nak maradt ideje még gyorsan annyit mondani: - Tényleg nagyon hamar visszajövök. ígérem. Már holnap, ha tudok. De most búcsúznom kell: viszlát!

*

Josie azonban nem jött vissza, sem másnap, sem az azt követő napon. Azután, a második hetünk közepén már véget is ért a szereplésünk a kirakat ablakában.

Míg tartott, a Vezető mindig melegen és biztatóan viselkedett velünk. Minden áldott reggel, ahogy a Csíkos Kanapén készülődtünk és vártuk, hogy felmenjen a fémredőny, olyasmiket mondott nekünk, mint hogy: „Tegnap mindketten csodálatosak voltatok. Lássuk, ma is ugyanolyanjói megy-e.” És minden áldott nap végén azt mondta nekünk, mosolyogva: „Nagyszerűen csináltátok. Annyira büszke vagyok rátok.” Így aztán soha nem tűnt úgy, hogy bármit is hibáztunk volna, és amikor az utolsó napon a fémredőny leereszkedett, azt vártam, hogy a Vezető majd ismét megdicsér minket. Ezért amikor a redőny lelakatolása után egyszerűen csak kísért, nagyon meglepődtem, hogy meg sem várt minket. Rosa zavart pillantást vetett rám, és még egy percig ott maradtunk a Csíkos Kanapén. De most, hogy a redőny le volt engedve, mi már csaknem sötétben ücsörögtünk ott, így hát egy idő múltán felkeltünk, és lejöttünk a kirakati emelvényről.

Azután az üzlettér felé fordultunk, és én elláttam egészen a hátsó Uvegasztalig, azonban a tér most tíz képkockára osztódott előttem, és így nem láttam egészében magam előtt az egységes képet. A bejárat melletti első fülke tőlem jobbra került, a legtávolabbi képkockába, amire számítani is lehetett, mindazonáltal a magazinok asztalát, amely az első fülkéhez esett a legközelebb, most több külön képkockába szétosztódva lehetett látni, úgy, hogy még a tőlem balra lévő kockába is jutott egy rész belőle. Mostanra a fények már elhomályosultak, és a szemembe ötlött a többi RB, akik szintén több különböző képkocka háttérében sorakoztak az üzlet közepén, a falat támasztva, alvásra készülődve. De a figyelmemet leginkább a három középső képkocka hívta fel magára, amelyekben abban a pillanatban a Vezető volt látható, különböző szemszögekből, ahogy éppen felénk fordul. Az egyik dobozban csak a derekától a nyaka tetejéig lehetett látni, míg a mellette lévő dobozt szinte teljesen kitöltötte a szeme. A hozzánk közelebb eső szem sokkal nagyobb volt, mint a másik, de mindkettőből kedvesség és szomorúság sugárzott. És mégis, amit a harmadik dobozban láttam: az állának egy darabját és a szája nagy részét,

azok dühöt és frusztrációt fejeztek ki. Azután teljesen megfordult, és már indult is felénk, és ekkor az üzlet ismét összeállt egyetlen képpé.

- Mindkettőtöknek köszönöm - mondta, és a kezét kinyújtva gyengéden megérintett egymás után mindkettőnket. - Nagyon köszönöm.

Én ennek ellenére úgy éreztem, hogy valami megváltozott - hogy valamiképpen csalódást okoztunk neki.

*

Ezek után vágunk bele második turnusunkba az üzlet közepén. Rosával még mindig gyakorta együtt voltunk, de a Vezető most körben cserélgette a helyünket, így olykor a Rex nevű RB-fiú mellett, máskor a Kiku nevű RB-lány mellett tölthettem egy-egy napomat. A legtöbb napon azonban még mindig kiláthattam a kirakatablak egy szeletjén, és így folytathattam a tanulást, a kinti világ tanulmányozását. Például amikor megjelent a Bevonógép, akkor éppen a magazinok asztala mellett álltam, pontosan a középső fülke előtt, ahonnan csaknem ugyanolyan jó volt kilátás, mintha még mindig a kirakatablakban tartózkodtam volna.

Már napok óta nyilvánvaló volt, hogy ez a Bevonógép valami nagyon szokatlan dolgot fog művelni. Először karbantartók érkeztek, akik előkészítették a terepet: fából készült korlátokkal elkülönített területet jelöltek ki az utcán. Ez a taxisofőröknek cseppet sem tetszett, emiatt azután rengeteget hangoskodtak az autódudáikkal. Ezek után kezdtek el fűrní a karbantartók: feltörték a talajt, jó darabot még a járda aszfaltjából is, ami pedig megfélemlítette a kirakatban ülő RB-ket. Egyszer, amikor már tényleg szörnyűséges lett a zaj, Rosa a fülére tapasztotta a kezét, és le nem vette volna onnan, még akkor sem, amikor vásárlók tartózkodtak az üzletben. A Vezető pedig bocsánatot kért minden vásárlótól, aki csak bejött, annak ellenére, hogy a zajról egyáltalán nem mi tehattünk. Egy alkalommal az egyik vásárló a Szennyezésről kezdett beszélni, az utcára kifelé mutogatva a karbantartókra, mondván, ez a Szennyezés mennyire veszélyes mindenki számára. Így amikor a Bevonógép megérkezett, azt gondoltam, ez feltehetően olyan gép lehet, amely a Szennyezés ellen küzd, de a Rex nevű RB-fiú megmondta, hogy nem, hanem éppen olyasmi, ami kifejezetten arra készült, hogy még többet okozzon belőle. Mondtam, hogy nem hiszek neki, amire azt felelte: „Jól van, Klara, csak várj, majd meglátod.”

Természetesen kiderült, hogy neki van igaza. A Bevonógép - azért neveztem el így magamban, mert az oldalán nagy betűkkel állt a felirat: „Csőbevonatok” - magas hangú, éles nyüszítéssel indított, ami közel sem volt annyira kínzó, mint a fűró hangja, és nem volt kellemetlenebb, mint a Vezető porszívójáé. Azonban a tetejéből három alacsony kürtő állt ki, és azokból füst kezdett kiáramlani. Elsőre kis fehér pamacsokban pöffent fel a füst, majd sötétebb lett, míg végül már nem külön felhőkben jött fel, hanem egyetlenegy vastag oszlopban dőlt kifelé.

Amikor legközelebb kinéztem, több különálló függőleges képszelvényre tagozódott az utca képe - Ónnan, ahol én álltam, hármat lehetett látni belőlük, meglehetősen tisztán, anélkül, hogy előre kellett volna hajolnom. Úgy látszott, hogy a fekete füst mennyisége szelvényről szelvényre más és más, így csaknem olyan volt, mintha a szürke elütő árnyalatait kínálták volna kiválasztásra. Am még ott is, ahol a füst a legsűrűbb volt, több részletet ki tudtam venni. Egyik képszelvényben például a karbantartók fakorlátjának egy darabja látszott, és mintha most hozzá lett volna csatolva egy taxi elülső része. A szomszédos képszelvény felső sarkát átlósan levágva egy fémrúd tűnt fel benne, amely, mint rájöttem, az egyik magas közlekedési lámpa tartozéka volt. Tulajdonképpen, amint közelebről megszemléltem, még az ott tanyázó madár körvonalait is azonosítani lehetett rajta. Egy helyütt észrevettem egy futót, ahogy éppen áttűnik egyik képszelvényből a másikba, akinek, amint átért, mind a mérete, mind a futásának az iránya megváltozott. Azután olyan erős lett a Szennyezés, hogy az épületek között már nem lehetett látni az égbolt sávját, még a magazinok asztalától sem, és mocskos pára borította már magát a kirakatablakot is, amelyet pedig annyira büszkén mostak tökéletesen tisztára a Vezető kérésére az ablaktisztítók.

Szívből sajnáltam a két RB-fiút, akik olyan sokat vártak, hogy végre ők kerüljenek sorra a kirakatban. Csak ültek ott kitartóan a takaros pozitívárakban, hanem egyszer megláttam, ahogy az egyikük az arca elé emeli a kezét, mintha a kirakatüvegen át be tudna jutni a Szennyezés. Azután a Vezető fellépett hozzájuk a kirakati emelvényre, hogy biztató szavakat duruzsoljon nekik, ám amikor végül lejött onnan, és elkezdte a karkötőket rendezgetni az Üvegtárlós Mozgóállványon, láttam, hogy ő is nagyon el van keseredve. Azt hittem,

még a végén kimegy, és beszél a karbantartókkal, de akkor észrevett bennünket, elmosolyodott, és azt mondta:

- Legyetek szívesek, mindenki figyeljen ide. Ez nagy pech, de nincs miért aggódnok. Pár napig elviseljük, aztán vége lesz.

De a Bevonógép a következő napon és az azután következőn is csak működött tovább szakadatlan, míg a nappalból szinte már éjszaka lett. Egy idő után már keresni kezdtem a Nap rajzolatát a padlónkon, a fülkékben és a falainkon, de nem volt sehol. Azt viszont tudtam, hogy a Nap minden tőle telhetőt elkövet, és a második szörnyű délután vége felé, amikor pedig minden addiginál borzalmasabb méreteket öltött a füst, ismét megjelentek, még ha nagyon halványan is, a Nap fényrajzolatai. Igazán aggódni kezdtem, és megkérdeztem a Vezetőt, vajon most is hozzájutunk-e az összes energiatáplálékunkhoz, mire ő felnevetett, és azt mondta: „Ez a szörnyűség már járt itt párszor korábban is, és a boltban még senki nem károsodott tőle. Úgyhogy vedd csak ki ezt a fejedből, Klara.”

Én azonban ennek ellenére, a négynapnyi szünet nélküli Szennyezés után úgy éreztem, hogy gyengülök. Megpróbáltam ezt nem kimutatni, főleg ha vásárlók voltak az üzletben. Mindazonáltal - és bizonyára épp a Bevonógép miatt - most hosszú szakaszok teltek el anélkül, hogy egyetlen vásárlónk is lett volna, aminek következtében néha már azt is megengedtem magamnak, hogy lazítsak a testtartásomon, úgyhogy végül a R.ex nevű RB-fiú arra kényszerült, hogy megérintse a karomat, figyelmeztetésképpen, hogy húzzam ki magamat.

Azután egy reggel, amikor felment a fémredőny, nemcsak, hogy hűlt helyét láthattuk a Bevonógépnek, de ugyanígy eltűnt az egész különleges osztag. Maga a Szennyezés is eloszlott: ismét láthatóvá vált az égbolt sávja, és ragyogó kék volt, és a Nap is csak úgy ontotta tápláló erejét az üzlettérbe. A taxik ismét simán gurultak, bennük a boldog sofőrökkel. Még az előttünk elszaladó futók is mosolyogtak. Míg a Bevonógép itt volt, mindvégig azon aggódtam, vajon Josie esetleg megpróbált-e visszajönni az üzletbe, és hogy nem akadályozta-e meg ebben a Szennyezés. De most vége lett, és mind az üzletben, mind kívülről olyan emelkedett hangulat kerekedett, hogy úgy éreztem, ha van alkalmas nap arra, hogy Josie visszajöjjön, az nem lehet más, csakis ez a nap. A délután közepe tájára persze már rájöttem, micsoda oktalan elképzelés volt ez a részemről. Felhagytam hát azzal, hogy vizslassem kint az utcát Josie után, és

inkább újra arra összpontosítottam, hogy minél több megfigyelést tegyek, és minél többet megértsek a kinti világból.

*

Két nappal a Bevonógép távozása után nyitott be az üzletbe a rövid tuskés hajú lány. Tizenkét és fél évesnek becsültem. Aznap reggel olyan öltözetet viselt, akárcsak a futók: neonzöld mellényben volt, amiből válltól kilátszott két soványka karja. Az apjával jött be, aki hétköznapi irodai öltönyt viselt, meglehetősen magas hivatalnoki rangra utalót. Eleinte, míg körülnéztek, alig váltottak szót. Az első minutumban meg tudtam volna mondani, hogy a lány érdeklődik irántam, még ha csak egyetlen gyors pillantást vetett is felém, mielőtt visszafordult az üzlet eleje irányába. Hanem egy perc sem telt el, és máris visszajött, és úgy tett, mintha a karkötők kötnék le a figyelmét az Uvegtárlós Mozgóállványon, amit most oda helyeztek el, ahol én álltam, pontosan elélem. Azután körbepillantva meggyőződött róla, hogy sem az apja, sem a Vezető nem figyel, próbaképp nekifeküdt a súlyával a mozgóállványnak, amitől az előbbre mozdult a görgőin pár centimétert. Míg ezt véghezvitte, egy félmosollyal rám pillantott, mintha a mozgóállvány eltolása a kettőnk kis külön titka lenne. Azután visszatolta az iménti helyére a mozgóállványt, és ismét rám mosolygott, majd odaszólt az apjának: „Papa?” Mivel az nem válaszolt - az a két RB kötötte le a figyelmét, akik az Üvegasztalnál ültek az üzlet hátuljában -, a lány küldött felém egy utolsó pillantást, és odament az apjához. Halk, suttogó hangon tárgyalni kezdtek, folyton felém pillantva, úgyhogy semmi kétségem nem lehetett afelől, hogy rólam beszélnek. Amikor a Vezető ezt észrevette, felállt az íróasztala mellől, odajött, és a kezeit maga előtt összekulcsolva megállt a közelemben.

Végül, még jó sok suttogás után, a lány visszajött, ellépett a Vezető elé, mígnem egyenesen szemben állt velem. Egymás után megérintette a két könyökömet, majd a jobb kezébe fogta a bal kezemet, és így tartotta, mialatt a tekintete az arcomra tapadt. Az arckifejezése meglehetősen merev maradt, de a kezével gyöngéden megszorította az enyémet, és én megértettem, hogy ezt újabb kis titoknak szánta kettőnk között. De én nem mosolyogtam rá. Megtartottam üres arckifejezésemet, pillantásomat a lány tuskés haja felett a szemközti falon álló Piros

Polcokra szegezve, egészen pontosan a kerámia kávéscsészékre, amelyek felfordítva sorakoztak a harmadik polcon. A lány még kétszer megszorította a kezemet, másodjára már kevésbé gyengéden, de én nem néztem le rá, és nem mosolyodtam el.

Időközben az apa is közelebb jött, puha léptekkel, hogy ne zavarja meg ezt a feltehetően különleges pillanatot. A Vezető is odalépett hozzánk, és megállt közvetlenül az apa háta mögött. Én mindezt észrevettem, de változatlanul a Piros Polcokra és a kerámia kávéscsészékre tapasztottam a tekintetemet, és olyan lazán tartottam a kezemet a lányéban, hogy ha elengedte volna, lehullva csapódott volna az oldalamnak.

Mindjobban tudatosult bennem, hogy a Vezető engem néz, kitartóan. Azután hallottam, ahogy azt mondja:

- Klara kiváló. Ő az egyik legkidolgozottabb modellünk. De az ifjú hölgyet talán érdekelné, ha vethetne egy pillantást az épp most érkezett új B3-as modellekre.

- B3-asok? - az apa hangjából kihallatszott az izgalom.

- Maguknál máris kaphatók?

- Exkluzív kapcsolatot ápolunk a beszállítóinkkal. Épp csak most érkeztek be, még nem is kalibráltuk őket. De szívesen megmutatom önöknek.

A tüskés hajú lány megint megszorította a kezemet.

- De Papa, én ezt akarom. Nekem ő pont megfelel.

- De kicsim, náluk már kaphatók az új B3-asok! Nem akarod megnézni őket? Senkinek nincs még olyan az ismerőseid közül!

Hosszas várakozás következett, azután a lány elengedte a kezemet. Hagytam, hadd hulljon alá a karom, és csak lestem tovább kitartóan a Piros Polcokat.

- Na, mi az a nagy durranás ezekben az új B3-asokban? - mondta a lány, és az apja után indult.

Mialatt a lány a kezemet szorongatta, nem is jutott eszembe Rosa, de most tudatosult bennem, hogy ott áll a bal oldalamon, és megrökönyödve figyel engem. Jobban szerettem volna, ha elfordítja a tekintetét rólam, de elhatároztam, hogy mindaddig le nem veszem a szemem a Piros Polcokról, míg csak a lány, az apja és a Vezető egészen biztosan el nem tűnnek az üzlet hátuljában. Hallottam, hogy az apa nevet valamin, amit a Vezető

mondott, majd mire végül feljűk fordítottam a tekintetemet, a Vezető épp kinyitotta a Csak A Személyzet Számára ajtót az üzlet leghátuljában.

- Bocsássák meg, kérem - mondta -, ezt a kis rendetlenséget itt.

Mire az apa azt felelte: - Kivételezett helyzetben vagyunk, hogy ide hátra egyáltalán beléphetünk. Nemde, kicsim?

Bementek, az ajtó becsukódott mögöttük, és attól kezdve már egy szavukat sem hallhattam, bár egyszer azért megütötte a fületem a tűskés hajú lány nevetése.

A délelött hátralévő része igen mozgalmasan telt. Már akkor újabb vásárlók érkeztek, mialatt a Vezető kitöltötte az apával az új B3-asuk szállítási dokumentumait. Így egészen délutánig eltartott, mire akadt végül egy kis csend, és a Vezető oda tudott jönni hozzám.

- Nagyon csodálkoztam rajtad ma délelött, Klara - mondta. - Pont te, mindnyájatok közül.

- Sajnálom, Vezető.

- Mi jött rád? Mintha nem is te lettél volna.

- Nagyon sajnálom, Vezető. Nem akartam szégyent hozni az üzletre. En csak arra gondoltam, hogy ennek a gyermeknek talán nem én lennék a legjobb választás.

A Vezető csak lesett rám kitartóan. - Ebben talán még igazad is volt - mondta végül. - En is azt hiszem, hogy az a lány boldog lesz azzal a B3-as fiúval. De még ha így is van, Klara, nagyon csodálkoztam rajtad.

- Igazán sajnálom, Vezető.

- Most az egyszer kiségitettelek. De többet nem teszem meg. A vásárló választja ki az RB-t, és ez soha nincs fordítva.

- Értem, Vezető - azután halkán hozzátettem: - Köszönöm, Vezető, amit ma értem tett.

- Nincs mit, Klara. De ne felejtse el: ezt nem fogom még egyszer megtenni.

Ezzel már indult is, hogy otthagyjon, de azután megfordult és visszajött.

- Az nem lehet, ugye, Klara, nem? Hogy azt hiszed, egyezséget kötöttetek?

Azt hittem, a Vezető most meg fog dorgálni, ahogyan egyszer megdorgált két RB-fiút, mert a kirakatablakból kinevették a Koldusembert. De a Vezető rátette a kezét a vállamra, és az előbbinél halkabb hangon azt mondta:

- Hadd mondjak neked valamit, Klara. A gyerekek folyvást ígérgetnek. Idejönnek a kirakathoz, és mindenfélét ígérnek. Megígérik, hogy visszajönnek, megkérnek, ne engedd, hogy bárki más elvigyen. Folyton-folyvást ez történik. De az esetek többségében a gyerek soha többé nem jön vissza. Vagy ami még rosszabb, a gyerek visszajön, és rá se hederít arra a szegény RB-re, aki várt rá, hanem egy másikat választ. A gyerekek már csak ilyenek. De te annyira figyelsz, Klara, és annyi mindent megtanultál már, hát akkor tessék, legyen ez egy újabb lecke. Megértettél?

- Igen, Vezető.

- Jó. Akkor erről egy szót se többet - megérintette a karomat, azután megfordult és elment.

*

Az új B3-asok - három RB-fiú - hamarosan be lettek kalibrálva, és elfoglalták a helyüket. Kettő egyenesen a kirakatba ment, új, nagyméretű felirattal, a harmadik pedig a bejárati fülkét kapta meg. A negyedik B3-ast, akit a tüskés hajú lány vétetett meg magának, természetesen már kiszállították, még mielőtt bármelyikünk megismerkedhetett volna vele.

Rosával ott maradtunk az üzlet közepén, bár igaz, amint az új B3-asok megérkeztek, áthelyeztek minket a Piros Polcok oldalára. Miután véget ért a kirakati turnusunk, Rosa rászokott, hogy minduntalan ismételgesse azt a kitétel, amit a Vezető mondott nekünk: hogy az üzletben minden hely jó hely, és hogy az üzlet közepén állva éppen annyi a valószínűsége, hogy kiválasztanak minket, mint ha a kirakatban vagy a bejárat melletti első fülkében állnánk. Nos, Rosa esetében ez igaznak is bizonyult.

Ahogy az a nap indult, semmi jel nem utalt arra, hogy ilyen óriási esemény van készülöben. Semmiféle különbséget nem lehetett látni a taxikon és a járóelőkön, sem abban, ahogy a fémredőny felment, vagy ahogy a Vezető üdvözölt minket. Mégis, mire eljött az este, Rosát megvásárolták, és eltűnt a Csak A Személyzet Számára ajtó mögött, hogy előkészítsék a kiszállításra. Az a gyanúm, hogy én mindig azt hittem, mielőtt kettőnk közül bármelyikünk elhagyja az üzletet, bőven lesz majd idő mindent alaposan megbeszélni. De ez az egész nagyon gyorsan történt. Alig szedtem fel valami kis hasznos információt a fiúról és az anyjáról, akik bejöttek, és kiválasztották őt. És amint ők távoztak, és a Vezető megerősítette, hogy megvásárolták Rosát, ő annyira izgatott lett,

hogy többé lehetetlen volt vele komolyabban beszélni. Szerettem volna végigvenni vele azt a rengeteg szempontot, amelyekre emlékeznie kell majd, ha azt akarja, hogy jó RB váljék belőle: szerettem volna emlékeztetni őt az összes dologra, amit a Vezető tanított nekünk, és elmagyarázni neki mindent, amit csak megtanultam a kinti világról. De ő csak ugrált kapkodva egyik témáról a másikra: Vajon magas-e a mennyezet a fiú szobájában? Vajon milyen színű lehet a család autója? Vajon látni fogja-e az óceánt? Vajon kéri-e majd tőle azt, hogy pakoljon össze uzsonnát a kirándulókosárba? Próbáltam a Nap tápláló erejére is még egyszer felhívni a figyelmét, arra, hogy mennyire fontos, és hangot adtam a kíváncsiságomnak, vajon olyan lesz-e a szobája, ahová könnyen be tud nézni a Nap, de Rosát mindez nem érdekelte. Azután, még mielőtt ráeszméltünk volna, eljött az idő, hogy Rosa bemenjen a hátsó szobába, és láttam, ahogy a válla felett utoljára küld felém egy mosolyt, mielőtt eltűnik az ajtó mögött.

*

A Rosa távozását követő napokban ott maradtam az üzlet közepén. A két B3-as fiút a kirakattól egy nap különbséggel megvásárolták, és a Rex nevű RB-fiú is ez idő tájt talált otthonra. Hamarosan három újabb B3-as érkezett - ismét RB-fiúk és a Vezető csaknem pontosan velem átellenben helyezte el őket a túloldalra, a magazinok asztalának oldalán, a régebbi szériából való két RB-fiú mellé. Közöttem és az ő csoportjuk között állt az Üvegtárlós Mozgóállvány, úgyhogy nemigen tudtam velük túl sokat beszélgetni. De bőven volt időm megfigyelni őket, és láttam, milyen melegen fogadják az új B3-asokat a régi RB-fiúk, hogy mindenféle hasznos tanáccsal ellátják őket. Ezért úgy véltem, jól kijönnek majd egymással. Ám azután valami nagyon furcsát kezdtem észlelni. Egyik nap például a délelőtti folyamán a három B3-as szép lassan arrébb húzódott, lépésről lépésre eltávolodva a két régebbi RB-fiútól. Olykor-olykor egy apró lépést tettek oldalvást. Vagy például az egyik B3-asnak valami felkeltette az érdeklődését a kirakatablakon túl, odament, hogy megnézzé, majd visszajöve éppen csak egy kicsivel arrébb állt be attól a helytől, amit a Vezető választott neki. Négy nap elmúltával már nem lehetett semmi kétség: a három új B3-as szándékosan húzódott arrébb a régebbi RB-fiúktól, hogy amikor a vásárlók belépnek, a B3-asok saját különálló

csoportként tűnjenek fel a szemükben. Eleinte nem volt ínyemre, hogy elhiggyem - hogy az RB-k (főleg a Vezető által saját kezűleg kiválasztott RB- k!) így viselkedhetnek. Sajnáltam a régebbi RB-fiúkat, de azután rájöttem, hogy ők az egészből nem is vettek észre semmit. Azt sem, amit én azonnal: hogy a B3-asok lapos pillantásokat és ravasz jeleket váltanak egymással, ahányszor csak a régebbi RB-fiúk valamelyikének nehezére esik elmagyarázni nekik valamit. Az új B3-asokat, mint mondták, a legkülönbébb fejlesztésekkel készítették. De hogyan tudnak majd jó RB-k lenni a hozzájuk tartozó gyermek mellett, ha effajta ötleteket is képesek kiagyalni? Ha Rosa még mindig velem van, megbeszéltem volna vele, amit láttam, de persze ekkor ő már messze járt.

*

Egy délután, amikor az üzletbe beleső Nap egészen a leghátsó traktusig hatolt, a Vezető odajött, ahol én álltam, és azt mondta:

- Klara, úgy döntöttem, kapsz még egy turnust a kirakatban. Ezúttal csak te magad leszel ott, de tudom, hogy te ezt nem bánod. Téged mindig is nagyon érdekelt a külvilág.

Annyira meg voltam lepve, hogy csak néztem őt, és egy szót sem tudtam szólni.

- Kedves Klara - mondta a Vezető. - És én még folyvást Rosa miatt aggódtam. Te ugye nem aggódsz? Nem szabad aggódnod. Egész biztos vagyok benne, hogy megtalálod az otthonod.

- Nem aggódom, Vezető - feleltem. És már majdnem mondtam valamit Josie-ről, de idejében észbe kaptam, mert eszembe jutott az a beszélgetésünk a tüskés hajú lány ittjárta után.

- Akkor holnaptól - mondta a Vezető. - Csak hat nap. Kedvezményes árral is ellátlak. Ne feledd, Klara, most megint az egész üzletet fogod képviselni. Tehát tégy meg minden tőled telhetőt.

A kirakatban töltött második turnusom egészen másféle érzés volt, mint az első, és nemcsak azért, mert Rosa nem volt velem. Kint az utca ugyanolyan eleven volt, mint annak előtte, de azon kaptam magam, hogy sokkal nagyobb erőfeszítésembe kerül, hogy bármiféle izgalmat érezzék attól, amit látok. Olykor lassított egy taxi, egy járókelő odahajolt, hogy a sofőrrel szót váltson, én pedig próbáltam kitalálni, hogy ez baráti gesztus-e vagy ellenséges. Máskor azokat az apró alakokat figyeltem, akik az RPO

épületének ablakai mögött járkáltak keresztbe-kasul, és próbáltam megérteni, mit jelent a mozgásuk, és elképzelni, mit csináltak ezek a személyek, mielőtt az ablak négyszögében megjelentek, és mit fognak majd csinálni ezután.

A legfontosabb dolog, amit a kirakatbeli második fordulóm ideje alatt megfigyelhettem, az a Koldusemberrel és a kutyájával történt. A negyedik napon - amikor délutánra annyira beszürkült, hogy néhány taxis felkapcsolta a kis ködlámpáit - egyszer csak észrevettem, hogy a Koldusember nincs ott a szokásos helyén: nem köszöntgeti a járókelőket az RPO és a Tűzlétrás Ház közötti vakkapu aljából. Először nem tulajdonítottam különösebben nagy jelentőséget ennek, hiszen a Koldusember gyakorta elcsellengett, olykor hosszabb időre is. De azután, amint ismét átnéztem az út másik oldalára, észrevettem, hogy mégis ott van, és vele van a kutyája is, és hogy az előbb azért nem láttam meg őket, mert a földön fekszenek. Annyira nekinyomódtak a vakkapunak, hogy ne legyenek a járókelők útjában, hogy a mi oldalunkról nyugodtan össze lehetett téveszteni őket azokkal a csomagokkal, amelyeket a nagyvárosi munkások olykor ott hagynak a kapualjban. De most már, a járókelők hagyta felvillanó réseken át, szemmel tudtam tartani a Koldusembert a kutyájával együtt, és azt láttam, hogy egyet sem mozdul, és ugyanígy nem mozdul a karjában a kutyája sem. Időnként egy járókelő felfigyelt rájuk, és megállt egy pillanatra, de azután hamarosan tovább is ment. Végül a Nap már majdnem az RPO épülete mögé került, és a Koldusember és a kutya pontosan ugyanúgy feküdtek ott, mint az egész nap folyamán, és addigra már nyilvánvalóvá vált, hogy meghaltak, még ha a járókelőknek sejtelmük sem volt erről. És akkor nagy szomorúságot éreztem, annak ellenére, hogy az azért jó dolog volt, hogy együtt haltak meg, egymást átölelve, és úgy, hogy próbáltak segítséget nyújtani egymásnak. Azt kívántam, bárcsak valaki észrevenné őket, hogy valami jobb és főleg nyugodtabb helyre vesse kettejüket, és arra is gondoltam, hogy egy szót csak kellene erről szólnom a Vezetőnek. Amikor azonban eljött az ideje, hogy éjszakára visszavonuljak a kirakati emelvényről, a Vezető annyira fáradtnak látszott, és olyan komolynak, hogy úgy döntöttem, nem szólok egy szót sem.

Másnap reggel felment a fémredőny, és káprázatosán pompás nap vette kezdetét. A Nap csak úgy ontotta tápláló erejét az utcákra és az épületekbe,

és amikor átpillantottam arra a helyre, ahol a Koldusember és a kutyája meghalt, láttam, hogy egyáltalán nem haltak meg - hogy megmentette őket a Nap külön nekik küldött tápláló energiája. A Koldusember még mindig nem állt a lábán, de mosolygott, és már ült, hátát a vakkapunak támasztva, egyik lábát kinyújtóztatva, a másikat behajlítva, karját a térdén pihentetve. És a szabad kezével nyakhajlatban cirógatta a kutyáját, aki szintén visszatért az életbe, és ide-oda forogva leste az előtte elhaladó embereket. Mindketten éhesen nyeldekelték a Nap kivételes tápláló erejét, és percről percre erősödtek, és nem sokkal később, talán már ugyanaznap délután láttam, a Koldusember ismét lábra állt, és vidáman társalgóit a járókelőkkel, mint mindig is, a vakkapu lépcsőjéről.

Azután hamar érkezett a hatodik napom vége, és a Vezető azt mondta, hogy javára váltam az üzlet jó hírének.

Hogy az átlagosnál sokkal többen tértek be, mint mondta, míg én voltam a kirakatban, és én boldogan hallgattam őt. Megköszöntem neki, hogy biztosította nekem a második fordulót is, és ő mosolygott, és azt mondta, biztos benne, hogy már nem kell sokáig várnom.

*

Tíz nap múlva áthelyezték a hátsó fülkébe. A Vezető, mivel tudta, hogy mennyire szeretek kilátni az utcára, biztosított arról, hogy ez nem tart soká, csupán néhány napig, azután majd ismét visszatérhetek az üzlet közepére. Mindenesetre, mondta, a hátsó fülke nagyon jó hely, és tényleg, én is úgy találtam, hogy egyáltalán nem bánom ezt az új helyzetet. Mindig is kedveltem a két RB-t, akik most az Üvegasztalon ültek a hátsó falnál, és most éppen elegendő közelségbe kerültem velük ahhoz, hogy odaszólva nekik hosszas beszélgetésekbe merüljünk, feltéve persze, hogy nem volt vásárló az üzletben. A hátsó fülke mindazonáltal a boltív alatt helyezkedett el, úgyhogy nemcsak az utcára nem volt kilátás, de még az üzlet elejét is alig lehetett látni onnan. Ha látni akartam az éppen belépő vásárlókat, állandóan előre kellett hajolnom, hogy kileshessem a boltív pillére mögül, és még így is - sőt, még ha előbbre léptem is - kitakarták a látványt az Üvegasztalra rakott ezüstvázák és az üzlet közepén álló B3-asok. Másrészt viszont, talán mert távolabb voltunk az utca zajától - vagy amiatt, mert az üzlet hátuljában lefelé lejtett a mennyezet -, itt sokkal tisztábban hallottam a hangokat. Ekképp tudhattam már a lépteiből,

sokkal előbb, mintsem hogy megszólalt volna, hogy Josie jött be az üzletbe.

- Minek tartják azt a rengeteg parfümöt? Majdnem elhánytam magam.

- Szappant, Josie - mondta az anya hangja. - Nem parfümöt. Kézművesszappanok voltak, és igazán nagyon finom illatúak.

- Jó, az nem a bolt volt. *Ez* volt az. Mondtam neked, Mama - hallottam vigyázó lépteit a padlón, majd azt mondta: - *Ez* az a bolt. Egészen biztos. Csak ő már nincs itt.

Tettem három apró lépést előre, míg az ezüstvázák és a B3-asok között meg nem láttam az Anyát, aki meredten nézett valamit, ami kívül esett a látószögemen. Csak egy oldalról láthattam az arcát, de úgy találtam, most még annál is fáradtabbnak mutatkozik, mint amikor megpillantottam a járdán állva, ahol úgy festett, mintha a szélben magasan tanyázó madarak egyike lenne. Úgy ítélt meg, bizonyára Josie-t figyel, Josie pedig a bejárati fülkében álló új B3-as RB-lányt nézegeti.

Azután semmi sem történt még jó hosszú ideig. Majd az Anya azt mondta: - Nos, Josie, mit gondolsz?

Josie nem válaszolt, és ekkor meghallottam a Vezető lépteit, ahogy közeledik, át az üzlet padlóján. E pillanatban megérezhettem azt a különös csendet, amikor az üzletben az összes RB hallgat és figyel, azt találgatva, vajon hamarosan megköttetik-e az üzlet.

- Sung Yi természetesen B3-as modell - mondta a Vezető. - Az egyik legtokéletesebb, akit életemben láttam.

Most láthattam a Vezető vállát, de még mindig nem láttam Josie-t. Azután Josie hangját hallottam, ahogy azt mondja:

- Tényleg fantasztikus vagy, Sung Yi. Úgyhogy nehogy félreérts. Csak arról van szó, hogy...

Arrébb húzódott, megint hallhattam vigyázó lépteinek nesztét, azután, most először, megláttam őt magát. Josie az egész üzletet körbepásztázta a tekintetével.

Az Anya azt mondta: - Hallottam, hogy ezek az új B3-asok nagyon jók a tudatos gondolkodásban, és remek az emlékezőtehetségük. De hogy olykor kevésbé empatikusak.

A Vezető olyan hangot hallatott, ami egyszerre volt sóhaj és felnevetés.
- A kezdet kezdetén lehet, hogy néhány B3-as kissé keményfejúnek

bizonyult. De teljességgel biztosíthatom önt, hogy ő itt, Sung Yi nem fog ilyen problémákat okozni.

- Nem bánná - kérdezte az Anya a Vezetőt -, ha közvetlenül Sung Yihoz intézném a szavaimat? Van néhány kérdésem, amelyeket neki szeretnék feltenni.

- De Mama - tört ki Josie, és már ismét kívül volt a látószögemen -, mi értelme ennek? Sung Yi nagyszerű, tudom. Csak épp nem az, akit én akarok.

- Nem folytathatjuk a keresést a végtelenségig, Josie.

- De hát mondom, hogy ez volt az a bolt, Mama! *Itt* volt. Gondolom, lekéstük, erről van szó.

Szerencsétlen körülmény volt, hogy Josie-nak éppen akkor kellett bejönnie, amikor én az üzlet hátuljában vagyok elhelyezve. De még ha így is esett, biztos voltam benne, hogy idővel odajön az üzletnek abba a traktusába, ahol állok, és meglát engem - ez volt az oka annak, hogy maradtam, ahol voltam, egyetlen hang nélkül. De talán volt még egy oka. Merthogy szinte ugyanabban a pillanatban szállt meg a félelem, ahogy az örömet megéreztem, ráébredve, ki jött be az üzletbe - a félelem attól, amit azon a napon a Vezető mondott, hogy a gyermekek gyakorta ígéretnek, azután nem jönnek vissza, vagy ha igen, akkor rá sem hederítenek arra az RB-re, akinek az ígéretet tették, hanem másikat választanak. Talán ez volt az, amiért továbbra is némán várahoztam a helyemen.

Azután ismét a Vezető hangját hallottam, és ezúttal volt benne valami új.

- Bocsásson meg kisasszony, jól értem, hogy ön egy bizonyos RB-t keres? Akit már korábban is látott itt?

- Igen, asszonyom. Nemrégiben az önök kirakatában állt. Nagyon aranyos volt, és nagyon okos. Úgy tűnt - mintha francia lett volna? Rövid haj, inkább sötét, és a ruhái is mind mintha sötétek lettek volna, és neki volt a legkedvesebb szeme a világon, és annyira okos volt!

- Azt hiszem, talán tudom, kiről beszél - mondta a Vezető. - Ha velem jönne, kisasszony, kideríthetjük.

Csak ekkor mozdultam meg, hogy kilépjek oda, ahonnan már láthatnak. Egész délelőtt távol voltam a Nap fényrajzolataitól, de most odaléptem a két egymást átszelő négyszögbe, éppen amikor a Vezető és az őt követő

Josie odaérték a boltívhez. Amint Josie meglátott, az arcán eláradt az öröm, és meggyorsította a lépteit.

- Hát még itt vagy!

Időközben még soványabb lett. Csak jött mind közelebb azokkal a bizonytalan lépteivel, én pedig arra gondoltam, mindjárt megölel, de az utolsó pillanatban megállt, és felnézett az arcomra.

- Uramatyám! Én tényleg azt hittem, hogy már elmentél!

- Miért mentem volna el? - mondtam neki halkán. - Hiszen megígértük.

- Igenigen - mondta Josie. - Igen, asszem, megígértük. Asszem, én voltam, aki elszúrtam. Mármint hogy ennyire sokáig tartott.

Ahogy rámosolyogtam, hátraszólt a válla felett: - Mama! Ő az! Akit kerestem!

Az Anya lassan közeledett a boltív felé, azután megállt. És ekkor mindhárman rám meredtek egy pillanatra: Josie legelöl, boldogan ragyogva; a Vezető közvetlenül mögötte, szintén mosolyogva, de a tekintetében némi elővigyázatossággal, amit én úgy vettem tőle, mint fontos jelzést; és mögöttük az Anya, összehúzott szemmel, mint amikor az emberek a járdáról próbálják kivenni, hogy a taxi szabad-e vagy foglalt. És amikor megláttam őt, és azt, ahogy néz, a félelem - az, ami mindenestül elpárolgott, amikor Josie azt kiáltotta, „Hát még itt vagy!” - újra elöntötte a tudatomat.

- Nem én akartam, hogy ennyi ideig tartson - szólalt meg Josie. - De kicsit beteg lettem. De már jól vagyok! - azzal hátraszólt: - Mama? Megvehetjük őt most azonnal? Mielőtt bárki más bejön és elviszi?

Csend lett, azután az anya halkán azt mondta: - Ez nem B3-as, lefogadom.

- Klara B2-es modell - mondta a Vezető. - A negyedik szériából, amelyet, mint többen mondják, soha nem sikerült felülmúlni.

- De nem B3-as.

- A B3-as innovációk valóban lenyűgözőek. De vannak olyan ügyfeleink, akik úgy érzik, hogy bizonyosfajta gyermekek számára még mindig a felső kategóriás B2-esek bizonyulnak a legjobb választásnak.

- Értem.

- Mama. Én Kiárát akarom. Senki más.

- Csak egy pillanat, Josie - azzal a Vezetőhöz fordult: - Minden Robotbarát teljesen egyedi, ugye?

- Így igaz, asszonyom. És különösen igaz ezen a színvonalon.

- Nos, ez mitől annyira egyedi? Ez a... Klara?

- Klarát rengeteg egyedi jó tulajdonsága van, sorolhatnánk napestig. De ha csak egyetlenegyét kellene kiemelnem, nos, az a megfigyelés és a tanulás iránti étvágya volna. Az a képessége, hogy mindent, amit csak maga körül lát, magába szív és egybeilleszt - ez egészen lenyűgöző. Ennek eredményeképpen most ő rendelkezik a legkifinomultabb értelmi képességekkel az üzletben található összes RB közül. A B3-asakat is beleértve.

- Ó, valóban?

Az Anya ismét összehúzott szemmel nézett rám. Azután három lépéssel még közelebb jött hozzám.

- Nem bánja, ha felteszek neki néhány kérdést?

- Parancsoljon, tessék.

- Mama, kérlek...

- Ne haragudj, Josie, de állj odébb egy percre, míg Klarával beszélek.

És ott maradtunk, csak mi ketten, az Anya és én, és bár próbáltam megőrizni a mosolyt az arcomon, nem volt egyszerű, annyira nem, hogy végül talán még a félelmet is hagytam megmutatkozni magamon.

- Klara - kezdte az Anya -, azt akarom, hogy ne nézzen Josie felé. Most pedig mondja meg, odanézés nélkül: milyen színű Josie szeme?

- Szürke, asszonyom.

- Jó. Josie, azt akarom, hogy te maradj néma csendben. Akkor most, Klara: a lányom hangja. Épp most is hallhatta beszélni. Hogyan írná le a hangmagasságát?

- A beszédhangja az egyvonalas C fölött, az Asz és a kétvonalas C közötti tartományban van.

- Tényleg?

Újabb csend következett, aztán az Anya azt mondta: -Az utolsó kérdés, Klara: mit vett észre a lányom járásában?

- Talán némileg gyenge a bal csípője. Valamint a jobb válla is okozhat fájdalmat, emiatt Josie úgy lépked, hogy megvédje magát a hirtelen mozdulatoktól és a felesleges zökkenésektől.

Az Anya mindezt alaposan mérlegelte, azután így szólt: - Nos, Klara, miután úgy tűnik, ön ugyancsak sokat tud erről, lenne oly szíves, kérem, és

utánozná nekem Josie járását? Megtenné nekem, hogy bemutatja? Most itt. A lányom járását.

Az Anya válla mögött láttam, hogy a Vezető ajkai megnyílnak, mintha meg akarna szólalni. De azután mégsem mondott semmit. Ehelyett, ahogy találkozott a pillantásunk, jelzett nekem, a lehető legészrevehetetlenebb kis bólintással.

Így hát elkezdtem járni. Közben tudatosult bennem, hogy most már nemcsak az Anya - és persze Josie -, hanem az egész üzlet minket figyel. Beléptem a boltív alá, bele a Nap padlóra vetülő fényrajzolatába. Azután elindultam az üzlet közepén ácsorgó B3-asok irányába, az Üvegtárlós Mozgóállvány felé. Mindent beleadtam, hogy hűen visszaadjam Josie járását, éppen úgy, ahogyan az első alkalommal láttam, miután kiszállt a taxiból, amikor Rosával a kirakatban voltunk, majd négy nappal később, amikor elkezdett közeledni a kirakatablakhoz, amint az Anya levette a kezét a válláról, és ahogyan most, utoljára, egy perccel ezelőtt, amikor láttam, amint odasiet hozzám, azzal a felszabadult boldogsággal a szemében.

Amikor elértem az Üvegtárlós Mozgóállványt, elkezdtem körbejárni, gondosan ügyelve arra, nehogy elveszítsem Josie járásának jellegét, még akkor se, ha közben nyilván próbáltam nem beleütközni a mozgóállvány mellett álló B3 -as fiúkba.

Amikor azonban kezdtem volna megtenni a kört visszafelé is, felpillantva elkaptam az Anya tekintetét, és abban valami, amit megláttam, azt súgta nekem, hogy álljak meg. Még mindig teljes figyelmével nézett, de úgy, mintha a tekintete már egyenesen áthatolna rajtam, mintha én lennék az üveg a kirakatablakban, és ő a mögött messze túl szeretne kivenni valamit. Ott maradtam az Üvegtárlós Mozgóállvány mellett, egy lábamon egyensúlyozva, sarkammal a padló felett. Különös némaság ülte meg ekkor az üzletet.

Majd megszólalt a Vezető:

- Mint látja, Klara egészen kivételes megfigyelőképességgel rendelkezik. Sosem ismertem hozzá hasonlót.

- Mama - ezúttal szinte elfulladva szólalt meg Josie hangja. - Mama. Légy szíves'.

- Nos, jó. Elvisszük.

Josie abban a minutumban odasietett hozzám. Két karját körém fonta, úgy ölelt. Ahogy átpillantottam a gyermek feje felett, láttam, hogy a Vezető boldogan mosolyog, és az Anya lefelé nézve a válltáskájában keresgél, elkínzott, szigorú arccal.

Második rész

A konyhában különösen nehéz volt eligazodni, mert rengeteg eleme percről percre képes volt megváltoztatni az egymáshoz való viszonyát. Most kezdtem csak igazán értékelni, hogy a Vezető az üzletben - persze nyilván nem ránk való tekintettel - milyen nagy műgonddal őrizte minden egyes tárgynak, még a legkisebbeknek is, mint amilyenek a karkötők vagy az ezüst fülbevalók dobozai, a pontosan kijelölt helyét. Azonban Josie-ék házában - voltaképp mindenütt, de leginkább a konyhában - állandóan ide-oda mozgatta a tárgyakat Melánia Házvezetőnő, amivel engem arra kényszerített, hogy az egész tanulást mindig újrakezdem előlről. Egyik reggel, csak hogy egy példát mondjak, Melánia Házvezetőnő négy perc alatt éppen ugyanannyiszor változtatta meg egymás után a mixergép helyzetét. De mindjárt sokkal könnyebb lett minden, miután felmértem a Sziget jelentőségét.

A Sziget a konyha közepén helyezkedett el, és, talán rögzített helyzetét hangsúlyozandó, az épületek téglaburkolatát utánzó világosbarna csempével volt kirakva. A közepébe süllyesztve fénylett a mosogatókagyló, és a leghosszabbik oldalán három magas bárshék állt, ahová leülhettek a házbéliek. Azokban az első időkben, amikor Josie még elég jó erőben volt, gyakran ült oda a Szigethez, hogy ott írja meg a házi feladatait, vagy csak hogy lazításképpen firkálgasson kicsit a ceruzájával a vázlatfüzetébe. Nekem eleinte nagyon nehéz volt helyet foglalnom a Sziget melletti bárshéken, mert a lábam nem ért le róla a padlóra, és ha lendíteni próbáltam, akkor beleütöttem a székhöz alul összekötő rúd alá. De azután lemásoltam Josie módszerét: szilárdan megtámaszkodtam a könyökömmel a Sziget lapján, és attól kezdve sokkal biztonságosabb érzés lett így ülni - noha még mindig fennmaradt annak a lehetősége, hogy Melánia Házvezetőnő hirtelen ott terem mögöttem, odanyúl a csaphoz, és erős sugárban megnyitja a vizet. Az első alkalommal, amikor ez történt, annyira megriasztott, hogy csaknem elveszítettem az egyensúlyomat, de Josie alig moccan meg mellettem, és aztán hamar megtanultam, hogy nincs miért félni attól a pár cseppnyi nedvességtől.

A konyha kiválóan alkalmas hely volt arra, hogy a Nap belátogasson oda. Jó nagy ablakai voltak, az égbolt széles darabjára néztek, és ki a ház elé a szabadba, a járműforgalomtól és a járókelőktől szinte mindig mentes maradt területre. A nagy ablakban állva rá lehetett látni az útra, amely a távoli fákön túl futott fel a hegyre. A konyhát gyakorta töltötte be a Nap leggazdagabb tápláló energiája, ráadásul a hatalmas ablakok mellett ott volt a magas mennyezeten a tetőablak is, amit távvezérlővel lehetett feltárni vagy elrejteni. Eleinte nagyon nem örültem neki, hogy Melánia Házvezetőnő gyakorta odahúzta vele a tetőablak elé az árnyékolót, amint a Nap elkezdte befelé ontani éltető erejét. De azután láttam, hogy Josie milyen gyorsan túlhevül, és ekkor magam is megtanultam önállóan használni a távirányítót arra az esetre, ha éppen őt találnák meg teljes erejükkel a Nap fényrajzolatai.

Eleinte kissé megrémisztett a forgalom és a járókelők hiánya, és nemcsak az, hanem a más RB-k hiánya is. Természetesen nem vártam, hogy a házban rajtam kívül más RB-k is lesznek, és több okból is nagyon kellemesen érintett, hogy én vagyok az egyetlen, mivel így teljes mértékben kizárólag Josie-ra tudtam fókuszálni a figyelmemet. De rá kellett ébrednem, mennyire hozzászoktam, hogy a megfigyeléseimet és a becsléseimet a körülöttem élő többi Robotbaráttal összevegyem. És volt itt még egy másik kis helyreigazítás is, amit el kellett rendeznem magamban. Azokban az első időkben gyakran lestem ki a hálószoba hátúira néző ablakából, gondolataimban elkalandozva, a hegyen áthúzódó országútra vagy a mezőkön túli látványra, tekintetemmel egy másik RB távoli alakját keresve. De azután emlékeztettem magam, mennyire valóságosan elvárás ez, ilyen messzire a várostól és a többi háztól.

Míg legelső napjaimat töltöttem a házban, ostoba módon azt hittem, hogy Melánia Házvezetőnő valami nagyon hasonló szerepű személy lehet, mint amilyen a Vezető volt, és ez néhányszor félreértéseket szült. Úgy gondoltam, csak hogy egy példát mondjak, hogy valószínűleg az ő kötelessége, hogy bevezessen engem új életem különféle vetületeibe, és Melánia Házvezetőnő, érthetően, rejtélyesnek és zavarónak találta, hogy olyan gyakorta vagyok jelen a közelében. Amikor végül mérgesen megfordult és rám för-medt: „Ne jössz utánam, RB, hogy békén!”, először

nagyon megrökönyödtem, de hamarosan beláttam, hogy a házban betöltött szerepe teljességgel eltér a Vezetőétől, és hogy én voltam a hibás.

De még ha az effajta félreértések az én hibámból adódtak is, változatlanul nagyon nehezemre esett volna mást gondolni, mint hogy Melánia Házvezető az első perctől fogva ellenezte a jelenlételemet. Noha én következetesen udvariasan viselkedtem vele, és, különösen az első napokban, próbáltam apró gesztusokkal a kedvére tenni, soha nem viszonzta a mosolyomat, és soha nem szólt hozzám azon túl, hogy kiosztotta a parancsait és megrovásait. Ma, ahogy összegyűjtöm ezeket az emlékeket, már nyilvánvalónak tűnik, hogy ellenségessége leginkább az arra vonatkozó nagy félelmeivel állt összefüggésben, vajon mi minden zajlik majd Josie körül a megjelenésem után. De akkoriban nem volt könnyű mentséget találnom a ridegségére. Gyakran úgy hatott, mintha szeretné minél rövidebbre szabni azt az időt, amit Josie-val töltök - ez pedig nyilván ellentmondott a feladatomnak -, és végül még azt is megkísérelte, hogy kitiltasson a konyhából, míg Josie reggelizik, és az Anya a gyors kávéját fogyasztja. Csak akkor kaptam engedélyt, hogy a konyhában tartózkodjam ezekben a minden reggel megisméltődő jelentős pillanatokban, miután Josie kinyilvánította, hogy mindenképp ragaszkodik a jelenlétemhez - és az Anya végül a javamra döntött. De Melánia Házvezető még ezek után is makacsul próbálta elérni, hogy maradjak a hűtőszekrény mellett, és ott álljak, amíg Josie és az Anya a Szigetnél ülnek, és csak Josie újabb tiltakozása nyomán kaptam engedélyt, hogy melléjük ülhessek.

Az Anya gyors kávéja, mint mondtam, sarkalatos momentuma volt a reggeleknek, és az én feladataim közé tartozott, hogy ehhez megfelelő időben ébresszem fel Josie-t. Josie azonban gyakorta nem kelt fel az én ismételt erőfeszítéseim ellenére sem a legeslegutolsó pillanatig, azután még ő kezdett kiabálni a szobájából nyíló fürdőfülkéből, hogy: „Siess, Klara, elkésünk!” - pedig én már régen kint álltam a lépcső tetején, idegesen várakozva rá.

Rendszerint már ott találtuk az Anyát a Szigetnél ülve, ahogy az oblongját bámulta, míg itta a kávéját. Melánia Házvezető ott cirkált körülötte, készen arra, hogy *újra*-töltse a csészéjét. Josie-nak és az Anyának többnyire nem volt sok ideje beszélgetni, de nagyon gyorsan megtanultam, hogy Josie-nak ennek ellenére mennyire fontos, hogy együtt

tudjon ülni ott az Anyával a gyors kávé ideje alatt. Egyszer, amikor csaknem egész éjjel nem hagyta aludni a betegsége, hagytam, hogy Josie visszaaludjon, miután felébresztettem, mert úgy gondoltam, jót fog neki tenni, ha pihenhet még egy kicsit. Amikor felébredt, dühösen kiabált velem, és akármilyen gyenge volt is, kapkodva igyekezett, hogy időben leérjen. De amire kibújt a fürdőfülkéjéből, hallottuk, ahogy az Anya autója lent már a laza kavicsoson gurul kifelé, és odasiettünk az első ablakhoz, hogy még lássuk az autót, ahogy távolodik a hegy felé. Josie most már nem kiabált velem, de amikor már lent voltunk a konyhában, nem mosolyodott *el* egyszer sem, míg ette a reggelijét. Akkor megértettem, hogy ha valamiért nem tud odaülni, hogy az Anyával együtt töltse a gyors kávé idejét, akkor fennáll a veszélye, hogy a magány belopakodik a napjába, hiába gazdagítják azt akármilyen más események.

Akadtak néha olyan reggelek is, amikor az Anyának nem kellett sietnie: amikor, noha a magas rangú hivatalnoki kosztümjét viselte, és a táskája ott állt a hűtőszekrénynek támasztva, mégis lassan itta a kávéját, még a bárszékről is leszállt, és körbesétált a konyhában, kezében a csészével a csészealjon. Olykor megállt a nagy ablak előtt, ahol bőrére vetültek a Nap reggeli rajzolatai, és például ilyesmiről kezdett beszélni:

- Tudod, Josie, úgy látom, felhagytál a színes ceruzás rajzolással. Szeretem ezeket a fekete-fehér rajzokat is, amiket most csinálsz. De kifejezetten hiányolom a színes képeket.

- Arra jutottam, Mama, hogy a színes rajzaim szégyenletesek.

- Szégyenletesek? O, ne mondj már ilyet!

- Mama, ahogy én színessel rajzolok, az olyan, mintha te csellón játszánál. Sőt rosszabb.

Amikor Josie ezt mondta, az Anya arcán előmlött a mosoly. Az Anya nem mosolygott gyakran, de ha mégis, akkor a mosolya meglepően hasonlított Josie-éra: az ő arcát is betöltötte a túlcsonduló kedvesség, és azok a ráncok, amelyekből a rá jellemző feszült kifejezés szokott kirajzolódni, átrendeződtek a humor és gyengédség vonásaivá.

- El kell ismerjem, az én csellójátékomnak még legdicsőbb pillanataiban is olyan volt a hangja, mint az ördög öreganyjáié. De a te színezéseid sokkal inkább olyanok, nos, mint egy nyáresti tó. Valami ilyesmi. Gyönyörű dolgokat csinálsz a színesekkel, Josie. Olyan dolgokat, amiket más még elgondolni se tudna.

- Mama, az emberek mindig így látják a saját gyerekeik rajzait. Talán az evolúciós fejlődésnek köszönhetően.

- Tudod, mit? Azt hiszem, ennek az egésznek leginkább az lehet az oka, hogy bevitted azt a remek plakátodat, amit akkor készítettél az összejövetelre. Az utolsó előttire. És az a Richards lány mondott valami kicsit gúnyosat. Mondtam már régebben is, és most tessék, megint itt van: az az ifjú hölgy féltékeny rád a tehetséged miatt. Ezért mondta azt, amit mondott.

- Oké. Ha tényleg így gondolod, Mama, éppenséggel visszatérhetek a színezéshez. És talán cserébe te is előve-hetnéd újra a csellódat.

- Na azt már nem! Már rég túl vagyok az egészen. Hacsak valaki nem akarja mindenáron kísérezőzenének használni az amatőr zombifilmjéhez.

De voltak másféle reggelek is, amikor az Anya arca mo-solytalan és feszült maradt, még akkor is, ha éppen nem kellett annyira sietnie a gyors kávéval. Ilyenkor, bár Josie mindent elkövetett, hogy például viccesen karikírozza az oblongos tanárát, akiről éppen beszélt, az Anya továbbra is komoly ábrázattal hallgatta, majd közbeszólva azt mondta:

- Válthatunk. Ha nem csíped a fickót, mindig válthatunk.

- Ne, Mama, kérlek. Csak a szám jár, oké? Ez a fickó igazából sokkal jobb, mint az előző volt. És még vicces is.

- Ez jó - bólintott az Anya, még mindig komoly arccal -, hogy mindig kellő esélyt akarsz adni az embereknek. Ez jó tulajdonság.

Azokban az időkben, amikor Josie még elég jó egészségi állapotban volt, vacsorázni is akkor szeretett, miután az Anya már hazaérkezett a munkájából. Ez azt jelentette, hogy gyakorta mentünk fel Josie hálószobájába, hogy ott várjuk meg, amíg az Anya hazatér - és közben megnéztük, ahogy a Nap lemegy a nyugvóhelyére.

Éppen ahogy Josie korábban ígérte, a hálószoba hátúira néző ablakából zavartalan kilátás nyílt a mezőkre, egészen a láthatárig, úgyhogy végignézhettük, hogyan süllyed a földbe az napi útja végén a Nap. Noha Josie mindig úgy emlegette, hogy „a mező”, valójában három egymással szomszédos mező volt ott, és ha bárki figyelmesebben megnézte, láthatta is a határaikat jelző karókat. Mindhárom mezőt magas fű borította, ami, ha a szél fúj, úgy mozgott, mintha láthatatlan járókelők gázolnának át benne sietős léptekkel.

A hálószoba hátsó ablakából az üzletből látott keskeny sávnál jóval nagyobb darabja látszott az égboltnak, amely meglepő változásokra volt képes. Néha olyan színe volt, mint a citromoknak a gyümölcsstáiban, máskor átváltozott a pala vágódeszkák szürkéjére. Amikor Josie nem volt jól, olykor az ég is felvette a hányása vagy halvány ürüléke színét, sőt még vércsíkok is megjelentek rajta. Előfordult, hogy egy sor négyzetre osztódott az égbolt, amelyek mindegyike a mellette lévőtől eltérő lila színárnyalatban mutatkozott.

Állt egy puha, vajszerű kanapé a hálószoba hátsó ablaka mellett, amit magamban úgy neveztem el: „a Gombos Kanapé”. Bár befelé nézett a szobába, Josie és én szerettünk feltérdelni rá, párnázott háttámlája tetejére támasztott karral, és így nézegetni kifelé az égre és a mezőkre. Josie méltányolta, mennyire nagy örömet szerez nekem, ha követhetem a Nap útjának utolsó szakaszát, amelyet mindig próbáltunk is végignézni a Gombos Kanapéről, ahányszor csak lehetett. Megesett, hogy az Anya a szokásosnál korábban jött haza, és ő meg Josie a Sziget mellett beszélgettek a magas székeken ülve - és én, hogy biztosítsam a magánszférájuk zavartalanságát, félreálltam a hűtőszekrény mellé. Aznap este az Anya nagyon felvillanyozódott hangulatban volt, gyorsan beszélt, vicces dolgokat mesélt az irodában dolgozó emberekről, a nevetéstől minduntalan meg-megállva - Olykor annyira hosszú kacagásban tört ki, hogy szinte nem kapott tőle levegőt. Ennek a beszélgetésnek a közepén, amikor úgy látszott, az Anya mindjárt ismét elneveti magát, Josie közbeszólt:

- Hát ez nagyszerű, Mama! De nem bánod, ha most Kiarával felmegyünk a szobámba egy percre? Klara egyszerűen imádja megnézni a naplementét, és ha most nem megyünk fel, le fogjuk késni.

Amint ezt kimondta, körülnéztem, és láttam, hogy a konyhát betölti a Nap esteli fénye. Az Anya Josie-ra bámult, és én azt hittem, mindjárt kitör rajta a düh. De aztán megenyhült az arca, és elárasztotta az a kedves mosolya: - Persze, édesem. Csak menjetek. Nézzétek csak meg a naplementéteket. Aztán vacsorázunk.

A hálószoba hátsó ablakából a mezőkön és az égen kívül látszott még valami, ami felkeltette a kíváncsiságomat: egy sötét színű, dobozforma alakzat a legtávolabb eső mező végén. Mozdulatlan maradt, ha a fű hullámozott körülötte, és amikor a Nap már olyan alacsonyan járt, hogy

szinte a füvet simogatta, ez a sötét alakzat ott maradt, a ragyogás elé emelkedve. Aznap este, amikor Josie megkockáztatta, hogy miattam magára haragítja az Anyát, megmutattam neki ezt a tárgyat. Ujjammal az irányába bökttem, Josie pedig térdeltében kihúzta magát a Gombos Kanapén, és a kezével árnyékot tartott a szeme fölé.

- Aha, biztos Mr. McBain pajtájára gondolsz.

- Pajta?

- Igazából talán nem is pajta, mert nyitott mindkét oldala. Inkább úgy mondanám, csak egy fedett tároló. Mr. McBain mindenféle holmit tart ott. Egyszer jártam ott Rickkel.

- Kíváncsi vagyok, miért épp egy efféle helyre vonulna el a Nap pihenni.

- Aha - mondta Josie -, szóval te úgy gondolod, hogy a Napnak minimum egy palota kellene. Lehet, hogy Mr. McBain már jól kipofozta, mióta én ott jártam.

- Szeretném tudni, mikor járt ott Josie.

- Ó, már nagyon rég! Rick és én egész kicsik voltunk még. Mielőtt megbetegedtem.

- Volt arrafelé valami szokatlan dolog? Egy kapu? Vagy talán egy lépcső lefelé a földre?

- Eh, nem, semmi ilyesmi. Csak a pajta. És mi így is nagyon örültünk neki, mert kicsik voltunk még, és tényleg nagyon elfáradtunk, mire gyalog megtettük azt a hosszú utat. De ide figyelj, még csak a közelében se jártunk a naplementének! Ha van ott valahol valami palotabejárat, azt biztos elrejtették. Talán csak akkor nyílik meg a kapu, mikor a Nap épp odaér? Láttam egyszer egy ilyen filmet, amiben a rosszfiúk főhadiszállása egy vulkán belsejében volt, és az a lávátónak látszó folt a tetején széjjelcsúszott és kinyílt, pont mikor leszálltak oda a helikoptereik. Lehet, hogy a Nap palotája is ugyanígy működik. Egyébként én meg Rick egyáltalán nem ezt kerestük. Mi csak úgy heccből csatangoltunk el arrafelé, aztán melegünk lett, és valami árnyék után néztünk. Úgyhogy kicsit behúzódtunk Mr. McBain pajtájába, aztán jöttünk is vissza - Josie gyengéden megérintette a karomat. - Bárcsak többet is láttunk volna, de hát nem láttunk.

A Nap eddigre már csak a fűvön átizzó rövidke csík volt.

- Na, már ott jár - mondta Josie. - Remélem, jól alszik majd.

- Szeretném tudni, ki volt az a fiú. Az a Rick.
- Rick? Csak a legjobb barátom.
- Ó, értem.
- Hé, Klara, valami rosszat mondtam?
- Nem. Csak... most már az én feladatom, hogy Josie legjobb barátja legyek.
- Te a Robotbarátom vagy. Az más. De Rick, szóval, mi egész életünkre együtt fogunk maradni.
- A Nap már csupán egy rózsaszín foltocska volt a fűvön.
- Nincs olyan, amit Rick meg ne tenne értem - mondta Josie. - De túl sokat aggodalmaskodik. Folyton attól fél, hogy a dolgok az utunkba állnak.
- Miféle dolgok?
- Ó, hát tudod. Kitalálni ezt az egész romantikus szerelem -ügyet, hogy hogyan csináljuk meg. És, gondolom, ott lesz még az a másik ügy is.
- Másik ügy?
- De teljesen feleslegesen aggódik. Mert ez a dolog, hogy Rick meg én, ez már réges-rég eldőlt. És nem fog változni.
- Hol van most ez a Rick? Közel lakik?
- A szomszédban. Bemutatom neked. Alig várom, hogy ti ketten találkozzatok!

*

A rákövetkező héten találkoztam Rickkel, aznap, amikor először láttam kívülről Josie-ék házát.

Josie-val számtalan barátságos vitát folytattunk már arról, hogyan rendeződnek el egymáshoz képest a ház különböző helyiségei. Azt el nem fogadta volna, csak hogy egy példát mondjak, hogy a porszívókamra pontosan a nagy fürdőszoba alatt van. Azután egy reggel, egy újabb ilyen barátságos vita után Josie azt mondta:

- Klara, megőrjítesz már ezzel! Amint befejeztük Helm tanár úrral, kiviszlek az utcára, és majd onnan lecsekkoljuk az egészet.

Egészen felizgatott ez az eshetőség. Azonban előbb még ott voltak Josie tanórái. Néztem, ahogy a Sziget lapján szétteríti a papírlapokat, és bekapcsolja az oblongját.

Hogy ne zavarjam, eggyel arrébb ültem le, egy üres bárszéket kihagyva köztünk. De azonnal meg tudtam állapítani, hogy a tanóra nem megy valami simán: Josie fülhallgatójából kihallatszott az oktató hangja, és olybá tűnt, egyre-másra megdorgálja Josie-t, aki csak firkálgat értelmetlenül a feladatlapjai szélére, amelyeket olykor vészesen közel tol a mosogató kagylójához. Egyszerre észrevettem, hogy valami a nagy ablakon túlról elvonja a figyelmét, és már egyáltalán nem figyel a tanárára. Kicsit később mérgesen odaszólt a képernyőnek: - Oké, kész vagyok veled. Tényleg kész vagyok! Miért nem hisz nekem? Igen, pontosan úgy, ahogy mondta!

Az óra tovább tartott, mint szokott, de végül is csak vége lett, azzal, hogy Josie csendesen azt mondta: - Igen, Helm tanár úr. Köszönöm. Igen. Mindenképpen megcsinálom. Viszlát. Köszönöm a mai tanórát.

Nagyot sóhajtván kikapcsolta az oblongot, és levette a fülhallgatóját. Azután, ahogy rám pillantott, nyomban felderült.

- Nem felejtettem el, Klara. Kimegyünk az utcára, jó? Csak előbb hadd térjek magamhoz, azt se tudom, hol áll a fejem. Ez a Helm tanár úr, hűűű, de örülök, hogy nem kell tovább lesnem a képét! Valami nagyon forró helyen lakik, ezt simán tudni lehet. Láttam, ahogy csurog róla a veríték - ezzel leszállt a bárszékről és kinyújtóztatta a tagjait. - A Mama azt mondja, mindig tudatnunk kell Melániával, ha elhagyjuk a házat. Megtennéd, hogy mérsz és megmondod neki, míg én felveszem a kabátom?

Láttam, hogy Josie is izgatott lett, bár úgy sejtettem, ő valószínűleg attól, amit az órája alatt kint látott a nagy ablakon túl, bármi volt is az. Én mindenesetre indultam a Nyitott Terűbe, hogy megkeressem Melánia Házvezetőnőt.

A Nyitott Terű volt a ház legnagyobb helyisége. Két kanapé állt benne, és néhány puha téglatest, amelyeken helyet foglalhattak a lakók; azonfelül párnák, lámpák, szobanövények, valamint egy sarokíróasztal. Amikor aznap kinyitottam a tolóajtót, a bútorok egymásba kapcsolódó rácsozatot alkottak a szemem előtt, amelynek bonyolult mintái között csaknem észrevehetetlenül bújt meg Melánia Házvezetőnő alakja. De végül is észrevettem, ott ült egyenes derékkal az egyik puha téglatest szélén, belemélyülve abba, amivel az oblongján foglalatoskodott. Barátságatlan tekintettel pillantott fel rám, de amikor közöltem vele, hogy

Josie szeretne kimenni, arrébb toltta az oblongját, és kimasírozott mellettem a szobából.

Josie-t már az előszobában találtam, a barna tűzött dzsekijét húzta éppen magára, a kedvencét, amelyet, amikor már nem volt olyan jól, néha még idebent is viselt.

- Hát ezt el se hiszem, Klara, hogy te eddig végig csak a házban voltál, és még sose mentél ki!

- Nem, sohasem voltam kint.

- Kíváncsi vagyok, miért épp egy efféle helyre vonulna el a Nap pihenni.

- Aha - mondta Josie szóval te úgy gondolod, hogy a Napnak minimum egy palota kellene. Lehet, hogy Mr. McBain már jól kipofozta, mióta én ott jártam.

- Szeretném tudni, mikor járt ott Josie.

- Ó, már nagyon rég! Rick és én egész kicsik voltunk még. Mielőtt megbetegedtem.

- Volt arrafelé valami szokatlan dolog? Egy kapu? Vagy talán egy lépcső lefelé a földbe?

- Eh, nem, semmi ilyesmi. Csak a pajta. És mi így is nagyon örültünk neki, mert kicsik voltunk még, és tényleg nagyon elfáradtunk, mire gyalog megtettük azt a hosszú utat. De ide figyelj, még csak a közelében se jártunk a naplementének! Ha van ott valahol valami palotabejárat, azt biztos elrejtették. Talán csak akkor nyílik meg a kapu, mikor a Nap épp odaér? Láttam egyszer egy ilyen filmet, amiben a rosszfiúk főhadiszállása egy vulkán belsejében volt, és az a lávatónak látszó folt a tetején széjjelcsúszott és kinyílt, pont mikor leszálltak oda a helikoptereik. Lehet, hogy a Nap palotája is ugyanígy működik. Egyébként én meg Rick egyáltalán nem ezt kerestük. Mi csak úgy heccből csatangoltunk el arrafelé, aztán melegünk lett, és valami árnyék után néztünk. Úgyhogy kicsit behúzódtunk Mr. McBain pajtájába, aztán jöttünk is vissza - Josie gyengéden megérintette a karomat. - Bárcsak többet is láttunk volna, de hát nem láttunk.

A Nap eddigre már csak a fűvön átizzó rövidke csík volt.

- Na, már ott jár - mondta Josie. - Remélem, jól alszik majd.

- Szeretném tudni, ki volt az a fiú. Az a Rick.

- Rick? Csak a legjobb barátom.

- Ó, értem.
- Hé, Klara, valami rosszat mondtam?
- Nem. Csak... most már az én feladatom, hogy Josie legjobb barátja legyek.
- Te a Robotbarátom vagy. Az más. De Rick, szóval, mi egész életünkre együtt fogunk maradni.
- A Nap már csupán egy rózsaszín foltocska volt a fűvön.
- Nincs olyan, amit Rick meg ne tenne értem - mondta Josie. - De túl sokat aggodalmaskodik. Folyton attól fél, hogy a dolgok az utunkba állnak.
- Miféle dolgok?
- Ó, hát tudod. Kitalálni ezt az egész romantikus szerelem-ügyet, hogy hogyan csináljuk meg. És, gondolom, ott lesz még az a másik ügy is.
- Másik ügy?
- De teljesen feleslegesen aggódik. Mert ez a dolog, hogy Rick meg én, ez már réges-rég eldőlt. És nem fog változni.
- Hol van most ez a Rick? Közel lakik?
- A szomszédban. Bemutatom neked. Alig várom, hogy ti ketten találkozzatok!

A rákövetkező héten találkoztam Rickkel, aznap, amikor először láttam kívülről Josie-ék házát.

Josie-val számtalan barátságos vitát folytattunk már arról, hogyan rendeződnek el egymáshoz képest a ház különböző helyiségei. Azt el nem fogadta volna, csak hogy egy példát mondjak, hogy a porszívókamra pontosan a nagy fürdőszoba alatt van. Azután egy reggel, egy újabb ilyen barátságos vita után Josie azt mondta:

- Klara, megőrjítesz már ezzel! Amint befejeztük Helm tanár úrral, kiviszlek az utcára, és majd onnan lecsekkoljuk az egészséget.

Egészen felizgatott ez az eshetőség. Azonban előbb még ott voltak Josie tanórái. Nézttem, ahogy a Sziget lapján szétteríti a papírlapokat, és bekapcsolja az oblongját.

Hogy ne zavarjam, eggyel arrébb ültem le, egy üres bárszéket kihagyva köztünk. De azonnal meg tudtam állapítani, hogy a tanóra nem megy valami simán: Josie fülhallgatójából kihallatszott az oktató hangja, és olybá tűnt, egyre-másra megdorgálja Josie-t, aki csak firkálgat értelmetlenül a feladatlapjai szélére, amelyeket olykor vészesen közel tol a

mosogató kagylójához. Egyszerre észrevettem, hogy valami a nagy ablakon túlról elvonja a figyelmét, és már egyáltalán nem figyel a tanárára. Kicsit később mérgesen odaszólt a képernyőnek: - Oké, kész vagyok veled. Tényleg kész vagyok! Miért nem hisz nekem? Igen, pontosan úgy, ahogy mondta!

Az óra tovább tartott, mint szokott, de végül is csak vége lett, azzal, hogy Josie csendesesen azt mondta: - Igen, Helm tanár úr. Köszönöm. Igen. Mindenképpen megcsinálom. Viszlát. Köszönöm a mai tanórát.

Nagyot sóhajtva kikapcsolta az oblongot, és levette a fülhallgatóját. Azután, ahogy rám pillantott, nyomban felderült.

- Nem felejtettem el, Klara. Kimegyünk az utcára, jó? Csak előbb hadd térjek magamhoz, azt se tudom, hol áll a fejem. Ez a Helm tanár úr, hűűű, de örülök, hogy nem kell tovább lesnem a képét! Valami nagyon forró helyen lakik, ezt simán tudni lehet. Láttam, ahogy csurog róla a veríték - ezzel leszállt a bárszékről és kinyújtóztatta a tagjait. - A Mama azt mondja, mindig tudatnunk kell Melániával, ha elhagyjuk a házat. Megtennéd, hogy mérsz és megmondod neki, míg én felveszem a kabátom?

Láttam, hogy Josie is izgatott lett, bár úgy sejtettem, ő valószínűleg attól, amit az órája alatt kint látott a nagy ablakon túl, bármi volt is az. Én mindenesetre indultam a Nyitott Terűbe, hogy megkeressem Melánia Házvezetőnőt.

A Nyitott Terű volt a ház legnagyobb helyisége. Két kanapé állt benne, és néhány puha téglatest, amelyeken helyet foglalhattak a lakók; azonfelül párnák, lámpák, szobanövények, valamint egy sarokíróasztal. Amikor aznap kinyitottam a tolóajtót, a bútorok egymásba kapcsolódó rácsozatot alkottak a szemem előtt, amelynek bonyolult mintái között csaknem észrevehetetlenül bújt meg Melánia Házvezetőnő alakja. De végül is észrevettem, ott ült egyenes derékkal az egyik puha téglatest szélén, belemélyülve abba, amivel az oblongján foglalatoskodott. Barátságosan tekintettel pillantott fel rám, de amikor közöltem vele, hogy Josie szeretne kimenni, arrébb tolt az oblongját, és kimasírozott mellettem a szobából.

Josie-t már az előszobában találtam, a barna tűzött dzsekijét húzta éppen magára, a kedvencét, amelyet, amikor már nem volt olyan jól, néha még idebent is viselt.

- Hát ezt el se hiszem, Klara, hogy te eddig végig csak a házban voltál, és még sose mentél ki!

- Nem, sohasem voltam kint.

Josie egy pillanatra rám meredt, azután azt kérdezte: -Úgy érted, *soha* nem voltál még odakint? Nemcsak itt kint az utcán, hanem *bárho*l odakint?

- Így van. Az üzletben voltam. Azután ide jöttem.

- Azta! Akkor ez most mekkora nagy dolog neked! Nincs mitől félned, ugye tudod? Nincsenek vadállatok vagy ilyesmi. Hát akkor gyere, menjünk!

Ahogy Melánia Házvezetőnő kinyitotta a bejárati ajtót, éreztem, ahogy a friss levegő - és a Nap éltető ereje - beárad az előszobába. Josie rám mosolygott, arcán előmlött a kedvesség, de akkor Melánia Házvezetőnő odalépett kettőnk közé, és még mielőtt egészen felfogtam volna, megragadta Josie karját, és aláfüzte a sajtójának. Josie szintén nagyon meglepődött ezen, de nem tiltakozott, én pedig elfogadtam, hogy Melánia Házvezetőnő arra a következtetésre jutott, hogy a házon kívül, tekintve teljes tapasztalatlanságomat, bizonyára nem volnék képes felelős védelmére lenni Josie-nak. Úgyhogy ketten együtt léptek ki a házból, én pedig követtem őket.

Végigsétáltunk a laza kavicsos területen, amelyet, gondolom, szándékosan hagytak meg ennyire durvának az autók számára. A szél enyhe volt, és kellemes, és én elcsodálkoztam, hogyan lehet, hogy a magas fák a hegytetőn mégis hajladoznak és lengedeznek a lökéseitől. Am hamarosan minden figyelmemet a lépéseimre kellett fordítanom, mivel a laza kavicsos területen sok volt a horpadás, talán a kocsik kerekei nyomán.

Az elém táruló látvány ismerős volt a hálószo

ba elülső ablakából. Követtem Josie-t és Melánia Házvezetőnőt az útra, ami sima volt és kemény, mint egy rendes padló, és egy darabig ezen haladtunk, még akkor is, amikor már feltűnt kétoldalt a füves mező. Szerettem volna visszanézni a házra - hogy akként lássam, ahogyan egy járókelő látná, és hogy meggyőződjek a tippjeim helyességéről a helyiségek rendjét illetően -, de Josie és Melánia Házvezetőnő csak mentek tovább, még mindig egymásba karolva, én pedig nem mertem megállni.

Kis idő múltán már nem kellett annyira figyelnem a lépéseimre, és akkor felnéztem, és megláttam a bal oldalunkon meredeken emelkedő füves dombot - és a csúcsán odafönt mozgó fiúalakot. Nagyjából tizenöt

évesnek becsültem, bár nem lehettem egészen biztos benne, hiszen az alakja csak sziluettben rajzolódott ki a világos égbolt ellenfényében. Josie elindult a füves kaptató felé, Melánia Házvezetőnő pedig mondott valamit, amit, ha bent vagyunk a házban, biztosan hallottam volna, de idekint a hangok másként viselkedtek. Annyit mindenesetre érzékeltem, hogy nézeteltérésük támadt. Majd hallottam, ahogy Josie azt mondja:

- De én szeretném, ha összeismerkedne Kiarával.

További szavak következtek, amelyeket nem hallottam, azután Melánia Házvezetőnő azt mondta: - Rendbe, de csak kicsit - és elengedte Josie karját.

- Gyerünk, Klara - mondta Josie hozzám fordulva -, másszunk fel, ismerkedj meg Rickkel.

Ahogy kaptattunk felfelé a zöld domb oldalában, Josie kifogyott a szuszából, és szorosan kapaszkodott belém. Ez azt jelentette, hogy csak egy villanásra tudtam hátrapillantani, de így is észrevettem, hogy mögöttünk nemcsak Josie-ék háza áll, hanem még egy ház van ott, hátrébb a mezőn - egy ház a szomszédunkban, amely Josie-ék egyik ablakából sem látható. Szívesen tanulmányoztam volna hosszasabban a két ház látványát, de másra kellett figyelnem: ügyelnem kellett arra, nehogy Josie balesetet szenvedjen. A domb tetején Josie megállt, hogy újra lélegzethez jusson, de a fiú nem üdvözölt bennünket, sőt egy pillantást se vetett felénk. A kezében valami kerek eszközt tartott, és az égboltot figyelte a két ház között, ahol alakzatba rendeződött madárraj repdesett - szinte nyomban észrevettem, hogy robotmadarak. A fiú a tekintetével kísérete őket, és amikor újra megérintette a távirányítót, a madarak válaszul megváltoztatták az alakzat formáját.

- Hú, de gyönyörűek! - mondta Josie, még mindig kissé zihálva. - Újak?

Rick le nem vette volna a szemét a madarokról, de azért válaszolt:

- Az a kettő ott hátul, azok újak. Láthatod, mennyire nem illenek a rajba.

A madarak hirtelen alázúdultak, azután éppen a fejünk felett kezdtek körözni.

- Ja, de az igazi madarak se mind egyformák - mondta Josie.

- Gondolom. Legalább már az egész rajt egyszerre tudom mozgatni a parancsokkal. Na figyi, Josie, ezt nézd!

A robotmadarak elkezdtek aláereszkedni, egymás után egyenként landolva előttünk a fűvön. De kettő a levegőben maradt, mire Rick a

homlokát ráncolva újra megnyomta a távirányítót.

- Amindenségit, még mindig nem jó.

- De nagyszerűen néznek ki, Ricky.

Josie meglepően közel ment Rickhez. Végül is nem érintette meg, de a háta mögé és a bal válla fölé emelt kézzel állt ott mellette.

- Ezt a kettőt teljesen újra kell kalibrálni.

- Ne izgulj, meg fogod oldani. Hé, Ricky, ugye nem feledkeztél meg a keddről?

- Persze hogy nem feledkeztem meg róla. De fagy, Josie, azt nem mondtam, hogy el is megyek.

- Na ne csináld már! Beleegyeztél!

- Ja, beleegyeztem, a fenébe is. Amúgy nem hiszem, hogy a vendégeid annyira örülnének neki.

- Én vagyok a házigazda, úgyhogy azt hívok meg, akit akarok. És a Mama nagyszerűen fogadja majd. Naa, Rick, már épp elégszer megdumáltuk! Ha komolyan vesszük a tervet, az ilyen dolgokat együtt kell végigcsinálnunk. Ugyanolyan jól kell kezelned az ilyesmit, mint nekem. És miért kéne nekem egyedül odaállnom az elé a tömeg elé?

- Nem leszel egyedül. Már itt van neked az RB-d.

A két utolsó madár is leszállt. Rick ismét megérintette a távirányítót, és a madarak a fűben most mind átmentek alvó üzemmódba.

- Jesszusom, még nem is mutattalak be egymásnak benneteket! Rick, ez Klara.

Rick továbbra is a távirányítójára koncentrált kitartóan, és nem nézett rám. - Azt mondtad, neked sose lesz RB-d - vetette oda.

- Az már jó rég volt.

- Azt mondtad, neked sose lesz.

- Na, hát meggondoltam magam, oké? Egyébként is Klara nem egy RB. Hé, Klara, mondj valamit Ricknek!

- Azt mondtad, neked sose lesz.

- Ne izélj már, Rick! Nem tartunk meg mindent abból, amit kiskorunkban mondunk! Miért ne lehetne nekem RB-m?

Eddigre már mindkét kezét Rick bal vállán nyugtatta, egész súlyával ránehezdedve, mintha kissé lejjebb akarta volna nyomni, hogy ne legyen magasabb nála, mintha próbálta volna elérni, hogy ők ketten egyforma magasak legyenek. De úgy látszott, Ricket egy cseppet sem zavarja a

közelsége - igazából úgy tűnt, mintha ezt egészen természetesnek venné -, és felötlött bennem, hogy a maga módján ez a fiú talán éppen olyan fontos Josie-nak, mint az Anya; és hogy ennek a fiúnak a céljai a maguk módján bizonyára csaknem párhuzamosak az enyéimmel, és hogy alaposan meg kell figyelnem őt, hogy megértsem, miképpen illeszkedik Josie életének mintázatába.

- Nagyon örülök, hogy megismerkedhettem Rickkel -mondtam. - Szeretném tudni, hogy abban a szomszédos házban lakik-e. Különös, de eddig nem is vettem észre, hogy van egy ház a szomszédunkban.

- Igen - felelte, de még mindig nem nézett egyenesen rám -, ott lakunk. A mamám meg én.

Ekkor mindhárman a két ház felé fordultunk, és én megvizsgálhattam, most először valóban alaposan, miképp fest kívülről Josie-ék háza. Kicsivel kisebb volt, és valamivel határozottabbak voltak a teteje élei, de máskülönben nagyjából olyan volt, mint amilyennek bentről elképzeltem. A falakat egymást gondosan átfedő, szürkésfehérre festett deszkákból építették. A ház maga három külön épülethez állt, amelyek egyetlen összetett alakzatba kapcsolódtak össze. Rickék háza kisebb volt, és nemcsak azért, mert messzebb állt. Azt is deszkákból építették, de a szerkezete sokkal egyszerűbb volt: a fűben egyetlen épülethez állt, amelynek a magassága nagyobb volt, mint a szélessége.

- Ha jól sejtem, Rick és Josie egymás mellett nőttek fel - mondtam Ricknek. - Akárcsak a házaikat.

Megvonta a vállát: - Aha, egymás mellett.

- Ha jól sejtem, Ricknek brit akcentusa van.

- Talán egy kicsi.

- Boldog vagyok, hogy Josie-nak ennyire jó barátja van. Remélem, hogy a jelenlétem soha nem áll majd egy ilyen jó barátság útjába.

- Remélem én is, hogy nem. De nagyon sok dolog állhat a barátságok útjába.

- Na, elég már! - hallatszott Melánia Házvezetőnő kiáltása a domb aljáról.

- Jövünk! - kiáltotta vissza Josie. Azután azt mondta Ricknek: - Figyi, Ricky, én se fogom jobban élvezni ezt az összejövetelt, mint te. Szükségem van rá, hogy ott legyél. El kell jönnöd.

Rick visszafordította a figyelmét a távirányítójára, és a madarak egy rajban felszálltak az égre. Josie nézte őket, még mindig mindkét kezét Rick vállán nyugtatva, amitől egyetlen figurává olvadtak össze az égbolt ellenfényében.

- Na siesse már! - kiáltotta Melánia Házvezetőnő.
- Lenni túl erős szél! Akar ti odafönt maradni élet végéig vagy mi?
- Jól van, jövünk már! - felelt Josie, aztán halkán odaszólt még Ricknek:
- Kedden ebédidőben, oké?
- Oké.
- Jó fiú vagy, Ricky. Most megígérted. És Klara a tanú rá.

Levette a kezét a fiú válláról, és arrébb lépett. Majd megragadta a karomat, és elkezdett kettőnkkel lenavigálni a dombról.

Nem azon a lejtőn ereszkedtünk alá, mint amelyiken felkapaszkodtunk - láttam, hogy ez majd egyenesen Josie-ék háza elé vezet le minket. Ez az oldal meredekebb volt, és Melánia Házvezetőnő odalent tiltakozni kezdett, de azután feladta, és sietve indult, hogy körbeérjen a domb alján, mire mi leérünk. Ahogy jöttünk lefelé a nyírott fűben, még visszaneéztem, és láttam Rick alakját, megint sziluettként, az égbolt ellenfényében. Nem felénk nézett, hanem fel, a madaraira, akik ott köröztek a szürkéségben.

Miután visszaértünk a házba, és Josie levetette a bélelt dzsekijét, Melánia Házvezetőnő kevert egy joghurtos italt, és leültünk a Szigethez, ott ücsörögtünk ketten együtt, míg Josie a szalmaszálon át szürcsölgetett.

- Ez hihetetlen, hogy most voltál kint először - mondta Josie. - Na, és hogy tetszett?

- Nagyon élveztem. A szél, a hangok, minden nagyon érdekes volt - mondtam, majd hozzátettem: - És természetesen csodálatos volt az is, hogy megismerkedhettem Rickkel.

Josie csaknem ott szorongatta a szívószálat, ahol kiemelkedett az italból.

- Azt hiszem, nem tett valami jó benyomást. Néha annyira fura bír lenni. De különleges figura. Mikor rosszul vagyok, és csak valami jóra próbálok gondolni, mindig azokat a dolgokat gondolom végig, amiket együtt akarunk csinálni. Egész biztos eljön arra az összejövételre.

*

Aznap este, mint legtöbbször a vacsora ideje alatt, lekapcsolták a villanyokat, csak azokat hagyták égve, amelyek közvetlenül magát a

Szigetet világítják meg. Én is jelen voltam, ahogy Josie megkívánta tőlem, de nem szerettem volna zavarni őket, így az árnyékba húzódva álltam, arccal a hűtőszekrény felé. Néhány percen át csak annyit hallottam, hogy Josie és az Anya evés közben könnyed megjegyzéseket váltanak. Azután Josie, még mindig megőrizve a könnyed hangnemet, azt kérdezte:

- Mama, ha annyira jók a jegyeim, tényleg muszáj, hogy én legyek a házigazdája ennek a közösségépítő összejövetelnek?

- Persze hogy muszáj, édesem. Nem elég csak okosnak lenni. Másokkal is ki kell tudnod jönni.

- Tudom, hogy kell kijönni másokkal, Mama. Csak nem ezzel a tömeggel.

- Ez a tömeg történetesen a saját korosztályod. És mire majd a főiskolára kerülsz, mindenféle emberrel meg kell értetned magad. Mire *én* a főiskolára kerültem, éveken át voltam együtt más gyerekekkel minden áldott nap. De ami téged és a te generációdat illeti, ez elég nehéz lesz, hacsak nem fektetsz bele már most némi munkát. Azok a gyerekek, akik a főiskolán nem teljesítenek jól, mindig azok közül kerülnek ki, akik korábban nem vettek részt elég összejövetelen.

- A főiskola még messze van, Mama.

- Nincs ám annyira messze, mint hiszed - mondta az Anya, majd sokkal gyengédebben hozzáfűzte: - Ugyan, édesem, hisz bemutathatod a barátaidnak Klárát. Nyilván izgatottan várják, hogy megismerhessék.

- k nem a barátaim, Mama. És ha már muszáj, hogy én legyek ennek az összejövetelnek a házigazdája, azt akarom, hogy Rick itt legyen.

Egy pillanatra néma csend lett mögöttem. Majd az Anya így szólt: - Rendben. Ezt természetesen megtehetjük.

- De ugye te rossz ötletnek tartod, igaz?

- Nem. Egyáltalán nem. Rick nagyon jó fiú. És a szomszédunk.

- Szóval akkor jöhet, hm?

- Csakis akkor, ha ő is jönni akar. Neki kell eldöntenie.

- Szóval te azt hiszed, hogy a többi gyerek durva lesz hozzá?

Ismét következett egy kis kivárás, majd az Anya azt mondta: - Nem látom okát, miért tennék. Ha valaki nem megfelelő módon viselkedik veled, az csak annak a jele, hogy mennyire le vannak maradva mögötte.

- Szóval semmi ok nincs arra, hogy Rick ne jöhessen?

- Az az egyetlen ok, Josie, ha ő maga nem akar eljönni.

Később a hálósobában, amikor már csak ketten voltunk, és Josie már az ágyában feküdt, alvásra készen, még csendesen annyit mondott:

- Remélem, Rick tényleg eljön erre a szörnyű partira.

A megkésettség ellenére örültem, hogy felhozta nekem is a közösségépítő összejövétel témáját, mert ezt illetően több szempontból is nagyon bizonytalan voltam.

- Igen, én is remélem, hogy így lesz - mondtam. - A többi fiatal is elhozza az RB- Jét?

- Hú. Ezt még nem csináltuk. De az az RB, aki a vendéglátó házban lakik, részt szokott venni a partin. Főleg, ha új, mint te. Mind körbe akarnak szimatolni majd.

- Tehát Josie azt kívánja, hogy jelen legyek.

- Naná, hogy azt akarom, hogy ott legyél! Bár neked nem lesz valami felemelő. Ezek a találkozók több dologtól bűzlenek, ez az igazság.

*

A közösségépítő összejövétel reggelén Josie-ból csak úgy áradt az idegesség. A reggeli után visszament a hálósobájába, hogy újabb és újabb ruhákat próbáljon fel, és még akkor is a fészülkődéssel volt elfoglalva, amikor már hallotta, hogy érkeznek a vendégei, és Melánia Házvezetőnő már harmadszor szólta fel neki, hogy jöjjön le. Végül, mikor már nagyon sok hangot hallottam odalentről, azt mondtam neki: - Talán itt az ideje, hogy mi is csatlakozzunk Josie vendégeihez.

Csak ekkor ejtette le a hajkefét a fészülkődőasztalra, és emelkedett fel ültéből: - Igazad van, itt az idő. Jöjjön a feketeleves.

Ahogy a lépcsőn lementünk, láttam, hogy az előszoba tele van idegenekkel, akik viccelődve beszélgetnek. A kísérő felnőttek voltak, mind egy szálig nő. A Nyitott Terűből fiatalabb hangok jöttek, de a tolóajtó össze volt húzva, úgyhogy egyelőre nem láthattuk Josie vendégeit.

Josie egyszerre megállt előttem, négy lépésre a lépcsősor aljától. Talán még vissza is fordult volna, ha az egyik felnőtt oda nem köszön neki: - Szia, Josie! Hogy vagy?

Josie odaintett neki, és akkor az Anya, keresztültörve magát a teremben zsúfolódó felnőtteken, a Nyitott Terű felé intett: - Menj csak be - szólta oda neki. - A barátaid már várnak.

Azt hiszem, az Anya mondani akart még valami bátorítót, de a többi felnőtt beszélgetve, mosolyogva köréje gyűlt, így muszáj volt elfordulnia tőlünk. Úgy látszott, hogy ebből Josie mégis újra bátorságot merít: lelépdelt a maradék lépcsőfokokon, bele a tömegbe. Én a nyomában - arra számítottam, hogy a Nyitott Terű felé indul, ám ő a felnőtteken átvágva a bejárat felé vette az irányt. Az ajtó nyitva volt, és friss levegő áramlott be rajta. Josie úgy ment előre, mint aki előtt egészen világos a cél - egy járókelő azt gondolhatta volna, hogy a vendégeit illető nagyon fontos ügyben kell intézkednie. Mindenesetre senki nem tartotta fel, én pedig, ahogy követtem, számtalan hangot hallottam magam körül. Valaki épp azt mondta: „Lehet, hogy Kwan tanár úr csodálatosan tanítja a gyerekeinknek az elméleti fizikát, de ez nem jogosítja fel arra, hogy civilizálatlanul viselkedjen velünk” - aztán egy másik hang meg azt: „Európa. A legjobb házvezetőnők még mindig Európából jönnek.” Több hang is hallatszott, akik köszöntötték Josie-t, ahogy elhaladt köztük. Aztán máris ott voltunk a bejárat ajtójánál, és megérintett bennünket a kinti levegő.

Josie a küszöbön állva kinézett, és kikiabált az ajtón túlra: - Gyere már! Mit vacakolsz? - majd az ajtókeretbe kapaszkodva mélyen kihajolt: - Igyekezz! Már mindenki itt van!

Rick megjelent az ajtóban, és Josie, a karját megragadva, behúzta az előszobába.

A fiú ugyanazt a ruhát viselte, mint korábban a füves domboldalon, hétköznapi farmernadrágot és pulóvert, de a felnőttek mintha nyomban felfigyeltek volna rá: végül is nem némultak el, de a hangerő csökkent. Ekkor az Anya átfurakodott a tömegben.

- Szia, Rick! Isten hozott, kerülj beljebb! - kezét a fiú hátára tette, úgy terelte a felnőtt vendégek felé. - Emberek, ez itt Rick. Jó barátunk és szomszédunk. Páran már ismeritek.

- Hogy s mint, Rick? - szólalt meg mellettük egy nő. - Nagyszerű, hogy sikerült eljőnnöd.

Azután az összes felnőtt egyszeriben elkezdte üdvözölni Ricket, kedves dolgokat mondtak neki, de én valami furcsa óvatosságot vettem észre a hangjukban. Az Anya, mind-annyiukat túlharsogva, megkérdezte:

- Mondd, Rick, édesanyád jól van? Már jó ideje nem jött át hozzánk.

- Jól, köszönöm, Mrs. Arthur.

Ahogy Rick megszólalt, a terem elcsendesedett. Majd mögöttem egy magas nő megkérdezte tőle: - Azt hallottam, Rick, hogy itt laksz a közelben, igen?

Rick tekintete végigpásztázott az arcokon, majd megállapodott a kérdező nőén.

- Igen, asszonyom. Igazából a miénk az egyetlen ház, amit itt láthat, ha kilép - majd elnevette magát és hozzátette: - Úgy értem, ezenkívül.

Mindenki hangosan kacagott a megjegyzésén, és Josie, aki mellette állt, idegesen mosolygott, mintha csak ő maga tette volna ezt a megjegyzést. Egy másik hang azt mondta:

- Ótt kint micsoda tiszta levegő van! Fogadok, nagyon jó lehet ilyen helyen felnőni.

- Igen, tényleg jó, köszönöm - mondta Rick. - Addig mindenképp, míg nem rendel expressz házhoz szállítással pizzát az ember.

Most még hangosabban kacagott mindenki. Ezúttal Josie is velük tartott, és csak úgy sugárzott a boldogságtól.

- No menj csak, Josie - mondta az Anya -, vezesd be Ricket. El kell látnod a többi vendégedet is. Gyerünk, menj be már.

A felnőttek elhúzódtak az útjukból, és Josie, még mindig Rick karját szorongatva, bevezette őt a Nyitott Terű ajtaján. Egyikük sem nézett rám, úgyhogy elbizonytalanodtam, vajon utánuk menjek-e. És amikor már bementek, az előszobát ismét előzönlötték a felnőttek, és én ott maradtam, ahol álltam, a bejárati ajtó mellett. A közelemben így szólt egy újabb hang:

- Kedves fiú. Itt lakik a szomszédban, azt mondta? Nem hallottam jól.

- Igen, Rick az egyik szomszédunk - felelte az Anya. - Örök barátságot kötöttek Josie-val.

- Ez csodálatos!

Ekkor egy nagydarab asszony, akinek henger alakú teste a konyhai mixergépre emlékeztetett, azt mondta: - És okosnak is látszik. Micsoda szégyen, hogy egy ilyen fiúnak ki kellett maradnia...

- Nem is tudtam - mondta egy másik hang. - Milyen jó fellépése van. Ugye brit az akcentusa?

- Az a legfontosabb - mondta a mixergép-asszony -, hogy ez a legújabb generáció megtanulja, hogy mindenfajta emberrel felszabadultan tudjon együtt lenni. Peter is mindig ezt mondja - a többiek egyetértően hümmögtek, mire ő megkérdezte az Anyától: - A családja... egyszer csak

úgy döntöttek, hogy... nem lépnek vele előbbre? Nem volt hozzá bátorságuk?

Az Anya arcáról egyszeriben lefagyott a kedves mosoly, és mások is, akik csak hallották, mintha mind abba hagyták volna a beszélgetést. A mixergép-asszony maga is mozdulatlaná dermedt, halálra rémülten. Azután az Anya felé nyújtotta a kezét.

- Jaj, Chrissie. Mit mondtam? Nem úgy gondoltam...

- Semmi gond - mondta az Anya. - Ne foglalkozz ezzel tovább, kérlek.

- Jaj, Chrissie, annyira sajnálom! Olyan ostoba bírok lenni néha. Én csak arra gondoltam...

- Az mindannyiunk legnagyobb félelme - mondta mellettük egy határozottabb hang. - Mindünké, akik itt vagyunk.

- Semmi gond - mondta az Anya. - Hagyjuk.

- Chrissie - mondta a mixergép-asszony -, én csak azt akartam mondani, hogy egy ilyen helyes fiú...

- Egyikünknek szerencséje volt, a másikunknak nem - mondta egy fekete bőrű nő, és ahogy beszélt, közelebb lépett, és barátságosan átfogta az Anya vállát.

- De ugye Josie most jól van? - kérdezte egy másik hang.

- Most annyival jobban néz ki!

- Egyik nap jobb, a másik rosszabb - mondta az Anya.

- Annyival jobban néz ki!

A mixergép-asszony azt mondta: - Biztos, hogy jól lesz, én tudom. Te annyira bátor voltál, mindazok után, amin keresztülmentél. Josie egy nap igazán hálás lesz neked majd ezért.

- Pam, gyere csak - a fekete bőrű nő a kezét nyújtva elvezette onnan a mixergép-asszonyt. De az Anya ráemelte tekintetét a mixertestűre, és csendesen azt mondta:

- Gondolod, hogy Sal is meg akarná köszönni nekem?

Erre a mixergép-asszony könnyekben tört ki: - Figyelj, én nagyon-nagyon sajnálom! Annyira ostoba vagyok, csak kinyitom a szám, és... - hangosan szipogott, majd így folytatta: - És most már mindnyájan tudjátok, egészen biztosan tudjátok, hogy én vagyok a világon a legnagyobb bolond! Csak hát, ugye, ez a helyes fiú, hogy mennyire igazágtalannak látszik, hogy... Chrissie, annyira sajnálom!

- Nézd, komolyan, felejtsd el, kérlek - az Anya most, a legjobb igyekezetével, kitarta a karját és könnyeden átölelte a mixergép-asszonyt. A mixertestű azonnal viszonzta az ölelést, és arcát az Anya vállára hajtva csak zokogott tovább.

Kínos csend támadt, majd a fekete bőrű nő vidám hangon azt mondta: - Nos, úgy látszik, ők jól elvannak odabent. Úgy hallom, még nem tört ki a tömegverekedés.

Erre mindenki hangosan nevetett, és ekkor az Anya felélénkültén azt mondta:

- Ej, hát mi meg mit ácsorgunk még mindig itt? Menjünk a konyhába, gyertek mind, kérlek! Melánia többfélét is készített azokból a csodálatos hazai süteményeiből.

Egy hang tettetett suttogással azt mondta: - Azt hiszem, azért állunk még mindig idekint... hogy hallgatózhassunk!

Erre megint kitört a nagy nevetés, és az Anya már ismét mosolygott.

- Ha szükségük lesz ránk - mondta -, arról úgyis tudni fogunk. Gyertek csak.

Ahogy a felnőttek kiszállingóztak a konyhába, tisztábban hallottam a hangokat a Nyitott Terüből, bár egy szót sem tudtam kivenni belőlük. Egyik felnőtt mellettem elhaladva azt mondta: - A mi Jennynk eléggé kiborult a múltkori összejövetel után. Egész hétvégén azt kellett magyaráznunk neki, hogy csak félreértelmezte az egészet.

- Klara, te még mindig itt vagy?

Az Anya állt előttem.

- Igen.

- Miért nem vagy odabent? Josie-val?

- De... nem vitt be.

- Menj csak. Szüksége van rád, arra, hogy ott légy veled. És a többi gyerek meg akar ismerkedni veled.

- Igen, persze. Akkor, ha megbocsát...

A Nap, ahogy észrevette, mennyi sok gyerek van egy helyen, csak úgy ontotta magából tápláló erejét a Nyitott Terű széles nagy ablakain át. Jó időbe tellett, míg összeraktam magamban a helyiség hálózatát, amit a kanapék, puha négyszögű ülőkék, alacsony asztalok, növénykaspók, fotóalbumok alkottak, igaz, most annyira át volt rendezve, mintha egy ismeretlen szoba lett volna. Mindenütt a fiatalok, a padlón és a

falak mentén pedig a táskáik, dzsekijeik, oblongjaik az összes felületen. Ráadásul a szoba tere végig, a hátsó falig huszonnégy képkockára oszlott, amelyek két sorba rendeződtek. Emiatt a felosztás miatt nehéz volt összképet kapnom arról, amit magam előtt láttam, de azután a látvány fokozatosan értelmet nyert. Josie majdnem a szoba közepén állt, és három lányvendégével beszélgetett. A fejük csaknem összeért, és amiatt, ahogyan álltak, az arcuk felső fele, beleértve mindegyikük mindkét szemét, a felső sor egyik kockájában helyezkedett el, míg a szájuk és álluk lenyomódott az alatta lévő kockába. A gyermekek többsége talpon volt, néhányan átlépdeltek egyik kockából a másikba. Amott a hátsó falnál három fiú telepedett meg az elemes kanapén, és annak ellenére, hogy külön-külön ültek ott, mindhármuk feje ugyanabban az egy kockában helyezkedett el, míg az ablakhoz legközelebb ülő fiú kinyújtott lába nemcsak hogy átnyúlt a szomszédos kockába, de egyenest belelógott a közvetlen mögötte lévőbe is. A három kockának, amelyekben a kanapén ülő fiúk mutatkoztak, kellemetlen színárnyalata volt: beteges sárga, amitől valami nyugtalanság cikázott át a fejemen. Azután mások kerültek a látószögembe, és kitakarták amazokat, és én elkezdtem inkább a körülöttem hallható hangokra figyelni.

Bár amikor bejöttem, valaki megjegyezte, hogy: „Ó, itt az új RB, de aranyos!” - az összes hang, amit most hallhattam, Ricket tárgyalta ki. Josie bizonyára mindeddig közvetlen mellette állt, de most, hogy a vendég lányokkal csevegett, hátat kellett fordítania neki, így a fiú most magában ácsorgott, és nem beszélgetett senkivel.

- Josie egyik barátja. Itt lakik a közelben - szólalt meg mögöttem egy lány.

- Kedvesnek kell lennünk hozzá - mondta egy másik lány. - Nagyon furi lehet neki köztünk lenni.

- Minek hívta meg Josie? Nagyon furán érezheti most magát.

- Mi lenne, ha megkínálnánk valamivel? Hogy érezze, hogy szívesen látjuk.

A lány - aki sovány volt, és szokatlanul hosszú karjai voltak - felkapott egy bonbonokkal telirakott fémtálcát, és Rick felé indult. Én is beljebb mentem a szobába, és hallottam, ahogy azt mondja neki:

- Helló, kérsz egy bonbont?

Rick Josie-t figyelte, ahogy a három lányvendéggel cseveg, de most odafordult a hosszú karú lányhoz.

- Vegyél csak - mondta az, magasabbra emelve a tálkát finomak.

- Nagyon szépen köszönöm - a fiú belenézett a tálba, és kiválasztott egy fényes zöld papírba csomagolt csokoládét.

Bár a beszélgetés szobaszerte folytatódott, észrevettem, hogy most hirtelen mindenki - Josie-t és a három vendég lányt is beleértve - Ricket figyelni.

- Mindannyian nagyon örülünk, hogy eljöttél - mondta a hosszú karú lány. - Te Josie egyik szomszédja vagy, ugye?

- Igen. Itt lakom közvetlen mellettük.

- Közvetlen mellettük? Nahát, ez jó! Csak a ti házatok áll itt, meg ez, és közte semmi több kilométeren át!

A lányok, akikkel Josie beszélgetett, most mindhárman odaálltak a hosszú karú lány mellé, aki szünet nélkül mosolygott Rickre. Noha Josie maga ott maradt, ahol eddig is állt, a tekintete idegesen figyelte őket.

- Igen, azt hiszem - nevetett fel Rick. - De attól még közvetlen mellettük lakom.

- De még mennyire! Lefogadom, szeretsz itt kinn élni. Biztos nagyon csendes.

- Csendes, valóban. Mindaddig egész tökéletes, míg nem támad kedved moziba menni.

Tudtam, hogy Rick azt reméli, erre majd mindenki, aki hallotta, nevetni fog, akár a felnőttek korábban a pizzafutáros poénon. De a négy lány csak leste őt tovább, kitartóan, azzal a barátságos tekintettel.

- Szóval te nem a DS-edén nézed a filmeket? - kérdezte meg végül az egyikük.

- Szoktam néha azt is. De én valódi moziba is szeretek járni. A vászon széles, a fagyis édes. Nagyon szeretjük, anyám meg én. A gond csak az, hogy olyan messzi van.

- Nálunk rögtön a háztömb végén van egy mozi - mondta a hosszú karú lány de mi ritkán megyünk.

- Hé! A srác szeret moziba járni!

- Missy, kérlek! Bocsi, nézd el a húgomnak! Szóval szereted a mozit. Pihentet, igaz?

- Lefogadom, odavagy az akciófilmekért - mondta a Missynek szólított lány.

Rick ránézett. Aztán elmosolyodott és azt mondta: - Az is jó mulatság. De Anya meg én a régi filmeket szeretjük. Annyira más volt akkoriban minden. Ahogy nézed azokat a filmeket, láthatod, milyen volt régen egy étterem. Meg a ruhákat, amiket akkoriban hordtak.

- De bizti szereted az akciófilmeket is, nem? - mondta a hosszú karú lány. - A karambolokat meg az ilyesmit.

- Hé - szólalt meg mögöttem egy másik lány -, azt mondja, a mamájával szeret moziba menni. Tök ári!

- Nem szeretné a mamád, ha inkább *a barátaiddal* járnál moziba?

- A, nem arról van szó, hogy nem, csak... szeretünk együtt menni, a mamám meg én.

- Elmentetek megnézni az *Aranyalapot*.

- Nem létezik, hogy *az* tetszene a mamájának!

Josie odalépett Rick elé.

- Gyerünk, Rick - a hangjából süttött az ingerültség -, mondd meg nekik, milyen filmeket szeretsz. Csak ennyit kérdeztek. Milyen filmeket szeretsz?

Eddigre még több vendég gyerek gyűlt oda Rick köré, akik félig kitakarták alakját a látószögemből. De azt így is láttam, hogy ebben a pillanatban valami változás ment végbe benne.

- Na jó, tudjátok, mit? - nem Josie-hoz beszélt, hanem a többiekhez. - Én az olyan filmeket szeretem, amikben borzalmas dolgok történnek, rovarok jönnek ki az emberek szájából, meg csupa ilyesmi.

- Tényleg?

- Csak megkérdezném - mondta Rick -, mitől támadt ez a nagy kíváncsiság az iránt, hogy én miféle filmeket szeretek?

- Ezt hívják úgy, hogy társalgás - mondta a hosszú karú lány.

- Miért nem eszi meg a csokiját? - szólalt meg Missy. - Csak szorongatja.

Rick odafordult hozzá, és odanyújtotta neki a még ki sem csomagolt csokit. - Tessék. Talán te szeretnéd.

Missy nevetett, de hátrébb húzódott.

- Nézd - mondta a hosszú karú lány -, ez csak olyasmi, mint egy barátságos birkózás, oké?

Rick gyors pillantást vetett Josie-ra, aki dühös tekintettel meredt rá. A következő pillanatban a fiú máris visszafordult a vendég lányokhoz.

- Barátságos. Persze. Kíváncsi vagyok, hogy tetszett nektek, amit hallottatok, hogy én a bogaras filmeket szeretem.

- Bogaras filmek? - mondta valaki más. - Ez egy műfaj?

- Ne gúnyolódj vele - mondta a hosszú karú lány. - Légy kedves. Nagyon is jól csinálja.

Egy hang közbeszólt: - Ja, jól csinálja - amire többen kuncogni kezdtek. Ahogy Rick hirtelen feléjük fordult, Josie odanyúlt, és kivette a kezéből a bonbont.

- Hahó, emberek - kiáltott fel Josie. - Hadd mutassam be nektek Klárát. Ez itt Klara!

Mutatta, hogy menjek közelebb, és ahogy odamentem hozzá, minden szem követte a lépteimet. Rick is rám nézett, de éppen csak egy másodpercre, azután hátrébb húzódott a sarokban álló íróasztal melletti kis üres térbe. Úgy tűnt, a továbbiakban senki nem szentel már neki egy csepp figyelmet sem, mert most mind engem méregettek. Még a hosszú karú lányból is kihunytt az érdeklődés Rick iránt, és ő is engem bámult.

- Nahát, egy okosnak látszó RB - mondta. Bizalmaskodva odahajolt Josie-hoz, és én azt hittem, továbbra is rólam fog beszélni, de ő azt mondta:

- Látod amott Dannyt? Képzeld, épp csak bejön, és első dolga bejelenteni, hogy őrizetbe vette a rendőrség. Se köszönés, se semmi. Mikor szóltunk neki, hogy először is rendesen köszönnie kell, még akkor se törődött vele. Csak fényezte magát tovább a rendőrségi sztorijával.

- Ejha - Josie odapillantott az elemes kanapén ülő fiúkra. - Szóval azt hiszi, okos dolog bűnözőnek lenni?

A hosszú karú lány nevetett, és Josie beleolvadt az öt lány alkotta közös alakzatba.

- Aztán az öccse, az is ott ül, elárulta, mi volt ez. Túl sok sört ivott, ennyi.

- Pssst, tudja, hogy róla beszélünk - mondta valaki.

- Annál jobb. A zsaruk egy pádon találtak rá, teljesen ki volt ütve, és hazavitték. És ő meg úgy meséli nekünk, mintha le lett volna tartóztatva vagy ilyesmi.

- Se köszönés, se semmi.

- Hé, Missy, én nem hallottam, hogy az imént te köszöntél volna Josie-nak! Úgyhogy te is ugyanolyan rossz vagy, mint Danny.

- De köszöntem. Mondtam Josie-nak, hogy szia.

- Josie? Hallottad, hogy a húgom köszönt neked, mikor bejöttél?

Missy szemlátomást ideges lett. - Igenis mondtam, hogy szia. Csak lehet, hogy Josie nem hallotta.

- Hé, Josie! - kiáltott oda a szoba hátuljából a Dannynek nevezett fiú, az, aki a lábát a párnákon nyújtóztatta. - Hé, Josie, ez az új RB-d? Mondd meg neki, jöjjön ide.

- Menj, Klara - mondta Josie. - Menj és köszönj azoknak a fiúknak.

Nem mozdultam mindjárt, részben azért, mert Josie hangja nagyon meglepett. Olyan volt, mint amit alkalmanként Melánia Házvezetőnővel szemben szokott használni, de egyáltalán nem hasonlított arra, amilyen hangon eddig velem beszélt.

- Mi van vele? - kelt fel Danny a kanapéról. - Nem veszi a parancsot?

Josie szigorú pillantást vetett felém, úgyhogy elindultam a kanapén ülő fiúk irányába. Danny azonban, aki a szobában mindenkinél magasabb volt, átvágott a többi vendég között, és még mielőtt a kanapéhoz közeledve félútig elértem volna, megragadott mindkét könyökömnél fogva, úgyhogy nem tudtam szabadon mozogni tovább. Tetőtől talpig végigmustrált, majd azt mondta:

- Nna, megszoktál már itt?

- Igen. Köszönöm szépen.

Most egy másik fiú kiáltott oda hátulról a kanapéról: - Hé! Tud beszélni! Hurrá!

- Fogd be, Vakarcs - kiáltott vissza neki Danny, majd megkérdezte tőlem: - Na még egyszer, hogy is hívnak?

- Klara a neve - mondta Josie mögülem. - Danny, engedd el. Nem szereti, ha így szorongatják.

- Hé, Danny - kiáltott újra Vakarcs dobjad már ide!

- Ha látni akarod - mondta Danny tápászkodj fel arról a kanapéról, és gyere ide.

- Csak hajítsd ide hátra! Teszteljük már le a mozgáskoordinációját!

- Nem a te RB-d, Vakarcs - Danny keze még mindig szorosan fogta a könyökömet. - Erről Josie-t kell megkérdezned.

- Hé, Josie - szólt oda Vakarcs -, mehet, igaz? Az én B3-asom akkor is mindig a talpán ér földet, hajó alaposan megpörgetted a levegőben. Gyerünk, Danny, dobd már ide a kanapéra! Nem esik kár benne!

- Annyira bunkó - mondta halkán a hosszú karú lány, mire néhány lány kuncogni kezdett, köztük Josie is.

- Az én B3-asom - folytatta Vakarcs na, az ha szakozik is, stabilan beállva ér talajt, egyenes háttal, tökéletesen. Hadd lássuk már, ez mit tud!

- Te nem B3-as vagy, ugye? - kérdezte Danny.

Nem válaszoltam, de Josie megszólalt mögöttem: - Nem, de ő a legjobb.

- Igen? Hát akkor meg tudja csinálni, amit Vakarcs mond?

- Már nekem is B3-asom van, egy fiú - mondta egy lányhang. - Majd a következő összeövetelen találkoztok vele.

Majd egy másik hang azt kérdezte: - Miért nem B3-ast kértél, Josie?

- Mert... megtetszett ez - Josie ezt elég bizonytalanul mondta, de azután visszatért az erő a hangjába. - Klara is tud mindent, amit egy B3-as.

Valami mozgás támadt mögöttem, és a hosszú karú lány máris ott állt Danny mellett. Az, úgy látszott, egyszerre érez félelmet és izgalmat a lány közelségétől, mert végre elengedte a könyökömet. De most meg a hosszú karú lány ragadta meg a bal csuklóm, noha nem annyira durván, mint ahogy Danny szorongatott az imént.

- Helló, Klara - mondta, és ismét alaposan végignézett.

- Na, lássuk. Klara, lennél kedves elénekelni nekem az összhangzatos moll skálát?

Nem voltam benne biztos, mit vár el tőlem Josie, mit válaszoljak, úgyhogy vártam, hogy mondjon valamit. De ő nem szólalt meg.

- Ó, te nem tudsz énekelni?

- Naaa, mi lesz már - kiáltott oda a Vakarcsnak nevezett fiú -, dobjátok már át ide! Ha nem tudja koordinálni magát, majd én elkapom!

- Nem valami beszédes - a hosszú karú lány közelebb lépett, és belebámult a szemembe. - Talán alacsony a szoláris töltete.

- Semmi baja nincs - mondta Josie olyan halkán, hogy talán én voltam az egyetlen, aki meghallotta.

- Klara - mondta a hosszú karú lány üdvözölj engem. Továbbra is néma maradtam, vártam, hogy Josie újra megszólaljon.

- Nem? Semmi?

- Hé, Josie - mondta egy hang mögöttem. - Kérhettél volna B3-ast is, igaz? Hát akkor miért nem azt kértél?

Josie felnevetett és azt mondta: - Már kezdem azt hinni, hogy azt kellett volna!

Erre mások is nevetni kezdtek, majd egy új hang azt mondta: - A B3-asok annyira csodálatosak!

- Naaa, Klara - mondta a hosszú karú lány -, legalább egy icike-picike köszönést!

Én eddigre már az arcomon rögzített kedves kifejezéssel szegeztem tekintetemet a lányon túlra, nagyjából úgy, ahogy a Vezető tanította nekünk az üzletben, mit tegyünk az ilyen helyzetekben.

- Egy RB, aki nem hajlandó köszönni. Josie, akkor *te* rászólnál Kiarára, hogy mondjon már valamit nekünk?

- Csak dobjátok ide! Attól majd visszatér belé az élet!

- Klarát kitűnő a memóriája - mondta mögöttem Josie. - Épp olyan jó, mint bármelyik más RB-nek.

- Nahát, tényleg? - mondta a hosszú karú lány.

- És nem csak a memóriája. Sok mindent észrevesz, amit senki más nem, és el is raktározza.

- Na jó - a hosszú karú lány még mindig a csuklómat szorongatta. - Oké, Klara. Megmondom, mit kell csinálnod. Anélkül, hogy megfordulnál és megnéznéd. Mondd meg nekem, mit visel a húgom.

Én továbbra is kitartóan meredtem a hosszú karú lány mögé, a fal tégláira.

- Úgy látszik, lefagyott. De nagyon bájos, azt meg kell adni.

- Kérdezd csak meg újra - mondta Josie. - Gyerünk, Marsha. Kérdezd meg újra.

- Na jó. Figyi, Klara, tudom, hogy menni fog! Mondd meg, milyen ruha van Missyn.

- Sajnálom - mondtam, még mindig ellesve a feje felett.

- Sajnálod? - ezzel a hosszú karú lány a szoba felé fordult: - Mit jelentsen ez? - és a többiek nevettek, míg ő áthatóan rám bámulva azt kérdezte: - Hogy érted ezt, Klara? Mire érted azt, hogy sajnálod?

- Sajnálom, hogy nem segíthetek.

- Nem áll szándékában segíteni - a hosszú karú lány tekintete ellágyult, és végre elengedte a csuklómat. - Oké, Klara, megfordulhatsz és

megnézheted. Tessék, nézd meg, mi van Missyn.

Én azonban nem fordultam meg, noha ez nagyon udvariatlannak tűnhetett. Mert ha megfordultam volna, nem csak Missyt láttam volna - úgylát tudtam persze, hogy mit visel, egészen a lila csuklópántjáig meg a rajta fityegő apró mackófiguráig -, hanem Josie-t is, és akkor váltanunk kellett volna egy pillantást egymással.

- Feladom! - mondta a hosszú karú lány.

- Na jó - szólalt meg Danny-, akkor most megcsináljuk rajta a Vakarcstesztet. Csak hogy örömet szerezzünk neki. Phil, gyere ide, és segíts meglóbalni! Vakarcs, te maradj, ahol vagy, készülj rá, hogy elkapd! Nincs ellene kifogásod, Josie?

Josie csendben maradt mögöttem, de egy lányhang azt mondta: - Az RB-t átdobni a szobán, micsoda gonoszság!

- Mi a gonoszság ebben? Úgy tervezték őket, hogy ezzel is elbírjanak.

- Nem ez a lényeg - felelte a lányhang. - Egyszerűen csak gonosz dolog.

- Micsoda nyálas puhány vagy! - mondta Danny. - Phil, fogd meg a karját. Én majd a lábánál fogom.

- Mi az ott a zsebedben? - ezt Rick mondta, mire a szoba elnémult.

- Mit mondtál, cimbora?

Rick átfurakodott a vendégek között, és kicsivel mellettem állt meg, a jobb oldalamon. Nem látszott rajta a félelemnek semmi nyoma, ahogy odamutatott Danny mellkasára, az ingzsebére. Én is - már korábban - észrevettem azt a tárgyat: puha kiskutyafigura volt, olyan apró, hogy elfér az ingzsebben. Még az üzletben láttam, hogy a hozzánk betérő hét-nyolc éves gyerekek némelyike hordott hasonló kis játékfigurát a zsebében.

Mindenki forgolódni kezdett, hogy lássák, mire mutat Rick, mire Danny két felemelt kezével próbálta eltakarni a zsebét.

- Egy kabalababa, én úgy saccolom - mondta Rick.

- Dehogylát Nem kabalababa! - felelte Danny.

- Én azt mondom, az ott a te kis kabalababád! Hogy ne izgulj annyira az olyan összejöveteleken, mint ez is.

- Mi ez a szarság, amit itt összehordasz? Egyáltalán, kérdezett itt téged valaki?

- Ha ez tényleg semmi különös, talán nem bánod, ha megmutatod nekem - nyújtotta felé a kezét Rick. - Ne félj, nagyon fogok vigyázni rá.

- Ha különös, ha sem, neked semmi közöd hozzá.

- Add nekem kölcsön, légyszi! Csak egy percre!
- Nekem ez semmit nem jelent, de attól még nem adom a *te* kezébe.
- Nem? Egyetlen apró pillantásra se?
- Sose adnék kölcsön neked semmit. Miért tenném? Neked itt se kéne lenned!

Rick még mindig kinyújtott kézzel állt ott, és a teremben is maradt a néma csend.

- Nem lehet, Danny, hogy egy icipicit te vagy a nyálas puhány? - mondta Rick. - Legalábbis ha zsebbe való édes kis cuccokról van szó.

- Elég legyen! Hagyd békén Dannyt! - A hang egy felnőtté volt: a gyerekek hátrébb rebbentek körülöttem, ahogy az a nő beviharzott a szobába. - És Dannynek igaza van - mondta *neked* egyáltalán nem kéne itt lenned!

Ekkor jött be az Anya a nő után sietve, és más felnőtteket is láttam, ahogy lesnek befelé a Nyitott Terű ajtajából.

- Nono, Sara - mondta az Anya. - Emlékszel? Nem avatkozunk bele.

Az Anya átkarolta azt a Sara-nőt, aki még mindig áthatóan meredt Rickre.

- Gyere, Sara, játssz a szabályok szerint. A gyerekek dolga, hogy ezt elrendezzék.

Sara, még mindig dühös tekintettel, de hagyta magát kivezetni a szobából a felnőtt pusmogással teli hallba. Az egyik hang azt mondta: - Csakis így tanulhatnak - és azután elhalkultak a felnőtt hangok, és teljes csend telepedett a Nyitott Terűre.

Danny talán még jobban zavarba jött a hozzá tartozó felnőtt beavatkozásától, mint az imént a kis kabalája miatt. Még mindig mindkét kezével takargatta az ingzsebét, ahogy hátravonult, hogy visszaüljön a kanapéra, kissé meggörnyedt hátát a szoba felé fordítva.

- Oké - mondta fényes ábrázattal a hosszú karú lány. -Mi lenne, ha kimennénk egy kicsit? Egész szép lett az idő odakint, nézzétek!

A hangok kórusban kiáltozva helyeseltek, hallottam Josie-ét is közöttük, ahogy azt mondja: „Nagyszerű ötlet! Menjünk!”

A gyerekek Josie és a hosszú karú lány vezetésével kiáramlottak, Danny és Vakarcs is kiment velük, míg végül már csak Rick és magam maradtunk a Nyitott Terűben.

Rick körbejárta a tekintetét a ledobált kabátokon, az elszórt ülőpárnákon, tányérokon, üdítő dobozokon, chipses zacskókon, magazinokon, de engem kikerült a tekintete. Azon gondolkodtam, most, hogy a gyerekek kimentek, vajon bejön-e valaki a felnőttek közül rendet rakni, de egyikük sem jött be, és a konyhából csak az összemosódó hangok hallatszottak tovább.

- Azt hiszem, te a védelmemben provokáltad azt a fiút - mondtam végül.
- Köszönöm.

Rick rándított egyet a vállán. - Komolyan nagyon zavart már a végén. De igazából mindnyájan - majd hozzátette, még mindig oda sem pillantva felém: - Feltételezem, neked se volt valami nagy élvezet.

- Igen, egyre kínosabbá vált számomra a helyzet, és hálás voltam, hogy Rick kimenekített. Ugyanakkor nagyon érdekes is volt.

- Érdekes?

- Számomra fontos, hogy minél több helyzetben tanulmányozhassam Josie-t. És nagyon érdekes volt az is, csak hogy egy példát mondjak, hogy megfigyelhettem, amint a gyerekek más és más alakot öltöttek, vagy átmentek egyik csoportosulástól a másikhoz - de amikor erre nem felelt semmit, és csak nézett tovább kitartóan a másik irányba, még hozzátettem: - Talán Rick szeretne kimenni és csatlakozni hozzájuk. Osszebékülni velük.

Megrázta a fejét. Azután a Nap fényrajzolatain átlépdelve - észrevettem, hogy a Nyitott Terű már nem tagolódik képkockákra a térben - Ódament az elemes kanapéhoz, helyet foglalt rajta, és előrenyújtotta a lábát a parketta kockáin.

- Azt hiszem, azért nekik is megvan a maguk igaza

- mondta. - Én nem tartozom ide. Ez az emelt kölykök összejövetele.

- Rick azért jött el, mert Josie nagyon szerette volna, hogy eljőjjön.

- Ragaszkodott hozzá, hogy idejőjjenek. De azt hiszem, most túlságosan el van foglalva ahhoz, hogy bejőjön és megnézze, mennyire élvezem a bulinak ezt a részét -visszadőlt a kanapéra, mígnem a Nap rajzolata már az arcát érte, amitől be kellett csuknia a szemét. - Az a baj - folytatta -, hogy nem marad meg ugyanolyannak. Azt hittem, ha ma eljövök ide - tényleg nagy ostobaság -, azt hittem talán nem... nem változik meg. Hogy talán ugyanaz a Josie marad.

Ahogy ezt mondta, újra magam előtt láttam Josie-nak a közösségépítő összejevetel alatti eddigi kézmozdulatait - üdvözlő kéz, kínáló kéz, megfeszülő kéz - és az arcát, és újra hallottam a hangját, hogy nevetett, amikor valaki megkérdezte tőle, miért nem egy B3-ast választott, és azt felelte neki: „Már kezdem azt hinni, hogy azt kellett volna!” És eszembe jutottak a Vezető szavai, amikor figyelmeztetett, hogy a kirakathoz odajövő gyerekek mindenféle ígéreteket tesznek, azután nem térnek vissza soha, vagy ami még ennél is sokkal rosszabb, visszatérnek, és végül mégis egy másik RB-t választanak. Eszembe jutott az az RB-fiú is, akit a lassító taxik között támadt résen át láttam, ahogy kétségbeesve lépked az RPO épülete előtti járdán, három lépéssel a hozzá tartozó tizenéves mögött, és elgondolkodtam, vajon Josie-val szintén így fogunk-e sétálni egyszer.

- Talán most láthatod - mondta Rick, az arcát érő naprajzolat ellenére kinyitva a szemét -, láthatod, hogy meg kell védenem Josie-t ettől a csőcseléktől.

- Azt látom, Rick fél attól, hogy Josie olyanná válhat, mint a többiek. De még ha furcsán viselkedett is itt az imént, én hiszem, hogy Josie igenis kedves ott legbelül. És az összes többi gyerek is az. Durva a stílusuk, de talán nem annyira rosszak. Csak félnek a magánytól, ezért viselkednek úgy, ahogy. Talán Josie is.

- Ha Jóosie még többet lóg velük, hamarosan már egyáltalán nem marad meg Josie-nak. De valahol ezt ő is tudja, ezért tart ki a tervünk mellett. Hosszú időre elfeledkezett róla, de most megint egyfolytában erről beszél.

- Hallottam Josie-tól erről a tervről, a minap említette. Ez az a terv, miszerint Rick és Josie együtt tervezik a jövőjüket?

Kinézett mellettem a Nyitott Terű ablakán, és én arra gondoltam, hogy visszatért az irányomban táplált ellenségessége. De azután azt mondta:

- Még nagyon kicsi korunkban kezdődött az egész. Még mielőtt rájöhettünk volna, hogy is alakul. Hogy ezek a dolgok mind az utunkba állhatnak. De ennek ellenére Josie még mindig hisz benne.

- És Rick szintén még mindig hisz a tervben?

Most végre egyenesen rám nézett. - Mint mondtam, a terv nélkül úgy végzi, hogy ő is csak egy lesz közülük. Most jobb, ha megyek - emelkedett fel hirtelen -, mielőtt ezek a kölykök visszajönnek. Vagy az a dilis anyuka.

- Remélem, hamarosan újra beszélgethetünk ezekről a dolgokról. Mert úgy hiszem, hogy Ricknek és nekem több szempontból is azonosak a

céljaink.

- Figyelj csak, a minap... mikor azt mondtam, nem akartam, hogy Josie-nak RB- Je legyen. Nem volt benne semmi személyes. Csak hát... úgy éreztem, már megint valami, ami közénk állhat.

- Remélem, hogy nem! Végül is most már sokkal jobban értem az egészet. Szeretnék minden tőlem telhetőt megtenni, hogy segíthessem megvalósulni Rick és Josie tervét. Talán segíthetek elhárítani azokat az akadályokat, amelyekről beszéltél.

- Jobb, ha most megyek. Meg kell nézzem, minden rendben van-e a mamámmal.

- Természetesen.

Ezzel mellettem elhaladva távozott a Nyitott Terüből. Léptem pár lépést előbbre, hogy láthassam, amint kimegy a bejárati ajtón, és belép a Nap ragyogásába.

*

Mint aznap Ricknek is mondtam, a közösségépítő összejövetel számomra értékes új megfigyelések forrása volt. Egyrészt tudomást szereztem Josie „árváltozási” képességéről - ahogy Rick fogalmazta -, és aggódva figyeltem a jeleit, vajon újra él-e vele. Arra is kíváncsi voltam, igazából mennyire áhítja, hogy bárcsak egy B3-at választott volna. Ezt a megjegyzését valószínűleg viccesnek szánta, csak hogy segítsen az egyetértést megőrizni az összejövetel végéig. Mindazonáltal az igaz volt, hogy a B3-asoknak az enyéimet bőven meghaladó képességeik vannak, és nekem komolyan számot kellett vetnem az eshetőséggel, hogy Josie olykor talán dédelgeti magában ezt az ötletet.

Az összejövetelt követő napokban azon is rágódtam eleget, vajon Josie miképpen ítéli meg a kudarcomat: azt, hogy nem voltam képes válaszolni a hosszú karú lány kérdéseire. A kialakult helyzetben - és Josie egyértelmű jelzéseinek teljes hiányában - azt az irányt követtem, amelyet a magam részéről a legjobbnak tartottam. De most, hogy hosszasan eltöprengtem rajta, úgy tűnt nekem, hogy Josie feltehetőleg megharagudott rám emiatt.

Mindezen okokból kifolyólag félni kezdtem, hogy a közösségépítő összejövetel még a végén árnyékot vethet a barátságunkra. De ahogy teltek a napok, Josie ugyanolyan nyájas és kedves maradt velem, mint amilyen

azelőtt is mindig volt. Vártam, hogy majd felhozza az összejövetelel történeteket, de ő még csak említést sem tett róluk.

Mint mondtam, ezek hasznos tanulságok voltak számomra. Nemcsak azt tudtam meg, hogy az „átváltás” Josie természetének sajátja, és hogy fel kell készülnöm arra, hogy alkalmazkodjam ehhez, hanem azt is kezdtem megérteni, hogy ez nem kizárólag Josie sajátossága: hogy az emberek *gyakorta, szoktak késztetést érezni* arra, hogy - mintha csak a kirakatablakban állnának - egy bizonyos arcukat mutassák a járókelők felé, és hogy amint elmúlik az a pillanat, már nem kell annyira komolyan venni az effajta kifelé mutatott képet.

Boldog voltam akkor, hogy kettőnk között nem változott semmi az összejövetelel következtében. Viszont nem sokkal azután történt valami más, ami egy időre valóban kihűtötte a barátságunkat: a kirándulás a Morgan-víz-eséshez. Ami nagy gondot okozott nekem, mert jó ideig képtelen voltam megérteni, miképpen válthatta ki azt a hidegséget közöttünk, vagy hogyan kerülhettem volna el, hogy ilyen dolog megtörténjen.

*

Egy napon, három héttel a közösségépítő összejövetelel után, ahogy kora reggel bementem Josie-hoz, csak ránéztem, és a testhelyzetéből és a lélegzéséből máris meg tudtam állapítani, hogy nem úgy alszik, ahogy máskor szokott. Megnyomtam a riasztócsengőt, mire azonnal ott termett az Anya. Telefonált dr. Ryannek, és azután hallottam, hogy Melánia Házvezetőnő kicsit később újra felhívja, hogy megsürgesse. Amikor az orvos végül megérkezett, alaposan megvizsgálta Josie-t, majd azt mondta, nincs ok az aggodalomra. Az Anya megkönnyebbült, és amint a doktor elment, felélénkült a hangulata. Odaült Josie ágya szélére, és azt mondta neki: - Nem szabad többet azt az energiatalt innod. Mindig is mondtam, hogy árt neked.

Josie fel sem emelte a párnáról a fejét, úgy felelte: - Tudtam, hogy nincs velem semmi baj. Csak nagyon elfáradtam, ez minden. Nem kell aggódnod értem. Most meg el fogsz késni a munkából.

- Az én munkám az, hogy aggódjam érted, Josie - majd hozzátette: - Klarát is ez a munkája. Nagyon is jól tette, hogy használta a riasztót.

- Csak aludnom kell még egy kicsit. Aztán, ígérem, teljesen jól leszek, Mama.

- Figyelj ide, angyalom - az Anya annyira előrehajolt, hogy szinte egyenesen Josie fülébe mondta: - Figyelj ide. Meg kell gyógyulnod nekem. Hallasz?

- Hallak, Mama.

- Akkor jó. Nem voltam benne biztos, hogy figyelsz rám.

- Figyelek, Mama. Csak csukva tartom a szemem, semmi több.

- Rendben van. Szóval, kössünk üzletet: meggyógyulsz a hétvégére, és akkor elmegyünk a Morgan-vízeséshez. Még mindig szereted azt a helyet, igaz?

- Igen, Mama. Még mindig szeretem.

- Akkor jó. Tehát az ajánlatom: vasárnap Morgan-víz-esés. Már amennyiben tényleg meggyógyulsz.

Hosszú csend következett, majd hallottam, ahogy Josie, szinte bele a párnájába, azt mondja:

- Mama. Ha rendbejövök, elvihetjük magunkkal Klárát is? Hogy megmutassuk neki a Morgan-vízesést? Még csak egyetlenegyszer volt kint életében. És akkor is csak itt a környéken.

- Persze hogy jöhet Klara. De meg kell gyógyulnod, különben ez nem megy. Érted, Josie?

- Értem, Mama. Csak most még aludnom kell egy kicsit.

*

Csak ebéd előtt kelt fel, és én, az utasításnak megfelelően, éppen közölni akartam ezt Melánia Házvezetőnővel, de Josie fáradtan megszólalt:

- Klara? Végig itt voltál, míg aludtam?

- Természetesen.

- Hallottad, amit a Mama mondott, hogy elmegyünk a Morgan-vízeséshez?

- Igen. És nagyon remélem, hogy el tudunk menni. De az édesanyád azt mondta, csakis akkor mehetünk el, ha elég jól leszel hozzá.

- Rendben leszek. Ha akarnám, már ma délután nekivághatnék. Csak fáradt vagyok, semmi több.

- Mi az a Morgan-vízesés, Josie?

- Az? Egy gyönyörűség. Csodálatosnak fogod találni te is. Majd később mutatok róla képeket.

Josie szinte egész nap fáradt maradt. De késő délutánra, amikor felhúztam a hálósobája rolóit, hadd ériék őt a Nap rajzolatai, szemmel látható volt, mennyire felerősödött. Azután feljött Melánia Házvezetőnő is, hogy megnézze, és azt mondta, Josie fel is öltözhet, amennyiben megígéri, hogy aznap már szépen nyugton marad. Így történt, hogy vacsoraidőben még mindig ott voltunk fenn a hálósobájában. Ekkor Josie előhúzott egy kartondobozt az ágya alól.

- Most megmutatom neked - mondta, és kiborította a dobozt. Rengeteg változó méretű, kinyomtatott fotó hullott a szőnyegre, némelyik a képpel felfelé, némelyik fordítva. Mindjárt értettem, hogy Josie-nak a múltból ezek a kedvenc képei, amelyeket az ágya mellett őriz, hogy bármikor felvidíthassa magát a nézegetésükkel, amikor csak kedve tartja. Most több kép fedte egymást, de annyit láttam, hogy zömükben Josie-t ábrázolják, amikor még kisebb volt. Néhány fotón az Anyával szerepelt, másokon Melánia Házvezetőnővel, némelyiken pedig más emberekkel, akiket nem ismertem. Josie csak szórta őket tovább a szőnyegre, azután felemelte az egyiket, és elmosolyodott.

- A Morgan-vízesés - mondta. - Ide megyünk majd vasárnap. Na, milyenek találod?

Odaadta a fotót - immár mellette térdeltem -, és Josie-t láttam rajta kisebb korában, a szabad ég alatt ült egy nyersfa deszkából ácsolt asztalnál. A padok is deszkából voltak, és Josie mellett ott ült az Anya: kevésbé soványan, és a mostaninál rövidebbre vágott hajjal. Érdekelt volna az asztalnál ülő harmadik figura is, egy rövid, könnyű vászondzsekis viselő lány, akit úgy tizenegy évesnek becsültem. De mivel az idegen lány a fénykép készítőjének háttal ült, nem láthattam az arcát. Az asztallapra keresztben vetülő Nap rajzolatai mindhármukat beborították. Josie és az Anya mögött homályosan fekete-fehér mintázat volt látható. Alaposan megvizsgáltam, aztán azt mondtam:

- Ez egy vízesés.

- Uhüm. Láttál te már vízesést, Klara?

- Igen, láttam, az üzletben, egy magazinban. Nahát, te pedig itt eszel éppen a vízesés előtt ülve?

- Ezt a Morgan-vízesésnél meg lehet tenni. Hogy ott ebédelsz, míg a vízpermet egészen be nem fröcsköl. Eszed a kajádat, és egyszer csak rájössz, hogy a hátadon már egészen átázott az inged.

- Ez neked árthat is, Josie.

- Semmi baj, míg meleg van. De igazad van, a hűvösebb napokon jobb, ha arrébb ül le az ember. Rengeteg hely van mindig, mert az emberek nemigen ismerik a Morgan-vízesést - kinyújtotta a kezét, és én visszaadtam neki a fotót. Még egyszer megnézte, és így szólt: - Lehet, hogy csak én meg a Mama tartjuk különleges helynek. Es ezért nincsenek ott soha sokan. De mi mindig remekül érezzük ott magunkat.

- Nagyon remélem, hogy a hétvégére már elég jól leszel ehhez.

- Mindig vasárnap a legjobb elmenni a Morgan-vízeséshez. Vasárnaponként jó ott a légkör. Olyan, mintha a vízesés tudná, hogy az a pihenőnap.

- Josie, ki van itt veletek ezen a fényképen? Ez a lány veled és az édesanyáddal?

- Ó... - az arca elkomorult, majd azt mondta: - Ez Sal. A nővérem.

Elengedte a képet, hadd hulljon le a többi fotóra, azután két kezével végigsimítva a képeken körbeforgatta őket a szőnyegen. Gyerekek képeit láttam réteken, játszótereken, épületek előtt.

- Igen, a nővérem - mondta újra, jó sok idő múlva.

- És hol van most Sal?

- Sal meghalt.

- Micsoda nagy szomorúság.

Josie megrántotta a vállát: - Nem igazán emlékszem rá. Én még kicsi voltam, mikor történt. Ez nem olyan, hogy hiányzik, meg ezek.

- Micsoda szomorúság. Tudod, hogy mi történt?

- Beteg lett. Nem az volt a baja, mint nekem. Valami sokkal súlyosabb, és ezért halt meg.

Azt hittem, Josie keres még egy másik képet, amelyen a nővére rajta van, de hirtelen összeszedte a fotókat, és visszatette őket a kartondobozba.

- Nagyon tetszeni fog neked odafönt, Klara! Tessék, még csak egyszer voltál kint, és most hirtelen máris *ott* leszel fönn!

*

Josie mindennap erősebb lett, így hát a hétvége közeledtével, úgy tűnt, semmi okunk azt feltételezni, hogy nem mehetünk el a vízeséshez. Péntek este az Anya későn jött haza - jóval később, mint hogy Josie befejezte a vacsoráját -, és kihívott a konyhába. Addigra Josie már felment

a szobájába, és a konyhában csaknem sötétség uralkodott, mindössze annyi fény volt, ami az előtéri közlekedőből be-szüremlett. De az Anya, úgy látszott, örül, hogy ott állhat a nagy ablakok előtt, az éjszakába kibámulva, míg issza a pohár borát. Én olyan közel álltam a hűtőszekrényhez, hogy hallottam a zümmögését.

- Klara - szólalt meg kis idő múlva az Anya -, Josie mondta, hogy vasárnap szeretnél velünk jönni. A Morgan-vízeséshez.

- Ha nem lennék útban, nagy örömmel mennék. Azt hiszem, Josie is szeretné, ha mennék.

- Persze hogy szeretné. Josie nagyon megszeretett téged. És, ha mondhatom így, én magam is.

- Köszönöm.

- Az igazat megvallva, eleinte nem voltam biztos benne, hogy érzek majd irántad. Hogy mindig itt vagy körülöttünk, fel s alá jársz egész nap a házban. De Josie annyival nyu-godtabb, és mennyivel vidámabb, mióta idekerültél!

- Ennek szívből örülök.

- Nagyon jól csinálod, Klara. Szeretném, hogy ezt tudd.

- Nagyon-nagyon köszönöm.

- Jól fogod magad érezni odafönt a Morgan-vízesésnél. Rengeteg gyerek hozza el oda az RB- Jét. Azonban magától értetődik: nagyon kell ügyelned magadra is, és Josie-ra is. A terep kiszámíthatatlan. És Josie néha nagyon fel szokta izgatni magát az ilyen helyeken.

- Értem. Figyelni fogok.

- Klara, boldog vagy te itt?

- Igen, természetesen.

- Fura dolog ilyet kérdezni egy RB-től. Valójában azt se tudom, van-e értelme ennek a kérdésnek. Nem hiányzik a bolt?

Ivott még egy kicsit a borból, és közelebb lépett hozzám, úgyhogy az előtéri közlekedőből beszűrődő fényben most láthattam az arca egyik oldalát, bár a másik oldala, szinte az egész orrával, árnyékban maradt. Az az egy szeme, amit láthattam, fáradtnak tűnt.

- Olykor eszembe jut az üzlet - mondtam. - A kilátás a kirakatból. A többi RB. De nem gyakran. Nagy örömökre szolgál, hogy itt lehetek.

Az Anya egy percre rajtam felejtette a tekintetét. Majd azt mondta: - Nagyszerű lehet. Hogy nem hiányzik a múltból valami. Nem vágnai vissza

valahová. Nem nézni minduntalan hátra. Így bizonyára minden sokkal... - elhallgatott, aztán így folytatta: - Jól van, Klara. Akkor hát velünk tartasz vasárnap. De ne felejtse el, amit mondtam. Nem akarunk baleseteket odafönt.

*

Bizonyára mindvégig voltak jelek, mert ha el is szomorodtam később attól, ami történt, és ha ez figyelmeztetett is arra, mennyi tanulnivalóm maradt még, igazából mégsem ért meglepetésként semmi azon a vasárnap reggelen.

Péntekre Josie már bizakodhatott benne, hogy eléggé rendbe jön az expedícióhoz, és sok időt töltött azzal, hogy különböző ruhákat próbált fel, és tanulmányozta magát a szekrénye hosszú tükrében. Olykor-olykor megkérdezte tőlem, mi a véleményem, és én mosolyogtam és bátorítottam, ahogy csak tudtam. De az biztos, hogy már ekkor tudatosultak bennem az előjelek, mert akárhogy is dicsértem a külsejét, arra mindvégig nagyon vigyáztam, hogy ne mondjak ki mindent.

Eddigre már tudtam, hogy olykor nagyon feszülten telhetnek a vasárnapi reggelik. Más reggeleken, még ha az Anya kicsit maradt is a gyors kávéja után, ott volt az az érzés, hogy minden reggeli szóváltás egészen estig az utolsó is, és ezért, bár olykor Josie is, az Anya is élesen beszélt a másikkal, az étkezés nem terhelődött meg előjelekkel. De vasárnap, amikor az Anya nem készült sehová, az az érzés uralkodott el, hogy minden kérdés, amit feltesz, kínos beszélgetéshez vezethet. Amikor még új voltam a házban, azt gondoltam, vannak különösen veszélyes beszéd témák Josie számára, és hogy bárcsak az Anyát el lehetne téríteni attól, hogy keresse az ezekhez a témákhoz vezető utakat, és akkor a vasárnapi reggeli kellemes maradna. De további megfigyeléseim alapján azt láttam, hogy még ha el is kerültek a veszélyes témákat - mint amilyen, csak hogy egy példát mondjak, Josie oktatási programja vagy a társadalmi beilleszkedését értékelő pontszámok -, a kínos érzés még akkor is megmaradt, mert annak valójában e témák *alatt* volt a gyökere: hogy maguk a veszélyes témák pusztán eszközök voltak, amelyeket az Anya arra használt, hogy bizonyos érzelmeket előhívjon Josie-ból.

Egyszóval aggódni kezdtem, amikor azon a vasárnapon, a Morgan-vízéséshez tervezett kirándulás reggelén az Anya azt kérdezte Josie-tól,

miért szereti az oblongján éppen azokat a játékokat játszani, amelyekben a szereplők minduntalan autóbalesetben halnak meg. Josie először kedvesen válaszolt: - Ez a játék így van beállítva, Mama. Mindig egyre több embert szedhetsz fel a szuperbuszra, de ha nem találod ki, merre kell menned, egy karambolban elveszítheted az embereidet mind egy szálig, a legjobbakat is.

- Minek kell ilyesmit játszani, Josie? Olyan játékot, amiben ilyen szörnyűségek történhetnek?

Josie egy darabig még türelmesen válaszolgatott az Anyának, de kis idő múlva a hangjából már eltűnt a nyájjasság. Végül már csak azt ismételte, hogy ez csak egy játék, és hogy ő szereti ezeket játszani, míg az Anya mind több kérdést tett fel róla, és úgy látszott, egyre mérgesebb.

Azután az Anya mérge mintha egyszerre elszállt volna. Még mindig nem derült fel, de gyengéden nézett Josie-ra, és egészen átalakította arcát a kedves mosolya.

- Bocsáss meg, édesem. Nem kellett volna ezt ma felhoznom. Ez nagyon nem volt rendes dolog tőlem...

És leszállt a bárszékéről, átment oda, ahol Josie ült, és megölelte, és az ölelésnek mintha nem is akart volna vége szakadni, mígnem az Anya végül kicsit ringatni kezdte Josie-t, csak hogy leplezze, mennyire hosszan tart ez az ölelés. Josie, mint láttam, egy cseppet sem bánta, akármilyen hosszan tartson is az ölelés, és amikor kibontakoztak belőle - én addig nem is fordultam meg a hűtőszekrénytől, míg erről meg nem győződtem -, már be is hegedt az imént köztük keletkezett kis repedés.

Így hát a reggeli, amitől tartottam, hogy utolsó akadályként állhat a Morgan-vízeséshez teendő kirándulás elé, teljes összhangban végződött, és az agyamat eluralta az izgalom. Csak akkor vettem észre - a legutolsó percben, miután az Anya és Melánia Házvezetőnő már kimentek az autóhoz -, hogy Josie, miközben a bélelt dzsekije ujjába dugja a karját, megáll, és hagyja, hogy a fáradtság megrohanja. Azután befejezte a mozdulatot, felvette a dzsekijét, és amikor az előszoba másik oldalán meglátott, fényesen rám mosolygott. És már hallottuk is odakintről, ahogy az autó kerekei csikorognak a laza kavicsoson. Melánia Házvezetőnő kulcsaival a kezében visszajött a házba, és intett nekünk, hogy menjünk már. És ekkor, mivel már tudatosan figyeltem, észrevettem egy másik apró jelet is, valamit Josie sietős lépteiben, ahogy ment előttem a laza kavicsoson.

Az Anya a volánánál ült, a szélvédő mögül figyelt minket, és az agyamat eluralta a félelem. De Josie nem mutatott több árulkodó jelet - sőt, még egy kis boldog szökellést is produkált a laza kavicsos területen átvágva -, és ő nyitotta ki magának az ajtót elöl, az utasülés felől.

Soha ezelőtt még nem ültem autóban, de Rosával olyan sokszor és annyi embert figyelhettünk meg, amint be- vagy kiszállnak a járművekből, a testtartásukat és a mozdulataikat, azt, ahogyan ülnek amikor a jármű elindul, hogy semmi nem okozott meglepetést, amikor benavigáltam magam a hátsó ülésre. Az üléspárna puhább volt, mint vártam, és az első utasülésnek, amelyben most Josie ült, olyan közel volt a támlája, hogy alig láttam magam előtt valamit, mégsem okoztam késlekedést. Nem volt időm részletes megfigyelést végezni a kocsiban, mert azt vettem észre, hogy a légkörbe visszatért a feszültség. Elöl Josie csendben volt, a mellette ülő Anyától elfordulva bámult a ház irányába, leste, ahogy Melánia Házvezető végigjön a laza kavicsoson, az ormótlan táskát cipelve, amelyben többek között Josie sürgősségi gyógyszereit is hozta. Az Anya a kormánykeréken nyugtatta két kezét, mintha már alig várná az indulást, és ugyanabba az irányba fordította a fejét, mint Josie, de meg tudtam állapítani, hogy az Anya nem Melánia Házvezető közeledését vagy a házat figyeli, hanem egyenesen Josie-ra szegezi a tekintetét. Szeme tágra nyitva - és mivel az Anyának különösen sovány és csontos arca volt, így a szeme még a valóságosnál is nagyobbak tűnt. Melánia Házvezető betette a nagy táskát a csomagtartóba, majd lecsapta a fedelét. Azután kinyitotta a hátsó ajtót az autó másik oldalán, és becsúsztam a mellettem lévő ülésre. Majd így szólt hozzám:

- RB, övét csatolni. Vagy sérülve leszel.

Megpróbáltam megérteni az öv működését, amit annyiszor láttam már használatba venni, amikor az Anya megszólalt:

- Azt hiszed, leányzó, hogy be tudtál csapni, ugye?

Csend lett, majd Josie megkérdezte: - Mama, miről beszélsz?

- Nem tudod elleplezni. Megint rosszul vagy.

- Nem vagyok rosszul, Mama! Jól vagyok.

- Miért csinálod ezt velem, Josie? Mindig! Miért kell ennek így lennie?

- Nem tudom, miről beszélsz, Mama.

- Azt hiszed, én nem várom az ilyen kirándulásokat? Az egyetlen szabad napomon a lányommal. A lányommal, akit történetesen teljes szívemből

szeretek, és aki azt mondja nekem, hogy jól van, mikor igazából nagyon is rosszul érzi magát?

- Ez nem igaz, Mama. Tényleg jól vagyok!

De hallottam az elváltozást Josie hangjában. Olyan volt, mintha minden eddigi erőfeszítése most semmivé vált volna, és ettől hirtelen kimerült.

- Miért színlelsz, Josie? Azt hiszed, ezzel nem bántasz meg?

- Mama, esküszöm, hogy jól vagyok! Légy szíves, vigyél el minket oda! Klara a valóságban soha nem látott még vízesést, és igazán nagyon várja!

- *Klara* nagyon várja?

- Mama, légy szíves!

- Melánia - mondta az Anya Josie-nak segítség kell. Szálljon ki a kocsiból. Menjen át az ő oldalára, legyen szíves, és segítsen neki. Eleshet, ha egyedül próbál meg kiszállni.

Ismét beállt a csend.

- Melánia? Mi van már ott hátul? Maga is rosszul van?

- Lehet Miss Josie meg tud csinálni.

- Mi van?

- Segítetek. RB is. Miss Josie jól lenni. Lehet.

- Hadd értsem meg kristálytisztán. Maga tehát ekként értékeli a helyzetet? Hogy a lányom elég jól van ahhoz, hogy egész nap kint legyen? A vízesésnél? Kezdek aggódni maga miatt, Melánia.

Melánia Házvezetőnő csendben maradt, de még mindig nem mozdult.

- Melánia? Ügy értsem, nem hajlandó kiszállni, hogy segítsen Josie-nak kilépni az autóból?

Melánia Házvezetőnő az első ülések között kilesve az elöttünk futó útra szegezte a tekintetét. Az arca zavartnak látszott, mintha valamit nehezen ismerne fel ott fenn a hegyen. Azután hirtelen kinyitotta a kocsiajtót, és kiszállt.

- Mama - mondta Josie. - Légy szíves, menjünk! Kérlek, ne csináld ezt.

- Azt hiszed, nekem tetszik ez? Bármilyen is? Rendben, rosszul vagy. Az nem a te hibád. De nem szólni senkinek? Így magadban tartani, míg mind beszállunk a kocsiba, és elöttünk az egész nap! Ez nem szép, Josie.

- Az nem szép, hogy azt mondom neked, rosszul vagyok, mikor pedig nyilvánvalóan van elég erőm hozzá,

Melánia Házvezetőnő kívülről kinyitotta az ajtót Josie oldalán. Josie elnémult, majd az előttem levő ülés szélén megjelent az arca, amit

elborított a bánat.

- Sajnálom, Klara. Majd elmegyünk máskor. ígérem. Tényleg nagyon sajnálom.

- Semmi gond - feleltem. - Azt kell tennünk, ami Josie-nak a legjobb.

Készültem én is kiszállni, de ekkor az Anya azt mondta:

- Egy pillanat, Klara. Mint Josie mondta, te már nagyon vártál erre. Akkor meg miért nem maradsz ott, ahol vagy?

- Elnézést kérek, nem értem.

- Nos, pedig egyszerű: Josie túl beteg ahhoz, hogy nekivágjon. Megmondhatta volna nekünk korábban is, de úgy döntött, nem teszi. Nos, jó, tehát ő itthon marad. És Melánia is. De arra semmi ok, Klara, hogy te és én ne menjünk el mégis.

Nem láttam az Anya arcát, mert az üléstámlák annyira magasak voltak. De Josie arca még mindig ott lesett rám az ülése szélén. A tekintete közömbössé vált, mintha tovább már nem érdekelné, amit lát.

- Akkor, Melánia - szólta ki az Anya hangosabban -, segítsen kiszállni Josie-nak. De csak óvatosan: ne feledje, beteg!

- Klara? - mondta Josie. - Te tényleg el akarsz menni vele a vízéséshez?

- Az Anya ajánlata nagyon kedves - mondtam -, de talán az volna a legjobb, ha ezúttal...

- Várj, Klara - vágott közbe az Anya, majd a lányához fordult: - Most ez mi, Josie? Egyik percben még Klaráért fáj a szíved, merthogy még sosem látott vízésést, most meg már rá akarod venni, hogy maradjon itthon?

Josie továbbra is rám nézett, és Melánia Házvezetőnő továbbra is kint állt a kocs mellett, egyik keze kinyújtva, hogy Josie belekapaszkodhasson. Végül Josie azt mondta:

- Oké. Lehet, hogy tényleg el kéne mennetek, Klara. Te meg a Mama. Mi értelmé elrontani az egész napot, csak mert... Sajnálom. Sajnálom, hogy állandóan rosszul vagyok. Nem tudom, miért... - azt hittem, most jönnek majd a könnyek, de visszanyelte a sírást, és csendesen folytatta: - Sajnálom, Mama. De tényleg. Micsoda egy ünneprontó lehetek. Klara, menj csak. Imádni fogod a vízésést - és ezzel eltűnt az arca az ülése széléről.

Egy pillanatra elbizonytalanodtam, mit tegyek. Mind az Anya, mind Josie kifejezték azt a véleményüket, hogy az autóban kell maradnom, és el kell mennem a kirándulásra. Es én is beláttam, nagyon is valószínű, hogy

ha megteszem, új, talán döntő fontosságú betekintést nyerhetek Josie helyzetébe, különösen arra való tekintettel, miképpen segíthetek neki a legtöbbet. És mégis, ahogy lépdelt visszafelé a laza kavicsoson, nagyon is egyértelmű volt a szomorúsága. A járása most, hogy nem volt már mit rejtegetnie, egészen törékenynek hatott, és minden további cirkusz nélkül elfogadta Melánia Házvezetőnő támogatását.

Néztük, ahogy Melánia Házvezetőnő kinyitja a bejárati ajtót, és beljebb kerülnek rajta mindketten. Azután az Anya beindította az autót, és gurulni kezdtünk.

Mivel első alkalommal ültem autóban, nem tudtam felbecsülni a sebességünket. Nekem úgy tűnt, hogy az anya szokatlanul gyorsan vezet, és egy percre bevillant a gondolataimba a félelem, de azután eszembe jutott, hogy ugyanezen a kaptatón hajt felfelé mindennap, és így nem valószínű, hogy bármiféle veszély előállhat miatta. Figyeltem a mellettünk elsuhanó fákat, és köztük a hol egyik, hol másik oldalunkon feltűnő nyílásokat, amelyeken keresztül hamarosan már felülről néztem a fák csúcsára. Azután már nem emelkedett tovább az út, és az autó széles, üres mezőn vágott át, amelyen csak egyetlen pajtaféle ácsorgóit a messzi távolban, olyasfajta, mint amit Josie szobájának ablakából lehet látni.

Az Anya ekkor szólalt meg először. Mivel vezetett, nem fordult hátra hozzám, és ha nem én lettem volna a járműben az egyedüli jelenlévő, talán fel sem merült volna bennem, hogy hozzám beszél.

- Mindig ezt csinálják. Játszanak az érzelmeiddel - majd egy perc múlva hozzátette: - Úgy tűnhet talán, hogy túl kemény vagyok. De másképp hogy tanulnák meg? Meg kell tanulniuk, hogy nekünk is vannak érzelmeink - majd megint kicsit később: - Csak nem hiszi, hogy nekem az *jó*, hogy távol vagyok tőle, egyik kibaszott nap a másik után?

Most más autók is jöttek, és, ellentétben azokkal, amelyeket az üzlet előtt láttunk elhaladni, ezek mindkét irányba közlekedtek. Éppen csak feltűntek a messzi távolban, és máris szembeszáguldottak velünk, de a vezetők soha nem hibázták el, mindig megoldották, hogy ne jöjjenek nekünk. Hamarosan olyan gyorsan kezdték váltani egymást körülöttem a jelenetek, hogy nehezemre esett elrendezni, amit látok. Egy ponton az egyik képkocka már egészen megtelt a többi autóval, míg a közvetlenül mellette lévő kockákat az útszakaszok és a környező földek töltötték be. Mindent elkövettem, hogy amikor az egyik kockából átfut a másikba az út,

egyben tartsam egyenletes vonalának képét, de úgy ítélt meg, hogy ez az állandóan változó látvány miatt lehetetlen, úgyhogy hagytam, hadd törjön meg az út vonala, és frissüljön a kép minden alkalommal, ahányszor csak kifut a keretéből. Mindezen problémák ellenére nagyon izgalmas volt a látvány tágassága, a hatalmas ég. A Nap gyakorta bújt a felhők mögé, de olykor-olykor megpillantottam, ahogy a völgyet vagy a tágas mezőt egyenest keresztülszelik aláhulló fényrajzolatai.

Amikor az Anya legközelebb megszólalt, már sokkal egyértelműbb volt, hogy hozzám beszél.

- Néha jó lehet nem érezni semmit. Irigyellek.

Mérlegeltem, amit mondott, majd azt feleltem: - Azt hiszem, én nagyon sok mindent érzek. Minél több megfigyelést teszek, annál több érzelemhez lesz hozzáférésem.

Felnevetett, olyan váratlanul, hogy megriadtam tőle. -Ha ez így van - mondta -, talán jobb volna, ha nem lennél olyan lelkes megfigyelő - majd hozzátette: - Bocsánat. Nem akartam durva lenni. Biztos vagyok benne, hogy megvannak a magad mindenféle érzései.

- Az imént, hogy Josie nem tudott elindulni velünk, szomorúságot éreztem.

- Szomorúságot éreztél. Értem - elhallgatott, talán hogy a vezetésre és az ellenkező irányból jövő autókra összpontosítson, majd azt mondta: - Volt idő, nem is oly rég, hogy azt hittem, mind kevesebbet érzek. Mindennap egy kicsivel kevesebbet. Nem tudtam, örüljek-e ennek vagy se. De úgy látszik, mostanában meg túlságosan is érzékeny kezdek lenni mindenre. Klara, nézz ki balra. Jól ülsz ott hátul? Nézz csak át a bal oldalra, és mondd el nekem, mit látsz.

Olyan tájat szeltünk át éppen, amely sem nem emelkedett, sem nem lejtett, és az ég még mindig nagyon tágas volt felettünk. Távolba nyúló sík mezőket láttam, amelyeken nem voltak pajták, sem mezőgazdasági gépek. De a láthatáron valami olyasmi látszott, mintha egy csupa fémdobozból felépített város lett volna.

- Látod? - kérdezte az Anya, le nem véve pillantását az útról.

- Nagyon messze van - mondtam. - De valami településfélét látok ott. Talán olyasmi, ahol autókat gyártanak, és hasonló ilyen tárgyakat.

- Nem rossz tipp. Valójában vegyi üzem, éspedig meglehetősen élvonalbeli. A Kimball Hűtőgépgyár. Bár már évtizedek óta semmi közük

a hűtőgépekhez. Ez volt az oka, hogy kiköltöztünk ide. Az ő alkalmazásukban állt Josie apja.

Noha a fémdoboz-falu ugyanolyan távol maradt, ki tudtam venni a csöveket, amelyek egyik épületét összekötik a másikkal, valamint más csöveket, amelyek az ég felé mutatnak. Az egészben volt valami, ami arra a rettenetes Bevonógépre emlékeztetett, és eszembe juttatta a Szennyezés miatti aggodalmakat. De az Anya ebben a pillanatban azt mondta:

- Rendes hely. Tiszta energiát használ fel, és tiszta energiát bocsát ki. Josie apja ennek a gyárnak valaha ígéretes csillaga volt.

Azután már nem lehetett látni a fémdoboz-falut, és én visszaegyenyedtem az ülésembe.

- Most már elég jól kijövünk egymással - mondta az Anya. - Szinte azt mondhatni, barátok vagyunk. Ez persze nagyon jó Josie-nak.

- Szeretném tudni, hogy az Apa most is a hűtőgépfaluban dolgozik-e.

- Hogy? Ja, nem. El lett... más került a helyére. Mint az összes többieknek is. Ragyogó tehetség volt. Most is az, természetesen. Mostanában jobban kijövünk egymással. Josie-nak ez a fontos.

Azután egy darabig beszélgetés nélkül haladtunk tovább, és megint meredeken emelkedő úton. Majd az Anya lelassította az autót, és lefordultunk egy keskeny útra. Amikor legközelebb kinéztem a két első ülés között, ez az új út alig látszott szélesebbnek, mint maga az autó. Előttünk, az út felületébe bemélyedve, párhuzamosan futott az előző autók kerekeinek sáros nyomvonala, és mindkét oldalról fák nyomultak felénk, akár a házak a nagyvárosi utcákon. Az Anya ezen a keskeny úton hajtott tovább, és bár most lassabban vezetett, szerettem volna tudni, vajon mi történik, ha a másik irányból szembejön velünk egy másik autó. Azután még egyszer elfordultunk, és megálltunk.

- Itt vagyunk, Klara. Innentől gyalog megyünk. Elbírsz velem?

Amikor kiszálltunk, csípős szelet éreztem, és madarak neszezését hallottam. Ahogy másztunk felfelé a sziklás és sárgöröngyös ösvényen, mind több vadon nőtt fát láttam körülöttünk. Kellett ugyan óvintézkedéseket tennem, de nem maradtam le az Anya mögött. Majd kis idő múlva, áthaladva két faoszlop között, rátértünk egy másik ösvényre. Ez fokozatosan emelkedett, és itt már gyakorta meg kellett állnia az Anyának,

hogy bevárja, míg utolérem. Ekkor felötlött bennem, hogy végül is igaza lehetett, amikor úgy gondolta, ez az út túl nehéz lenne Josie-nak.

Egyszer csak véletlenül elnéztem balra a mellettünk húzódó kerítésen át, és a mezőn megláttam, ahogy ott áll, árgus szemekkel bennünket figyelve, a bika. Láttam már bikákat a magazinok fotóin, de a valóságban természetesen még soha, és annak ellenére, hogy ez itt eléggé messzire volt tőlünk, és tudtam, hogy nem bír áttörni a kerítésen, annyira megriasztott a megjelenése, hogy felkiáltottam és megtorpantam. Soha nem láttam még addig semmit, ami ennyi jelét - és mindet egyszerre - adta volna a dühnek és a pusztítás vágyának. A pofája, a szarva, a hideg szeme, ahogy nézett vele, mind-mind félelmet ébresztett bennem, de még valami mást is éreztem, valami többet, ismeretlenebbet, mélyebbet. Abban a percben az az érzésem támadt, hogy valami óriási hiba történt, hogy ennek a teremtménynek is megengedtettem, hogy egyáltalán itt álljon a Nap áldó fényrajzolataiban, hogy ez a bika valahová a mélységbe való, a föld alá, a sár és a sötétség mélyére, és a jelenléte itt a fűben csak borzalmas következményekkel járhat.

- Semmi baj - mondta az Anya -, ide nem tud áttörni. Menjünk, most már innom kell egy kávét.

Erőnek erejével elfordítottam a bikáról a tekintetemet, és megindultam az Anya után. Azután már hamarosan nem másztunk tovább, és feltűntek körülöttünk azok a nyersfa asztalok, amiket Josie fényképein láttam. Tizennégyet számoltam össze belőlük, körben a tisztáson széjjelszóródva, mindegyik mellé deszkákból készült pad volt rögzítve az egyik oldalon. Voltak ott felnőttek, gyerekek, RB-k, kutyák, ültek a padokon, vagy futkároztak, sétáltak, vagy csak ácsorogtak az asztalok körül. És közvetlenül az asztalok mögött ott volt a vízesés. Nagyobb volt, és vadabb, mint az, amelyet a magazinban láttam: magában betöltött nyolc képkockát. Felnéztem a Napot keresve, de a szürke égen nem láttam nyomát.

- Ülünk le ide - mondta az Anya. - Menj csak előre, foglalj helyet, és várj meg, nekem szereznem kell egy kávét.

Néztem, ahogy odamegy a szintén nyersfából készült kis bungalóhoz, az asztalunktól vagy húszlépcsnyire. Elöl volt egy nyitott pultja, hogy elárusítóhelyként szolgálhasson -hosszú sorban álltak előtte a járókelők.

Örültem, hogy leülhetek, és tájékozódhatok, és ahogy a durván ácsolt asztalnál vártam, hogy az Anya visszajöjjön, észleltem, hogy a környezet végre újra elrendeződik. A vízesés már nem töltött ki olyan sok kockát, és megfigyeltem, hogy könnyedén, szinte megszakítás nélkül térnek át egyik képkockából a másikba a körülöttem mozgó gyerekek és a Robotbarátaik.

Noha egyikük sem mutatott semmiféle érdeklődést az irányomba, és úgy tűnt, mindegyikük nagyon összpontosít a hozzá tartozó gyermekre, mégis örömet szerzett, hogy ismét más RB-k társaságában lehetek, és boldogan figyeltem őket néhány percig, hol egyiket, hol másikat követve a tekintetemmel. Azután visszatért az Anya, és leült velem szemben, és én egészen felé és a mögöttem hevesen zuhogó vízesés felé fordítottam az arcomat. A kávé papírpohárban kapta, amit most a szájához emelt. Eszembe jutott, mit mondott Josie arról, hogy milyen érzés közel ülni a vízeséshez: hogy az ember háta megázik anélkül, hogy észrevenné, és azon töprengtem, vajon megemlítsém-e ezt az Anyának. De volt valami a viselkedésében, ami azt sugallta, egyelőre még nem kívánja, hogy beszéljek.

Egyenest az arcomba bámult, éppen úgy, mint a járdáról, amikor Rosával a kirakatablakban voltunk. Itta a kávéját, mindvégig engem nézve, mígnem azt észleltem, hogy már egymagában hat képkockát tölt ki az Anya arca, és ezekből három kockán át ismétlődik az összehúzott szempár látványa, mindegyikben más szögből mutatkozva. Végül megszólalt:

- Nos, hogy tetszik neked idefent?
- Csodálatos.
- Na, most láthatsz egy igazi vízesést.
- Hálás vagyok, hogy elhozott ide.
- Hát ez furcsa. Épp arra gondoltam, hogy nem látszol valami nagyon boldognak. Nem látom a szokásos mosolyodat.
- Elnézését kell kérjem. Nem állt szándékomban hálátlannak tűnni. Nagyon is örülök, hogy láthatom a vízesést. De ugyanakkor talán bánom, hogy Josie nem lehet velünk.
- Én is. Rosszul érzem magam miatta - és még hozzátette: - De mégsem érzem magam annyira rosszul, mert *te* itt vagy.
- Köszönöm.

- Lehet, hogy Melániának volt igaza. Lehet, hogy Josie jól bírta volna. Semmit nem feleltem. Az Anya kortyolgatta a kávéját, és változatlanul engem nézett.

- Mit mesélt Josie erről a helyről?

- Azt mondta, gyönyörű, és hogy mindig nagyon élvezte, amikor ide kirándultak önnel.

- Ezt mondta? És azt is elmondta, hogy mindig Sallel jöttünk? Hogy Sal mennyire szerette ezt a helyet?

- Igen, Josie említést tett a nővéréről is - majd hozzátettem: - Láttam a fényképen Josie nővérét.

Az Anya olyan fürkészően meredt rám, hogy már arra gondoltam, valami hibát követtem el. De azután így szólt: - Azt hiszem, tudom, melyikre gondolsz. Arra, amelyiken amott ülünk hármásban. Emlékszem, ahogy Melánia lekapott minket. Épp ott ültünk, azon a pádon. Én, Sal, Josie. Valami baj van, Klara?

- Nagyon szomorú lettem, amikor megtudtam, hogy Sal elhunyt.

- Szomorú, hm, egész jó szó rá.

- Bocsánatot kérek. Talán nem kellett volna...

- Semmi baj. Már jó ideje, hogy itthagyt minket. Sajnálom, hogy nem ismerhetted meg Salt. Nagyon más, mint Josie. Josie kimondja, amit gondol. Nem törődik vele, ha nem helyes, amit mond. Ez néha nagyon ingerlő tud lenni, de én szeretem, hogy ilyen. Sal nem ilyen volt. Tudod, Sal mindent kétszer is végiggondolt, mielőtt kibökött valamit. Érzékenyebb volt. Lehet, hogy ezért nem kezelte olyan jól a betegségét, mint Josie a magáét.

- Kíváncsi volnék... miért hunyt el Sal?

Erre elváltozott az Anya tekintete, és valami kegyetlen vonás tűnt fel a szája körül.

- Miféle kérdés ez?

- Bocsánatot kérek. Pusztán kíváncsiságból, hogy megtudjam...

- Neked nem az a dolgod, hogy kíváncsi légy.

- Nagyon sajnálom, bocsánatot kérek.

- Mi közöd neked ehhez? Így történt, és kész.

Majd egy hosszú perc után megenyhültek az Anya arcvonásai.

- Azt hiszem, mégis jó, hogy ma nem hoztuk el ide Josie-t - mondta. - Nem volt jól. De most, hogy így itt ülünk, nagyon hiányzik - körülnézett,

megfordult, hogy lássa a vízesést, majd visszafordult, és a tekintete átsiklott rólam a járókelőkre, a kutyákra és az RB-kre. - Na jó, Klara, mivel Josie nincs itt, azt akarom, hogy most *te* légy Josie. Csak egy kicsit. Ha már itt vagyunk fönt.

- Bocsánat, nem értem.

- Megtetted ezt nekem már korábban is egyszer. Aznap, mikor elhoztunk a boltból. Ugye, nem felejtetted el?

- Természetesen emlékszem.

- Azt akartam mondani, ugye nem felejtetted el, hogy kell csinálni. Hogy kell úgy járni, mint Josie.

- Képes vagyok rá, hogy a járását utánozzam. Most, hogy már jobban is ismerem, és több helyzetben láthattam, igazából képes vagyok sokkal kifinomultabban utánozni őt. Azonban...

- Mit azonban?

- Bocsánat. Nem úgy gondoltam, hogy azonban.

Az Anya rám nézett, és azt mondta: - Jól van. De hát én egyáltalán nem kértelek, hogy utánozd a járását. Most itt ülünk, mi ketten. Ezen a szép helyen, ezen a szép napon. És én már alig vártam, hogy itt legyek Josie-val. Szóval téged kérdezek, Klara. Te okos vagy. Ha ebben a pillanatban ő ülne itt helyetted, hogyan ülne itt? Nem hiszem, hogy úgy ülne, ahogy most te.

- Nem. Josie inkább... *így* ülne.

Az Anya közelebb hajolt az asztal felett, és összehúzta a szemét, míg az arca végül csak a szélső kockákat hagyva meg a vízesésnek már nyolc képkockát töltött ki, és én egy percre úgy éreztem, hogy az arckifejezése kockáról kockára változik. Egyikben például gonoszul nevetett a tekintete, de a mellette lévőben már szomorú volt. A vízesés, a gyermekek és a kutyák hangja mind suttogássá csendesedett, hogy helyet adjon annak, amit az Anya mondani készült.

- Jó! Ez nagyon jó. De most azt akarom, hogy mozogj. Csinálj valamit. Nehogy abbaahagyj, maradj Josie! Mozogj egy kicsit, hadd lássam!

Erre elmosolyodtam Josie-módra, és laza, közvetlen testtartást vettem fel.

- Ez is jó! Most mondj valamit. Beszélj, hadd halljam!

- Bocsánatot kérek. Nem vagyok biztos benne, hogy...

- Nem, nem, ez Klara! Én Josie-t akarom.

- Szia, Mama. Josie vagyok.

- Jó! Még! Folytasd.

- Hé, Mama, nincs miért aggódnod, oké? Ideértem, és jól vagyok.

Az Anya még közelebb hajolt az asztalon át, és a képkockákat öröm, félelem, szomorúság és nevetés töltötte ki. Mivel minden egyéb hang elnémult, hallhattam, ahogy az orra alatt dűnnyögve azt ismételve: „Ez jó, ez jó, ez jó.”

- Mondtam neked, hogy rendben leszek - folytattam.

- Melániának igaza volt. Kutyabajom! Csak kicsit fáradt vagyok, semmi több.

- Bocsáss meg, Josie - mondta az Anya. - Bocsáss meg nekem, hogy ma nem hoztalak el ide.

- Semmi baj. Tudom, hogy csak értem aggódtál. Nem haragszom.

- Azt szeretném, bárcsak itt lennél. De hát nem vagy itt. Bárcsak meg tudnám szüntetni a betegségedet.

- Ne aggódj, Mama. Rendbe fogok jönni.

- Hogy mondatsz ilyet? Mit tudsz te erről? Hisz csak egy kölyök vagy. Egy kölyök, aki szereti az életet, és elhiszi, hogy mindent rendbe lehet hozni. Mit tudsz te erről?

- Jólvan, Mama, ne aggódj. Hamarosan rendbejövök. Azt is tudom, hogyan.

- Mi? Mit beszélsz? Azt hiszed, többet tudsz, mint az orvosok? Többet, mint én? A nővéred is ígéretet. Csak épp nem tudta megtartani az ígéreteit. Ne tedd te is ugyanazt!

- De Mama. Salnek valami más betegsége volt. En igenis rendbe jövök.

- Jól van, Josie, akkor mondd el, hogyan jössz rendbe.

- Különleges segítség fog érkezni. Valami olyan, amire ma még senki nem gondol. Azután újra egészséges leszek.

- Mi ez? Ki mondta ezt?

A képkockákban most, egyikben a másik után, az Anya arccsontját lehetett látni, megfeszülve a bőr alatt.

- De tényleg, Mama. Rendbe jövök.

- Ebből elég! Elég!

Az Anya felállt, és elment onnan. Ismét láttam a vízesést, és visszatérő hangja - akárcsak mögöttem az embereké - minden eddiginél hangosabbá vált.

Az Anya megállt a fakorlátnál, amely a talaj és a vízesés határát jelezte. Láttam az előtte lezuhogó párafüggönyt, és arra gondoltam, hogy percek alatt el fog ázni, de ő csak állt ott kitartóan, háttal nekem. Azután végül megfordult, és odaintett.

- Klara! Gyere ide! Gyere, nézd meg!

Felkeltem a pádról, és odamentem hozzá. Mivel Klarának szólított, tudtam, hogy nem kell többet azon igyekezniem, hogy utánozzam Josie-t. Intett, hogy menjek még közelebb.

- Nézd meg. Nézd csak meg jól. Eddig még sose láttál vízesést, úgyhogy nézd meg jól. Milyenek találsz?

- Csodálatos. Sokkal lenyűgözőbb, mint amit a magazinban láttam.

- Valami különleges, nem igaz? Örülök, hogy láttad. De most már menjünk vissza. Aggódok Josie miatt.

Míg mentünk lefelé, vissza a kocsizhoz, az Anya végig nem szólt egyetlen szót sem. Gyorsan ment, mindvégig legalább négy lépéssel előttem, nekem pedig nagyon figyelniem kellett, hogy a meredeken lejtő ösvényen ne hogy elhibázzam a lépést. Ahogy elhaladtunk a hely mellett, ahol a bikát láttuk, odanéztem a mezőre, abba a távolságba, ahol állt, de a borzalmas lény már sehol nem volt látható - kíváncsi lettem volna, vajon elragadták-e, vissza a föld alá.

*

Amikor odaértünk az autóhoz, már éppen ültem volna be az előző helyemre, de az Anya azt mondta:

- Gyere, ülj előre, innen jobban látsz.

Úgyhogy beszálltam mellé - akkora volt a különbség, mint az üzlet közepe és a kirakatablak között. Gurultunk lefelé a földeken át, a Nap most láthatóvá vált a felhők között, és én megfigyeltem, hogy a magas fák szoros, hetes-nyolcas csoportokba összegyűlve állnak a láthatáron, pedig nincs más körülöttük, csak a nagy üresség. Az autó a földeket átszelő hosszú, vékony vonalat követte, és megláttam, hogy ami elsőre a távoli szántó mintázatának látszott, azok valójában birkák. Egyik mezőn, amely mellett elhaladtunk, több mint negyven ilyen jószág is ácsorgóit, és bár mi nagyon gyorsan mentünk, mégis érzékelhettem a belőlük áradó kedvességet, amely mindnyájukat eltöltötte - ami pontosan az ellenkezője annak az iménti rettenetes bikának. Különösen négy birkán akadt meg a

pillantásom, amelyek még a többenél is szelídebbnek látszottak. Takaros kis sorba rendeződtek a fűben, egymás mögött, mintha csak vándorútra akarnának indulni. De annak ellenére, mennyire gyorsan húztunk el mellettük, meg tudtam állapítani, hogy ők valójában mozdulatlanul állnak ott, leszámítva a szájuk apró mozgását, ahogy a füvet rágták.

- Hálás vagyok neked, Klara. Így nem volt olyan rossz, hogy te is velem voltál.

- Nagyon örülök.

- Talán majd máskor is megismételhetnénk ezt. Hajósié túl beteg ahhoz, hogy eljöjjön kirándulni.

Amikor erre semmit nem feleltem, még hozzátette:

- Ugye, nem bánod, Klara? Ha máskor is csinálunk ilyesmit?

- Nem, egyáltalán nem. Hajósié nem tud eljönni.

- Tudod, mit? Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha Josie-nak egy szót se szólunk erről. Egy szót se arról, mit csináltál odafönt. Hogy utánoztad. Bizonyára félreértené - majd egy perc múlva még megkérdezte: - Nos, megegyeztünk? Josie-nak egy szót se erről.

- Ahogy óhajtja.

Ekkor ismét megláttam a távolban a fémdoboz-falut, ezúttal a jobb oldalunkon. Azt hittem, az Anya talán még mesél valamit, még többet erről vagy az Apáról, de ő csak vezetett tovább némán, mígnem a fémdoboz-falu újra eltűnt. Csak akkor szólalt meg, teljesen váratlanul:

- A gyerekek néha nagyon bántóak tudnak lenni. Azt hiszik, ha történetesen felnőtt az ember, akkor semmivel nem lehet megsérteni. Viszont Josie érett kicsit, mióta te velünk vagy. Figyelmesebb lett.

- Örülök.

- Észrevehetően. Mostanában határozottan jobban figyel másokra.

Ekkor észrevettem egy fát, aminek a törzse valójában három egymásba fonódó vékony törzsből állt, amelyek együtt egyetlen vastag törzsnek látszottak. Figyelmesen megnéztem, ahogy elhaladtunk mellette, még hátra is fordultam az ülésemben, hogy tovább láthassam.

- Amit korábban mondtál - folytatta az Anya -, arról, hogy rendbe jön. Hogy valami különleges segítség közeledik. Csak a szád járt, nem igaz?

- Kérem, nézze ezt el nekem. Tudom, hogy az Anya, az orvos és Melánia Házvezetőnő mindnyájan mindig nagyon gondosan formálnak

véleményt Josie állapotáról. Nagyon aggasztó. Mindazonáltal én erősen reménykedem, hogy hamarosan rendbejön.

- Pusztán reménykedés? Vagy van valami szilárdabb is, amire számíthat? Valami, amit mi, többiek nem láttunk meg?

- Úgy vélem... pusztán remény. De valódi remény. Én hiszek benne, hogy Josie hamarosan jobban lesz.

Az Anya ezek után néhány percig egy szót sem szólt, csak bámult kifelé a szélvédőn, de olyan távolba merülő tekintettel, hogy azon tűnődtem, látja-e egyáltalán előttünk az utat. Azután csendesen megszólalt:

- Te egy intelligens RB vagy. Tehet, hogy te képes vagy rá, hogy olyasmiről is láss, amit közülünk a legtöbben nem látunk. Lehet, hogy igazad van abban, hogy reménykedsz. Lehet, hogy igazad van.

*

Amikor visszaértünk a házba, Josie nem volt sem a konyhában, sem a Nyitott Területen. Az Anya Melánia Házvezetőnővel a konyha ajtajában állt, halkán beszélgettek, és én láttam rajtuk, hogy Melánia Házvezetőnő épp arról számol be, hogy Josie jól volt, míg mi távol voltunk. Az Anya folyamatosan bólogatott, majd az előszobán át odament a lépcsőhöz, és felkiabált Josie-nak. Amikor Josie válaszul visszakiáltott egy szimpla „oké”-t, az Anya még egy darabig ott maradt mozdulatlanul a lépcső aljában. Majd vállat vonva megfordult és bement a Nyitott Területbe. Most, hogy egyedül maradtam az előszobában, felmentem a lépcsőn Josie-hoz.

Josie a hátát az ágynak vetve ült a szőnyegen, felhúzott térdel, annak nekitámasztva a vázlatfüzetét. Minden figyelmét a ceruzájára és a rajzolásra összpontosította, így fel sem nézett, amikor köszöntem neki. Körülötte szanaszét szórva a vázlatfüzetéből kitépett rajzlapok, némelyiken pár gyors vonás után abbahagyott skicc, némelyek sűrűn telerajzolva.

- Annyira örülök, hogy Josie jól van - mondtam.

- Aha, jól vagyok - nem nézett fel, skicceit tovább. - Na, milyen volt a kirándulás?

- Csodálatos volt. Milyen kár, hogy Josie nem jöhetett el.

- Aha. Nagy kár. Megnézted a vízesést?

- Igen. Csodálatos.

- A Mama jól érezte magát?

- Azt hiszem, igen. Természetesen nagyon hiányzott neki Josie.

Végre rám nézett, gyorsan pillantást vetve a vázlatfüzete felett, és a szemében olyan kifejezést láttam, amelyet még soha azelőtt. Es ismét eszembe jutott az a hang, a közösségépítő összejevetelről, ahogy kérdezi Josie-t, miért nem egy B3-ast választott, és a válasza, azzal a nevetéssel: „Már kezdem azt hinni, hogy azt kellett volna!” Azután levette rólam a tekintetét, és folytatta a rajzolást. Még sokáig ott maradtam ugyanazon a helyen, ahol a szobába belépve megálltam. Végül így szóltam:

- Nagyon sajnálom, ha olyasmit tettem, amivel Josie-t megharagítottam.

- Nem haragítottál meg. Miből gondolod?

- Tehát még mindig jó barátok vagyunk?

- Te vagy a Robotbarátom. Így jó barátoknak kell lennünk, nem igaz?

De nem bujkált mosoly a hangjában. Nyilvánvaló volt, hogy egyedül akar maradni, hogy folytathassa a rajzolást, úgyhogy kijöttem a szobájából, és megálltam kint a közlekedőben.

Harmadik rész

Azt reméltem, másnap reggelre majd csak eloszlanak a Morgan-vízeséshez tett kirándulás miatt összegyűlt felhők, de csalódnom kellett: Josie ezután még sokáig hidegen viselkedett velem.

Még zavaróbb volt az a változás, amit a Morgan-víz-esésnél töltött nap az Anya viselkedésében okozott. Azt hittem, a kirándulás jól sikerült, és hogy mostantól kicsit felenged a légkör kettőnk között. De az Anya, akárcsak Josie, még távolságtartóbb lett, és ha az előtéri vagy az emeleti közlekedőben összefutottunk, már nem üdvözölt úgy többé, mint annak előtte.

Ezek után a következő napokban természetesen gyakorta gondolkodtam azon, vajon a közösségépítő összejevetel miért nem vetett semmiféle árnyékot a kapcsolatunkra, ezzel szemben miért járt ilyen következményekkel a Morgan-vízeséshez tett kirándulás, annak ellenére, hogy akkor eleget tettem mind Josie, mind az Anya kívánságainak. Es ismét csak felmerült bennem annak a lehetősége, hogy valamilyen módon aznap váltak nyilvánvalóvá számukra a B3-asokéihoz képest korlátozott képességeim, ami oda vezetett, hogy mind Josie, mind az Anya megbánta, hogy mellettem döntöttek. Tudtam, ha ez így van, az a legokosabb, hogy míg csak az árnyak el nem oszlanak, minden eddiginél keményebben küzdök azért, hogy Josie-nak jó RB- Je legyek. Ugyanakkor egyértelművé

vált számomra, hogy a magány előli menekülés vágyától hajtva az emberek igazán elképesztően összetett és nehezen felfogható manővereket is képesek végrehajtani, ezért azt is lehetségesnek láttam, hogy a Morgan-vízeséshez tett kirándulás következményeinek egyetlen fázisára sem lehet semmilyen befolyásom.

Ahogy azonban a dolgok alakultak, nem maradt túl sok időm hosszasan töprengeni a kirándulás keltette árnyékokon, mert pár nappal ezután Josie egészsége összeomlott.

*

Annyira legyengült, hogy reggelente nem tudott lemenni az Anyához még a gyors kávéja idejére sem. Így most az Anya járt fel a lánya hálósobájába, odaállt Josie alvó figurája fölé, a hátát még akkor is ugyanolyan merev-egyenesen tartva, amikor a kávéjából kortyolt, és csak meredten bámulta az ágyat.

Miután az Anya elindult aznapi dolgára, Melánia Házvezetőnő vette át az irányítást, közelebb tette a könnyű széket az ágyhoz, és odaült, ölében az oblongjával, a tekintetét oda-vissza járatva a képernyő és az alvó Josie között. Azután az egyik ilyen reggelen, ahogy ott álltam a hálósobaajtóban, készen arra, hogy segíthessek, Melánia Házvezetőnő odafordult hozzám, és azt mondta:

- RB, te mindég a sarkamba. Halálra rémissz. Menje már kifele a szabadba.

Így mondta: „kifele a szabadba”. Az ajtó felé fordultam, mielőtt halkán megkérdeztem: - Elnézést, Házvezetőnő, úgy érti, hogy ki a házból?

- Kifele szoba, kifele ház, mit bánja ki? Ha jelezek, jö-szöl nyomba vissza.

Addig még soha nem jártam egymagám a szabadban. De nyilvánvaló volt, hogy ami Melánia Házvezetőnőt illeti, semmi okom nem volt rá, hogy most ne tegyem meg. Óvatosan lementem a lépcsőn, és az agyamat kezdte eltölteni a jóleső izgalom, mindazonáltal továbbra is aggódtam Josie-ért.

Amikor kiléptem a laza kavicsra, a Nap magasan járt, de nagyon kimerültnek látszott. Bizonytalankodtam, vajon bezárjam-e a ház ajtaját magam mögött, mivel azonban nem voltak járókelők, és a visszatérésemkor nem szerettem volna Josie-t zavarni az ajtónyitást jelző

csilingelőssel, végül az ajtót csak behúztam magam mögött, de csak annyira, hogy a zárszerkezet ne lépjen működésbe. Azután tovább lépdeltem, kifelé a szabadba.

Tőlem balra azt a füves dombot láttam, ahol megismerkedtem Rickkel, amikor a madarait reptette. A domb mögött futott az út, amelyen az Anya minden reggel elhajt - és amelyen én magam is elutaztam a Morgan-vízeséshez. Most azonban elfordultam ezek látványától, és az ellenkező irányba indultam, átvágva a laza kavicsos területen, oda, ahonnan tisztán látszanak a ház mögötti földek.

Sápadt és nagy volt az ég. Mivel a messzeségbe húzódó földek fokozatosan emelkedtek, Mr. McBain pajtája is látható volt, annak ellenére, hogy most nem élvezhettem az emeleti hátsó ablak előnyeit. A fűszálak is jobban kivehetők voltak innen, mint a hálósobából, de a fő különbség az volt, hogy most láthattam Rickék zöldből kimagasló házát. Megállapítottam, hogy ha a hátsó ablak csak egy kicsivel arrébb volna balra, akkor a hálósobából is látni lehetne Rickék házát.

Azonban nemigen kötött le Rickék háza sem, mert a gondolataimat ismét betöltötték a Josie miatti félelmek, és kiváltképpen az a kérdés, hogy a Nap miért nem küldi már különleges segítségét, mint ahogy annak idején a Koldusemberért és a kutyájáért ezt megtette. Akkor kezdtem el először várni, hogy a Nap segítsen Josie-nak, amikor a Morgan-vízeséshez tervezett kirándulás előtti napokban annyira legyengült. Azután beláttam, hogy a Nap akkor valószínűleg helyesen tette, hogy várt, de most, hogy Josie még sokkal betegebb lett, és annyi dolog vált bizonytalanná a jövőjét illetően, már zavaró volt, vajon miért késlekedik még mindig.

Már eddig is rengeteget gondolkodtam ezen a kérdésen, de most, hogy egyedül voltam kint a szabadban, ilyen közel a földekhez, míg fejem felett magasan állt a Nap, össze tudtam vetni a különböző elméleteket. Azt megértettem, hogy a Nap, minden kedvessége mellett is, nagyon elfoglalt; hogy sok más ember van Josie-n kívül is, akik gondoskodó figyelmére számítanak; hogy még a Naptól sem várható el, hogy egyedi esetekkel, akár Josie-ével, kivételt tegyen, kiváltképpen, hogy Josie szemlátomást jól el van látva, hiszen egy anya, egy házvezetőnő és egy RB is vigyáz rá. Ekkor felötlött bennem az a gondolat, hogy ha különleges segítséget szeretnénk kérni Josie-nak a Naptól, bizonyára valamely sajátos és észrevehető módon kellene felhívni a Nap figyelmét Josie állapotára.

Tovább sétáltam a puha talajon, míg már a szomszédos mező kerítése mentén jártam, és elértem a fakapuig, ami olyan volt, mint egy képkeret. A kaput egyszerű volt kinyitni, csak le kellett venni a kötélhurkot az oszlopról, és máris láttam, hogy azon túl akadálytalanul haladhatok tovább, ki a mezőre. A fű a mezőn nagyon magasnak látszott - és lám, Josie-nak és Ricknek még kisgyermekékként is sikerült végigjárniuk egészen Mr. McBain pajtájáig. Láttam, hogy a szabálytalan ösvény, amit a járókelők lába taposott ki, innen indulva belefut a fűbe, és azon tanakodtam, mennyi az esélye annak, hogy én is képes lennék megtenni ugyanazt az utat. Eltöprengtem azon az eseten is, amikor a Nap kivételes tápláló erejével megmentette a Koldusembert és a kutyáját, és próbáltam számításba venni az ő helyzete és a Josie-é közötti fontos különbségeket. Először is, a Koldusembert sok járókelő ismerte, és amikor legyengült, egy forgalmas utcán lett rosszul, a taxisofőrök és a futók szeme láttára. Ezek közül az emberek közül bárki felhívhatta a Nap figyelmét a Koldusember és a kutyája állapotára. Am ami még ennél is lényegesebb, emlékeztem rá, mi történt nem sokkal azelőtt, hogy a Nap megadta kivételes tápláló erejét a Koldusembernek. A Bevonógép csak ontotta magából azt a rémséges Szennyezést, amivel egy időre még magát a Napot is visszavonulásra kényszerítette, és miután az a szörnyű masina eltűnt végre, a boldogságtól dagadó Nap éppen akkor, az azt követő újabb tiszta levegőjű időszakban nyújtotta nekik nagy megkönnyebbülésében a rendkívüli segítséget.

Egy darabig ott maradtam a képkeretszerű kapu előtt, lestem az ide-oda hajladozó fűvet, azon tanakodva, vajon rejteget-e még más kitaposott utakat is magában, és hogy miképpen segíthetnék Josie-nak abban, hogy megszabaduljon a betegségétől. De még nem voltam hozzászokva, hogy egyedül tartózkodjam a szabadban, és érzékeltem, hogy kezd összezavarodni a tájékozódási képességem, úgyhogy hátat fordítottam a földeknek, és visszaindultam a házba.

Harmadik rész

Ebben az időszakban dr. Ryan sűrűn jött vizitre, Josie pedig hosszú szakaszokat aludt át a nappalból. A Nap mindennap belátogatott a szobába, a normális mértékben sugározta is rá tápláló erejét, rajzolatai gyakorta hulltak Josie alvó alakjára, annak azonban változatlanul nem látszott semmi jele, hogy külön segítségben óhajtana részesíteni. De talán a Napnak ismét csak igaza lehetett abban, hogy várt, mert Josie fokozatosan erősödött, addig-addig, hogy végül már fel tudott ülni az ágyban.

Dr. Ryan óva intette attól, hogy az oblongos távtanulást folytassa, így azután Josie napjai azzal teltek, hogy felpolcolt párnáinak dőlve rengeteg képet rajzolt a vázlatfüzetébe a kihegyezett ceruzáival. Valahányszor elkészült egy rajzzal, vagy úgy döntött, hogy félbehagyja, kitépte a lapot és feldobta a levegőbe, hagyva, hadd vitorlázzon alá a szőnyegre, és az én feladatomban lett, hogy ezeket a rajzlapokat összeszedjem és kötegbe rendezzem.

Ahogy dr. Ryan egyre kevesebbszer jött, úgy látogatott át egyre többször Rick. Melánia Házvezetőnő mindig is bizalmatlan gyanakvással kezelte Ricket, de azt még ő is látta, mennyire javul Josie kedélye a fiú látogatásai nyomán, így hát engedélyezte a látogatást, ahhoz azonban ragaszkodott, hogy nem tarthat tovább harminc percnél. Az első délután, amikor Rick megjelent a hálósobában, távozni akartam, hogy biztosítsam a magánszférájuk zavartalanságát, de Melánia Házvezetőnő megállított a közlekedőben, és azt suttogta: „Nem, RB! Te marad odabe. Biztosítani, hogy semmi etyepetye.”

Úgyhogy számomra az lett a dolgok rendje, hogy ott maradtam Rick látogatásainak ideje alatt, még ha olykor azzal a tekintettel nézett is rám, ami azt jelenti, „tűnjél már el”, és szinte soha nem szólt hozzám, még érkezéskor és távozáskor sem üdvözölt. Ha Josie csak egyszer is küldött volna felém ilyen „tűnjél el” jelet, akkor nem maradtam volna ott, még akkor sem, ha ez ellentétes lett volna Melánia Házvezetőnő parancsával. De úgy látszott, Josie örül a jelenlétemnek - még arra is mertem gondolni, hogy nyugtatólag hat rá -, noha a beszélgetéseikbe ő sem vont be soha.

Mindent megtettem, hogy ne zavarjam az intimitásukat: nem mozdultam el a Gombos Kanapéról, és a mezőkön túlra szegeztem a tekintetemet.

Arról sajnos nem tehettem, hogy hallottam, ami mögöttem elhangzik, és bár olykor arra gondoltam, hogy nem lenne szabad figyelnem rá, azt sem felejtettem el, hogy kötelességem a lehető legtöbbet megtudni Josie-ról, és hogy ily módon, a beszélgetéseiket hallgatva, bizonyára olyan újabb megfigyelésekre tehetek szert, amelyek máskülönben elérhetetlenek maradtak volna a számomra.

Ahogy telt-múlt az idő, három elkülönülő időszakot lehetett megkülönböztetni Rick látogatásaiban. Az első időszakban, amint megérkezett, idegesen járatta körbe a tekintetét, és úgy viselkedett mindvégig a harminc percen át, mintha bármely óvatlan mozdulatával kárt okozhatna a berendezésben. Ebben az időszakban vette fel azt a szokást, hogy a padlón foglal helyet, pontosan a modern gardrós szekrény előtt, és hátát az ajtajának veti. A Gombos Kanapéról az ablak üvegében láthattam a tükörcépüket, és ahogy Rick ekként elhelyezkedett, Josie pedig fent ült az ágyban, a látvány olyan volt, mintha egymás mellett ültek volna, csak Josie éppenséggel egy szinttel feljebb.

Ebben az első időszakban szelíd volt a légkör, és többször telt el úgy a harminc perc, hogy nem hangzott el semmi lényeges. A gyerekek gyakorta osztották meg egymással emlékeiket kisebb korukból, és azután ezeken viccelődtek. Elég volt egyetlen szó vagy egy kis utalás effajta emlékre, és máris nyakig elmerültek benne. Az ilyen pillanatokban mintha kódolt nyelven beszéltek volna egymással, ami elgondolkodtatott, vajon ennek nem az-e az oka, hogy én is jelen vagyok a szobában, de hamar megértettem, hogy ez egyszerűen csak abból fakad, milyen mélyen ismerik egymás életét, és nem az volt a céljuk vele, hogy én ne értem, amit mondanak.

Josie kezdetben még nem rajzolt Rick látogatásainak ideje alatt. De ahogy egyre oldottabbá váltak, mind gyakrabban végigskiccelgette az egész harminc percet, és ahogy haladt, sorra kitépte a lapokat, és azok most éppen oda szálltak, ahol Rick ült. És így vette kezdetét - eleinte egészen ártatlanul - a buborék-játék.

A buborék-játék felbukkanása volt Rick látogatásaiban a második időszak kezdetének a jele. A buborék-játékot feltehetőleg sokkal korábban találták ki, még valamikor kisgyermekkorukban. Így tehát, amikor most újramezték, természetesen nem kellett instrukciókkal ellátniuk egymást. Josie egyszerűen elkezdte leszórni a skicceit Ricknek, miközben még

mindig folytatták csapongó beszélgetésüket, mígnem Rick az egyik rajzot tanulmányozva egyszer csak így szólt:

- Oké, akkor ez most a buborék-játék?
- Ha akarod. Csak ha akarod, Ricky.
- Nincs is ceruzám. Dobj ide valami sötét színt.
- De nekem mindegyik sötét szín kell. Mégis, ki itt a művész?
- Hogy tölthetném ki a buborékokat, ha még egy cerkát se adsz kölcsön?

Még nekik háttal ülve sem volt nehéz kitalálni a játék a menetét. És amint Rick a félóra lejártával távozott, alkalmam nyílt alaposabban is szemügyre venni a lapokat, ahogy összeszedtem őket a padlóról. És így vált lehetővé, hogy mindinkább tisztába jöhessek azzal, miért válik ez a játék egyre fontosabbá mindkettejük számára.

Josie ügyes skicceket rajzolt, általában egy vagy két, olykor három embert jelenített meg együtt, a fejüket a testükhöz képest szándékosan eltúlozva jóval nagyobbra rajzolta. A buborék-játékos korszak első látogatásainak idején az arcok mindig kedvesek voltak, és csak hegyes fekete ceruzával vázolta fel őket, míg a vállakat és a testeket színes ceruzával rajzolta meg, akárcsak a környezetet. Josie az összes képen üresen lebegő buborékot hagyott az egyik vagy a másik fej felett - Olykor kettőt a két fej felett -, hogy Rick abba írja a szavakat. Hamar felfogtam, hogy még ha az arcok nem is emlékeztetnek Rickre vagy Josiera, a játék világában az összes lányalak megfelelt Josie-nak, akárhogy volt is megrajzolva, míg az összes fiúalak Ricknek. És ugyanígy, a többi figura bármelyike megfelelt a többieknek Josie életéből - mondjuk, az Anya személyének, vagy a közösségépítő összejövétel bármely gyermekrésztvevőjének, vagy másoknak, akikkel eddig még nem találkoztam. Bár nekem sok arc esetében nehéz volt követni, hogy kivel azonos, úgy tűnt, Ricknek ez nem okoz semmi problémát. Soha nem kérte, hogy tisztázzák, kiket lát a hozzá lehulló rajzokon, és a szavakat mindenféle tétovázás nélkül írta bele a buborékokba.

Azt is hamarosan megértettem, hogy a szövegek, amelyeket Rick a buborékokba ír, a figurák gondolatait hivatottak megjeleníteni, olykor pedig azt, amit a rajzolt emberek éppen mondanak, és Rick feladata ekként némi veszélyt rejtett magában. Kezdetől fogva aggódtam amiatt, hogy amit Josie rajzol, vagy amit Rick ír, azok közül valamiből feszültség keletkezhet. De ebben az időszakban, úgy látszott, a buborék-játék csak

örömet szerzett és emlékeket idézett fel, és az ablaküveg tükrében láthattam, ahogy nevetgélnek, és ujjal mutogatnak egymásra. Ha csak a játékra összpontosítottak volna, úgy, ahogyan kezdetben játszották - ha a beszélgetéseikben kizárólag a képekre fókuszáltak volna -, talán nem is szivárgott volna be a feszült hangulat. De ahogy Josie egymás után gyártotta a skicceket, és Rick kitöltötte a buborékokat, olyan dolgokról kezdtek beszélgetni, amelyek már nem kapcsolódtak a rajzokhoz.

Egy napfényes délután, amikor a Nap rajzolata éppen a modern ruhásszekrénynek nekidőlő Rick lábát érte, Josie így szólt:

- Tudod, Ricky, kíváncsi volnék, vajon nem féltékenykedsz-e. Mert állandóan úgy hozod fel ezt a portré-dolgot.

- Nem értek. Azt akarod mondani, hogy most épp a portrémat rajzolod odafönt?

- Nem, Ricky. Azt akarom mondani, hogy állandóan felhozod az *én* portrém ügyét. Amit az a városi fickó csinál rólam.

- Ja, hogy azt. Na jó, egyszer megemlítettem, azt hiszem. De ezt azért nem lehet úgy beállítani, hogy állandóan fölhozom.

- Pedig állandóan felhozod. Csak tegnap kétszer is.

Rick, bár az éppen író keze megállt a levegőben, nem nézett fel. - Gondolom, kíváncsi vagyok. De hogy lehetne féltékenynek lenni arra, hogy portrét csinálnak rólad?

- Óstobaságnak tűnhet. De te határozottan úgy beszélsz.

Most pár percre csend lett, ki-ki folytatta a maga foglalatosságát. Majd Rick azt mondta:

- Nem mondhatnám, hogy féltékeny vagyok. Inkább aggódom. Az a fickó, az a művészpofa. Amit csak mondasz róla, minden... szóval, annyira *ijesztően hangzik*.

- Csak a portrémat csinálja, semmi több. Mindig nagyon tisztelettudó, mindig kifejezetten ügyel rá, hogy ne fárasszon ki.

- Sose hangzik jól, amit róla mondasz. Azt mondom, folyton fölhozom? Hát, ez csak azért van, mert ahányszor csak fölhozom, mindig mondasz valami újabbat, amiről az jut eszembe, hogy jesszusom, ez tényleg ijesztő kezd lenni.

- De mi az ijesztő ebben?

- Először is, már jártál a műtermében, hányszor is, vagy négyszer, nem? De még soha nem mutatott neked semmit. Se valami vázlatot, se mást.

Úgy tűnik, csak annyit csinál, hogy közelről fotóz. Ezt a részedet, azt a részedet... A művészeknek tényleg ez a dolguk?

- Azért választotta a fotózást, mert ez nem merít ki annyira, mintha a hagyományos módon órákig modellt ülnék neki. Így csak maximum húsz percet töltök ott minden alkalommal. Míg szakaszonként lefotózza, amire szüksége van. És a Mama is mindig ott van. Figyi, szerinted az én Mamám felkért volna valami perverz alakot, hogy portrét készítsen rólam?

Rick nem válaszolt. Azután Josie folytatta:

- Azt hiszem, ez *igenis* valami féltékenység, Ricky. De tudod, mit? Engem nem zavar. Ez azt mutatja, hogy helyesen állsz hozzá. Hogy meg akarsz védeni. Ez azt mutatja, hogy töröd a fejed a tervünkön. Úgyhogy ne aggódj.

- Én nem aggódom. Nevetséges vád.

- Ez nem vád. Én nem azt mondtam, hogy ez valami szexuális vagy ilyen dolog. Én azt mondtam, hogy ez a portré a kinti nagyvilág része, és te aggódsz, hogy ez is az utunkba állhat. Ha azt mondom, lehet, hogy féltékeny vagy, csakis így értem.

- Így is van.

A „tervükről”, noha gyakorta emlegették, ritkán beszéltek részleteiben. Mindazonáltal én a látogatásoknak ebben a - még mindig szelíd hangulatú - szakaszában kezdtem az ezzel kapcsolatos különféle megjegyzéseiket koherens megfigyeléssé összerakni. Ráébredtem, hogy a tervük nem valami gondosan felépített dolog, sokkal inkább csak a jövőjükre vonatkozó homályos vágy. Rájöttem a terv jelentőségére a magam céljait illetően is: arra, hogy míg a jövő kibontakozik, még ha az Anya, Melánia Házvezetőnő és én mindig Josie közelében maradunk is, e nélkül a terv nélkül Josie képtelen volna magát megvédeni a magánytól.

*

Azután egyszer csak eljött az idő, amikor a buborék-játékot többé már nem kísérte nevetés - félelem és bizonytalanság vette át a derű helyét. Mai tudatommal úgy látom, ez jelezte Rick akkori látogatásainak harmadik és egyben utolsó időszakát.

Ma már nehéz megállapítani, melyik alkalom volt az, amikor megváltozott a hangulat. A korábbi időszakokban Josie azzal a céllal készítette a rajzait, hogy visszaidézzék a mulatságos és boldog

eseményeket, amelyeket együtt éltek át valaha. Ez volt az egyik oka annak is, hogy Rick annyira gyorsan ki tudta tölteni a buborékokat, szinte minden habozás nélkül. De immár Rick reakciója is megváltozott, amikor a rajzok mellette landoltak. Egyre hosszabban bámulta őket, mind többet sóhajtott, ráncolta a szemöldökét. Azután amikor írni kezdett, olyan lassan írta oda a szavakat, annyira erősen összpontosított, hogy míg be nem fejezte, gyakran nem is felelt semmit, hajósié szólt hozzá. És miután Rick felnyújtotta neki az ágyba a rajzot, ugyancsak nehéz lett volna megjósolni Josie válaszait is. Lehet, hogy üres tekintettel vizsgálta a lapot, azután minden kommentár nélkül letette maga mellé az ágyneműre. Máskor meg visszahajította a szöveggel kiegészített képet a padlóra, ám ezúttal messzebbre, ahol Rick már nem érhetette el.

De a hangulat hébe-hóba akár vissza is térhetett a korábbiakhoz, és ilyenkor ismét jó barátként nevetgéltek vagy szócsatáztak. Azonban, akár Josie rajzaitól, akár Rick szavaitól, egyre többször vált barátságtalanná a levegő. Noha rendszerint még az ilyen napokon is visszaenyhült a légkör addigra, mire Melánia Házvezetőnő felszólt, hogy lejárt a harminc perc.

*

Egyszer az történt, hogy Rick odanyúlt a következő lapért, majd miután felvette és hosszasan tanulmányozta, letette a kihegyezett ceruzáját. Egy darabig nézte a képet, mígnem Josie felfigyelt rá az ágyból, és abbahagyta a rajzolást.

- Valami gond van, Ricky?

- Hmm. Csak azon töprengök, hogy ezek mik akarnak lenni.

- Mire hasonlítanak?

- Ezek a népek itt a lány körül, jól gondolom, hogy földönkívüliek? Majdnem olyanok, mintha fej helyett, szóval, hogy egy óriási szem van a fejük helyén. Bocs, ha teljesen félreértettem.

- Nem értted félre - volt valami hidegség Josie hangjában, és egy csepp félelem is. - Legalábbis nem teljesen. Nem, nem földönkívüliek. Azok csak... azok, amik.

- Értem. Ez egy szemgolyó-törzs. De igazából az az aggasztó, ahogy őt lesik mind.

- Abban meg mi az aggasztó?

Kitartó csend lett mögöttem, és az ablak tükrében láttam, hogy Rick még mindig a rajzot bámulja.

- Na, mi az aggasztó benne? - kérdezte újra Josie.

- Nem tudom biztosan. Ráadásul irtó nagy buborékot csináltál neki. Nem tudom, mit írjak bele.

- Akármit, amit gondolsz, hogy gondol. Ez se más, mint az eddigiek.

Ismét beállt a csend. Az ablaküvegen fénylő Nap miatt nehéz volt kivenni a tükörképüket, és kísértést éreztem, hogy megforduljak, még ha azzal meg is zavartam volna az intimitásukat. De még mielőtt megtehettem volna, Rick megszólalt:

- A szemük tényleg egész ijesztő. És ami még ijesztőbb: úgy látszik, hogy a lány azt akarja, hogy csak bámulják így tovább.

- Ez tisztára beteges, Rick. Már miért akarna ilyesmit?

- Én nem tudom. Mondd meg te.

- Már hogy mondhatnám meg én? - most ingerültség vegyült Josie hangjába. - Kinek a dolga a buborékok szövege?

- Félig mosolyog. Mintha belül örülne.

- Nem, Ricky, ez tévedés. Tisztára beteges.

- Bocs. Biztos félreértelmezem.

- A félreértelmezés nem gond, úgyhogy gyerünk, csináld már meg a buborékját! Már itt a következő, majdnem kész. Rick? Itt vagy?

- Talán ezt kihagyhatnám.

- Jaj, ne csináld már!

A Nap már elvonult, így láthattam az ablaküvegben, ahogy Rick óvatosan elengedi a rajzlapot, hadd üljön meg a Josie ágya mellett gyűlő rendetlen halom tetején.

- Csalódtam benned, Rick.

- Akkor ne rajzolj ilyeneket.

És ismét beállt a csend. Láttam Josie-t az ágyon, úgy tett, mintha egészen lekötné a készülő új rajz. Rick tükörképét most nem láthattam annyira jól, de tudtam, hogy ott maradt teljesen mozdulatlanul ülve a modern ruhásszekrény előtt, és mellettem elnézve kibámul a hátsó ablakon.

Rick látogatásainak végére Josie rendszerint már nagyon elfáradt, félretolta a hegyes ceruzáit és a vázlatfüzetét, le-potyogtatta a rajzlapokat a padlóra, a hasára fordult és elpihent. Eljött a perc, hogy felálljak a Gombos Kanapéról, és összeszedjem a földön szanaszét heverő rengeteg holmit, és ilyenkor nyílt alkalmam megtekinteni, mi is az, amiről a látogatás során beszélgettek.

Josie, noha arcát a párnába fúrta, végül is nem aludt, és csukott szemmel is gyakran tett megjegyzéseket, úgyhogy tökéletesen tudatában volt annak, hogy míg összegyűjtögetem a rajzait, meg is nézegetem őket, és ez ellen szemlátomást nem volt kifogása. Valójában inkább nagyon is elképzelhető volt, hogy éppen ez az óhaja, hogy alaposan nézzek meg minden egyes darabot.

Egyszer, ahogy rendrakás közben felemeltem egy rajzlapot, bár csak futó pillantást vettem rá, azon nyomban meg tudtam állapítani, hogy a kép két fő figurájának arca a közösségépítő összejövetel két résztvevőjét, Missyt és a hosszú karú lányt hivatott megjeleníteni. Persze voltak pontatlanságok, de Josie szándéka szemmel látható volt: a nővérek a kép előterében álltak, barátságtalan arckifejezéssel, más, kevésbé befejezett arcú figurákkal körbevéve. És bár a bútorok nem voltak részleteikben megrajzolva, tudtam, hogy a Nyitott Terű a helyszín. Könnyen lehet, hogy ha az a nagy buborék nem lett volna felette, észre sem lehetett volna venni a nővérek közötti résbe beprésselt jellegtelen, aprócska lényt. A Rajzolt Missyvel és a Rajzolt Hosszú karú Lánnyal ellentétben erről a lényről hiányoztak az emberalakok szokásos jellegzetességei: nem volt arca, válla, karja. Leginkább olyan volt, mint egy vízpaca, azokhoz hasonlatos, amilyenek a konyhai Sziget felületén domborodnak a mosogató közelében. Egy járókelő bizonyára - hacsak nem az árulkodó szövegbuborékról - nem is tudta volna megmondani, hogy ez az alak embert hivatott megjeleníteni. A nővérek teljesen semmibe vették a Vízpaca-embert, annak ellenére, hogy szorosán közöttük állt. A buborékba Rick a következőket írta: „A nagyokos kölykök azt hiszik, nincs is alakom. De van. Csak elrejttem. Mert ki akarja, hogy ezek lássák?”

Noha csupán egyetlen pillantást vettem a rajzra, Josie tudta, hogy megnéztem és megértettem, és álmos hangon szólt oda az ágyból:

- Nem fura tőle, hogy ezt írta oda? - amikor kis nevetést hallatva csak pakoltam tovább, így folytatta: - Mit gondolsz, azt hiszi, szerintem ez ő? A kissrác a két undok csajszi közt? Nem gondolod, hogy ezért írta ezt a szövegbuborékba?

- Lehetséges.

- De te nem így gondolod. Ugye, Klara? - majd hozzátette: - Klara, figyelsz? Ki vele! Kérhetnénk itt valami észrevételt?

- Talán sokkal valószínűbb, hogy úgy gondolta, Josie az az apró ember.

Nem szólalt meg, míg kötegebe rendeztem az újabb rajzlapokat, és az előzőekkel együtt beraktam őket a fészülködőasztalka alá. Már azt hittem, elaludt, amikor váratlanul megszólalt:

- Miért mondod ezt?

- Csak egy tipp. Én azt hiszem, Rick úgy gondolta, hogy az az apró ember Josie. És azt hiszem, Rick ezzel kedveskedni próbált.

- Kedveskedni? Miféle kedveskedés ez?

- Azt hiszem, Rick aggódik Josie-ért. Amiatt, hogy úgy látszik, Josie a különböző helyzetekben olykor nagyon megváltozik. De itt, ezen a képen Rick kedveskedni akart. Mert azt sugallja vele, hogy Josie ügyesen megvédi magát, és hogy igazából nem is változik meg.

- Na és mi van, ha néha másképp akarok viselkedni? Ki akar állandóan ugyanolyan lenni? Az a baj Rickkel, hogy rögtön vádaskodni kezd, ha a viselkedésem nem tetszik neki. Azért, mert azt akarja, hogy maradjak ugyanolyan, amilyen kisgyerekkorunkban voltam.

- Nem hinném, hogy Rick igazán erre vágyna.

- Hát akkor mi ez az egész? Ez az egész nincsalakom-elrejttem-cucc? Én ebben nem látok semmi kedvességet. Ez Rick problémája. Nem akar felnőni. De legalábbis az anyja nem akarja, hogy felnőjön, és ő egyetért vele. Az az elképzelésük, hogy örökkön-örökké az anyucikájával fog élni! Hogy segítené ez elő a tervünket? Ahányszor csak bármi jelét adom annak, hogy próbálok felnőni, mindjárt duzzogni kezd.

Erre nem szóltam semmit, és Josie is csak pihent tovább csukott szemmel. Azután el is aludt, de még mielőtt álomba merült volna, csendesen azt mondta:

- Lehet. Lehet, hogy tényleg kedvességnek szánta.

Kíváncsi voltam, Rick következő látogatása során a képet - és a buborékba írt szöveget - Josie szóba hozza-e. De nem tette, és én rájöttem,

hogyan van egyfajta egyezség kettejük között, miszerint az a szabály, hogy soha nem beszélnek többé konkrétan egyetlen képről sem, ha egyszer befejezték, sem a rajzról, sem a buborékszövegekről. Talán szükség is volt effajta íratlan megállapodásra ahhoz, hogy a játékot folytatni tudják, és továbbra is szabadon rajzol-hassanak-írassanak. Ennek ellenére, mint már mondtam, én a kezdetektől fogva úgy tekintettem a buborék-játékokra, mint veszélyforrásra - és végül tényleg ez volt az oka annak, hogy Rick harmincperces látogatásai hirtelen véget értek.

*

Esős délután volt, de azért halványan ott derengtek a hálósobában a Nap rajzolatai. Akkoriban meglehetősen nyugodtan zajlottak le a látogatások, és a hangulat aznap is egészen kellemes volt. Majd a látogatás tizenkettedik percében - már megint a buborék-játékot játszották - Josie leszólt az ágyról:

- Mi folyik odalent? Még nem fejezted be?
- Még gondolkodom.
- De Ricky, az volt az alapállás, hogy *nem* gondolkodsz! Azt írod be, ami elsőnek eszedbe jut.
- Így is van. De ehhez többet kell gondolkodni.
- Miért? Ez miben más? Siess vele! Már majdnem befejeztem a következőt.

Az ablaküveg tükrében láttam, hogy Rick a szokott helyén ül a padlón, felhúzott térddel, arra fektetve a rajzlap, két keze pedig a padlón maga mellett. Zavarodott tekintettel bámult az előtte fekvő képre. Kis idő múlva Josie, miközben folytatta a rajzolást, azt mondta neki:

- Tudod, mindig is meg akartam kérdezni, hogy miért nem vezet már az anyukád? Még mindig megvan az a kocsi, nem igaz?
- Evek óta senki nem indította be. De ja, még mindig ott áll a garázsban. Talán majd egyszer, ha meglesz a jogsim, átnézetem.
- Ólyan, mintha félne a balesetektől, nem?
- Josie, ezt már megbeszéltük.
- Aha, de én nem emlékszem. Azért nem vezet, mert túlságosan megrettent?
- Valami ilyesmi.

- Na, az *én* Mamám meg épp az ellenkezője! Túl gyorsan hajt - amikor Rick nem felelt erre, megkérdezte: - Még mindig nem írtál bele, Ricky?

- Már mindjárt ott tartok. Csak adj egy percet.

- Az csak az egyik dolog, hogy nem vezet. Hanem az nem bántja az anyukádat, hogy nincsenek barátai?

- De vannak. Az a Mrs. Rivers állandóan jár hozzá. És a te anyukáddal is barátkozik, nemde?

- Igazából nem erre gondoltam. Egy-két *személyes* barátja mindenkinek lehet. De a te anyukádnak nincsen *társasága*. Az *én* Mamámnak sincs annyira sok barátja. De *társasága* az van.

- Társasága? Elég ósdin hangzik. Mit is jelent?

- Azt jelenti, hogy ha bemész egy áruházba vagy beülsz egy taxiba, komolyan vesznek az emberek. Jól bánnak veled. Tartozol valahova a társadalomban. Az fontos, nemde?

- Nézd, Josie, te tudod, hogy az anyám nincs mindig egész jól. Nem mintha ő hozta volna ezt a döntést.

- De azért hoz döntéseket, nemde? Először is, döntött *rólad*. *Hozzám bármikor visszatérhetsz...*

- Nem tudom, minek beszélünk erről.

- Tudod, mit gondolok, Ricky? Csak szakíts félbe, ha nincs igazam. Azt gondolom, hogy az anyukád azért nem csináltatta meg neked az emeltet, mert magának akart téged megtartani. Most meg már túl késő.

- Nem értem, minek erről beszélni. És, mit számít ez? Egyáltalán kinek kell az a társadalom? Semmi szükség rá, hogy bárminek az útjába álljon.

- Ez az egész az utunkban áll, Ricky. A tervünk útjában, elsősorban.

- Nézd, én megteszek minden tőlem telhetőt...

- De hát te *nem* teszel meg minden tőled telhetőt, Ricky! Folyton csak a tervünkről beszélsz, de igazából mit teszel? Ahogy minden nappal idősebbek leszünk, ez a dolog mindig előjön. Én vagyok az, aki mindent megtesz, Rick, nem te.

- Mit nem teszek meg, amit meg kéne tennem? Járjak többet a közösségépítő összejöveteleidre?

- Legalább igyekezhetsz, hogy többet tegyél. Csinálhatnád úgy, ahogy mondtuk. Tanulhatnál szorgalmasabban. Hogy bejuss az Atlas Brookingsba.

- Mi értelme az Atlas Brookingsról beszélni? A leghalványabb esélyem sincs rá.

- Dehogyan nincs esélyed, Ricky. Okos vagy. Még a Mama is azt mondja, hogy jó esélyed van.

- Elméletileg. Hiába fújja föl annyira az Atlas Broo-kings, az egész kevesebb mint két százalék. Ennyi. A nem emelték közül kevesebb mint két százalékot vesznek föl.

- De te okosabb vagy az összes többi bejutni próbáló nem emelnél. Akkor meg miért nem küzdesz meg érte? Mondom én, azért, mert az anyukád azt akarja, hogy örökre veled maradj. Nem akarja, hogy kimenj a nagyvilágba, és igazi rendes felnőtt váljon belőled. Hé, még mindig nem fejezted be? Már kész a következő.

Rick hallgatott, még mindig ugyanazt a képet bámulta. Josie pedig, iménti bejelentése ellenére, tovább dolgozott a rajzán.

- Egyébként meg - folytatta - hogy megy ez majd? Úgy értem, a tervünk. Hogy működhet, ha nekem van társadalmi háttér, neked meg nincs? A Mamám túl gyorsan vezet. De legalább van benne kurázi. Sallel nem sikerült, de még azok után is talál magában elég bátorságot, hogy velem végigcsinálja előlről az egészet. Ehhez ugyebár kell kurázi?

Rick hirtelen előrehajolt, és írni kezdett a képre. Egy magazint szokott a lap alá tenni, hogy azon írjon, de láttam, hogy a lap most közvetlenül a combján fekszik, és máris meggyűrődött. De ő csak írt tovább sebesen, azután felállt, és a hegyes ceruzát a padlóra ejtette. És ahelyett, hogy Josie kezébe adta volna a képet, odadobta az ágyra, az pedig a paplanon landolt Josie előtt. Hátrálni kezdett, míg az ajtóig nem ért, és mindvégig csak bámult Josie-ra, tágra meredt szemmel, tekintetéből egyszerre sugárzott düh és félelem.

Josie csodálkozva fordult felé. Majd a maga hegyes ceruzáját letéve előrenyúlt a képért. Egy hosszú percig csak nézte üres tekintettel, míg Rick továbbra is őt leste az ajtó mellől.

- Nem hiszem el, hogy képes voltál ezt írni? - mondta végül. - Miért csináltad ezt?

Ekkor előrefordultam a Gombos Kanapén, mert úgy ítélt meg, hogy a feszültség elérte azt a szintet, ahonnan már nem indokolt a teljes intimitásuk tiszteletben tartása. Rick talán már el is feledkezett róla, hogy én is jelen vagyok, mert megriasztotta, ahogy megfordultam.

Egy pillanatra rám ugrott a még mindig félelemmel és dühvei teli tekintete, azután szó nélkül kiment a szobából. Hallgattuk a lépcsőn ledüböngő lépteit.

Miután kattant a bejárati ajtó, Josie ásított egyet, és az ágyról mindent ledobálva hasra fordult, mintha ez a látogatás is ugyanúgy végződött volna, akár az összes többi.

- Néha annyira fárasztó bír lenni - mondta a párnájába.

Felálltam a Gombos Kanapéről, és elkezdtem rendet rakni a szobában. Josie szeme csukva maradt, és nem szólt többet, de tudtam, hogy nem aludt el. Ahogy haladtam a rendrakással, természetesen rápillantottam arra a rajzlapra is, amelyik a feszültséget okozta.

Mint arra számítottam is, a képen Josie és Rick alakjának újabb verziója volt látható. A sok pontatlanság mellett éppen elég hasonlóság is volt ahhoz, hogy semmi kétség ne maradjon a szándék felől, melyik alakot kívül kell azonosítani. A Rajzolt Josie és a Rajzolt Rick mintha az égben lebegtek volna, messze alattuk a fák, az utak és a házak miniatűr méretűre összemelve. Mögöttük az égbolton egy helyütt hét madár repült alakzatot formálva. A Rajzolt Josie egy sokkal nagyobb madarat tartott felemelt két kezében, különleges ajándékként nyújtva azt a Rajzolt Rick felé. A Rajzolt Josie arcán széles mosoly, a Rajzolt Rick szemében pedig szinte rémült izgalommal telt ámulat.

A Rajzolt Ricknek nem volt szövegbuboréka. Csak egyetlen buborék volt, a Rajzolt Josie gondolatai számára, és Rick ezt írta bele: „Bárcsak kimehetnék sétálni és fut-kározni és gördeszkázni és a tavakban úszkálni. De nem mehetek, mert az anyámban van Kurázsí. Ezért inkább ágyban kell maradnom, és betegeskednem kell. Nagyon örülök ennek. Tényleg nagyon!”

Hozzátettem ezt a képet is azokhoz, amelyeket összegyűjtve tartottam a kezemben, de ügyeltem arra, hogy ne ez legyen a halom tetején. Josie néma maradt és mozdulatlan, a szeme csukva, de tudtam, hogy nem alszik. A Morgan-vízesés előtti időkből ekkor bizonyára beszélni kezdtem volna hozzá, és Josie őszintén válaszolt volna. De mostanra már annyira más lett a légkör kettőnk között, hogy úgy döntöttem, nem szólok meg. Odaléptem az öltözőasztalhoz, lehajoltam, és elhelyeztem alatta az újabb papírhalmot a többi mellé.

*

Rick nem jött vissza sem másnap, sem két nappal később. De amikor Melánia Házvezetőnő megkérdezte: „Hol a fiú ment? Betegni?” - Josie csak rándított egyet a vállán, és semmit nem felelt.

Ahogy teltek a napok, és Rick még mindig nem látogatott át, Josie mind csendesebb lett, és minden módon jelezte, hogy nem kívánja a közeledést. Még mindig kitartóan folytatta a rajzolást az ágyban, de Rick nélkül és a buborék-játék híján hamar elpárolgott a lelkesedése, és gyakran lökte a padlóra félkészben a rajzot, azután végignyúlt az ágyon, és csak bámulta a plafont.

Egyik délután, amikor így gyakorolta a bámulást, azt mondtam neki: - Ha szeretnéd, Josie, játszhatunk buborék-játékot. Hajósié megrajzolná a képeket, minden tőlem telhetően elkövetnék, hogy a megfelelő szöveget kigondoljam hozzá.

Tovább bámult a levegőbe. Azután odafordult és azt mondta: - Nézd. Ez nem fog menni. Azt nem bánom, ha hallgatózol. De az ki van zárva, hogy te csináld Rick helyett. Totál ki van zárva.

- Értem. Bocsánat. Nem kellett volna javasolnom, hogy...

- Nem. Nem kellett volna.

Ahogy Rick látogatása nélkül teltek egymás után a napok, Josie letargikus lett, és én aggódva figyeltem, ahogy újra legyengül. Felötlött bennem, hogy ez a legmegfelelőbb idő arra, hogy a Nap elküldje végre kivételes segítségét Josie-nak, és különös élvezettel figyeltem, valahányszor a hálószobában hirtelen megváltoztak fényrajzolatai, vagy ha borús időszak után ismét kirobbant a felhők mögül az égre. Mindazonáltal, bár normális mértékű tápláló erejét továbbra is küldte szüntelen, még mindig nem érkezett meg különleges segítsége.

*

Egyik reggel, miután levittem Josie reggelizőtálcáját, ahogy visszamentem a hálószobába, a felpolcolt párnáinak dőlve találtam őt, amint lázasan - és mintha a régi lelkesedéssel - dolgozik egy képen. Az arckifejezése is komoly volt, amit eddig még nem láttam rajta rajzolás közben, és amikor megpróbáltam beszélgetést kezdeményezni vele, nem válaszolt. Mialatt rendet raktam a szobában, ahogy közeledtem az ágyhoz,

hirtelen olyan testtartást vett fel, amivel egészen eltakarta előlem a rajzlapot, hogy semmit ne láthassak belőle.

Kisvártatva kitépte a lapot, egyetlen gombóccá gyúrta, és odadobta a paplanja mélyedésébe, amely közötté és a fal között képződött. Azután nekifogott egy újabb rajznak, tágra meresztett szemmel. Én leültem a Gombos Kanapéra, ezúttal felé fordulva, hogy tudja, bármikor kész vagyok beszélgetni vele, amikor csak óhajtja.

Csaknem egy óra telt el, mire letette a kihegyezett ceruzát, majd egy ideig vizsgálódva nézte a képet.

- Klara? Látod ott a bal alsó fiókot? Hoznál nekem onnan egy borítékot? Egy nagy béleltet?

Ahogy lehajoltam a fiókhoz, láttam, hogy Josie ismét felemeli a ceruzáját, és a mozdulataiból tudtam, hogy most nem rajzol, hanem szöveget ír. Azután összehajtotta a képet a közepén, és a két fele közé üres lapot illesztett, hogy ne maszatolódjon el a rajz, majd elvette tőlem a bélelt borítékot, és művét óvatosan belecsúsztatta. Lehúzta a vékony papírcsíkot, és leragasztotta a borítékot, a biztonság kedvéért még meg is nyomogatta a szélét.

- Örülök, hogy megvagyok ezzel - mondta, a borítékot forgatva a kezében, mintha ez még inkább megnyugtatóna, ám ahogy mentem volna el az ágya mellől, hirtelen felém nyújtotta. - Betennéd ezt abba a fiókba, ahonnan a borítékot kivetted? A bal alsóba?

- Természetesen - elvettem tőle, de nem indultam azonnal a fiókhoz, hanem megálltam a szoba közepén, és a borítékkal a kezemben ránéztem Josie-ra. - Szeretném tudni, vajon ez a kép különleges ajándék-e Josie-tól Ricknek.

- Miből gondolod?

- Csak találgatás.

- Hát, ez a találgatásod talált. Ricknek szántam. Mire legközelebb erre jár.

Csend lett, ő pedig engem figyelt, és én nem voltam biztos benne, vajon egyszerűen csak azt várja türelmetlenül, hogy eltegyem a borítékot a fiókba, ahogy kérte, vagy azt, hogy mondjak még valamit Rickről és a látogatásairól. Végül ezt mondtam:

- Talán hamarosan újra eljön.

- Talán igen. Bár egyelőre semmi jele.

- Azt hiszem, Rick örülni fog, ha meglátja a képet. Látni fogja, hogy Josie különös gondot fordított rá.

- Nem fordítottam rá különös gondot - villant rám mérgesen a tekintete.- Csak eluntam magam, hát rajzoltam még egy képet. Semmi több. De igazad van. A kép Ricknek szól. A gond csak az, hogy el kell jönnie ide, hogy megkapja. És ő soha többé nem jön el.

Még mindig engem bámult. Én pedig csak álltam tovább a szoba közepén.

- Josie - mondtam kis idő múltán -, ha akarod, én elviszem neki a rajzot.

A szemében meglepetés tükröződött, és izgalom. - Úgy érted, átviszed neki? Hozzájuk?

- Igen. Elvégre csak a szomszéd ház.

- Azt hiszem, nem is volna annyira különös, ha átvinnéd neki. Mások is folyton megbízatásokkal küldözgetik az RB- Jüket, nem igaz?

- Szívesen megtenném. Azt hiszem, sikerül megtalálnom a házukhoz vezető utat.

- És meg tudnád tenni még ma? Ebéd előtt?

- Amikor csak Josie óhajtja. Ha szeretnéd, akár most is átvihetem neki. Most azonnal.

- Gondolod, hogy ez jó ötlet?

Kicsit feljebb tartottam a borítékot: - Nagyon szeretném elvinni Josie rajzát Ricknek. Ez hasznomra válna a külvilág felfedezésében. És ha Rick megkapja ezt a különleges képet, bizonyára megbocsát Josie-nak, és újra a legjobb barátja lesz.

- Mit értesz azon, hogy „megbocsát”? Hisz *én* vagyok az, aki meg kell bocsásson *neki!* Mekkora hülyeség ez, Klara! Azt hiszem, már nem is akarom, hogy elvidd neki.

- Sajnálom! Az én hibám! Még nem értem egészen a megbocsátás szabályait. Ennek ellenére azt hiszem, az volna a legjobb, ha elvinném neki a rajzot. Azt hiszem, tetszene neki.

A harag eltűnt az arcáról. - Oké. Menj. Vidd - majd ahogy megfordultam, még halkán hozzátette: - Valószínű igazad van. Azt hiszem, *tényleg ő az*, aki meg kell bocsásson *nekem*.

- Átviszem ezt neki, és majd meglátjuk, hogyan reagál.

- Oké - majd elmosolyodott: - Ha durván, akkor csak tépd szét, rendben?

Most csaknem olyan volt a mosolya, mint a Morgan-víz-esés előtti időkben. En is elmosolyodtam, és azt feleltem: - Remélem, erre nem lesz szükség.

Vidám puffanással hanyatlott vissza a párnáira: - Oké, indulj. Most pihennem kell.

Ám ahogy kimentem volna a hálósobából, magamhoz szorítva a bélelt borítékot, hirtelen megszólalt: - Hé, Klara?

- Igen?

- Biztos nagyon unalmas lehet, nem? Itt élni egy beteg gyerekkel.

Még mindig mosolygott, de a mosolya mögött megláttam a félelmet.

- Soha nem unalmas Josie-val együtt lenni.

- Ott vártál rám annyi ideig az üzletben. Fogadok, hogy most már azt kívánod, bárcsak másik gyerekkel mentél volna haza.

- Soha nem kívántam ilyesmit. Azt kívántam, hogy Josie RB- Je legyek. És ez a kívánság teljesült.

- Aha, de... - kis nevetést hallatott, ami teli volt szomorúsággal - de az még azelőtt volt, hogy ide jöttél volna. Én meg azt ígértem neked, hogy nagyszerű lesz.

- Nagyon boldog vagyok itt. Nincsen más vágyam, csak hogy Josie RB- Je legyek.

- Ha jobban leszek, mindig együtt megyünk majd el mindenfelé. Bemehetnénk a városba is, meglátogatni a Papámat. O meg talán elvisz minket más városokba is.

- Igen, lehetséges, hogy mindez bekövetkezik. De Josie-nak tudnia kell, hogy nem találhattam volna magamnak ennél jobb otthont. Vagy Josie-nál jobb gyermeket. Nagyon boldog vagyok, hogy megvártam. Hogy a Vezető megengedte, hogy megvárjam.

Josie elgondolkodott ezen. Azután ismét elmosolyodott, ezúttal csordultig tele kedvességgel, ami mögött nem bújt semmiféle félelem. - Akkor ugye barátok vagyunk? A legjobb barátok.

- Igen, természetesen.

- Oké. Nagyszerű. Tehát ne felejtse el: ne hagyj, hogy Rick szarakodjon veled!

Ekkor visszamosolyogtam rá, és újra magamhoz szorítottam a bélelt borítékot, hogy lássa, mennyire fogok rá vigyázni.

Melánia Házvezetőnő nem emelt semmi kifogást az ellen, hogy egyedül menjek át Rickék házához megbízatást teljesíteni. Ennek ellenére mindaddig kint maradt a bejárati ajtóban, míg a laza kavicsos területen átvágva el nem jutottam a képkeretszerű kapuig, és csak akkor ment vissza a házba, amikor kiléptem a szomszédos mezőre.

Rátértem a szabálytalan ösvényre, és a talaj azon nyomban kiszámíthatatlanná vált, a kemény felszín után sokszor mindjárt lágy földre süllyedt a léptem. A fű már a vállamig ért, és feltámadt bennem a félelem, hogy elveszíthetem a tájékozódóképességemet. De a mezőnek ez a része szabályos kockákra osztódott fel a szemem előtt, úgyhogy egyik kockából a másikba áttérve tisztán láthattam azt, ami előttem van. Az már kevésbé vált hasznomra, hogy a fű gyakran csapódott át rajtam egyik oldalról a másikra, de még ezt is hamar megtanultam kontrollálni azzal, hogy felemeltem a szabad karomat. Ha mindkét kezem szabad lett volna, még ennél is gyorsabban tudtam volna haladni, de az egyikben persze Josie borítékját tartottam, és nem kockáztathattam meg, hogy baja essék. Azután elmaradt körülöm a magas fű, és ott álltam Rickék háza előtt.

Már távolabbról nézve is úgy ítéltm, hogy Rickék háza nem olyan előkelő, mint Josie-éké. Most láthattam, hogy a házat borító fehér deszkák közül több is megszürkült - sőt, itt-ott meg is barnult némelyik -, és hogy az ablakai közül háromnak is csak feketéllett a négyszöge, sem függöny, sem roló nem volt rajtuk belül. Felmentem a deszkalépcsőn, amelynek minden foka meghajlott a lépteim alatt, majd ugyanolyan deszkákkal fedett teraszra értem, aminek pedig rések nyíltak a pallói között, melyeken át látni lehetett az alanti sáros talajt. A ház bejárati ajtaja mellett oldalára döntött hűtőszekrény feküdt, az alját a járókelők tekintete elé tárva, és láttam, hogy a fémmerevítők bonyolult rendszerében már tanyát ütöttek a pókok. Éppen megálltam, hogy megszemléljem a hálóik finom szövését, amikor kinyílt a bejárati ajtó - pedig én nem nyomtam meg semmilyen gombot -, és Rick lépett ki rajta az ácsolt teraszra.

- Elnézést kérek - mondtam gyorsan -, nem szeretném megsérteni a magánszférád zavartalanságát, de fontos küldetésben jöttem.

Rick nem látszott mérgesnek, de nem is szólt semmit, csak nézett kitartóan.

- Az RB-k gyakorta teljesítenek fontos megbízatásokat -mondtam. - Most Josie küldött engem ebben az ügyben - emeltem fel a borítékot.

Rick arckifejezésében hirtelen feltűnt az izgatottság nyoma, de csak azért, hogy rögtön el is tűnjön. - Akkor jó, hogy jöttél - mondta.

Talán azt várta, hogy egyszerűen átnyújtom neki a borítékot, és elmegyek. De én már előre számoltam ezzel az eshetőséggel, és nem tettem egyetlen arra utaló mozdulatot sem, hogy felajánlanám neki. Így ácsorogtunk tovább a deszkákon egymással szemben, míg a szél ki-be járt a réseken.

- Ha így áll a dolog - mondta végül -, azt hiszem, be kéne jönnöd. De ne érjen váratlanul: nem valami szép idebent.

Az előszobát sötétbarna padló fedte, amin lépkedve elhaladtunk egy nyitott láda mellett, amelyben törött lámpák, fél pár cipők és efféle tárgyak gyűltek. Majd Rick bevezetett egy nagy szobába, amelynek széles ablaka a mezők felé nyílt. A szoba nem olyasfajta modern, egymáshoz kapcsolható elemes bútorral volt berendezve, mint a Nyitott Terű: volt benne egy súlyos sötét szekrény, voltak kifakult mintájú szőnyegek, fa- és kárpitozott székek mindenféle alakban és méretben. A falon sok apró kép, közöttük néhány fénykép és vékony vonalú ceruzarajz, és a pókok már ezeknek a kereteibe is betelepődtek. Voltak könyvek, kerek számlapú órák, alacsony asztalok. Láttam, hogy itt nem lesz egyszerű dolog navigálni magam, úgyhogy kiválasztottam egy pontot, ahol valamelyest gyéresebb volt a bútorzat, odamentem, és ott megálltam, háttal a széles ablaknak.

- Na, hát itt élünk mi - mondta Rick -, az anyukám meg én.

- Nagyon kedves tőled, hogy beengedtél.

- Az emeletről láttam, hogy jössz. Hamarosan vissza is kell mennem oda - csupán a szemével intett a plafon felé, majd szomorúan hozzátette: - Gondolom, érzed a szagot.

- Én nem érzek szagokat.

- Jaj, ne haragudj, ezt észre se vettem. Azt feltételeztem, hogy a szaglás fontos képesség lehet. Úgy értem, a biztonság miatt. Ha ég valami, vagy ilyesmi.

- Talán ez okból kaptak korlátozott szaglási képességet a B3-asok. De nekem semmilyen sincsen.

- Hát, ezzel most épp jól jársz! Mert itt még mindig bűdös van. Még ha ma reggel föl is mostam az előszobát. Újra meg újra fölmostam - könnyek gyűltek a szemébe, de változatlanul rám nézett.

- Rick édesanyja nem érzi jól magát?

- Így is mondhatjuk. Bár nem beteg, abban az értelemben, mint Josie. De inkább nem beszélnék Anyáról, ha nem bánod. Hogy van Josie mostanában?

- Attól tartok, nem javul az állapota.

- Romlik?

- Talán nem is romlik. De azt hiszem, a helyzet valószínűleg nagyon komoly.

- Én is ezt gondoltam - sóhajtott, és leült velem szemben a kanapéra. - Szóval ő küldött ide.

- Igen. Azzal a megbízatással, hogy adjam át ezt neked. Különösen sokat dolgozott rajta.

Próbáltam úgy átadni neki a borítékot, hogy ültében is elérje a kanapéról. De ő, pedig még szinte le sem ült, rögtön talpra pattant, úgy vette el tőlem a borítékot, amit óvatosan ki is nyitott.

Egy darabig a képet nézte, az arcán bujkáló mosollyal. - „Rick és Josie mindörökre” - mondta végül.

- Ez áll ott? A buborékban?

- Ó, azt hittem láttad.

- Josie nem mutatta meg nekem, mielőtt a borítékba tette.

Csak nézte kitartóan még vagy egy percig, majd odafordította felém a rajzot, hogy én is lássam.

Egyik képhez sem hasonlított azok közül, amelyeket a buborék-játékok során eddig láttam. A lap nagy részét élesnek látszó tárgyak töltötték ki, sok haragos kiszögelléssel, amelyek áthatolhatatlan rendetlenségéigé kuszlódtak össze. Josie több színes ceruzát is használt ehhez az összevisszasághoz, de az összhatása mégis sötét lett, és fenyegető. Mindazonáltal a bal alsó sarokban maradt valami kis nyugodt, tiszta felület, ahol két apró emberke alakja volt látható, háttal a járóelőeknek, kéz a kézben sétálva. Ok is igencsak pálcikaszerűek voltak, úgyhogy mást nem is lehetett megállapítani róluk, mint hogy az egyik fiú, a másik lány, de boldognak látszottak, és gondtalannak. A buborék pontosan felettük helyezkedett el, de mivel nem voltak ott a beszélőre mutató pontok, sem a

szokásos farkinca, a benne álló szöveg leginkább olyannak tűnt, mint a plakátszlogenek vagy a taxik ajtajára ragasztott reklámok, nem pedig olyannak, mint egy gondolat valamelyikük fejéből.

- Na, mit szólsz hozzá? - kérdezte Rick.

- Nagyon szép. Szerintem kedves kép.

- Igen. Magam is úgy vélem. És kedves üzenet.

Fentről hirtelen áradni kezdett a zene: elektronikus hangok, nagyon hangosan. Rick bosszús arcot vágott. Kirontott a szobából, a kezében még mindig Josie rajzával.

- Anya! - kiáltott fel az előszobából. - Anya! Az istenért, halkítsd már le, légy szíves!

Fentről egy hang mondott valamit, amire Rick már gyön-gédebben válaszolt: - Egy perc, és fölmegegyek. De most, kérlek, halkítsd le.

Az elektronikus zaj csendesebb lett, Rick visszajött a nagy szobába, és ismét szemlélni kezdte Josie rajzát.

- Igen, ez kedves kép. Mondd meg Josie-nak, hogy köszönöm.

- Azt hiszem, Josie azt remélte, Rick átjön, hogy személyesen köszönje meg.

Erre elhalványodott a mosolya. - De ez ugyebár nem ilyen egyszerű? - mondta. - Te mindig ott vagy, mindent hallasz, és érted az egészet. Úgyhogy te is éppúgy tudod, mint én. Ahogy állandóan cikiz. Az embernek semmi oka, hogy ezt eltűrje. Túlzásba viszi, aztán azt hiszi, az egészset helyrehozhatja egy szép rajzzal. Átküldi vele az RB- Jét. Hát, most meg kell értse, hogy a dolgokat nem mindig lehet ilyen könnyen rendbe hozni.

- Ha Rick megint eljönne látogatóba, azt hiszem, Josie bocsánatot szeretne tőle kérni.

- Tényleg? Nézd, én ismerem Josie-t, és úgy sejtem, totál meg van róla győződve, hogy én vagyok az, akinek bocsánatot kell kérnie.

- Josie-val már szó szerint lefolytattuk ugyanezt a vitát. És én úgy hiszem, szeretne bocsánatot kérni Ricktől.

- Gondolom, én is hibáztam. De egyszerűen nem beszélhet folyton így az anyukámról. Ez nem tisztességes. Az anyukám mindent megtesz, amit csak tud, és egyre jobban lesz.

Noha az a Rick, aki az imént ajtót nyitott nekem, és a deszkateraszon szembenézett velem, nagyon hasonlított arra, aki a látogatásai során

semmibe vett engem, érdekes volt megfigyelni, hogy most sokkal közelebb kerül ahhoz a személyhez, akivel a közösségépítő összeövetelen beszélgettem, miután a többi gyerek kiment a házból. Valójában majdnem olyan volt, mintha most, a múltkori délután óta először, újra találkoznék azzal a Rickkel, és folytatnánk a beszélgetést, amit akkor elkezdünk.

- Egyetértek abban, hogy Josie néha tényleg barátságtalan hangon beszélt veled - mondtam -, de talán csak amiatt, mert Josie úgy érzi, hogy Rick édesanyja túl szorosan láncolja magához Ricket. Annyira szorosan, hogy az már megakadályozza, hogy Rick és Josie terve a jövőben megvalósulhasson.

- De miért hibáztatja Josie állandóan Anyát? Ez nem tisztességes.

- Josie a terv miatt aggódik. Szerintem azt hiszi, hogy Rick édesanyja nem szívesen engedi útjára Ricket, éspedig azért, mert fél a magánytól, ami ez után várna rá.

- Nézd, lehet, hogy te nagyon intelligens RB vagy, de sok minden van, amiről nem tudsz. És ha folyton csak Josie oldaláról hallasz a dolgokról, sose fogsz teljes képet kapni róluk. És itt nem csak az anyukámról van szó. Josie mostanában állandóan csapdába akar csalni.

- Csapdába csalni?

- Biztosan hallottad. Mostanában folyvást ezt csinálja. Hol azzal vádol, hogy túl sokszor jár az eszem ezen a dolgon, hol azért támad meg, mert emiatt őrajta nem jár eleget az eszem. Bármit mondok, csapdát állít nekem: azt állítja, hogy folyton a tanulóprogramomban látható lányok után csöpög a nyálam, aztán ha megint fölhozza, és én nem reagálok, akkor azt mondja, valami baj van velem, hogy nem viselkedek természetesen. Folyton arról beszél, hogy túl jól ismertük egymást gyerekkorunkban, és lehet, hogy emiatt köztünk nem fog működni ez az egész szex-dolog. Bármit próbálok mondani vagy csinálni, az mind rossz, és megint csak csapdába esek. És ahogy vég nélkül mondja a magáét Anyáról. Túl messzire megy. Terv ide vagy oda, ez nem tisztességes.

Újra leült, most éppen rávetült a Nap rajzolata. Josie rajzát óvatosan maga mellé tette a kanapéra, és bár a képpel lefelé tette le, továbbra is a rajzlapot nézte.

- Egyébként meg - mondta halkán -, Josie most beteg. És ez mit se számít, ez a mi tervünk, ha hamarosan nem lesz jobban. És ahogy a dolgok

most állnak... Mostanában már nem tudom, mit gondoljak - lesett fel rám.
- Figyelj, Klara, téged szuperintelligensnek tartanak. Szóval, mi a te... tudod, szóval a becslésed? *Mennyire* beteg Josie?

- Mint már mondtam is, szerintem Josie súlyos beteg. Még az is lehet, hogy annyira legyengül, hogy távoznia kell az élők sorából, mint a nővérének. De én azt hiszem, van rá mód, hogy újra jól legyen, olyan mód, amire a felnőttek még nem ébredtek rá. És szerintem a helyzet annyira sürgető, hogy nem várhatunk tovább. Még ha udvariatlanságnak tűnik is, és sérti a magánélet határait, talán még akkor is itt az ideje cselekedni. Ma természetesen a fontos megbízatásom miatt jöttem ide, de közben azt is reméltem, hogy Ricktől hasznos tanácsokat kapok.

- Te szuperintelligens vagy, én meg egy idióta kölyök, akin nem csináltatták meg az emeltet. De jól van. Ha akarod, megpróbálok tanácsot adni neked. Ki vele, miről van szó!

- Szeretnék eljutni Mr. McBain pajtájához a földeken át. Hajói tudom, Rick is járt már ott, legalább egyszer. Josie mesélt erről.

- Arra a színre gondolsz ott odaát? Igen, elmentünk oda egyszer, mikor még elég kicsik voltunk. Mielőtt Josie beteg lett. Azóta voltam ott még párszor, csak magamban. Semmi különös. Egy hely, ahol leülhet az ember az árnyékba, ha véletlen épp arra járkal. Hogy lehetne ez Josie segítségére?

- Most még nem árulhatom el, ennek feltétlenül titokban kell maradnia. Még az is lehet, hogy már azzal átlépek a határt, hogy egyáltalán kimegyek Mr. McBain pajtájához. De úgy érzem, most kell megpróbálnom.

- Mr. McBainnel akarsz beszélni? Josie egészségéről? Nagy szerencse kéne hozzá, hogy odakint összefuss vele. Vagy nyolc kilométerre lakik, a tanyaházban. Mostanában nemigen jár ki ide.

- Nem Mr. McBainnel szeretnék beszélni. De bocsáss meg, tényleg nem szabad elárulnom, azzal kockára tennénk azt a különleges segítséget, amit Josie talán megkaphat. Nem szeretnék mást kérni Ricktől, csak jó tanácsot - addig-addig fordítottam a testhelyzetemen, mígnem mindketten a széles ablak felé néztünk. - Kérlek, mondd meg: fut arrafelé a fűben egy szabálytalan ösvény, mint amilyen elhozott idáig, Rickék házáig, amelyen el tudnék jutni a pajtáig?

Felemelkedett ültéből, és odalépett az ablakhoz: - Van valamiféle út. Néhanap könnyebb járni rajta, máskor nehezebb. Mint magad is mondtad,

szabálytalan, csak úgy spontán taposták ki az arra járók. Senki nem gondozza vagy ilyesmi. Van, hogy ha arra mész, és azt látod, egészen benőtte a bozót. De ha az egyik ösvény épp bozótos vagy sáros, többnyire lehet találni másikat. Mindig van valamilyen út, még télen is, amin keresztül lehet vágni a földeken - Rick váratlanul vizsgálgatni kezdett, tetőtől talpig végigmért, mintha életében először nézett volna meg rendesen. - Nem sokat tudok az RB-kről, úgyhogy nem tudom, nehéz lesz-e ez neked. Ha akarod, veled mehetek. Ha ez tényleg segít Josie-n, még ha erről most nem is beszélhetünk, szívesen segítek neked.

- Ez nagyon kedves Ricktől. De azt hiszem, jobb, ha egyedül megyek. Mint mondtam, fennáll az eshetősége, hogy...

- Ó, te jó ég... - Rick hirtelen megfordult, és az ajtó felé indult.

Én már korábban felfigyeltem a lépések zajára, arra, hogy valaki járkal a házban, de most már itt kint hallat-szódtak az előszobában. Majd belépett a szobába Miss Helen - bár akkor még persze nem tudtam a nevét. Körbejáratta a tekintetét, de úgy tűnt, engem nem vett észre. Könnyű kabát volt a vállára terítve - az a fajta, amit az irodisták viselnek az utcán -, amelynek nem dugta bele az ujjába a karját, csak összefogta elől, hogy ne csússzon le a válláról amint odalépdelt az ablakpárkány alatt álló faladához.

- Hol lehet? Jaj, de buta vagyok - felemelte a láda tetejét, és elkezdte áttúrni, ami benne volt.

- Mit keresel, Anya?

Rick hangján ingerültség érződött, mintha az édesanyja valami szabályt szegett volna meg. Odajött, megállt mellettem, és most mindketten azt figyeltük, ahogy Miss Helen behajol a ládába.

- Tudom, tudom - mondta az asszony -, vendégünk van. Csak egy pillanat, és köszöntöm.

Amikor felegyenesedett, és szemtől szembe került velünk, egy cipőt tartott a kezében, amiről egy összecsomó-zódott cipőpertlin lógott le a párja.

- Bocsánat - mondta, ezúttal egyenest rám nézve.

- Borzalmas a modorom. Üdvözlöm.

- Köszönöm.

- Az ember sose tudhatja igazán, hogyan kell üdvözölnie egy olyan látogatót, mint maga. Végül is *vendégek* maguk egyáltalán? Vagy úgy kéne

viselkednem magával, akár egy porszívóval? Azt hiszem, most is épp ezt tettem. Sajnálom, bocsánat.

- Anya - szólt Rick halkán.

- Ne háborgass, drágám. Hadd ismerkedjem meg a vendégünkkel a magam módján.

A pertlin himbálózó cipő a saját súlyától leszakadva pottyant vissza a ládába. Miss Helen csak bámult rá, a másik cipőt még mindig a kezében tartva. Láttam, hogy Rick egyre kellemetlenebbül érzi magát, és távozni akartam, hogy visszaálljon a magánszférájuk zavartalansága, de Miss Helen ekkor ismét hozzám fordult, és így folytatta:

- Tudom, ki maga. Josie kis társa. Micsoda óriási sikere van! Chrissie-től hallottam az egész sztorit. Elég gyakran jár ide, tudja. Ugye, Rick? Nem akar leülni?

- Nagyon kedves, de úgy érzem, ideje visszaindulnom.

- Remélem, nem miattam. Épp azért jöttem le, mert egy jó kis csevegésre vágytam.

- Anya, Klarának kötelezettségei vannak. Te meg még biztos nem pihented ki magad.

- Köszönöm, drágám, jól érzem magam - majd hozzám fordulva folytatta: - Kétségtelen, hogy tegnap éjjel nem voltam a legjobb formámban. Na de Klara, úgy hiszem, maga kíváncsi rám. Chrissie azt mondja, maga mindenre kíváncsi. Ha ez igaz, akkor már bizonyára észrevette, hogy én angol vagyok. Megvan a fölszereltsége ahhoz, hogy megkülönböztesse az akcentusokat? Vagy talán képes mélyen belém nézni, egyenest a genetikai összetevőimig.

- Anya, légy szíves...

- Az üzletbe gyakorta tértek be angol vásárlók - feleltem mosolyogva -, úgyhogy az összes RB megismerkedhetett az önök beszédmódjával. Nagyon kellemesnek találtuk, és a Vezető, a hölgy, aki a gondunkat viselte, mindig bátorított minket, hogy sajátítsuk el.

- Ez az elgondolás, hogy maguk, robotok mind brit kiejtés órákat vesznek, hát ez elragadó!

- Anya...

- Ha már a tanórákról esett szó, Klara... ugye ez a maga neve: Klara? Ha már a tanórákról van szó, van egy olyan elképzelés is, amelyet itt forraltunk ki, ebben a házban.

- Anya. Ezt végképp ne! Klárát nem érdekli a...

- Hagyj beszélni, drágám. Itt van ő maga személyesen, úgyhogy ragadjuk meg az alkalmat. Meg kell mondjam, drágám, mostanában hajlamod támadt rá, hogy azt hidd, te vagy az úr a háznál. Ez egyre idegesítőbb. Nos, hajlandó meghallgatni az ötletünket, Klara?

- Természetesen.

Rick megindult, mintha undorában elhagyni készülne a szobát. De azután megtorpant az ajtóban, úgyhogy onnan, ahol álltam, csak a háta felét és a könyöke hegyét láttam.

- Ebből én kimaradok! - mondta hangosan, mintha az előszobába szólna ki valakihez.

Miss Helen rám mosolygott, majd leült a kanapéra, amit az előbb még Rick foglalt el. Egyik kezével elrendezte magán a könnyű kabátot, a másikban még mindig a cipőt fogta.

- Rick régebben iskolába járt, tudja, mármint egy valódi régimódi iskolába. Jobbára törvény nélküli hely volt, de szerzett ott néhány remek barátot. Ugye, drágám?

- Én kimaradok ebből.

- Akkor meg mit libegsz itt még mindig? Nagyon furcsán festesz így, drágám. Vagy menj ki, vagy gyere be egészen!

Rick nem mozdult, még mindig a hátát mutatta nekünk, most vállal az ajtófélfának dőlve.

- Nos, lényeg a lényeg, Rick otthagyta az iskolát, hogy magántanuló legyen, ahogyan az összes többi okosabb diák. De aztán, nos, mint ahogy láthatja, a helyzet bonyolultabbá vált.

Miss Helen hirtelen elhallgatott, és kibámult a vállam felett. Azt hittem, mögöttem lát valamit a széles ablakon át, és épp meg akartam fordulni, amikor így szólt:

- Nincs ott kint semmi, Klara. Csak a gondolataimba merültem. Fölidéztem egy incidenst. Néha rám jön. Ritk a megmondhatója. Ilyenkor, ha ez rám jön, elég, ha valaki csak oldalba bök.

- Anya, az ég szerelmére...

- Hol is tartottunk? O, igen, tehát az volt a terv, hogy Rick magántanuló lesz, és a képernyőről veszi az órákat a távoktatóitól, ahogyan az összes többi okos gyerek. De persze aztán, mint nyilván maga is tudja már, nagyon elbonyolódott az egész. És most itt vagyunk. Drágám, nem akarod

innen te folytatni a mesét? Nem? Nos, lényeg a lényeg, még ha Rick nem is lett emelt gyerek, maradt így is egy tisztességes lehetősége: az Atlas Brookings kis számban fölvesz nem emelt tanulókat is. Az egyetlen rendes főiskola, ahol ezt még mindig megteszik. Hála az égnek, ők még hisznek ebben az elvben. Hanem mindössze néhány ilyen hely áll rendelkezésre évente, ezekért tehát természetesen vad versengés zajlik. De Rick okos, és ha rászánná magát, és ha kapna csak egy kevéske szakszerű irányítást, olyat, amelyet én nem tudok neki megadni, akkor jó eséllyel pályázhatna. O, dehogynem, nagyon is, drágám! Ne rázd a fejed! De, lényeg a lényeg, nem találunk neki távoktató tanárt. Vagy azért, mert tagjai a TWE-nek, akiknek tiltva van, hogy nem emelt diákokkal foglalkozzanak, vagy azért, mert gátlástalan rablók, akik nevetséges díjakat követelnek, amit mi természetesen nem engedhetünk meg magunknak. De aztán hallottuk, hogy maga megérkezett, és épp ide a szomszédba, és akkor nekem támadt egy csodálatos ötletem.

- Anya! Most már komolyan! Erről egy szót se többet! -Rick visszafordult a szobába, és úgy masírozott az édesanyja felé, mint aki arra készül, hogy felkapja és kiviszi innen.

- Jó, jó, drágám, rendben, ha ennyire tiltakozol, nem folytatjuk.

Rick most egyenesen a kanapé elé lépett, és meredten bámult le Miss Helenre. Az pedig változtatott kissé a testtartásán, hogy a fiú mögül továbbra is láthasson engem.

- Az imént, Klara, mikor úgy látszott, álmod látok, tudja, nem volt az semmiféle álom. Kinéztem oda - mutatott mögém a cipővel -, és emlékeztem. Forduljon csak oda nyugodtan, de kinézheti a szemét, biztosíthatom, ebben a pillanatban a világon semmit nem lát ott. De egyszer, valamikor régebben, amikor épp így kinéztem oda, akkor én igenis láttam ott valamit.

- Anya - kezdte újra Rick, de most, hogy Miss Helen témát váltott, már nem volt olyan türelmetlen a hangja. Félig felém fordult, és hátrébb is lépett, úgyhogy már nem állt az anyja tekintetének útjában.

- Szép nap volt - mesélte Miss Helen -, úgy délután négy körüljárt az idő. Ide hívtam Ricket, és jött is, úgyhogy ő is látta, ugye, drágám? Bár ő azt állítja, hogy lekéste.

- Bármilyen lehetett ott - mondta Rick -, bármilyen a világon.

- Én Chrissie-t láttam, mármint Josie édesanyját. Láttam, ahogy kigázol a fűből, épp ott ni, átkarolva valakit. De nagyon gyatrán magyarázom: úgy értem, olyan volt, mintha az a másik személy megpróbált volna elmenekülni, és Chrissie a nyomába eredt, és el is kapta, de nem tudta teljesen megállítani, úgyhogy végül ketten együtt szinte kicsapódtak ide, hogy úgy mondjam. Épp ott ni, ki a fűből, át a mi földünkre.

- Anya aznap talán nem volt a legjobb állapotban, nem biztos, hogy pontosan látta a dolgokat.

- Tökéletesen jól láttam. Rick nem szereti ezt a történetet, azért próbálkozik mindenféle burkolt célzásokkal.

- Úgy érte - kérdeztem -, hogy Josie édesanyját látta kilépni a fűből egy gyermekkel? Aki nem Josie volt?

- Chrissie megpróbálta visszatartani ezt a személyt, és aztán sikerült is neki valamennyire az irányítása alá vonnia. Épp ott ni, odakint. Chrissie mindkét karjával szorosán átölelte a lányt. Rick pont ideért, hogy még lássa a jelenetnek ezt a részét. Azután mindketten újra eltűntek a fűben.

- Bárki lehetett - Rick, már sokkal nyugodtabban, leült az édesanyja mellé, és ő is kinézett mögöttem az ablakon. - Na jó, az egyik Josie mamája volt, ezt elismerem. De a másik...

- A másik úgy nézett ki, mint Sal - mondta Miss Helen -, Josie nővére. Épp ezért hívtam ide Ricket. Ez vagy jó két évvel az *után* történt, hogy Sal állítólag meghalt.

Rick felnevetett, és karját az édesanyja válla köré fonva szeretettel megölelte őt, hogy a könnyű kabát lecsúszott a vállán. - Anyának vannak fura elméletei. Például ez is, hogy Sal még mindig él, odaát a házukban, valami szekrénybe zárva.

- Én nem ezt mondtam, Rick. Ilyesfélével soha nem hozakodtam elő komolyan. Sal távozott az élők sorából, hatalmas tragédia volt, és nem üzünk ostoba tréfákat az emlékéből. Én azt mondom, hogy az a személy, akit láttam, hogy el akar futni Chrissie elől, *úgy nézett ki, mint Sal*. Én csak ezt mondtam.

- De ez annyira különös történet - feleltem.

- Jut eszembe, Klara - szólalt meg Rick -, Josie már bizonyára nagyon kíváncsi, vajon mi történt veled.

- Ó, de hát még nem hagyhat itt minket a mi kis barátunk! - mondta Miss Helen. - Épp eszembe jutott, miről is beszélgettünk. Rick

iskoláztatásáról beszélgettünk.

- Nem, Anya, ebből elég!

- De drágám, Klara itt van, és én igenis akarok erről beszélni vele. És ez itt meg micsoda? - Miss Helen most vette észre Josie rajzát, amit Rick a kanapén hagyott, a képpel a borítékra téve.

- Elég már! - mielőtt Miss Helen hozzáérhetett volna, Rick felkapta a képet, és gyorsan felállt.

- Na, tessék, drágám, már megint itt tartunk: te akarsz az úr lenni a háznál. Ezt most már hagyd abba.

Rick, Miss Helennek hátat fordítva, hogy az ne lássa, mit csinál, gondosan visszacsúsztatta Josie rajzát a borítékba, azzal kísértelt a szobából, és ezúttal nem állt meg az ajtóban. Hallottuk az előszobából erős lépteit, azután a bejárati ajtót, ahogy kinyílik, majd becsapódik.

- Jót fog neki tenni egy kis friss levegő - szólalt meg Miss Helen. - Tisztára begubózott. És most már a szomszédba se jár át látogatóba Josie-hoz.

Ismét kinézett mellettem a széles ablakon, és ahogy odafordultam én is, ezúttal Rick figuráját láttam odakint a deszkapallókon, a vaskorlátra könyökölve, ott, ahol a lépcsők indulnak lefelé. Tekintete a messzibe révedt a mezőkön túlra, alakján a Nap fényrajzolata. A szél összeborzolta a haját, de ő maga egészen mozdulatlan maradt.

Miss Helen felállt a kanapéról, és közelebb lépett hozzám, mígnem végül már egymás mellett álltunk az ablakban. Vagy öt centivel magasabb volt, mint az Anya. Viszont nem állt olyan merev-egyenesen, nem húzta ki annyira magát, mint az Anya szokta, hanem előredőlt kissé, finom ívben, mintha ő is, akárcsak kint a magas fű, a szélől hajolna meg. E pillanatban egyáltalán nem osztódott képkockákra a látványa, és az ablak adta világosságban láthattam az apró fehér szőrszalacskákat az álla körül.

- Be se mutatkoztam még rendesen - mondta. - Kérem, szólítson Helennek. Rettenetes a modorom.

- Egyáltalán nem, ön mindvégig nagyon kedves volt. De a látogatásom, attól tartok, valamiféle viszályt kelthetett.

- Ó, de hát itt mindig kél valamiféle viszály! Egyébként pedig, mielőtt még megkérdezné, a válasz: igen. Igen, nagyon hiányzik Anglia. Különösen a sөvények. Angliában, legalábbis azon a részén, ahonnan én származom, az ember mindenütt zöldet lát maga körül, és mindig

sövényekkel határolva. Sövények, mindenütt sövények. Így van minden elrendezve. No, és most nézzen ki: ez itt csak tart, és csak tart még tovább. Gondolom, valahol az egésznek a közepén lehetnek kerítések, de ki tudja?

Elhallgatott, így azt feleltem: - Igen, azt hiszem valóban vannak kerítések benne. Ez valójában három külön föld, amelyeket kerítések választanak el.

- A kerítést simán lebonthatná az ember egy perc alatt - mondta -, és fölhúzhatna egy újabbat valahol másutt. Mindenestül megváltoztathatná a táj tagolását egy-két nap alatt. Annyira átmeneti ez a kerítéses táj! Pillanatok alatt át lehet rendezni, mint a színpadi díszletet. Tudja, én valaha színészkedtem. Olykor igazán rendes színházakban, de ócska helyeken is. Kerítések, ugyan! Mégis, mik azok? Színpadi elemek. Hát ez a szép Angliában: a sövények historikus érzetet sugallnak, olyan történelmet, amit tisztességgel beletelepítettek abba a tájba. Én színésznőként soha nem felejtettem el a szövegemet. A színésztársaim állandóan belesültek. Összességében nem voltak valami jók. De én soha nem felejtettem el. Egyetlen sort sem. Gyakran eszembe jutott az elmúlt évek során, hogy megkérdem Chrissie-t arról, amit láttam. Időről időre meglátogat, és mindig nagyon jól beszélgetünk. Gyakorta fölötlik bennem, hogy megkérdem, de aztán leállítom magam. Arra gondolok: ne, jobb, ha nem teszem meg. Amúgy is, mi közöm hozzá?

- Azt hiszem, Rick édesanyja most épp Rick iskoláztatásáról szeretett volna beszélni.

- Kérem, szólítson Helennek. Igen, úgy van. Mint látja, Rick még a téma felvetésétől is ódzkodik. Mármint attól, hogy a maga segítségét kérjük. Gyanítom, tényleg jobb volna, ha előbb Chrissie-t kérdezném meg erről. Vagy akár Josie-t. Fogalmam sincs, annyira nem tiszta számomra ez az etikett. Ha valaki egy porszívót kérne kölcsön... De ez nem olyan, tudom én. Meg kell bocsátania nekem. Micsoda rémes modorom van! Ricknek csak egy kevéske irányításra van szüksége. Megvettem neki a legjobb tankönyveket. Abból a korszakból valók, amikor még nem volt szokás megemeltetni a gyerekeket, így neki pont jók lesznek. De mindegyik arra alapoz, hogy azért csak áll lesben a közelben valamiféle oktató. Ricknek veleszületett érzéke van különösen a fizikához, a mérnöki tudományokhoz, effajta dolgokhoz, de aztán találkozik valami olyannal,

amit nem ért, és nincs, aki elmagyarázza neki, és ilyenkor elbátortalanodik. Régebben azt javasoltam neki, hogy kérdezze meg Josie-tól, de ettől persze mindig annyira földühödik.

- Tehát Miss Helen azt óhajtja, hogy segítsek Ricknek a tankönyvek anyagának elsajátításában?

- Csak egy ötlet. Ami azokban a tankönyvekben van, az magának gyerekjáték volna. Csak annyi, hogy átsegítse ezeken a vizsgákon. Értse meg, Ricknek tényleg be kell jutnia az Atlas Brookingsba. Neki ez az egyetlen esélye. Nem valami hosszabb távú dolog, amit javaslok. De gyanítom, előbb tényleg Chrissie-t kellene megkérdezniem.

- Ha Rick a megfelelő főiskolára járhatna, az tényleg jó dolog lenne. Amely esetben, igen, nagyon is szeretnék segíteni Ricknek mindaddig, míg ez semmiféle fennakadást nem okoz abban, hogy Josie-t ellássam. Talán ha Rick újra elkezdené látogatni Josie-t, olykor magával hozhatná a tankönyveit is.

Láttam, hogy Miss Helen egyáltalán nincs meglegedve a válaszzal. Továbbra is a deszkapallón ácsorgó Ricket nézte - aki még mindig mozdulatlanul állt odakint -, majd így szólt:

- Azt hiszem, ha őszinte akarok lenni, nem ez a valódi gond itt. Igen, jól jönne egy kis korrepetálás. De az igazi akadály az, hogy ahogy a dolgok e pillanatban állnak, *Rick nem is akarja megpróbálni*. Bárcsak beleadna apait-anyait, akkor tudnám, hogy megvan az esélye. Különösen, tudja, hogy van egy titkos fegyverem, amivel segíthetek neki. Hogy egy kis plusz lökést adjak neki ott az Atlas Brookingsnál. De ő maga nem fog igyekezni, nem teljes erejéből. És miattam nem fog igyekezni.

- Ön miatt?

- A fejébe vette, hogy nem mehet el innen, nem hagyhat itt engem. Nyilván, hogy tökéletesen el tudom látni magam. De ő szeret úgy tenni, mintha teljesen magatehetetlen lennék, és a távollétében majd bizonyára mindenféle csínyeket követnék el.

- Messze van az Atlas Brookings iskola?

- Kocsival egy nap. De a távolság csak mellékes dolog. Rick meg van róla győződve, hogy nagyjából egyórányi időre hagyhat csak egyedül. Namármost, hogy fog így fölnőni és kilépni a nagybetűs életbe, ha nem hagyhat egy óránál tovább magamra?

Odakint Rick megindult lefelé a lépcsőfokokon a füves mező irányába. Olyan lassan lépkedett, mintha ébren álmodna, és abból, hogy mereven szorította a mellkasához az egyik karját, tudhattam, még mindig ott van nála Josie rajza. Amint a feje és a válla eltűnt a szemünk előtt, Miss Helen folytatta:

- Amit én valójában kérni szeretnék magától, Klara, az igazi kérdés, a mélyebbik: megkérné Josie-t, hogy próbálja meg Ricket rábeszélni? O az egyetlen ember, aki talán képes elérni, hogy Rick változtasson a hozzáállásán. Nagyon makacs fiú, tudja, és ráadásul - az a gyanúm - meglehetősen fél. És ki hibáztathatja ezért? Tudja, hogy odakint a világban nem lesz könnyű az élete. De Josie képes rávenni, hogy ezt másképp lássa. Beszélne vele? Tudom, hogy nagy hatással van rá. Megtenné ezt a kedvemért? Hogy nemcsak egyszer említi meg neki, de újra meg újra, hogy végül tényleg valódi nyomást gyakoroljon Rickre?

- Természetesen örömmel megtenném. De azt hiszem, Josie már mondta ezt Ricknek, és pontosan ezekkel a szavakkal. Valójában ehhez a mostani összeördülésükhöz is köze lehet annak, hogy ha ez a téma előkerül, Josie túl erőteljesen fejezi ki magát.

- Érdekes. Jó tudni. Ha helytálló, amit mond, akkor még annál is fontosabb, amit kérek magától. Josie bizonyára úgy érzi, engednie kell azért, hogy ezt elsimíthassák.

Lehet, hogy végül úgy érzi, már eleve hibázott azzal, ahogy ehhez hozzáállt. Nos, beszélnie kell vele. Mondja meg neki, hogy kitartónak kell lennie, ne törődjön vele, akármilyen hisztit vág is le Rick. Valami baj van, kedves?

- Bocsánat, csak egy kicsit meglepődtem.

- Ó, igen? És min lepődött meg, kedvesem?

- Nos, én... Őszintén szólva, csodálkozom azon, mennyire komolynak hat Miss Helen kérése Rickre vonatkozóan. Csodálkozom, hogy valaki ennyire vágyjon egy olyan út után, amely őt magát a magányba vezeti.

- Szóval ez meglepi magát?

- Igen. Mind ez ideig nem gondoltam, hogy az emberek képesek a magányt választani. Hogy akadhat néha hatalmasabb erő annál, mint az a vágy, hogy elkerülhessék a magányosságot.

Miss Helen elmosolyodott. - Te tényleg egy édes angyal vagy. Nem mondtad ki egészen, de értem, mire gondolsz. Az anya szeretete a fia iránt.

Ami annyira nemes érzés, hogy fölülírja a magánytól való retteget is. És talán nem is tévedsz. De hadd áruljam el neked, egy csomó más nagyon jó ok van még arra, hogy egy ilyen életmódban, mint az enyém, az ember inkább az egyedüllétet válassza. Már eddig is gyakran döntöttem emellett. Például amikor a helyett választottam ezt, hogysem együtt maradjak Rick édesapjával. *Néhai* édesapjával, ami nagy szomorúság, bár Ricknek nincsenek emlékei róla. Mindazonáltal egy ideig a férjem volt, és e minőségében nem is egészen hasznavehetetlen. Neki köszönhetjük, hogy legalább ekképp boldogulunk, még ha konkrétan nem is élünk fényűzően. No, jön vissza Rick. Nem, még sem jön, maradni óhajt odakint és duzzogni tovább.

És valóban, Rick feljött a deszkalépcsőn, és a ház felé pillantott, de aztán leült a legfelső lépcsőfokra, ismét hátat fordítva nekünk.

- Muszáj most már visszamennem Josie-hoz - mondtam ekkor. - Nagyon kedves Miss Helentől, hogy a bizalmába avatott. Úgy teszek, ahogy kérte, és beszélek Josie-val.

- És többször is beszélj vele. Ez Rick egyetlen esélye. És ahogy mondtam, van egy titkos fegyverem. Egy kapcsolat. Talán legközelebb, mikor Chrissie elviszi Josie-t a városba, ha majd megint megy modellt ülni a portréjához, talán Rick és én is beférünk potyautasként. Akkor Rick találkozhatna az én titkos fegyveremmel, akinek, remélem, imponálni fog. Chrissie-vel már beszéltünk erről. De mindez egészen hiábavaló, míg Rick nem változtat a hozzáállásán.

- Értem. Akkor viszlát. Most mennem kell.

Amikor kiléptem az ácsolt teraszra, megéreztem, hogy a szél most erősebben fúj át a deszkapallók rései között, mint amikor ideértem. A földek látványa már nem oszlott képkockákra, úgyhogy tiszta, egységes képet láttam végig a látóhatár mentén. Az eltérő szögek ellenére Mr. McBain pajtája ott volt, ahol számítottam rá, hogy meglátom, habár most valamelyest megváltozott formában, ahhoz képest, amilyennek Josie szobájának hátsó ablakából látszott.

Elmentem a pókhálós hűtőszekrény mellett a felső lépcsődeszkáig, amin Rick ücsörgött. Arra gondoltam, bizonyára még mindig mérges, és észre sem fog venni, de szelíd tekintettel nézett fel rám.

- Sajnálom, ha a látogatásom vizsályt keltett - mondtam neki.

- Aligha a te hibád. Gyakran jutunk idáig.

Mindketten az előttünk elterülő földeket néztük, és egy perc múlva ráébredtem, hogy Rick tekintete, akárcsak az enyém, Mr. McBain pajtájára tapad.

- Mondtál valamit - szólt Rick -, mielőtt Anya lejött. Azt mondtad, valamiért nagyon ki akarsz oda menni, ahhoz a pajtához.

- Igen. És ez este kell legyen. Elengedhetetlen, hogy egy ilyen utat pontosan időzítsünk.

- És biztosan nem akarod, hogy elkísérjelek?

- Ez nagyon kedves Ricktől, de ha Mr. McBain pajtájához is vezetnek szabálytalan ösvények, akkor a legjobb, ha egyedül megyek. Fontos, hogy ne vegyek semmit magától értetődőnek.

- Oké. Ha te mondd - hunyorogva felnézett rám, részben amiatt, mert éppen az arcán játszott a Nap rajzolata, de azért is, mint rájöttem, hogy még egyszer alaposan végigvizsgáljon, mintha azt akarná felmérni, képes vagyok-e megtenni ezt az utat. - Nézd - mondta végül én nem igazán értem, miről van szó, de ha ez segíthet abban, hogy Josie jobban legyen, akkor nosza, sok szerencsét.

- Köszönöm. Most már vissza kell mennem a házba.

- Tudod, gondolkodtam a dolgon - mondta. - Talán annyit mondhatnál Josie-nak, hogy nagyon tetszett a rajza. Hogy örültem neki, és hálás vagyok érte. És hogy ha nem zavarja, hamarosan szeretnék átmenni, és személyesen is elmondani neki mindezt.

- Josie boldog lesz, ha megtudja.

- Talán már holnap.

- Igen, persze! Hát, akkor viszlát. Nagyon érdekes volt számomra ez a kirándulás. Köszönöm a hasznos tanácsokat.

- Viszlát, Klara. Menj óvatosan!

*

Kirándulásom időzítése Mr. McBain pajtájához, mint Ricknek is mondtam, döntő fontossággal bírt, és amikor a laza kavicsos területen átvágva aznap már másodszor vettem utamat a képkeretszerű kapu irányába, olyan félelem lett úrrá a gondolataimon, amire nem számítottam. Elöttem már alacsonyan járt a Nap - és nem sejthettem, vajon a második és a harmadik szántón is ugyanolyan könnyen át tudom-e majd navigálni magamat, mint az elsőt.

Az utam biztatóan indult, a Rickék házáig vezető szabálytalan ösvény ugyanolyan volt, mint délelőtt. Ezúttal mindkét karom szabadon állt a rendelkezésemre, hogy a magas fűvet félrehajtsam vele - és ahogy így gázoltam benne, felreppent az esteli bogárraj. Mind több kis rovarot láttam magam előtt szálldosni a levegőben, idegesen rep-destek összevissza, de a baráti rajukat csak nem akarták elhagyni.

Abbéli félelmem, hogy nem fogok időben eljutni Mr. McBain pajtájáig, csupán egy röpke pillantást engedett vetnem Rickék házára, ahogy elmentem mellette, és azután máris rátértem a szabálytalan ösvényre, és ezzel átléptem a legtávolabbi határt, amelyet idekint valaha is elértem. Újabb képkeretszerű kapun kellett átmennem, azután olyan magas lett a fű, hogy már egyáltalán nem láttam tőle a pajta épületét. A mező képkockákra oszlott, egyik nagyobb, a másik kisebb, én meg csak tovább nyomultam előre, eltökélten, tudatában annak, micsoda ellentét lehet az aktuális szakasz meg az azt követő között. Az egyik percben lágy és hajlékony volt a fű, és könnyen járható a talaj; azután átléptem egy barázdát, és minden elsötétült, a fű nem hagyta, hogy félrehajtsam, és furcsa zajok támadtak körülöttem, ami miatt félni kezdtem, hátha ez súlyos tévedés volt a részemről, és nincs semmiféle jogom megsérteni a magánszférája zavartalanságát oly módon, ahogyan azt reménykedve elképzeltem - hogy az erőfeszítéseim komoly negatív következményekkel járhatnak Josie-ra nézve. Míg az egyik kivételesen barátságatlan szakaszon átkeltem, egy állat fájdalmas nyüszítését hallottam valahonnan a közelemből, és Rosa képe merült fel előttem, a göröngyös földön ült valahol kint a szabad ég alatt, és apró fémdarabkák szóródtak szét körülötte, ahogy mindkét kezével próbálta megfogni mereven maga elé nyújtott lábát. A kép csak egy másodpercig villant fel a fejemben, de továbbra is hallatta a hangját az az állat, és én úgy éreztem, beszakad alattam a föld. Eszembe jutott az a rettenetes bika a Morgan-víz-eséshez vezető kaptatón, és az, hogy bizonyára tényleg a föld alól került elő, és egyetlen röpke percre még az is átfutott az agyamon, hogy a Nap egyáltalán nem is kedves hozzánk, és ez az igazi oka annak, hogy ennyit romlott Josie állapota. De még ebben a zűrzavarban is meg voltam győződve arról, hogy ha valahogyan át tudom ráncigálni magamat egy barátságosabb szakaszba, ott már biztonságban leszek. Egy hangra is figyelmes lettem, amely engem hívott, és ekkor szemembe ötlött egy tárgy

is - Ólyasforma, mint a karbantartó emberek kúp alakú terelőbójái -, a fűben állt, kicsivel előttem. A hang e kúp mögül jött, ám amikor megpróbáltam közelebb menni hozzá, észrevettem, hogy valójában két kúp van ott, egyik a másikába téve, úgy, hogy a felső jobbra-balra hajladozhasson, talán hogy így keltse fel a járókelők figyelmét.

- Klara! Erre gyere!

Közelebb mentem, és ekkor jöttem rá, hogy azok egyáltalán nem kúpok, hanem Rick áll ott, egyik kezével a fűvet hajtja félre, a másik kezét meg felém nyújtja. Most, hogy felismertem, még erősebb ösztönzést éreztem, hogy tovább haladjak felé, de a lábam még jobban megsüllyedt, és tudtam, ha megkísérlek még egy lépést tenni, elveszítem az egyensúlyomat, és belezuhanok a süppedő földbe. Azt is tudtam, hiába látszik úgy, mintha Rick elérhető távolságban volna, valójában még sincs annyira közel, mert köztünk van még az az erőszakos határvonal, ami elválasztja a két szakaszt, amelyikben ő van, meg amelyikben én. De ő ennek ellenére kitartóan nyújtogatta felém a kezét, és amikor végre átért az én képkockámba a karja, úgy látszott, mintha megnyúlt és behajlott volna.

- Gyere, Klara!

De én már belenyugodtam, hogy bele fogok hullani a földbe, hogy a Nap haragszik rám, és talán nem is barátságos velünk, és hogy Josie csalódott bennem. Kezdem elveszíteni a tájékozódó képességemet, pedig Rick karja mindeközben mind hosszabbra nyúlt és egyre jobban görbült, mígnem a végén elért engem és megfogott, nem dőltem tovább, és szilárdabban álltam már a lábamon.

- Jól van, Klara. Erre.

Átvezetett - szinte átvitt - a rossz szakaszon, mígnem egy kedvesebb kockában találtam magamat, ahol elért a Nap nagylelkű fényrajzolata, és újra helyre rendeződtek a gondolataim.

- Köszönöm. Köszönöm, hogy idejöttél segíteni nekem.

- Láttalak az ablakomból. Jól vagy?

- Igen, most már minden rendben van. A föld sokkal több gondot okozott, mint vártam.

- Azt hiszem, ezek a kis árkok nagyon ravaszak tudnak lenni. Meg kell mondjam, onnan föntről úgy néztl ki, mint egy légy, amelyik vakon zümmögve ostromolja az ablaküveget. De bocs, ez most nem volt szép.

Elmosolyodtam, és azt feleltem: - Annyira ostobának érzem magamat - majd ocsúdva felnéztem, hogy lássam, hol jár a Nap. - Ez egy nagyon fontos kirándulás - mondtam, ismét Rickre tekintve -, de rosszul mértem fel, és most már nem érek oda időben.

A fű még itt is túl magas volt ahhoz, hogy a távolban látni lehessen Mr. McBain pajtáját, de Rick egyenesen abba az irányba nézett, kezével ellenzőt tartva a szeme elé - most vettem csak észre, hogy ő elég magas ahhoz, hogy ellásson odáig.

- Előbb kellett volna elindulnom - mondtam -, tekintet nélkül arra, hogy mennyire lesz majd kínos, ha már visszaértem. De megvártam, míg Josie elalszik, azután elhittem Melánia Házvezetőnővel, hogy újabb küldetésben kell átmennem Rickék házába. Azt hittem, marad még elég idő, de a mezők bonyolultabb terepnek bizonyultak, mint ahogy elképzeltem.

Rick még mindig a távolba lesett, Mr. McBain pajtája irányába: - Azt ismételted, hogy nem érsz oda időben - mondta. - De mégis, pontosan mikorra akartál odaérni?

- Épp, amikor a Nap eléri Mr. McBain pajtáját. De még mielőtt eltűnik, hogy nyugovóra térjen.

- Nézd, én ebből egy szót se értek, és tiszteletben tartom, hogy valami okból nem avathatsz be. De ha akarod, elviszlek oda.

- Ez igazán kedves. De azt hiszem, még Rick vezetésével is túl késő van már ehhez.

- Nem vezetnék. Vinnék. A hátamon. Még elég hosszú út van előttünk, de ha sietünk, azt hiszem, sikerül.

- És megtennéd?

- Állandóan azt ismételted, milyen fontos ez. Hogy Josie miatt fontos. Szóval: igen, szeretnék segíteni. Egy kukkot se értek belőle, de már hozzászóltam. Ha megyünk, sietnünk kell.

Megfordult, és előrehajolva leguggolt. Megértettem, hogy fel kell másszak a hátára, és amint megtettem - a karomat és lábamat köré kulcsolva -, ő azon nyomban elindult.

*

Most, hogy magasabban voltam, jobban láttam az esteli égboltot, és előttünk Mr. McBain pajtája tetejét. Rick magabiztosan haladt,

nekigázolva a fűnek, és mivel engem kellett fognia, nem volt szabad a keze, így a visszapattanó növények ütésének zöme a fejét és a vállát érte. Nagyon sajnáltam emiatt, és azért is, hogy magam mennyire keveset tehetek, hogy a fűvet félrehajlítsam az utunkból.

Azután felnéztem Rick fején túl az égre, és láttam, hogy szabálytalan alakú szelvényekre oszlott fel a képe. Némelyik szeletje narancsszínben vagy rózsaszínben ragyogott, míg más darabjai az éjszakai égbolt töredékeit mutatták, sarkukban vagy szélükön a Hold felbukkanó kis részletével. Ahogy Rick haladt előre, a szelvények összecúsztak és kiszorították egymást, még akkor is, amikor megint újabb képkeretszerű kapun haladtunk át. Ezt követően a fű ahelyett, hogy finoman hajladozott volna, sík alakzatokban közeledett felénk, amelyek mintha az utcai óriásreklámokhoz használatos kemény táblákból készültek volna, én pedig aggódni kezdtem, hogy nem okoznak-e sérüléseket Ricknek, ahogy nekik ront. Azután nem tört már tovább szeletekre sem ég, sem föld, hanem egyetlen széles képpé álltak össze, és ott derengett előttünk Mr. McBain pajtája.

Nem lehetett már tovább eltekinteni a fejemben egyre hangosodó nyugtalanító gondolattól. Már mielőtt Rick a segítségemre sietett volna, elkezdtem tépelődni azon, vajon tényleg ebben a pajtában van-e a Nap éji nyugvóhelye. Persze én voltam az, és nem Josie, aki először említett ilyesmit akkoriban, amikor együtt bámészkodtunk a hátsó ablaknál, úgyhogy minden efféle tévedés kizárólag engem terhel. Természetesen szó sem volt arról, hogy Josie valaha is félre akart volna vezetni ez ügyben. Ennek ellenére elbátortalanított a gondolat, hogy a Nap mégsem itt készül nyugovóra térni, nem azon a helyen, ahová annyi erőfeszítésem árán végre eljutottam, hanem valahol még messzebb innen.

Annak alapján, ami most a szemem elé tárult, kénytelen voltam beismerni: félelmem beigazolódott. Mr. McBain pajtája egyáltalán nem hasonlított azokra az épületekre, amelyeket eddig láttam. Leginkább egy befejezetlen ház külső héjára emlékeztetett. Megvolt a frontján szokásos háromszöget formázó szürke tető, amit jobbról és balról sötétebb árnyalatú fal támasztott alá, de a tetőt tartó blokkokon kívül az építménynek nem volt sem elülső, sem hátsó fala. A szél, tudtam, pontosan keresztülfúj rajta, éppen ebben a percben is, szinte teljesen akadálytalanul. És a Nap, mint láttam, éppen ebben a percben bukott le a pajta mögé, és az

építmény nyitott hátulján küldte vissza a sugarait felénk, ahogy kintről közeledtünk.

Időközben egy tisztásra értünk, amely hasonlított ahhoz, amelyre Rickék háza épült. Ezt is fű borította, de itt le volt nyírva, talán maga Mr. McBain vágta vissza, körülbelül bokamagasságig. A nyírás ügyes kézre vallott, miáltal egyfajta mintázat rajzolódott ki belőle, ami a pajta bejárata felé kanyargott, és mivel a Nap most egyenesen átsütött a pajtán, a fűvön éppen mifelénk közeledett az építmény megnyúló árnyéka.

Bár udvariatlanságnak tűnhetett, a karom és a lábam szorításával sürgető jelet adtam Ricknek. - Állj meg, légy szíves! - súgtam a fülébe. - Állj meg! Légy szíves, tegyél le!

Óvatosan lerakott, azután csak lestük mindketten az előttünk álló helyszínt. Noha tudtam, abba muszáj belenyugodnom, hogy ez a pajta nem lehet a Nap éji nyugvóhelye, azért még megengedtem magamnak egy biztató lehetőség gondolatát, miszerint függetlenül attól, hol nyugszik le végül a Nap, azt szívügyének tekinti, hogy Mr. McBain pajtája legyen az utolsó hely, amelyet nyugovóra térése előtt minden este meglátogat, csakúgy, ahogy Josie meglátogatja a fürdőszobáját, mielőtt ágyba bújik.

- Annyira hálás vagyok - mondtam, a kinti zajok ellenére továbbra is halkra fogva a hangomat. - De innen már jobb, ha Rick magamra hagy, és egyedül megyek.

- Ahogy óhajtod. Ha akarod, megvárlak itt. Mit gondolsz, meddig maradsz?

- Jobb lesz, ha Rick hazamegy. Különben Miss Helen biztosan aggódni fog.

- Anyával nem lesz semmi gond. Azt hiszem, jobb ha megvárlak. Emlékszel, hogy is volt, mielőtt színre léptem? És visszafelé már biztosan sötétben kell megtenned az utat.

- Ezt muszáj magamnak megoldanom. Rick már így is túl kedves volt hozzám. És jobb, ha egyedül megyek be. A helyzet az, hogy talán már azzal is bőven átléptük a magánszféra határát, hogy itt állunk.

Rick még egyszer megnézte magának Mr. McBain pajtáját, majd vállat vont. - Oké, rád hagyom. Bármit kell is tenned.

- Köszönöm.

- Sok szerencsét, Klara. Komolyan mondom.

Megfordult, és visszagázolt a magas fűbe, és hamarosan eltűnt a szemem elől.

Amint egyedül maradtam, elkezdtem a gondolataimat teljes egészében az előttem álló feladatra összpontosítani. Eelőtlött bennem, hogy ha csak öt perccel korábban áll meg egy járókelő közvetlenül a pajta előtt, akkor nyitott hátulján keresztül nemcsak az esteli égboltot és a mögötte folytatódó mezőt pillanthatta volna meg, hanem a pajta árnyékos belsejéből is jóval többet láthatott volna. De most, hogy a Nap sugarai szembesütöttek, egyenest felém közeledve, csak annyit tudtam kivenni, hogy valami elmosódott dobozforma alakzatok vannak odabent, egymás tetejére felhalmozva. És minden eddiginél nagyobb bizonyossággal tért vissza a fejembe a gondolat, hogy még ha számolok is a Nap grandiózus nagylelkűségével, amit most tenni fogok, komoly kockázatot hordoz magában, és a legnagyobb összpontosítást igényli tőlem. Hallottam, ahogy mögöttem jár a szellő a fűben, hallottam a messzi madarak rikoltozását.

A gondolataimat rendezgetve megindultam a lenyírt fűvön Mr. McBain pajtája felé.

*

A pajta belső terét narancsszín fény töltötte be. Széna-törek szálldosott a levegőben, mint esteli bogárcák, alant pedig, a fapallókon, végig át a pajtán az O fényrajzolatai. Ahogy a hátam mögé pillantottam, olyan volt az árnyékom, akár egy vékony, magas fa, amely mintha mindjárt megtörne a szélben.

Feltűnt néhány különös jelenség is a környezetemben. Amint beléptem a pajtába, odabent olyan erős kontrasztokkal mutatkozott meg a fény és az árnyék, hogy kellett néhány pillanat, míg hozzáidomult a látásom. Mindazonáltal hamar megállapítottam, hogy a szénabálák, amelyek körvonalait már odakintről is észrevettem, most tőlem balra állnak, és ahogy oszlopba rakták őket, valami kis teraszfélét alkotnak - a vállam magasságában -, amelyre a járókelők könnyen felmászhathatnak, sőt még végig is fekkhetnek rajta pihenni. De a kockabálák úgy voltak felstószolva, hogy oszlopuk és a mögötte álló fal között maradjon némi hely - talán azért, hogy Mr. McBain a másik oldalról is odaférjen. Ahogy átnéztem a szénateraszon túlra, a mi Piros Polcunkat pillantottam meg az üzletből, ami

most erre a falra volt felszerelve, és ezen futott végig, rajta a szájukkal lefelé felsorakoztatott kerámia kávésbögrékkel.

A másik oldalon - tőlem jobbra -, ahol a legsötétebb volt az árnyék, láttam egy falszakaszt, amely mintha egy az egyben az üzlet bejárat melletti első fülkéjének hasonmása lett volna. Valójában szinte biztosra vettem, hogy ha átmennék oda, felfedezném az RB-t is az árnyékban, aki éppen ott feszít büszkén, azon a helyen, ahová minden valószínűség szerint -állíthattak nekünk erről bármit is - először esik a bejövő vásárlók pillantása.

Szintén jobbra tőlem, bár nem annyira messze, mint az első fülke, ott állt a pajta egyetlen bútornak nevezhető berendezési tárgya: egy kis összecsukszó fémszék, ami most éppen ki volt nyitva, és ebben a pillanatban átlósan ketté volt szelve egy vakítóan fényes és egy árnyékos részre. Ez a szék pedig azokra a székekre emlékeztetett, amelyeket a Vezető a hátsó helyiségben tartott, és csak időnként nyitott ki az eladótérben - azzal a különbséggel, hogy erről itt kezdett leperegni a festék, így foltokban kilátszott már alóla a fém.

Némi töprengés után úgy ítéltam, semmi udvariatlanság nincs abban, ha helyet foglalok ezen a széken, amíg a Napra várok. Amikor leültem, kifejezetten arra számítottam, hogy a megváltozott szög miatt a környezetemről kapott kép is módosulni fog, de csodálkozva állapítottam meg, hogy ehelyett minden részre osztódott - és most nem is a szokásos képkockákra, hanem szabálytalan alakú szelvényekre. Némelyik szelvényben Mr. McBain földművesszerszámainak egyes részleteit láttam - ásó fogantyúját, vaslétra alsó felét -, egy másikban két egymás mellett álló műanyag vödör száját ismertem fel, amelyekből azonban, bizonyára a gyenge fényviszonyoknak köszönhetően, nem látszott más, csak két egymást metsző ovális.

Tudtam, hogy a Nap most már nagyon közel van hozzám, és időközönként ugyan eszembe jutott, hogy fel kellene állnom, éppen úgy, mint mikor a belépő vásárlókat fogadtuk, valami viszont azt sugallta, hogy kevésbé hatolok be az intim szférájába - és ekképpen feltehetőleg kevésbé is zavarom ha ülve maradok. Tehát, amennyire precízen csak tudtam, az összecsukszó szék vonalához igazítottam a testtartásomat, és vártam. A Nap küllői mind élesebbek és mind narancssárgábbak lettek, olyannyira, hogy végül már arra gondoltam, talán ezek a fénypengék

szabadíthatták ki a szénaszálakat a kockabálákból, hogy a levegőben lebegtessék őket, merthogy már egyre több kis szállósó szemcse kavargóit a szemem előtt.

Azután felötlött bennem az a gondolat, hogy ha nem tévedtem, és a Nap éppen most halad végig Mr. McBain pajtáján, hogy eljusson az igazi nyugvóhelyére, nem engedhetem meg magamnak, hogy túlzásba vigyem az udvarias viselkedést. Vakmerően meg kell ragadnom az adódó lehetőséget, máskülönben minden erőfeszitésem - és Rick segítsége is - teljesen hiábavaló volt. Úgyhogy összeszedtem a gondolataimat, és beszélni kezdtem. Valójában nem mondtam ki hangosan a szavakat, hiszen tudtam, arra semmi szükség, hogy a Napnak ebbe a formába öntsem, amit mondani akarok neki. De a lehető legvilágosabban szerettem volna kifejezni magam, úgyhogy gondolatban gyorsan és némán megformáltam a kimondatlan szavakat - vagy azokhoz valami nagyon hasonlót.

- Kérlek téged, gyógyítsd meg Josie-t, ahogy meggyógyítottad a Koldusembert.

Kissé felemeltem a fejemet, és a földművesszerszámok és szénabálák mellett most egy közlekedési lámpa részletét láttam, és egy darabkát Rick egyik drónmadarának szárnyából, és felidéződött bennem a Vezető hangja, amint azt mondja: „De ez lehetetlen!” - és Rexé, az RB-fiúé, aki azt mondja „Annyira önző vagy, Klara!” És ekkor így szóltam:

- De hát Josie még csak gyerek, és nem tett semmi rosszat.

És eszembe jutott az Anya tekintete a Morgan-vízesésnél, ahogy a szemközti uzsonnázópadról fürkészt engem, és a bika, a dühös tekintete, mintha nem volna jogom elhaladni a mező mellett, amelyen áll, és ekkor megértettem, hogy minden biztonnal magamra haragítottam a Napot azzal, hogy így betolakodtam, éppen, amikor már megérdemelt pihenésére készül. Már formáltam magamban a bocsánatkérés szavait, de az árnyak most még hosszabbak lettek, olyannyira, hogy ha a kezemet magam elé tartva széttártam volna az ujjaimat, tudtam, árnyékuk mögöttem egyenesen a pajta bejáratáig érne. És világos lett számomra, hogy a Nap nem hajlandó semmiféle ígéretet tenni Josie-ra vonatkozóan, mert minden kedvessége ellenére sem képes még külön tekinteni Josie-ra, elválasztva őt a többi emberi lénytől, közöttük azokkal is, akik felingerelték az általuk okozott Szennyezéssel és a meggondolatlanságukkal, és hirtelen ostobaságnak éreztem, hogy idejöttem erre a helyre, és ilyen kéréssel

álltam elő. A pajtában még ragyogóbb lett a narancs fény, és én Rosát láttam megint a durva talajon, fájdalmas arckifejezéssel, ahogy kinyújtott lábát igyekszik megérinteni a kezével. Mélyen lehajtottam a fejemet, és olyan kicsire húztam össze magamat az összecsuksukható széken, amennyire csak a szék formája engedte, ám azután ismét az ötlött fel bennem, hogy mindjárt elreppen az utolsó esélye is annak, hogy a kérésemmel előhozakodjak, így hát, összeszedve minden bátorságomat, a gondolataimon egyetlen pillanat alatt átpréseltem a majdnem-szavakat, és így szóltam:

- Tudom, milyen arcátlanul tolakodó bárdolatlanúság a részemről, hogy idejöttem. A Napnak minden oka-joga megvan rá, hogy emiatt megharagudjon rám. Tökéletesen megértem, ha még a kérésem mérlegelését is megtagadod. Mindazonáltal, nagylelkű kedvességed okán, úgy gondoltam, talán megkérhetlek, állj meg még egyetlen pillanatra utadon, és hallgasd meg még egyetlenegy javaslatomat. Tegyük fel, hogy esetleg tehetnék valami különlegeset, amivel örömet szerezhetnék neked. Valamit, ami kivételesen boldoggá tenne. Ha valami ilyen dolgot véghez tudnék vinni, akkor elgondolkodnál rajta, hogy cserébe kivételes kedvességet tanúsíts Josie iránt? Mint amilyet annak idején a Koldusember és a kutyája iránt tanúsítottál?

Ahogy ezek a szavak átvonultak a fejemben, valami egyértelműen megváltozott körülöttem. Még mindig sűrű vörös fény uralta a pajtát, de most szinte megszelídült - Olyannyira, hogy azok a különféle szeletek (mert még mindig ezekre felosztódva mutatkozott a környezetem látványa) most mintha ott táncoltak volna lebegve a Nap utolsó fényküllői között. Észrevettem közöttük az Üvegtárlós Mozgóállvány alsó felét - a görgőiről ismertem fel -, ami lassan emelkedett, míg a szomszédos képszelet mögé kerülve el nem homályosuk, és bár most felemeltem a fejemet, hogy alaposan körülnézzek, semmi nyomát nem találtam többé annak a szörnyű bikának. Ekkor már tudtam, hogy létfontosságú előnyt szereztem, de nem vesztegethetek el egyetlen röpke másodpercet sem, így tehát folytattam eltökélten, nem formálgatva már félszavakat sem, mert tudtam, hogy arra most nincs idő.

- Tudom, a Nap mennyire gyűlöli a Szennyezést. Hogy az mennyire elkésérít és dühít téged. Nos, én láttam és felismertem azt a gépet, amelyik okozza. Tegyük fel, hogy képes volnék valahogyan megtalálni ezt a

gépet, és elpusztítani. Hogy véget vessek a Szennyezésnek, amit okoz. Ez esetben megfontolnád, hogy cserébe biztosítod Josie-nak rendkívüli segítségedet?

A pajtában most sötétebb lett, de ez a sötétség barátságos volt, felolvadtak benne a képszelvények, és már nem osztódott részekre a belső tér látványa. Tudtam, hogy a Nap már továbbment, és felálltam az összecukható székről, és Mr. McBain pajtájának hátsó ajtaján először sétáltam ki, az ismeretlenbe. Ekkor megláttam, hogy a hátul még hosszan továbbhúzódó mező középtávolságban beleütközik - mint afféle lágy kerítésbe - egy fasorba, amely mögött a Nap, fáradtan és erejét veszítve, éppen most süllyed a földbe. Az égbolt éjszakai sötétségbe fordult, kiültek rá a csillagok, és a Nap, nem átallom kijelenteni, kedvesen mosolygott felém, mialatt lassan végképp nyugovóra tért.

A hála és tisztelet jeléül ott maradtam még a pajta nyitott hátuljában állva, míg csak a földbe nem olvadt utolsó fényes sugara is. Akkor kiléptem Mr. McBain pajtájának sötétjéből, és visszaindultam ugyanazon az úton, amelyen idejöttem.

*

A magas fű, ahogy újra belegázoltam, szelíden hullámozott körülöttem. Hogy sötétben kell átkelnem a mezőkön, ijesztő kilátás volt, az imént történtek azonban annyira bátorítóan hatottak rám, hogy alig éreztem félelmet. Ennek ellenére - miközben a talaj egyenetlenségei felidéztek az előttem álló veszélyeket -, örömmel hallottam meg Rick váratlan hangját valahonnan a közelből.

- Te vagy az, Klara?

- Hol vagy?

- Itt, erre. Tőled jobbra. Nem fogadtam meg a tanácsodat, hogy egyenest menjek haza.

Megindultam a hang irányába, a fű elmaradt, és én egy tisztáson találtam magam. Olyan volt, mintha porszívóval alakították volna ki: kis kör, amelyben megint csak bokamagasságig ért a fű, felette az éjszakai égbolton a hold görbülő karéja. Rick ott ült, úgy látszott, a földön, de amint közelebb értem, láttam, hogy egy javarészt már földbe süppedt nagy kővön foglalt helyet. Nyugodtnak látszott, ahogy rám mosolygott.

- Köszönöm, hogy megvártál - mondtam.

- Csakis önérdékből. Tegyük föl, hogy itt ragadsz kint egész éjszakára, és megrongálódsz. Akkor én jó nagy szarban lettem volna, amiért kihoztalak ide.

- En úgy vélem, Rick kedvességéből várt meg. Nagyon hálás vagyok ezért.

- És, megtaláltad, amiért kijöttél?

- Ó, igen! Legalábbis azt hiszem. És azt is hiszem, hogy most már van okunk a reményre. Hogy reménykedjünk Josie ügyében. Hogy remélhessük, jobban lesz. De előbb még teljesítenem kell egy feladatot.

- Miféle feladatot? Talán segíthetek benne.

- Sajnálom, de ezt a dolgot Rickkel sem beszélhetem meg. Hiszem, hogy ma este itt egyfajta megegyezés kötött. Egyfajta szerződés, ha úgy tetszik. De kockázatos volna nyíltan beszélnem róla.

- Oké, én nem akarok semmit se kockáztatni! Mégis, ha úgy gondolod, hogy tehetnék valamit...

- Ha beszélhetek egészen őszintén: a legfontosabb dolog, amit Rick tehet, hogy minden erejével próbál bejutni az Atlas Brookings főiskolára. Akkor Josie és Rick egymás mellett maradhatnak, és tényleg teljesülhetnek a vágyak, amelyeket az a kedves kép kifejez.

- Úristen, Klara, téged aztán alaposan megdolgozott Anya! Ja, ahogy ő beszél erről, olyan könnyűnek hangzik. De fogalmad sincs, mibe van az egy ilyennek, mint én, hogy efféle helyre bekerüljön! És még ha sikerülne is, mi lesz akkor Anyával? Csak úgy itthagynom magára a pusztában?

- Lehet, hogy Miss Helen erősebb, mint Rick feltételezi. És még ha Rick nem is lett emelt, azért megvannak a maga különleges képességei. Ha minden erejét beleadná, hiszem, hogy felvonnák az Atlas Brookings főiskolára. Mindemellett Miss Helen még azt is mondta, hogy van egy titkos fegyvere, amellyel támogatni tudja Ricket.

- Az ő titkos fegyvere!? Ja, ismer valami görényt, aki segít azt a helyet fönntartani. Egy régi pasija. A hátam közepére se kívánom. Figyi, Klara, most már vissza kéne mennünk.

- Igazad van. Már nagyon régen eljöttünk. Miss Helen már bizonyára aggódik. És én is elejét vehetném a kínos kérdezősködésnek azzal, ha még Josie édesanyja előtt hazaérnék.

*

Amikor a következő nap késő délelőtt megszólalt az ajtócsengő, olybá tűnt, Josie nyomban tudja, ki az, és az ágyából kipattanva sietett ki a közlekedőbe, majd a nyomában magam is, és amikor Melánia Házvezetőnő mögött belépett az előszobába Rick, Josie izgatott vigyorral fordult felém. De azután, a lépcsőhöz lépve nyomban megváltoztatta az arckifejezését, hogy egészen semmitmondó legyen.

- Nahát, Melánia - szólta le -, nem tudod, ki ez a különös fickó?

- Szia, Josie - nézett fel ránk Rick, arcán óvatos mosollyal. - Úgy hallottam a pletykákból, hogy újra barátok lehetünk.

Josie leült a legfelső lépcsőfokra, és, noha mögötte álltam, tudtam, hogy az arcán most előmlik legkedvesebb mosolya.

- Jé, tényleg? Hát ez furcsa. Kíváncsi volnék, vajon ki kotyoghatta ki.

Rick erre már bizakodóbban mosolygott vissza. - Gyanítom, csak szóbeszéd. Apropos, tényleg nagyon tetszett az a kép. Tegnap este be is kereteztem.

- Igen? Egy magad csinálta keretbe?

- Hogy őszinte legyek, ehhez most Anya egyik régi keretét használtam föl. Anyi hever belőlük szanaszerte. Kivettem a zebra képét, és betettem a helyére a tiedét.

- Nagyszerű csere.

Melánia Házvezetőnő kiment a konyhába, Rick és Josie pedig csak vigyorogtak tovább egymásra a lépcső két végéről. Azután Josie bizonyára jelt adott, mert hirtelen mindketten egyszerre mozdultak, Josie talpra ugrott, Rick meg a lépcsőkarfa után nyúlt.

Ahogy bementek együtt a hálószobába, eszembe jutott Melánia Házvezetőnő korábbi instrukciója, és utánuk mentem. És kicsivel később máris olyan lett minden, mint a régi szép időkben: én a hátsó ablak felé fordulva ültem a Gombos Kanapén, mögöttem pedig Rick és Josie, akik kis butaságokon kacarásztak. Egyszer csak hallottam, hogy Josie azt mondja:

- Figyi, Rick, áruld már el nekem, így kell ezeket fogni - tükröződve láttam, hogy egy evőkést tart a kezében, amely a reggeliből maradt idefent -, vagy inkább így?

- Ezt én honnan tudjam?

- Gondoltam, te biztos tudod, elvégre angol vagy, vagy mi. A kémia tanárom azt mondja, így kell fogni. De mit tudhat ő erről?

- És én mit tudhatok erről? És miért mondogatod folyton, hogy én angol vagyok? Tudod jól, hogy végül is nem éltem ott soha.

- Te magad mondtad, Rick. Két vagy három éve? Egyfolytában azt bizonygattad, mennyire nagyon angol vagy.

- Én? Biztos csak volt egy ilyen korszakom.

- Aha, persze, hónapokig tartott. Folyvást ilyen szavakat használtál, mint kérném, vagy megbocsátanál. Hát emiatt gondoltam, hogy tudsz erről a késtartás-dologról.

- De miért tudna többet erről egy angol, mint akárki más?

Pár perc múltán hallottam, ahogy Rick körbejárkál a szobában, és azt mondja:

- Tudod-e, többek közt miért szeretem annyira ezt a szobát? Mert itt mindenütt a te szagodat érezni, Josie.

- Micsoda? Hát ezt nem hiszem el, ilyet mersz mondani?!

- De én a szó legszebb értelmében gondoltam.

- Rick, ilyet nem lehet egy lánynak mondani!

- Nem is mondanám akármelyik lánynak. Csakis neked mondom.

- Már elnézést, de eszerint én már nem is vagyok lány?

- Hát, nem vagy *akármelyik lány*. Azt próbálom megértetni veled, csak annyit akarok mondani, hogy most, hogy egy ideig nem jártam itt, egész elfelejtettem, milyen is ez a szoba. Hogy hogy néz ki, hogy milyen a szaga.

- Jesszusom, Rick, ez annyira durva!

De nevetés bujkált a hangjában, és egy percnyi csend után Rick azt mondta:

- Legalább már nem esünk egymásnak többé. Ennek nagyon örülök.

Megint csend lett, azután Josie azt felelte: - Én is. Én is örülök - majd hozzátette: - Bocsáss meg, nagyon sajnálom, hogy állandóan mindenfélét mondtam a mamádról, meg mindenről. A mamád jó ember, és én nem is gondoltam azokat komolyan. És sajnálom, hogy állandóan beteg vagyok. Hogy aggódnod kell értem.

Láttam az ablaküvegben, hogy Rick odalép Josie mellé, és egyik kezével átkarolja. Majd egy másodperc múlva átkarolja a másikkal is. Josie hagyta, hadd ölelje őt, bár a saját kezét nem emelte fel, hogy ő is átölelje Ricket, úgy, ahogy az Anyát szokta, amikor elbúcsúznak egymástól.

- Na, most így jobban érzed a szagomat? - kérdezte kicsivel később Josie.

Rick nem felelt erre, hanem odaszólt nekem: - Klara? Itt vagy?

Amikor feléjük fordultam, kicsit arrébb húzódtak egymástól, és mindketten rám néztek.

- Igen?

- Lehet, hogy most tényleg megtehetnéd. Tudod, ahogy te szoktad mindig mondani, hogy biztosítsd a magánszféra zavartalanságát.

- Ó, igen.

Nézték, ahogy felállok a Gombos Kanapéról, és elmegyek mellettük. Az ajtóból még visszafordultam, és azt mondtam:

- Én mindig is biztosítani akartam a magánszférátok zavartalanságát. Csak arról van szó, hogy felmerült az etye-petye miatti aggodalom - erre mindketten értetlenül néztek rám, úgyhogy folytattam: - Utasítást kaptam, hogy ügyeljek rá: ne legyen etyepetye. Ezért maradtam mindig a szobában, még a buborék-játék alatt is.

- Klara - mondta Josie -, Rick meg én nem készülünk szexelni, oké? Csak mondani akarunk egymásnak ezt-azt, semmi több.

- Igen, természetesen. Akkor magatokra hagylak benneteket.

Ezzel kiléptem a közlekedőbe, és becsuktam magam mögött az ajtót.

*

A következő napokban gyakorta gondoltam a Bevonógépre, illetve arra, hogyan is találhatnék rá, és miképp tehetném tönkre. Gondolatban különböző ürügyekkel kísérleteztem, amelyek révén betársulhatnék az Anyához, amikor a városba indul, és ott jelentős ideig magamra maradhatnék, de egyik ötlet sem tűnt igazán meggyőzőnek. Josie észrevette gyakori ügyelemkiesésemet, és mindig valami ilyesmivel reagált rá: „Klara, már megint elkalandoztál. Lehet, hogy fogyóban a szoláris energiád.” Még azt is latolgattam, ne avassam-e be az Anyát a bizalmamba, de azután ezt az opciót elvettem, és nemcsak annak a veszélye miatt, hogy ezzel magam ellen ingerelném a Napot, hanem azért is, mert úgy éreztem, az Anya nem is értené ezt az általam kötött egyezséget, és nem is hinne benne. Később azonban magától felmerült egy lehetőség, az én bármiféle kezdeményezésem nélkül.

Egyik este, egy órával azután, hogy a Nap nyugovóra tért, a hűtőszekrény mellett ácsorogtam a konyhában, és hallgattam vigasztaló duruzsolását. A mennyezeti lámpák nem voltak felkapcsolva, úgyhogy az előtéri közlekedőből bejövő fényben álltam ott. Az Anya későn ért haza az irodájából, nem sokkal azelőtt, én pedig lejöttem a konyhába, hogy biztosítsam fönt a hálósobában a magánszférájuk zavartalanságát Josie-val. Kis idő múltán hallottam közeledni a lépteit lefelé a lépcsőn, majd errefelé, a konyha irányába. Megjelent az ajtóban az árnyképe, amitől a konyhában még sötétebb lett, és ezt mondta:

- Klara, előre akartalak értesíteni - végül is ez téged is érint.

- Igen?

- Jövő csütörtökre kivettem egy nap szabadságot. Elviszem Josie-t a városba, és ott maradunk éjszakára is. Épp most beszéltek meg. Josie-nak van egy megbeszél programja.

- Megbeszél programja?

- Tudod, hogy Josie-ról portré készül. Akkor is mindig ezért voltunk bent a városban, ahányszor a boltotok felé járt. Most volt egy jó nagy kihagyás az egészségi állapota miatt, de hogy már felerősödött, azt akarom, menjen újra modellt ülni. Mr. Capaldi nagyon türelmes volt, és nem mondta le végleg, megvárt minket.

- Értem. Tehát Josie-nak majd sokáig mozdulatlanul kell ülnie?

- Mr. Capaldi nagyon ért ahhoz, hogy ne fáraszsa ki őt. Fotókat készít róla, azokból is tud dolgozni. De arra azért így is szüksége van, hogy Josie időről időre megjelenjen nála. Azért mondom el neked, mert azt akarom, hogy elkísérd Josie-t erre az útra. Azt hiszem, szeretné, hogy vele legyenél.

- Ó, igen. Én is nagyon szeretném.

Az Anya beljebb lépett a konyhába, így az arcának csak azt szegletét láthattam, amit az előtéri közlekedő lámpája megvilágított.

- Azt akarom, Klara, hogy vele legyenél, míg ellátogat Mr. Capaldihoz. Valójában Mr. Capaldi is nagyon szívesen találkozna veled. Kifejezetten érdeklik az RB-k. Mondhatni, ez a szenvedélye. Neked nincs ez ellen kifogásod?

- Természetesen nincs. Alig várom, hogy találkozhas-sam Mr. Capaldival.

- Lehet, hogy lesz néhány kérdése hozzád. A kutatásaihoz kapcsolódóan. Mert, ahogy mondtam, lenyűgözik az RB-k. Ez sem zavar?

- Nem, természetesen nem. És azt hiszem, ez a kiruccanás a városba jót fog tenni Josie-nak, most, hogy már kicsivel erősebb.

- Jó. Ja, és nagyon valószínű, hogy lesznek más utasok is. Ügy értem, a kocsiban. A szomszédaim kérték, hogy vigyem be őket.

- Rick és Miss Helen?

- Van valami elintéznivalójuk a városban, és Miss Helen már rég nem vezet. Ne aggódj, van elég hely mindnyájunknak, nem kell a csomagtartóban utaznod.

A következő vasárnap többet is megtudhattam erről az útról, amikor nemcsak Rick, de az édesanyja is átlátogatott hozzánk kora délután. A magánszféra zavartalanságát biztosítandó Ricknek és Josie-nak a hálósobában, én ismét kint álltam az emeleti közlekedőben. A közlekedő korlátjánál ácsorogva, míg lefelé bámészkodtam az előtéri közlekedőbe, hallottam, ahogy az Anya és Miss Helen a konyhában nevetgélnek. Nem hallottam tisztán, mit beszélnek, csak akkor, ha hol az egyikük, hol a másikuk jó hangosan mondott valamit. Egyszer Miss Helen kiáltott fel: „O, Chrissie, ez elég fölháborító!” - és nevetett hozzá. Kicsivel később az Anyát hallottam, amint szintén nevetve, azt mondja hangosan: „Igaz, igaz, abszolút igaz!”

Mivel csak kevés szót hallottam tisztán, és az Anya arckifejezését sem láthattam, nem tudtam egyértelműen megállapítani, de az volt a benyomásom, hogy az Anyán ebben a pillanatban a lehető legkevésbé uralkodik az a feszültség, amit a házba érkezésem óta folyamatosan tapasztaltam. Próbáltam még többet kivenni a szavaikból, de ekkor nyílt a hálósobaajtó, és Rick lépett ki rajta.

- Josie a fürdőszobában van - mondta, odaállva mellém. - Gondoltam, már csak a jó modor miatt is jobb, ha közben én kijövök ide.

- Igen, ez nagyon tapintatos.

Követte tekintetemet a korláton túlra, majd fejével a felnőtt hangok felé intett.

- Mindig ilyen jól kijöttek - mondta. - Kár, hogy nincs gyakrabban együtt Mrs. Arthurrel. Annyira jót tesz Anyának, hogy valakivel így beszélgethet. Mrs. Arthur társasága mindig fölvidítja. Én is mindent elkövetek. De soha nem tudom így megnevetetni. Gondolom, velem nehéz lazítania, mert a fia vagyok.

- Rick minden bizonnyal nagyszerű társaság Miss Helen számára. De mint láthatod, ha te nem volnál vele, találna más társaságot is magának, akikkel beszélgethet és nevetgélhet.

- Nem tudom. Lehet - majd azt mondta: - Figyelj, végiggondoltam ezt az egészet. Amit aznap este mondtál. És már egyetértek. Megígértem Anyának, hogy megpróbálom. Hogy mindent meg fogok tenni, hogy bejussak az Atlas Brookingsba.

- Ez csodálatos!

Most még jobban kihajolt a korláton, talán hogy elkapjon néhány szót letről, én pedig aggódni kezdtem, mivelhogy annyival magasabb, nem fog-e átbukni rajta. De azután újra kiegyenesedett, két kezét a korláton hagyva.

- Még abba is beleegyeztem, hogy találkozom azzal az... *alakkal*-mondta halkabban. - Azzal a régi pasijával.

- A titkosfegyver-emberrel?

- Aha, Anya titkos fegyverével. Anya arra számít, hogy ki tud nekem járni egy kis protekciót. Még ebbe is beleegyeztem.

- De hiszen ez a legjobban is elsülhet: így közelebb kerülhetnek a megvalósuláshoz azok a kívánságok Josie kedves rajzáról.

- Lehet, hogy odalent most is épp erről beszélgetnek. Hogy ennyi idő után végre megbékéltem Anya gondolkodásmódjával. Lehet, hogy ezt találják ennyire szórakoztatónak.

- Nem hinném, hogy rosszindulatúan nevetnének. Úgy vélem, Miss Helen nagyon örül Rick ígéretének. Hogy most boldog. És reménykedik.

Egy percre elhallgatott, figyelte a letről jövő hangokat. Majd azt mondta: - Azt hiszem, mi is bekocsizunk a városba Josie-val és Mrs. Arthurrel.

- Igen, tudom. És engem is megkértek, hogy jöjjek.

- Nahát, de jó! Akkor te és Josie lehettek az erkölcsi támaszaim! Mert én egyáltalán nem akarok segítségért rimánkodni annak az alaknak.

Hirtelen Josie hangja szólt ki a hálósobából: - Nagyszerű! Szóval mindenki itthagyt?! - majd ahogy Rick ismét az ajtó felé fordult: - Hé, Klara, te is visszajöhetsz. Ne aggódj, nem adunk elő semmiféle nagy szexjelenetet.

*

Két nappal később még ennél is többet hallhattam a városi kirándulásról, és pedig ezúttal igencsak mehökkentő előadásmódban.

Esős hétköznapi volt, nem voltak látogatóink. Josie ebéd után visszavonult az oblongjával a Nyitott Terűbe a távtanóráira, én pedig felmentem a hálószobába. Éppen a padlón ültem, képes újságokkal körbevéve, amikor Melánia Házvezetőnő megjelent az ajtóban. Lebámult rám, az arcán sem kedvesség, sem haragos homlokráncolás, és én azt gondoltam, most fog megdorgálni azért, mert olykor felügyelet nélkül magára hagytam a hálószobában Ricket és Josie-t, annak ellenére, hogy ő figyelmeztetett az etyepetye fennálló veszélyére. De ő beljebb lépett, majd így szólt, afféle harsány suttogással:

- RB. Te vágyód Miss Josie-t jól segíni?

- Igen, természetesen.

- Akkor figyelsz: Assz'nyom visz Miss Josie a város csütörtök. Én mondok, én akarok megyek velük, Assz'nyom válasz: nem. Én mondok igen, Assz'nyom megin nem. Mond nem, mer fene jól tud, hogy én tudok valami tisztán. Ő mond, ő inkább visz RB. Hát akkor figyelsz. Te fene jól tartod a szemet Miss Josie-ra városba. Hallgatsz nekem?

- Igen, hallom, Házvezetőnő - én is halkán beszéltem, bár Josie semmi szín alatt nem hallhatott minket. - De kérem, magyarázza el alaposabban: mi az, ami aggasztja?

- Hallasz, RB. Assz'nyom visz Miss Josie látni Mr. Capaldi. A portrés fickó. A Mr. Capaldi vanni egy bászom kurafi. Assz'nyom mond, te jól megfigyelsz. Hát akkor fene jól megfigyelszed Mr. Kurafit. Te akarsz segíni Miss Josie. Mi egy oldalt - vetett egy pillantást hátra az ajtóra, pedig nem hallottuk, hogy odalent Josie már felállt volna a távoktatásból.

- De Házvezetőnő, Mr. Capaldi nem csupán portrét akar festeni Josie-ról?

- Bászod portréfest. RB, te közel nézesz Mr. Kurafi vagy valami rosszat történ Miss Josie-nak.

- De biztos, hogy... - még halkabbra fogtam a hangomat - biztos, hogy az Anya soha nem...

- Assz'nyom szeret Miss Josie. De Miss Sal meghalott, és ez jól tönkre rak Assz'nyom. Követesz, RB?

- Igen. Akkor tehát alaposan megfigyelek mindent, ahogy ön mondja, különös tekintettel Mr. Capaldira. De...

- Most mi *de*, RB?

- Ha Mr. Capaldi olyan, amilyenek mondja, elég lesz az, ha pusztán megfigyelem?

Ahogy ekkor Melánia Házvezetőnő rám meresztette a szemét, abból egy járókelő bizonyára arra gondolt volna, hogy mindjárt nekem esik, de én már értettem, hogy csak előntötte a félelem.

- Bászom tudok, mi elég? Én akarok kísértetni Miss Josie, Assz'nyom mond nem, sehogy. Visz RB inkább. Nem értek. Szóval rátapadt Miss Josie-nak, külön mikor Mr. Kurafi vanni ott vele. Teszed, amit tudasz, RB. Mi egy oldalt.

- Házvezetőnő - mondtam -, nekem van egy tervem, egy különleges tervem, amivel segíthetek Josie-nak. Nem beszélhetek róla teljes nyíltsággal, de ha bemehetek a városba Josie-val és az édesanyjával, talán lehetőségem nyílik rá, hogy véghezvigyem.

- Terve? Hallgatsz, RB? Ha teszel rosszabb a dolgokat, bászom szétszedek darabokba.

- De ha ez a tervem beválik, Josie erős és egészséges lesz. Járhat majd főiskolára, és szépen felnő. Sajnálom, hogy nem mondhatok erről többet önnek. De most ez esélyt ad erre, ha bejutok a városba.

- Oké. Fő dolog, RB, te fene jó szemet tartasz Miss Josie-nak városba jövöhét. Hallgatsz nekem?

- Igen, hallom, Házvezetőnő.

- És RB. Nagy terve. Ha rosszabb tesz Miss Josie-nak, én szétszedek darabokba, oszt löködlek oda ki a szemébe.

- Házvezetőnő - mondtam, és most először, mióta ide kerültem a házba, bizalmasan rámosolyogtam -, köszönöm ezt a beszélgetést és a figyelmeztetést. És köszönöm, hogy bízik bennem. Megteszek minden tőlem telhetőt, hogy megvédjem Josie-t.

- Oké, RB. Mi egy oldalt.

*

Történt még egy emlékezetes eset a városi kirándulás előtti napokban, amely fontos tanulsággal szolgált a számomra. Ügy kezdődött, hogy az éjszaka kellős közepén felriadtam arra, hogy zajokat hallok Josie felől. A hálószobában sötét volt, de mivel Josie nem szereti a teljes sötétséget, az elülső ablak rolója egyharmadrészt fel volt húzva, így a padlóra és a falra

rávetült a hold és a csillagok fényrajzolata. Odanéztem az ágyra, és láttam, hogy Josie domborodó kupacba gyúrta a paplanját, és abból szivárog a vékony, vinnyogó hangocska, mintha csak fel akarna idézni egy dallamot, de nem szeretné ezzel felzavarni a ház csendjét.

Közelebb mentem a dombforma púphoz, majd amikor már közvetlenül felette álltam, gyengéden hozzáértem. A kis vulkán azonnal kitört, a paplan beleolvadt a környező sötétségbe, és a szobát mindjárt betöltötte Josie zokogása.

- Josie, mi baj van? - kérdeztem halk, de sürgető hangon. - Megint fáj?

- Nem! Nem fáj! De a Mamát akarom! Hívd a Mamát! Azt akarom, hogy itt legyen!

Nemcsak hogy hangosan beszélt, de olyan volt, mintha a hangja visszahajolna önmagába, úgyhogy most a hangjának egyszerre két változata hallatszódott együtt, itt-ott töredékesen különválva. Nem hallottam eddig még soha, hogy ilyen hangot adott volna ki, így egy pillanatig tétováztam. Most feltérdelt, és én észrevettem, hogy visszahullva nem terült ki a paplan, hanem ott van egy nagy labdába összegyűrve mögötte.

- Hívd a Mamát!

- De az édesanyádnak ki kell pihennie magát - már suttogóra fogtam a hangom. - Az RB-d vagyok. És éppen ezért vagyok itt. Én mindig itt vagyok.

- Nem azt mondtam, hogy *te*! Én a Mamát akarom! -De Josie...

Ekkor mozgás zaja támadt mögöttem, és úgy félre lettem lökve, hogy majdnem kibillentem az egyensúlyomból. Ahogy összeszedtem magamat, az ágy közelebb eső szélén nagy, képlékeny alakzatot láttam magam előtt, amelyet csak még felfoghatatlanabbá tett, hogy a felületén ide-oda úszkáltak a sötétség és a holdfény foltjai. Ráébredtem, hogy ez az alakzat az Anya és Josie összeölelkezve - az Anya valami fakó színű, joggingnak látszó holmiban, Josie a szokásos kék pizsamájában. Nemcsak a végtagjaik, a hajuk is összefonódott, azután szelíden ringani kezdett az alakjuk, nagyon hasonlóan ahhoz, ahogy olyankor szokott, ha hosszúra nyúlik a búcsúzokodásuk.

- Nem akarok meghalni, Mama! Nem akarok!

- Nincsen semmi baj. Semmi baj - az Anya hangja lágy volt, éppen ugyanannyira, mint imént az enyém.

- Nem akarom, Mama.

- Tudom, tudom. Nincsen semmi baj.

Csendesen elhúzódtam mellőlük az ajtó felé, majd ki a sötét emeleti közlekedőre. Megálltam a karzatnál, lestem a furcsa éjszakai rajzolatokat a plafonon és lent az előtéri közlekedőben, és forogtak a fejemben az imént történekből adódó következtetések.

Kis idő múltán az Anya csendesesen kilépett a hálósobából, és felém se nézve befordult a közlekedő sötétjébe a maga szobája felé. Josie ajtaja mögött már ismét csend honolt, amikor visszamentem a hálósobába, a paplan és az ágy is elrendezve, és Josie már újra aludt, békésen pihegve.

Negyedik rész

A Jóbarát Lakása egy városi sorház egyik szeletje volt. A Nappali Terem ablakából ugyanolyan sorházakra láttam az utca másik oldalán. Hat volt belőlük egy sorban, mindegyiknek a homlokzata kicsit eltérő színűre volt vakolva, hogy a lakók ne tévesszék el, melyiknek a lépcsőjén kell felmenniük, nehogy a szomszéd házba menjenek be tévedésből.

Ezt a megfigyelésemet aznap közöltem is Josie-val, negyven perccel azelőtt, hogy elindultunk volna Mr. Capaldihoz, a portrécsináló emberhez. Josie mögöttem feküdt a bőrkanapén, egy puha kötésű könyvet olvasott, amelyet a fekete könyvespolcra emelt le. A Nap rajzolata épp a felhúzott térdére esett, és annyira belemerült az olvasmányába, hogy csak valami kis szórakozott félhangot hallatott válasz gyanánt. Már ennek is örültem, mert korábban nagyon feszült hangulatba került a várakozástól. Amikor fogtam magam és odaálltam a hármaskör ablakba, szemmel láthatóan felengedett, annak tudatában, hogy nyomban figyelmeztetni fogom, amint az Apa taxija feltűnik kint az utcán.

Az Anya is egyre idegesebb lett, bár azt nem tudhattam biztosan, vajon a küszöbönálló látogatás miatt, amelyet Mr. Capaldinál teszünk, vagy az Apa közelebbi érkezése az oka. Az Anya az imént ment ki a Nappali Teremből, és most hallottam a hangját, ahogy a szomszéd szobában telefonál. Ha a fületem a falra tapasztom, minden szavát értettem volna - még fontolgattam is, ne tegyem-e, tekintettel arra az eshetőségre, hogy netán Mr. Capaldival beszél. De azután arra gondoltam, ez bizonyára még inkább felidegesítené Josie-t, és amúgy is felmerült bennem, hogy sokkal valószínűbb, hogy az Anya az Apával beszél, és az útirányt magyarázza neki.

Miután megértettem, hogy Josie tőlem várja, hogy figyeljem az Apa taxiját, félretettem a Jóbarát Lakásának további felfedezésére vonatkozó terveket, és minden figyelmemet a hármaskör ablakból elélem táruló látványra fordítottam. Nem bántam különösen, mivel megvolt az esélye, hogy a Bevonógép bármikor felbukkanjon a ház előtt, és bár most nem vehettem volna üldözőbe, azért a látványa még így is lényeges előrelépést jelentett volna.

De eddigre már kénytelen voltam belátni, mennyire csekély esélye van annak, hogy a Bevonógép éppen a Jóbarát Lakása előtt vonuljon el. Korábban, míg az autóval jöttünk a város felé, túlságosan is eltöltött a remény, mivel az úton - pedig akkor még csak a külkerületekben jártunk - máris számtalan karbantartó ember mellett haladtunk el, vagy ha maguk az emberek nem is látszóttak, mindenfelé láthattam az utcákat itt is, ott is lezáró korlátjaikat. Ekkor kezdtem el azt hinni, hogy bármelyik pillanatban feltűnhet a Bevonógép. De hiába lestem kitaróan az autó oldalablakán át, és hiába, hogy kétszer is elmentünk valamely másfajta gépek mellett, a Bevonógép csak nem bukkant fel. Azután a forgalom lelassult, és már egyre kevesebb karbantartó embert lehetett látni. Elöl az Anya és Miss Helen a maguk szokásos derűs hangján beszélgettek egymással, míg mellettem a hátsó ülésen Josie és Rick halkán sugdolóztak, és különféle dolgokat mutogattak egymásnak. Olykor, amint éppen elhaladtunk valami mellett, az egyik megbökdöste a másikat, és összenevettek, pedig egyetlen szót sem váltottak egymással. Magunk mögött hagytunk egy rózsaszín virágzásba borult parkot, majd egy épületet, amelyen ez a felirat állt: „Megállni tilos, kivéve tehergépkocsik”, és most az első ülésen Miss Helen és az Anya szintén nevettek, noha mindkettejük hangjából kihallatszott a figyelmes elővigyázatosság. „Csak légy vele szigorú, Chrissie” - mondta Miss Helen. Azután kínai feliratok jöttek, és póznákhoz láncolt kerékpárok, majd esni kezdett - habár a Nap elkövetett minden tőle telhetőt -, és feltűntek az esernyő alá bújó párok és a magazint a fejük fölé tartó turisták, és láttam egy RB-t is, aki a rá bízott kamasz oldalán igyekezett mielőbb fedél alá húzódni. „Rick, ez nevetséges” - mondta valamiről Josie, és felkuncogott. Az eső épp akkor állt el, amikor beértünk egy utcába, ahol annyira magas épületek álltak, hogy mindkét oldalon árnyékban maradt a járda, és atlé-tatrikós emberek ültek a házaik előtti lépcsőkön, egymással beszélgettek és figyelték, ahogy elhaladunk. „De tényleg, Chrissie, kérlek, itt már tegyél ki minket akárhol - mondta Miss Helen -, már így is jó nagyot kerültél miattunk!” Majd megláttam két, nem egyforma magas, szürke épületet egymás mellett, amelyek közül a magasabbiknak a másik fölé nyúló oldalára tréfás figurát festett fel valaki, talán csak azért, hogy ne legyen annyira esetlen a kettejük közötti eltérés látványa. Ahányszor csak megláttam egy Elszállítás- Jelzőtáblát, eltöltött belül a boldogság, noha az

itteniek különböztek kissé azoktól, amelyek az üzletünk előtt álltak. Josie előrehajolt, és tett valami vicces megjegyzést, amin mindkét felnőtt nevetett. „Akkor holnap találkozunk abban a sushiétteremben - mondta az Anya Miss Helennek. - A színház tőszomszédságában van, el se lehet téveszteni.” És Miss Helen azt mondta: „Köszönjük, Chrissie, tudom, milyen sokat segítesz ezzel nekem. És Ricknek is.” Elhajtottunk egy szökőkutas tér, majd egy csupa-falevél park mellett, ahol a szemembe ötlött még két RB, azután be egy forgalmas utcába, amelyen végig magas épületek álltak.

- Késik - szólalt meg Josie a kanapén, és hallottam a tompa puffanást, ahogy a puha kötésű könyv a szőnyegre hull. - De lefogadom, hogy ez nem szokatlan.

Észrevettem, hogy tréfálkozni próbál rajta, úgyhogy elnevettem magamat, és azt feleltem: - De abban biztos vagyok, hogy nagyon izgatott, amiért viszontláthatja Josie-t. Bizonyára emlékszel, milyen lassan haladt a forgalom, amikor jöttünk. Valószínűleg most éppen ugyanez történik övele is.

- A Papa soha sehova nem ér oda időben. Még így se, miután a Mama megígérte neki, hogy fizeti a taxit. Oké, most egy időre igyekszem egészen elfelejtkezni róla. Biz-isten nem érdemli meg, hogy bosszankodjak miatta.

Josie lenyúlt, hogy leejtett könyvét felvegye, én pedig visszafordultam a hármaskör ablakhoz. A Jóbarát Lakásából látható utca egészen másmilyen látványt nyújtott, mint az, amelyiket az üzletből szemlélünk. Kevés taxi volt, de másfajta autókból bőven járt erre - mindenféle méretű, formájú és színű -, amelyek gyorsan elhajtottak, mígnem a látószögem bal oldalának legszélén megállásra kényszerítette őket az utca fölé benyúló hosszú karú közlekedési lámpa. Errefelé kevesebb volt a futó és a turista, viszont több a fülhallgatós járókelő - és a pedálozó kerékpáros: volt köztük, aki az egyik kezében valami holmit fogott, míg a másikkal kormányzott. Egyszer csak, nem sokkal azután, hogy Josie azt a megjegyzést tette az Apa késéséről, a ház előtt elkerekedett egy kerékpáros, aki egy nagy deszkát vitt a hóna alatt, olyan formájút, mint egy lapos madár, és én már attól féltem, hogy a szél belekap a deszkába, és kibillentíti őt az egyensúlyából. De a kerékpáros nagyon ügyes volt, és addig cikázott az autók között, míg egészen előre nem került, éppen a belógó közlekedési lámpa alá.

A másik szobában az Anya hangja még idegesebb lett, és tudtam, hogy Josie is hallhatja, ám amikor hátrapillantottam, úgy láttam, még mindig teljesen leköti a könyve. Közben átment a színen egy kutya vezette hölgy, majd egy kis furgon, az oldalán „Gio Delikatesz Kávézója” felirattal. Azután egy taxi lassított közvetlenül a ház előtt. A Nappali Terem magasabban volt, mint a járda, úgyhogy nem láttam be a taxi belsejébe, de az Anya hangja hirtelen elhallgatott, és én biztos voltam benne, hogy az Apa érkezett meg.

- Josie! Megjött!

Josie először abba sem hagyta az olvasást. Azután vett egy mély levegőt, felült, és ismét hagyta, hogy a könyv a szőnyegre pottyanjon. - Lefogadom, azt hiszed, egy seggfej - mondta. - Vannak, akik azt hiszik, hogy seggfej. De igazából szuperokos. Adj neki esélyt.

Láttam, hogy a taxiból kiemelkedik egy magas, de hajlott alak, rajta szürke esőkabát, a kezében papírtasak. Tétova pillantással nézett fel a házunkra, azt gyanítottam, elbizonytalanodott, vajon melyik lehet az, lévén a mi oldalunkon állók pontosan olyanok, mint a másik oldalon állók. Olyan óvatosan tartotta azt a papírtasakot, ahogyan a sétában elfáradt kicsi kutyákat viszik a karjukban az emberek. Végül a megfelelő lépcsőt választotta - talán még engem is észrevett, noha én azonnal visszahúzódtam a szobába, amint Josie-nak jeleztem az érkezését. Azt hittem, az Anya most vissza fog jönni a Nappali Terembe, és már hallatszottak is a lépteit, de azután mégis kint maradt az előszobában. Most Josie és én - és az Anya az előszobában - csendben várakoztunk, nekem úgy tűnt, hosszasan. Azután megszólalt a csengő, és megint hallhattuk az Anya lépteit, majd a kettejük hangját.

Halkan beszéltek egymással. Az előszoba és a Nappali Terem között félig nyitva volt az ajtó, mi pedig Josie-val - mindketten a szoba közepén állva - feszülten figyeltük a jeleket. Majd bejött az Apa: már nem volt rajta az esőkabátja, de a papírtasakot még mindig a kezében szorongatta. Meglehetősen előkelő öltönyzakót viselt, de alatta az áliáig érő, kopott barna pulóvert.

- Hahó, Josie! Kedvenc vadállatkám!

Szemmel láthatóan öleléssel akarta üdvözölni Josie-t: körbenézett, hová tehetné le a papírtasakot, Josie viszont odalépett, és papírtasakostul-mindenestül átnyalábolta a karjával. Ahogy az Apa a lánya ölelését

viszonozta, a pillantása végigpásztázta a szobát, és rajtam állapodott meg. Azután megint elnézett másfelé, majd becsukta a szemét, és az állát Josie fejére támasztotta. Jó ideig így maradtak, némán és mozdulatlanul, még annyit sem mozogtak, mint az a lassú ringatózás, amivel az Anya és Josie szoktak bú-csúzkodni néhanap.

Az Anya ugyancsak mozdulatlanul állt mögöttük - kicsivel hátrébb, mindkét válla felett fekete könyvespolc -, és mosolytalan arccal figyelte őket. Az ölelés csak nem akart véget érni, és amikor ismét az Anyára pillantottam, egészen elkülönült a szobának az a része, és csak az Anya összeszűkített szeme ismétlődött képkockáról képkockára, és míg egyes kockákban Josie-t és az Apát leste a szempár, másokban engem nézett.

Végül lazult az ölelésük, és az Apa mosolyogva emelte magasra a papírtasakot, mintha az fulladozott volna.

- Tessék, állatkám - mondta Josie-nak -, elhoztam neked a legújabb kis alkotásomat.

Átadta Josie-nak a tasakot, mindaddig az aljánál fogva, míg Josie ugyanúgy alá nem tette a kezét, és most leültek egymás mellé a kanapéra, hogy belenézzenek. Josie ahelyett, hogy a holmit vette volna ki a tasakból, a papírt tépte le kétoldalt, kicsomagolva egy apró állványra szerelt kicsi, csiszolatlanul látszó, kerek tükröt. A térdére tette, és azt kérdezte: - Na és mi ez, Papa? A sminkeléshez?

- Ha úgy tetszik. De még nem is nézted meg. Csak nézd meg alaposan.

- Hűűű! Ez szenzációs! Hát ezt meg hogyan?

- Nem furcsa, hogy mindannyian elfogadjuk? Hogy az összes tükör rossz szemszögben tükröz? Ez úgy mutat meg, amilyen tényleg vagy. És nem nehezebb egy közönséges púderkompaktnál.

- Ez zseniális! A te találmányod?

- Szívesen követelném magamnak, de valójában egy másik fickóé az érdem a közösségünkből, Benjámín barátomé. Ő állt elő az elképzeléssel, csak nemigen tudta, hogyan lehetne kifejleszteni a gyakorlatban. Úgyhogy azt a részét én csináltam. Friss-ropogós, épp csak a múlt héten lett kész. Na, szerinted, Josie?

- Hűűű, ez egy mestermunka! Most majd bármikor rá-csekkolhatok az arcomra a nyilvánosság előtt is! Köszönöm! Micsoda zseni vagy! Hogy megy ez a cucc, elemmel?

Az Apa és Josie még néhány percig tovább csevegtek a tükörről, olykor abbahagyták, hogy tréfás üdvözléseket váltsanak, mintha csak abban a pillanatban találkoztak volna. A válluk összeért, és mialatt beszélgettek, gyakorta nyomódtak még közelebb egymáshoz. Én ott maradtam, ahol álltam, a szoba közepén, az Apa olykor vetett is egy pillantást felém, és én azt hittem, Josie bármelyik pillanatban bemutatthat bennünket egymásnak. De az Apa érkezése annyira felizgatta, csak beszélt, beszélt hozzá hadarva, és hamarosan az Apa már nem nézett felém többé.

- Az új fizikatanárom, Papa, lefogadom, hogy a felét se tudja annak, amit te. És nagyon fura alak. Ha nem volna mega-akkreditált oktató, én is, mint a Mama, azt mondanám, le kéne tartóztatnunk ezt a fickót. Nem, nem, ne pánikolj, nem alkalmatlan! Csak annyira nyilvánvaló, hogy kavar valamit a fészerben, tudod, amivel majd mindnyájunkat felrobbant. Hé, és hogy van a térded?

- Ó, kösz, sokkal jobban. Tulajdonképp rendbejött.

- Emlékszel arra a sütire, amit ettél, mikor utoljára elmentünk enni? Ami úgy nézett ki, mint a kínai elnök?

Annak ellenére, hogy Josie gyorsan beszélt, és megállás nélkül, éreztem rajta, hogy minden szavát mérlegre teszi, mielőtt kimondja. Azután az Anya, aki időközben újra kiment az előszobába, már kabátban jött vissza, és behozta Josie vastagabbik dzsekijét is, amit a magasba emelve tartott a kezében, és félbeszakítva Josie és az Apa beszélgetését, azt mondta:

- Paul, gyere csak, még nem is üdvözölted Klárát. Ez Klara.

Az Apa és Josie elhallgattak, mind a ketten rám néztek. Majd az Apa azt mondta: - Klara. Helló - és mióta csak megérkezett, most először tűnt el az arcáról a mosolya.

- Nem szívesen sűrgetlek benneteket, gyerekek - mondta az Anya -, de eleve késve érkeztél, Paul. Megbeszélte időpontra megyünk.

Az Apa mosolya visszatért, de a szemében harag villant. - Már majdnem három hónapja nem láttam a lányomat, és nem beszélhetek vele öt percet se?

- Paul, te ragaszkodtál hozzá, hogy ma velünk tarts.

- Azt hiszem, jogom van hozzá, hogy én is jöjjek, Chrissie.

- Ezt senki nem tagadja. De ahhoz nincs, hogy elkéssünk miattad.

- Hát annyira elfoglalt az a fickó, hogy...

- Nem késhetünk el miattad, Paul. És tartsd magad, míg ott vagyunk.

Az Apa Josie-ra nézett, és vállat vont. - Látod, máris bajban vagyok - mondta és felnevetett. - Na, akkor gyerünk, állatkám, jobb, ha indulunk!

- Paul - mondta az Anya -, még egy szót se beszéltél Kiarával.

- Épp most köszöntem neki.

- Na, ne kérsd magad, beszélj még hozzá.

- A család része. Te ezt mondd, ugye?

Az Anya rámeredt, majd úgy tűnt, mintha éppen meggondolta volna magát valamit illetően, és megrázta Josie dzsekijét a levegőben.

- Gyerünk, édesem. Mennünk kell.

*

Míg kint várakoztunk az Anya autójára, az Apa - ismét az esőkabátjában - átkarolta Josie-t, úgy ácsorogtak ott. Ok a járda külső szegélyénél álltak, én pedig hátrébb, majdnem a sorház lépcsőkorlátjánál, közöttünk az elhaladó járókelők. Az elhelyezkedésünk miatt és a szokatlan kinti zajoktól alig hallottam a szavaikat. Egyszer csak az Apa felém fordult, de változatlanul Josie-hoz beszélt, még ha közben engem vizslatott is a tekintetével. Majd elhaladt közöttünk egy fekete bőrű hölgy nagy fülbevalókkal, és mire elment, az Apa már ismét a hátát mutatta nekem.

Amikor beállt az Anya autója, Josie-val beszálltunk hátra, és ahogy elindultunk, próbáltam elkapni a tekintetét, hogy megnyugtathassam amiatt, hogy megint modellt kell ülnie a portréjához. De ő csak lesett kifelé a maga ablakán, és nem fordult felém.

Az Anya autója lassan haladt, egyik forgalmi sávból átsorolva a másikba, de csak hogy abba is beragadjon. Zárt üzletek lehúzott redőnyei és bedeszkázott ablakú épületek mellett haladtunk el. Megint esni kezdett, mire ismét megjelentek az esernyő alá bújó párok, és a kutya vezette emberek sietősre vették lépteiket. Egyszerre - Ólyan közel, hogy ha leengedtem volna az ablakot, akár meg is érinthettem volna - elázott fal bukkant fel mellettem, telis-tele rajzolt betűkkel felrótt, dühös szavakkal.

- Nem annyira rossz - mondta az Anya az Apának.

- Nem vagyunk elegenden. Csaknem negyven százalékkal csökkent a kampányok költségkerete. Örök konfliktusban vagyunk a PR-osokkal. De máskülönben, igen. Egész jó.

- Steven még mindig annyira érezteti a jelenlétét?

- Természetesen. Ő már csak ugyanaz a rokonszenves figura marad, aki mindig is volt.

- Tudod, Chrissie, én tényleg nagyon kíváncsi volnék rá, megéri-e. Hogy így kapaszkodj.

- Nem biztos, hogy értem: *mibe* kapaszkodom én?

- Goodwinsbe. A te Jogi Osztályodba. Ebbe az egész... a munka világába. Hogy minden ébren töltött percedet valami ezer éve aláírt szerződés határozza meg.

- Kérlek, ne kezdjük ezt újra. Sajnálom, ami veled történt, Paul. Sajnálom és még mindig dühös vagyok. De én, ahogy te fejezted ki magad, azért *kapaszkodom ebbe ilyen kitartóan*, mert aznap, mikor elengedem, azon nyomban összeomlik Josie világa - *az én világom*.

- Miért vagy te ebben annyira biztos, Chrissie? Figyelj, én tudom, hogy ez nagy lépés. Csak azt javaslom, gondolkozz még rajta. Próbáld meg új szemszögből nézni a dolgokat.

- Új szemszögből? Ugyan már, Paul. Nehogy most meg azzal gyere nekem, hogy te örülsz annak, ahogy végződött! Ezzel a tehetséggel. Ezzel a rengeteg tapasztalattal.

- Őszintén? Azt hiszem, nem történhetett volna jobb dolog velem, mint a leváltásom. Boldog vagyok, hogy kiszállhattam.

- Hogy mondatsz ilyet? Az élvonalban voltál. Egyedülálló tudás, szakértői jártasság. Hogy volna az rendjén, hogy most senki nem aknázhatja ezt ki?

- Chrissie, meg kell mondjam, téged ez sokkal jobban elkeserít, mint engem. A lefokozástól egészen új szemmel látom a világot, és komolyan hiszem, hogy ez segített megkülönböztetni mi fontos, mi nem. És ahol most élek, ott sok remek ember van, aki pontosan ugyanígy érez. Mind ugyanazt az utat jártuk be, többen az enyémnél sokkal magasabb posztokról jutottak el idáig. És mi mind egyetértünk ebben, és őszintén hiszem, hogy egyikünk se áltatja magát. Jobb helyzetben vagyunk, mint akkor voltunk.

- Tényleg? Mindenki ezt gondolja? Még az a barátod is, aki a bírád volt Milwaukeeban?

- Nem mondom, hogy mindig könnyű. Mindünknek megvannak a maga nehéz napjai. De ahhoz képest, ahogy korábban éltünk, úgy érezzük... mintha most élnénk először igazán.

- Jó ezt hallani a hajdani férjemtől.
 - Bocsáss meg. Figyelj, ne is törődj ezzel az egésszel. Úgyis kérdezni akartam ezt-azt. Erről a portréről.
 - Ne most, Paul. Ne itt.
 - Hmm. Oké.
 - Papa - szólt előre Josie mellőlem -, csak kérdezd meg nyugodtan, amit akarsz. Én nem figyelek oda.
 - Hát persze, már hogy a fenébe figyelnél! - mondta az Apa, és felnevetett.
 - Ne legyen több vita a portréről, Paul - mondta az Anya. - Ennyivel tartozol nekem.
 - Tartozom neked? Nem igazán látom be, miért tartoznék neked bármivel is, Chrissie.
 - Ne most, Paul.
- Ebben a pillanatban jöttem rá, hogy az elszállítás-jelzőtábla, amit az imént elhagytunk, pontosan ugyanaz, amit én annyira jól ismerek, és ugyanebben a pillanatban Josie oldalán feltűnt az RPO épülete, és az úton körbevettek minket az ismerős taxik. Izgatottan fordultam az üzletünk irányába, de amit láttam, az sehogyan sem volt rendjén.
- Persze soha nem volt alkalmam az utcáról megnézni az üzletet, de ettől függetlenül a kirakatban nem voltak sem RB-k, sem a Csíkos Kanapé. Ehelyett színes palackok sorakoztak benne elrendezve, és egy felirat, amelyen az állt: „Süllyesztett világítás”. Jobbra fordultam, hogy még tovább lássam, és éppen ekkor megszólalt Josie:
- Nézd csak, Klara, tudod-e, hol járunk?
 - Igen, természetesen - de addigra már túljutottunk a gyalogátkelőhelyen, és én még csak azt sem néztem meg, vajon a madarak ott tanyáznak-e most is fönt a közlekedési lámpán. Valójában annyira megdöbbenett az üzlet új külseje, hogy közel sem néztem körül olyan alaposan a környéken, mint amennyire szerettem volna. Es azután máris az utca egészen másik szakaszában jártunk, és én újra visszafordultam, hogy a hátsó szélvédőn át lássam, ahogy mind kisebbre zsugorodik az RPO épülete.
 - Tudod, mire tippelek? - Josie hangjában aggodalom csengett. - Azt hiszem, a te régi üzleted elköltözhetett innen.
 - Igen. Lehet.

De nem maradt több időm az üzleten gondolkodni, mert a következő pillanatban - a két első ülés között - megláttam a Bevonógépet. Már akkor felismertem, mielőtt annyira közel értünk volna hozzá, hogy megláthassam az oldalán a nevét. Ott volt hát, és három kéményén át okádta ki magából a Szennyezést, ahogyan mindig is tette. Tudtam, hogy haragot kellene éreznem iránta, azonban így, hogy az üzlet okozta döbbenet után tűnt fel a színen, már-már valami rokonszenvfélét éreztem a szörnyű masina iránt. Azután magunk mögött hagytuk, és az Anya és az Apa folytatták az ingerültségtől feszülő beszélgetést, mellettem pedig megszólalt Josie: - Ezek az üzletek, ahogy állandóan cserélődnek. Épp ettől féltém én is aznap, mikor eljöttem, hogy megkeresselek. Hogy netán elköltözött az üzlet, veled és a barátáiddal együtt.

Rámosolyogtam, de nem mondtam semmit. Elöl a felnőttek hangja egyre hangosabb lett.

- Nézd, Paul, ezt már százszor megbeszéltük. Josie, Klara és én bemegyünk, és pontosan a tervek szerint haladunk. Te is egyetértettél ezzel, nem emlékszel?

- Igen, egyetértettem, de attól még lehet hozzáfűznivalóm, nem?

- Nem, itt nem! Nem most, és nem ebben az istenverte kocsiban!

Közben Josie egész idő alatt mondani igyekezett nekem valamit, de a vita elvonta a figyelmét. Most, hogy a felnőttek elhallgattak, megszólalt: - Ha akarsz, Klara, holnap elmehetünk és megkereshetjük, már persze, ha lesz időnk rá.

Már majdnem azt hittem, a Bevonógépre érti, de azután rájöttem, hogy arra a ki tudja, miféle új helyre gondol, ahová a Vezető és a többi RB mehetett. Arra gondoltam, elhamarkodottan feltételezi azt, hogy egészen biztosan elköltöztek, csak mert a kirakat most másképp van berendezve, és már készültem is ezt megmondani neki, amikor előrehajolt a felnőttekhez.

- Mama? Csak ha jutna rá idő, Klara el akar menni megnézni, mi történt a régi boltjával. Elmehetünk?

- Ha akarsz, édesem. Hisz ez volt a megállapodás: ma ellátogatunk Mr. Capaldihoz, és te azt teszed, amit ő kér. Holnap pedig azt csinálsz, amit akarsz.

Az Apa megrázta a fejét, és az ablak felé fordult, de mivel Josie közvetlenül a háta mögött ült, nem látta az arckifejezését.

- Ne aggódj, Klara - érintette meg a karomat Josie -, holnap megtaláljuk.

*

Az Anya bekanyarodott az autóval egy drótkerítéssel körbevett kis udvarra. Volt egy Parkolni tilos tábla a kerítésre rögzítve, és ő éppen ezzel szemben állította be az autót, az egyetlenként ott álló másik kocsni mellé. Kiszálltunk - a talaj kemény volt, és sok helyütt repedezett. Josie óvatosan lépkedni kezdett az Apa oldalán az udvarra néző téglapépület felé, az Apa pedig, talán az egyenetlen talaj miatt, karon fogta őt. Az Anya az autó mellett állva figyelte őket, még egy pillanatig nem mozdult. Azután, meglepetésemre, odajött hozzám, és ő meg engem fogott karon, így indultunk el együtt, mintha csak az Apát és Josie-t utánoznánk.

Az épület egyik oldalán sem állt szomszédos építmény - azért nevezem inkább épületnek, mintsem háznak, mert a téglafal nem volt lefestve, és fekete tűzlépcsők cikcakkja futott fel rajta. Öt emelete volt, felette lapos tető, és nekem az a benyomásom támadt, hogy azért nincsenek házak a szomszédságában, mert valami szerencsétlenség történt, és a karbantartó embereknek el kellett takarítani őket innen. Ahogy átlépegettem a talaj repedéseit, az Anya közelebb hajolt hozzám:

- Klara - mondta halkán -, ne feledd, Mr. Capaldi majd kérdéseket akar feltenni neked. Igazából lehet, hogy jó sok kérdést. Válaszolj csak rájuk, rendben, édesem?

Első ízben szólított édesemnek. Azt feleltem: „Igen, természetesen”, és már ott is állt előttünk a téglapépület, és én láttam, hogy belülről milliméterpapír-mintás borítás van minden ablakon.

Két szemeteskuka mellett volt egy földszinti ajtó, és amikor Josie és az Apa odaértek, megfordultak és vártak, mintha az Anya dolga volna bevezetni minket. Ezt látva az Anya elengedett engem, és egyedül ment oda az ajtóhoz. Egy pillanatig teljesen mozdulatlanul állt, azután megnyomta a kapucsengőt.

- Henry - mondta a kaputelefonba -, itt vagyunk.

*

Mr. Capaldi házának belseje a legkevésbé sem hasonlított a külsejéhez. A Nappali Termében a padló csaknem ugyanolyan hófehér volt, mint a magas falak. A mennyezetre rögzített reflektorok olyan erős fényel világítottak ránk, hogy nemigen lehetett felnézni úgy, hogy ne káprázzon a

szemünk. A tér nagyságához képest nagyon kevés bútor volt: egyetlen széles fekete kanapé, előtte alacsony asztal, amire Mr. Capaldi már kikészítette a két fényképezőgépet és a lencséket. Az alacsony asztalnak, akárcsak az üzletünkben az Üvegtárlós Mozgóállványnak, kerekei voltak, hogy zökkenőmentesen ide-oda lehessen tologatni a padlón.

- Henry, nem szeretnénk, hogy Josie nagyon kifáradjon - mondta az Anya. - Talán kezdhethük is?

- Természetesen - mutatott Mr. Capaldi a szemközti sarok felé, ahol két tábla volt rögzítve egymás mellé a falra. Mindkét táblán sok szabályos egyenes vonalat láttam, különböző szögekben álltak keresztbe-kasul. A táblák elé helyezve könnyű fémszék és egy háromlábú állványon álló lámpa. A lámpa a háromlábú állványon most épp nem volt felkapcsolva, amitől sötétnek és magányosnak tűnt vele szemben a sarok. Josie és az Anya aggodalmas pillantásokat vetettek felé, majd Mr. Capaldi, talán ezt észrevéve, megérintett valamit az alacsony asztalon, és a háromlábú állványon életre kelt a lámpa, beragyogta fényével az egész sarkot, de egyszersmind új árnyékokat képzett.

- Ez a mai egészen pihentető lesz - mondta Mr. Capaldi. Kopasz feje volt, és szakálla, ami csaknem egészen elfedte a száját. Ötvenkét évesnek becsültem. Az arca állandóan mosolyra kész. - Semmi komoly. Úgyhogy, ha Josie készen áll, talán kezdhethük is. Josie, ha megkérhetlek, idejönnél?

- Várj, Henry - szólalt meg az Anya, a hangja visszhangzott a térben. - Azt reméltem, előbb láthatom a portrét. Hogy meddig jutottál vele.

- Természetesen - felelte Mr. Capaldi. - Bár azt meg kell értened, hogy még csak most készül. Es a laikusok nem mindig értik meg egykönnyen, hogy ezek a dolgok csak lassan formálódnak.

- Akkor is szeretnék vetni rá egy pillantást.

- Mindjárt felviszlek. De tudod, Chrissie, hogy neked végképp nem kell ehhez az én engedélyem. Itt te vagy a főnök.

- Elég ijesztőnek tűnik - szolt közbe Josie -, de én is rápillantanék.

- Öö, édesem, megígértem Mr. Capaldinak, hogy te egyelőre még nem nézed meg.

- Hajlok rá, hogy egyetértsek ezzel - mondta Mr. Capaldi -, ha nem bánod, Josie. Tapasztalatom szerint, ha a portréalany túl korán látja meg a képet, a dolgok összezavarodnak. Nekem az kell, hogy tökéletesen öntudatlan maradj.

- Pontosan milyen értelemben öntudatlan? - kérdezte az Apa erős, visszhangot keltő hangon. Még mindig rajta volt az esőkabátja, pedig Mr. Capaldi már kétszer is felajánlotta neki, hogy akassza fel az egyik szegre a bejárat mellett. Most odarontott a sarokhoz, és összeráncolt szemöldökkel vizsgálgatni kezdte a táblákat.

- Úgy értem, Paul, hogy ha az alany, jelen esetben Josie túlságosan tudatosan kezd viselkedni, még a végén természetellenes pózokat fog felvenni. Csak erre gondoltam.

Az Apa kitartóan vizslatta a fali táblákat. Azután megcsóválta a fejét, pontosan úgy, ahogyan korábban az autóban.

- Henry? - szólalt meg az Anya. - Akkor felmehetek a műtermedbe? Hogy megnézzem, amit eddig végeztél?

- Persze. Gyere csak velem.

Mr. Capaldi felvezette az Anyát a karzatra futó fémlépcsőn. A lépcsőfokok közötti réseken figyeltem, ahogy a lábuk lépked felfelé. A karzatra felérve Mr. Capaldi benyomta a nyitókódot a lila ajtó melletti billentyűzeten, rövid berregés hallatszott, majd mindketten bementek.

A Lila Ajtó becsukódott mögöttük, én pedig odamentem a fekete kanapéhoz, amin Josie üldögélt. Valami tréfás megjegyzést akartam tenni, hogy megnyugtassam, de az Apa szólalt meg előbb a kivilágított sarokból.

- Felteszem, az az elképzelés, állatkám, hogy újra meg újra végigfényképezzenek ezek előtt a táblák előtt - közelebb lépett hozzájuk. - Nézd csak. Minden vonalon végig a feltüntetett méretek.

- Tudod, Papa - felelte Josie -, a Mama azt mondta, nagyon klassz tőled, hogy ma velünk jöttél, de lehet, hogy mégse volt olyan jó ötlet. Valahol másutt is találkozhattunk volna. Csinálhattunk volna valami mást.

- Ne aggódj, majd később csinálunk is valami mást. Valami jobbat ennél - majd megfordult, és gyengéden rámosolygott Josie-ra. - Ez a portré. Mondjuk, elkészül. Engem az zavar, hogy majd nem vihetem magammal. Mert a Mamád magának akarja.

- Bármikor eljöhetsz, hogy lásd - mondta Josie. - Ez lehetne majd az ürügyed. Hogy gyakrabban jöhess.

- Figyelj, Josie, én nagyon sajnálom. Az egészet, ahogy minden alakult. Bárcsak többet lehetnék veled. Sokkal többet.

- Semmi baj, Papa. Majd kialakul. Na, Klara, mit gondolsz a papámról? Nem is olyan örült, he?

- Nagy öröömre szolgál, hogy találkozhattam Mr. Paullal.

Az Apa továbbra is a táblákat nézegette, ujjával az egyik adatsort követve, mintha nem is mondtam volna semmit. Amikor végül odafordult felém, a szeméből azonnal kihunytak a mosoly fényei.

- Én is örülök, hogy megismertelek, Klara - mondta, majd Josie-ra nézett. - Mondok én neked valamit, állatkám. Végezzünk itt gyorsan ezzel az egésszel. Aztán csak te meg én elmehetnénk kettesben valahová, enni valamit. Van egy hely, ami, azt hiszem, tetszene neked.

- Aha, jó. Ha ez a Mamának és Klarának is jó így.

Josie megfordult, felnézett a válla felett, és éppen abban a pillanatban fent a karzaton kinyílt a Lila Ajtó, és kilépett rajta Mr. Capaldi. Az ajtóból még visszaszólt a műtermébe:

- Te maradj csak idefönn, ameddig jólesik. Jobb, ha én visszamegyek, és elkezdek Josie-val foglalkozni.

Hallottam az Anya hangját, ahogy valamit válaszol, majd ő maga is kijött a karzatra. Most nyoma sem volt rajta a szokásos merev-egyenes tartásnak, és Mr. Capaldi kinyújtotta felé a kezét, mintegy arra készen, hogy elkapja, ha elesne.

- Jól vagy, Chrissie?

Az Anya ellépett Mr. Capaldi mellett, és a korlátba kapaszkodva elindult lefelé a lépcsőn. Félúton megállt, hogy hátrasimítsa a haját, majd lejött a terembe.

- Na, mit gondolsz? - kérdezte tőle Josie nyugtalan tekintettel.

- Jó - mondta az Anya. - Jó lesz. Paul, menj csak, te is látni akartad.

- Talán majd egy perc múlva - felelte az Apa. - Capaldi, nagyon díjaznám, ha ma gyorsan végeznél velünk. El akarom még vinni Josie-t uzsonnázni.

- Jól van, Paul. Azon leszünk. Biztos, hogy jól vagy, Chrissie?

- Jól - felelte az Anya, de közben szemmel láthatóan sietett, hogy elérje a kanapét.

- Josie - mondta Mr. Capaldi -, mielőtt elkezdenénk, én tulajdonképp még Klárát szeretném megkérni egy kis szívességre. Adnék neki egy kis feladatot. Arra gondoltam, addig elvégezheti, míg mi megcsináljuk itt a fényképeket. Rendben van így?

- Részemről oké - válaszolta Josie. - De Klárát kell megkérdezni.

De Mr. Capaldi most az Apához fordult: - Paul, talán te mint tudóstárs egyetértesz velem. Én azt vallom, hogy az RB-k sokkal többet tudnának nyújtani nekünk, mint amennyit jelenleg elfogadunk tőlük. Nem kéne félnünk az intelligenciájuk erejétől. Tanulnunk kéne tőlük. Az RB-k nagyon sok mindent tudnának tanítani nekünk.

- Én mérnök voltam, soha nem voltam *tudós*. Azt hiszem, ezt te is tudod. Mindenesetre a mesterséges intelligencia soha nem volt a szakterületem.

Mr. Capaldi vállat vont, és kezével megsimította a szájkállát, mintha csak a textúráját vizsgálgatná. Majd hozzám fordult, mondván: - Klara, egy felmérést készítettem neked. Egyfajta kérdőívet. Fönn van a képernyőn, csak arra vár, hogy elindítsd. Ha megtennéd, hogy kitöltöd, nagyon hálás lennék érte.

Mielőtt bármit mondhattam volna, az Anya megszólalt: - Nagyszerű ötlet, Klara. Hogy neked is legyen tennivalód, míg Josie nem végez.

- Természetesen. Örömmel segítek.

- Köszönöm! Egyáltalán nem nehéz, esküszöm. Igazából épp azt akarom, Klara, hogy ne tegyél semmi különös erőfeszítést. Akkor működik a legjobban ez az egész, ha spontán válaszokat adsz.

- Értem.

- Lényegében véve még csak nem is igazán kérdések. De mi lenne, ha egyszerűen felmennénk, hogy megmutathassam? Nem tart egy percig se, emberek. Csak leültetem Klárát, és máris jövök vissza, Josie. Hogy te ma milyen jól nézel ki! Erre, Klara!

Azt hittem, netán engem is a Lila Ajtóhoz vezet, de átmentünk a szoba másik oldalára, ahol egy másik vaslépcső futott fel az ahhoz tartozó karzatra. Mr. Capaldi előrement a lépcsőn, majd én is követtem, óvatosan ügyelve minden lépésemre. Ahogy visszanéztem odalentre, láttam, hogy Josie, az Anya és az Apa felfelé lesnek, minket figyelve, az Anya még mindig a fekete kanapéról. Integtettem Josie-nak, de odalent senki nem mozdult. Azután Josie felszólt: - Ügyes légy, Klara!

- Erre, Klara, légy kedves - a keskeny karzat ugyanabból a fekete vasból készült, mint a lépcső. Mr. Capaldi a nyitott üvegajtót tartva betessékelt egy, még Josie fürdőszobácskájánál is kisebb helyiségbe, amelyet egészen elfoglalt a képernyő elé rakott párnázott szék. - Foglalj itt helyet, kérlek. Mindez csak rád vár.

Leültem közvetlenül a fehér fal mellé. A képernyő alatti keskeny peremen helyezkedett el a három vezérlőeszköz.

A helyiség annyira kicsi volt, hogy Mr. Capaldi már be sem fért, úgyhogy a nyitva hagyott üvegajtón át adta nekem az utasításait, olykor benyúlva a vezérlőeszközökig, hogy megmutassa a működésüket. Figyelmesen hallgattam, pedig észrevettem, hogy odalent az Anya és az Apa már megint nagyon feszült hangon beszélnek egymással. Mr. Capaldi szavain túl is hallottam, ahogy az Anya azt mondja: - Senki nem követeli tőled, hogy itt maradj, Paul.

- Ez nem következetes - mondta az Apa. - Én csupán a következetlenségre mutattam rá.

- Nem próbálok következetes lenni. Csak igyekszem valami utat találni, hogy tovább juthassunk. Miért nehezíted ezt meg még jobban, Paul?

Mr. Capaldi felnevetett mellettem, abbahagyta az instruálást, és azt mondta: - Ó, te jó ég. Úgy látszik, jobb, ha lemegyek, és levezetem ezt a meccset! Minden világos, Klara?

- Köszönöm. Minden teljesen érthető.

- Igazán méltányolom. Ha bármi zavar támadna, csak szólj le nekem.

Amikor becsukta az ajtót, az konkrétan nekiütődött a vállamnak, de az üvegén elég jól át lehetett látni: figyeltem a karzatról aláereszkedő Mr. Capaldi alakját, majd hagytam, hogy a tekintetem az üres levegőn átvándoroljon a szemközti karzatra, és ott a Lila Ajtóra, amely mögül az Anya előtűnt az imént.

Nekifogtam Mr. Capaldi kérdőívének. A kérdések olykor írott szöveg formájában jelentek meg a képernyőn, másszor grafikonok váltakoztak, volt, hogy elsötétült a képernyő, és több rétegben hangok hallatszottak a hangszórókból. Olykor egy arc - Josie-é, az Anyáé vagy egy idegené - tűnt fel, majd tűnt el megint. Kezdetben még elegendőek voltak a körülbelül tizenkét leütésnyi, számjegyekből és szimbólumokból álló rövid válaszok, de ahogy a kérdések egyre összetettebbek lettek, azon kaptam magam, hogy egyre hosszabb válaszokat adok, némelyikük már meghaladta a száz karakter hosszú számjegy- és szimbólumsort is. A lenti hangok mindvégig ugyanolyan ingerültek maradtak, de a csukott üvegajtón át nem tudtam kivenni a szavak értelmét.

A felénél járhattam a feladatomnak, amikor mozgást észleltem az üvegen át, és a túlsó karzaton megláttam Mr. Capaldi alakját, aki éppen az

Apát vezette fel. Folytattam a dolgomat, de miután megértettem fő célját, már nem kellett túl sok figyelmet szentelnem neki, és megfigyelhettem az Apát, aki a Lila Ajtóhoz közeledve idegesen húzta össze magán az esőkabátot. Háttal volt nekem, én pedig csak a tejüveg ajtón át nézhettem, így nem lehettem biztos benne, de valahogy olyan benyomást keltett, mintha valami betegség kapta volna el hirtelen.

Mr. Capaldin azonban, aki ott állt mellette a karzaton, nem érződött az aggodalomnak semmi nyoma, mosolygós hangon fecsegett. Majd benyomta a Lila Ajtó nyitó kódját. Bentről, a kabinomból nem hallhattam a nyitó berregést, de mire ismét odanézttem, az Apa már bement, és Mr. Capaldi az ajtófélfától behajolva mondott neki valamit. Azután láttam, hogy Mr. Capaldi hirtelen hátralép, és az Apa kijön, és noha a tejüvegen át nem lehettem ebben biztos, már nem látszott betegnek, hanem olyan volt, mintha új energiával töltődött volna fel. Úgy tűnt, nemigen érdekli, hogy majdnem fellökte Mr. Capaldit, és vakmerő sebességgel megindult lefelé a vaslépcsőn. Mr. Capaldi csak nézte, és úgy csóválta a fejét, mint a szülők szokták, ha a gyermekük hisztériás rohamot kapott az üzletben - majd becsukta a Lila Ajtót.

A képernyőn most még az eddiginél is gyorsabban váltakoztak a képek, de a feladat átlátható maradt, és néhány perc elmúltával, továbbra is a monitorra fókuszálva, egy kicsit kinyitottam magam mellett az üvegajtót. Így már tisztábban hallottam a lentről jövő hangokat.

- Te itt most azt hangsúlyozod, Paul - mondta Mr. Capaldi -, hogy minden művünk, amit megalkotunk, stigma-tízál minket. Ez az álláspontod, igazam van? Stigmatizál, és pedig néha igazságtalanul.

- Nagyon okosan forgatod ki az álláspontomat, Capaldi.

- Paul, ne csináld már - mondta az Anya.

- Sajnálom, Capaldi, ha ez udvariatlanul hangzik. De most őszintén? Én azt hiszem, szándékosan értelmezed félre, amit mondok.

- Nem, Paul, nekem tényleg nem jön át, amit mondasz. Mindig minden munkában vannak erkölcsi választások. Ez így van, ha fizetnek érte, ha nem.

- Ez igazán figyelmes tőled, Capaldi.

- Paul, ne csináld már - mondta ismét az Anya. - Henry csak azt teszi, amire kértük. Se többet, se kevesebbet.

- Nincs min csodálkozni, Capaldi - bocsánat, *Henry* -, hogy egy olyan fickó, mint te nehezen érti meg, amit én itt kifejtek.

Hátratoltam a gurulós székemet, felálltam, és kiléptem az üvegajtón át a karzatra. Már korábban megállapítottam, hogy a karzat négyszög alakban körbefut a négy falon. Most elindultam a hátsó szakaszán, szorosan a fehér fal mellett maradva, vigyázva, nehogy a vasrácsozaton zajt üssek a lépteimmel, és hogy ne vessek odalentre mozgó árnyékot, véletlenül se keresztezzem a spotlámpák fénynyalábait. Észrevétlenül eljutottam a Lila Ajtóig, és beütöttem a kódot, amelyet már kétszer is alkalmam volt kilesni. Jött a szokásos rövid berregés, de a lentiek nem vették észre. És már bent is voltam Mr. Capaldi műtermében, és becsuktam magam mögött az ajtót.

A szoba L alakú volt, az elém táruzó szakasza a sarkánál elfordulva benyúlt az épülethez hozzátoldott másik részbe. A sarokig két pult húzódott a fal két oldalán, telis-tele mindenféle formákkal, anyagokkal, kis késekkel és más eszközökkel. De nem volt időm rájuk fókuszálni, csak haladtam tovább a sarok felé, egy percig sem feledkezve meg arról, hogy óvatosan lépkedjek, mert itt is ugyanaz a vasrácsozat volt a padló.

Elfordultam az L sarkánál, és ott a levegőbe felfüggesztve megláttam Josie-t. Nem volt nagyon magasan - a lába nekem vállmagasságban volt -, de mivel kitárt karokkal, szétfeszülő ujjakkal hajolt előre, olyan benyomást keltett, mintha zuhanás közben dermedt volna meg. Különböző szögekből kis fénynyalábok világították meg, nem menekülhetett előlük semerre. Az arca nagyon hasonlított a valódi Josie-éra, de mivel nem bujkált az a kedves mosoly a szemében, a szája felfelé görbülő íve olyan kifejezést kölcsönzött az arcának, amelyet én még sosem láttam rajta. Az arc maga zavarról és félelemről árulkodott. A ruhái nem valódi ruhák voltak, hanem selyempapírból voltak kivágva, a teste felső felén nagyjából egy pólónak, alul pedig egy laza szabású sortnak feleltek meg. A selyempapír halványsárga volt és átlátszó, és ettől ennek a Josie-nak a karja és lába csak még törékenyebbnek látszott az éles megvilágításban. A haja hátra volt kötve, úgy, ahogy a valódi Josie beteg napjain szokta viselni, és ez volt az egyedüli olyan részlet, ami nem sikerült meggyőzőre: a haj valami olyan anyagból készült, amelyet még soha nem láttam egyetlen RB fején sem, és tudtam, hogy ez a Josie nem örülne ennek.

Miután megtettem megfigyeléseimet, azt sugallta a megérzésem, hogy vissza kell térnem a kis fülkébe, mielőtt észreveszik, hogy eltűntem onnan.

Óvatosan haladtam el visszafelé is a két munkapult mellett, és résnyire kinyitottam a Lila Ajtót. Ismét hallatta azt a finom kis berregést, de a lenti hangokból könnyen megítélhettem, hogy közülük ezúttal sem hallotta meg senki. És azt is, hogy a hangulat közben még feszültebbé vált.

- Paul - az Anya már csaknem kiabálva beszélt -, a kezdettől azon vagy, hogy megnehezítsd a dolgot!

- Gyerünk, Josie - mondta az Apa -, indulás. Most azonnal.

- De Papa...

- Josie, most azonnal elmegyünk innen. Higgy nekem, tudom, mit csinálok.

- Én meg nem hiszem, hogy tudod - mondta az Anya, és Mr. Capaldi rákontrázott: - Paul, ne bolondozz már, ne szívd mellre! Ha volt valami félreértés, az teljes egészében az én felelősségem, és a bocsánatodat kérem érte.

- Mégis mennyi információra van még szükséged? -kérdezte az Apa, és most már ő is kiabált, de talán csak amiatt, mert közben fel s alá járkált a szobában. - Kíváncsi volnék, nem akarsz-e vérmintát is venni tőle!

- Paul, gondolkodj már észszerűen! - mondta az Anya. Ugyanabban a pillanatban az Apa és Josie is mondtak valamit, de Mr. Capaldi őket is túlharsogta:

- Oké, Chrissie, hagyd, hadd menjenek! Menjenek csak el, ez úgysem változtat semmin.

- Mama? Mi a gond azzal, ha én most elmegyek a Papával? Akkor legalább mindannyian abbahagynátok az üvöltözést. Ha itt maradok, attól csak még rosszabb lesz.

- Én nem rád haragszom, édesem, én apádra haragszom. Itt ő a gyerek.

- Gyerünk, állatkám, menjünk.

- Később látjuk egymást, oké, Mama? Viszlát, Mr. Capaldi...

- Engedd el őket, Chrissie. Engedd csak el őket.

Ahogy becsukódott mögöttük a bejárati ajtó, a zaj végigvisszhangzott az egész épületen. Ekkor felötlött bennem, hogy az autó az Anyáé, és kíváncsi voltam, vajon van-e pénze az Apának arra, hogy taxit fogjon, hogy elvitesse vele magát és Josie-t oda, ahová most menni szándékoznak. Kicsit furcsa érzés volt, hogy Josie nem is gondolt arra, hogy engem is magával vigyen, de végül is még itt volt az Anya, és eszembe jutott az a nap, amikor kettesben elmentünk a Morgan-vízeséshez.

Kiléptem a karzatra, most már nem törődve azzal, hogy megláthatnak, vagy zajt ütök a lépteimmel. A vaskorlátan áthajolva láttam, hogy az Anya helyet foglal ott, ahol az előbb még Josie ült: a táblák előtti fémszéken. Mr. Capaldi előrejött, míg csak meg nem állt pontosan alattam, és én ráláttam a kopasz feje tetejére, de az arckifejezését nem láthattam. Azután lassan közelebb ment az Anyához, mintha a lassúság a kedvessége jele volna, és megállt a háromlábú állványlámpánál.

- Látom, aggályaid vannak - mondta az eddigről elütő halk hangon. - Hadd mondjam el neked, nagyon sokszor láttam már, hogy ez bekövetkezik. És azok nyernek, akik mégis kitartanak, megőrzik a hitüket.

- A fenébe is, már hogy ne lennének aggályaim!

- Nem szabad hagynod, hogy Paul megingasson. Ne felejtse el: te az egészet végiggondoltad, ő meg nem. Paul össze van zavarodva.

- Nem Paul az oka. A francba már Paullal! Hanem... az a portré odafönt.

Ahogy ezt mondta, felnézett, éppen abba az irányba, ahol álltam, és meglátott. Meredten bámult rám a mennyezeti lámpák vakító fényén át, mígnem végül Mr. Capaldi is odafordult és felnézett. Azután kérdően nézett az Anyára. Az Anya csak bámult tovább engem, immár a homlokához emelt kézzel.

- Oké, Klara - szólalt meg végül. - Gyere le.

Ahogy lépkedtem lefelé a vaslépcsőkön, felkeltette a figyelmemet, hogy az Anyán harag helyett inkább szorongás mutatkozik. Elindultam a szobán át, de megálltam tőlük pár lépésre. Mr. Capaldi szólalt meg elsőként.

- Mi a véleményed, Klara? Jó munkát végeztem?

- Egészen pontos, nagyon hasonlít Josie-ra.

- Akkor, gondolom, a válasz: igen. Apropos, Klara, hogy haladsz a kérdőívvel?

- Készen vagyok vele, Mr. Capaldi.

- Akkor hálásan köszönöm a közreműködésedet. És biztonságosan elmentetted az adatokat?

- Igen, Mr. Capaldi, letároltam a válaszaimat.

Csend lett, mialatt ők csak bámultak rám tovább, az Anya a székeből, Mr. Capaldi pedig a háromlábú állványlámpa mellől. Rájöttem, hogy arra várnak, mondjak még valamit, úgyhogy folytattam:

- Sajnálatos, hogy Josie és az Apa távoztak. Lehet, hogy Mr. Capaldi most átmenetileg akadályoztatva lesz a portré elkészítésében.

- Semmi gond - felelte -, nem okoz komoly visszaesést.

- Hallani akarom - szólalt meg az Anya -, hallanom kell, hogy mit gondolsz, Klara. Arról, amit láttál.

- Bocsánatot kérek azért, hogy engedély nélkül tanulmányoztam a portrét. De jelen körülmények között ezt éreztem a legjobbnak.

- Semmi baj - mondta az Anya, és ismét azt láttam, hogy inkább fél, mintsem dühös. - Most mondd el nekünk, mit gondoltál. Vagyis inkább azt mondd el, mit láttál odafönt.

- Már egy ideje gyanítottam, hogy Mr. Capaldi portréja nem kép vagy szobor, hanem egy robot. Azért is mentem be, hogy igazoljam ezt a feltevésemet. Mr. Capaldi nagyon precíz munkát végzett Josie külső megjelenésének visszaadásában. Bár talán a csípők lehetnének kicsivel keskenyebbek.

- Köszönöm - mondta Mr. Capaldi ezt észben tartom. Végül is még csak most készül.

Az Anya hirtelen a tenyerébe temette az arcát, hagyva, hogy előrehulljon a haja a kezeire. Mr. Capaldi aggodalmas arckifejezéssel fordult felé, de nem mozdult el onnan, ahol állt. Az Anya végül nem sírt el magát, hanem azt mondta az ujjain át, elfojtott hangon:

- Lehet, hogy Paulnak van igaza. Lehet, hogy hiba volt az egész.

- Chrissie, nem veszítheted el a hitedet.

Az Anya újra felemelte a fejét, és most már haragos volt a tekintete: - Ez nem hit kérdése, Henry. Miért vagy olyan kibaszottul biztos benne, hogy képes leszek elfogadni azt a fönti robotot, akármilyen jóra csinálod is meg nekem? Nem vált be Sal esetében se, miért válna be Josie-nál?

- Amit Sal esetében csináltunk, az össze se hasonlítható ezzel. Azon már túl vagyunk, Chrissie. Amit Sal esetében csináltunk, az csak egy játékbaba volt, gyászbaba, semmi más. Azóta már nagyon hosszú utat tettünk meg. Ezt kell megértened: az új Josie nem utánzat lesz. Hanem *tényleg ő lesz Josie. Josie folytatása.*

- És azt akarod, hogy higgyek ebben? *Te* hiszel ebben?

- Én igenis hiszek ebben. Teljes hitemmel hiszek benne. Örülök, hogy Klara bement oda, és megnézte. Mellénk kell állnia most a harcban, sőt már eddig is szükségünk lett volna rá. Mert Klara lesz a különbség. Aki

révén ezúttal nagyon-nagyon másképp lesz. Meg kell őrizned a hited, Chrissie. Nem gyöngülhetsz most el!

- De fogok-e majd hinni benne? Amikor eljön a nap. Tényleg fogok?

- Elnézést - szólaltam meg azt szeretném mondani, megvan az esélye annak, hogy soha nem is lesz szüksége az új Josie-ra. Hogy a mostani meggyógyul. Én hiszem, hogy erre jó esély van. Természetesen ehhez meg kell kapnom majd a lehetőséget, esélyt arra, hogy ezt megvalósítsam. De mivel ön most ennyire elcsüggedt, szeretném most elmondani. Ha valaha is eljönne az a szomorú nap, amikor Josie-nak muszáj eltávoznia az élők sorából, én mindent meg fogok tenni, ami csak az erőmből telik. Mr. Capaldinak igaza van: most nem úgy lesz, mint a múltkor Salnél, mert ezúttal itt vagyok én, hogy segítsek önnek. Most már értem, miért kért lépten-nyomon arra, hogy figyeljem meg Josie-t, és sajátítsam el a viselkedését. Remélem, az a nagyon szomorú nap sohasem jön el, de ha mégis, akkor mindent fel fogok használni, amit csak megtanultam, hogy kiképezsem azt a fenti új Josie-t, hogy amennyire csak lehetséges, ugyanolyan legyen, mint az előző.

- Klara - mondta az Anya már határozottabb hangon, és a látványa hirtelen szétesett elkülönülő képkockákra, most még annál is jóval többre, mint a Jóbarát Lakásában az Apa megérkezésekor. Néhány képkockában keskeny volt a szeme, míg másokban nagy volt és tágra nyílt. Az egyik kockában nem is fért el más, csak az egyik kimerevedett szemgolyó. Némelyik kocka szélén Mr. Capaldiból is láttam töredékeket, úgyhogy észrevettem, hogy tétova mozdulattal az égre emeli a kezét.

- Klara - mondta az Anya -, a következtetéseid helytállóak. És hálás vagyok azért, amit most mondtál. De valamiről még tudnod kell.

- Ne, Chrissie, még ne.

- Miért ne? Mi a jó francért ne? Te magad mondtad, hogy szükségünk van Kiarára ebben a harcban. Hogy ő az, akitől majd más lesz.

Pillanatnyi csend állt be, majd Mr. Capaldi így szólt: - Rendben. Ha így akarod, mondd el neki.

- Klara - mondta az Anya. - Amiért ma idejöttünk, annak fő oka nem az, hogy Josie újra modellt üljön. Ma miattad jöttünk ide.

- Értem - válaszoltam. - Már a felmérésből megértettem. Annak a tesztelésére szolgált, mennyire sikerült megismernem Josie-t. Mennyire értem meg, hogyan hozza a döntéseit, és miért érez úgy, ahogy érez. Azt

hiszem, az eredmény meg fogja mutatni, hogy tökéletesen alkalmas vagyok a fenti Josie kiképzésére. De hadd ismétljem el, hiba volna feladni a reményt.

- Még mindig nem érted egészen - mondta Mr. Capaldi, és bár ott állt az orrom előtt, hangja mintha a látószögem perifériájáról jött volna, mert semmi mást nem láttam, csak az Anya szemét. - Hadd magyarázzam el neki én, Chrissie. Könnyebb lesz, ha tőlem hallja. Klara, mi nem azt kérjük tőled, hogy kiképezd az új Josie-t. Mi azt kérjük, hogy te magad *legyél* Josie. Az a Josie, akit odafönt láttál, üres, mint azt észre is vetted. Ha eljön a napja - én is remélem, hogy nem jön el, de ha mégis -, akkor azt akarjuk, hogy az általad tanultak alapján a legjobb tudásod szerint lakd be az új Josie-t.

- Azt szeretnék, ha beleköltöznék?

- Chrissie ennek tudatában választott ki téged olyan nagy körültekintéssel. Úgy hitte, te rendelkezel a legjobb felszereltséggel ahhoz, hogy megtanulj Josie lenni. Nem csak felületesen, hanem mélyen, a lehető legmegfelelőbbben. Hogy addig tanuld, míg már semmi különbség nem lesz az első és a második Josie között.

- Henry most úgy beszél erről - szólt közbe az Anya, és egyszerre csak nem volt többé szétagolódva -, mintha előre gondosan el lett volna tervezve. De ez egy csöppet se volt így. Még azt sem tudtam eldönteni, higgyek-e abban, hogy beválhat. Lehet, hogy valamikor hittem benne. De azt a főnti portrét látva, már nem is tudom.

- Nos, most már érted, mit kérünk tőled, Klara - mondta Mr. Capaldi. - Nem az az elvárás az irányodban, hogy egyszerűen utánozd Josie külső megnyilvánulásait. Arra kérünk, hogy te légy Josie folytatása Chrissie számára. És mindünk számára, akik szeretjük Josie-t.

- De lehetséges ez egyáltalán? - kérdezte az Anya. -Tényleg képes arra, hogy ő vigye tovább nekem Josie lényét?

- Igen, képes rá - mondta Mr. Capaldi. - És most, hogy Klara kitöltötte azt a főnti kérdőívet, tudományos bizonyítékot is tudok majd szolgáltatni neked erre. Bizonyítékot arra, hogy már most jó úton halad, hogy máris meglehetősen átfogó hozzáférése van Josie összes indítékához és a vágyaihoz. Az a baj, Chrissie, hogy te is olyan vagy, mint én. Mi mindketten szentimentálisak vagyunk, nem tehetünk róla. A mi nemzedékünk még mindig cipeli magával a régi érzésvilágot. Valami van

bennünk, ami miatt nem vagyunk hajlandók megválni ettől. Ami miatt változatlanul azt akarjuk hinni, hogy legbelül mindegyikünkben van valami elérhetetlen. Valami egészen egyedülálló és átruházhatatlan. De mostanra már tudjuk, hogy nem létezik semmi ilyesmi. *Te is* tudod. Csak a mi korunkban már nehéz megválni ettől a gondolattól. Meg *kell* válnunk tőle, Chrissie. Nincs ott bent semmi. Josie-ban sincsen semmi olyan belül, ami meghaladná e világ Kiaráinak képességeit, hogy alkalmasak legyenek a lénye folytatására. A második Josie nem másolat lesz. Pontosan ugyanaz a Josie lesz, és minden okod- Jogod meglesz rá, hogy éppen úgy szeresd, ahogy Josie-t szereted. Nem hitre van szükséged, csakis racionalitásra. Hogy meg kellett tennem, durva volt, de sikerült, és most már a hasznomra válik. Es neked is hasznodra lesz.

Az Anya felállt, és járkálni kezdett a szobában. - Lehet, hogy igazad van, Henry, de most már fáradt vagyok ahhoz, hogy tovább gondolkodjak. Es beszélnem kell Klarával is, négyszemközt. Bocsáss meg ezért a mai grimbuszért itt - ezzel kiment a bejárathoz, ahol a táskáját hagyta az egyik fogason.

- Komolyan, örülök, hogy Klara már tudja - mondta Mr. Capaldi. - Igazából megkönnyebbültem - folytatta, miközben kiment az Anya után, mintha nem örülne, hogy magára hagyják. - Klara, az eredmények bizonyára rávilágítanak majd, hol kellene netán egy kis többlet-erőfeszítést kifejtened. De örülök, hogy most már nyíltabban beszélhetünk.

- Gyerünk, Klara, induljunk.

- Nos, Chrissie, akkor még mindig egyetértünk ebben?

- Igen. Csak most muszáj egy kis szünetet tartanom.

Megérintette Mr. Capaldi vállát, majd távoztunk a bejáraton át, amit a férfi előzékenyen kinyitott előttünk. Elkísért minket a liftig, és kedvesen integetett, mielőtt összecsukódott az automata ajtó.

Míg lefelé mentünk, az Anya kivette az oblongját a táskájából, és azt leste mereven. Majd ahogy a liftajtó kinyílt, ismét eltette, és elhagytuk az épületet, végigmentünk a repedezett betonon, amire a Nap épp rávetette alkonyi fényrajzolatait a drótkerítésen át. Arra gondoltam, talán van rá esély, hogy Josie és az Apa ott várnak minket, de senki nem volt ott, csak egy fa árnyéka, ami az Anya kocsijára esett, és a város környékbeli hangjai.

- Klara, édesem. Szállj be előre.

Ám amikor már egymás mellett ültünk, a Parkolni tilos táblára lesve a szélvédőn át, az Anya nem indította be az autót. Felnéztem az épületre, Mr. Capaldiéra, a Nap rajzolataira a falán és a tűzlépcsőin, és arra gondoltam, milyen furcsa, hogy egy épület külseje ennyire koszos legyen. Az Anya újból megnézte az oblongját.

- Egy hamburgerezőbe mentek. Josie azt írja, jól van. És hogy *ő is* jól van.

- Remélem, jól érzik magukat együtt.

- Mondanom kell neked egyet s mást. De tűnjünk már el innen.

Ahogy kihajtottunk az udvarból, és át az utcákon, egyszer meg kellett állnunk egy hölgy miatt, aki előttünk kerekezett át kosaras biciklijén, majd pár perc múlva ismét megálltunk egy hosszú karú jelzőlámpa alatt, pedig egyetlen más autót sem láttunk. Nem sokkal azután, hogy váltott a lámpa, egy beugróban álló nagy barna épület mellett haladtunk el, amelynek egyáltalán nem voltak ablakai, csak egy nagy kéménye a közepén, azután egy híd alatti, csupa árnyék, csupa pocsolya aluljárón vezetett át az utunk, ahol gördeszkások ugráltak. Ahogy felbukkantunk belőle, a Nap rajzolatai között találtuk magunkat, egy épület mellett, amelyen ez a felirat állt: „Sürgősen kiadó!”, majd nem sokkal ezután már gyalogosok mellett haladtunk egy olyan utcán, ahol a járdán kicsi fák nőttek. Végül az Anya lassított, majd lefékezett egy tábla mellett, amin ez állt: „Saját Marhahúst Darálunk”. A többi autó kénytelen volt nagy zajjal kikerülni bennünket, de sehol nem volt Parkolni tilos tábla. A szélvédőn át, kicsivel előbbre újabb híd alatti aluljárót láttunk: a mellettünk elhaladó autók besoroltak a benne lassan eltűnő menetoszlopba.

- Ez az a hely. Itt vannak bent - mondta az Anya, majd hozzátette: - Paulnak ebben igaza van. Kell, hogy néha maguk legyenek. Csak ők ketten. Szükségük van rá. Nem lehetünk mindig velük. Érted, Klara?

- Természetesen.

- Hiányzik neki az apja. Ez természetes. Úgyhogy ücsörögjünk még egy kicsit idekint.

Előttünk fent váltott a jelzőlámpa, mi pedig figyeltük, ahogy az autók megindulnak, bele a híd alatti sötétségbe.

- Biztos nagy megrázkódtatás volt neked ez az egész - mondta az Anya. - Biztos van mit kérdezned.

- Azt hiszem, értem.

- Ó, szóval érted? Érted, mit kérek tőled? És én kérem. Nem Capaldi és nem Paul. Végül is én. Én vagyok az, aki ennek az egésznek a terhét viseli. És én kérek téged, hogy végezd el ezt a munkát. Mert ha bekövetkezik, ha megint megtörténik, nem lesz más módom, hogy túléljem. Végigcsináltam Sallel, de képtelen vagyok újra végigcsinálni. Úgyhogy én kérek rá, Klara. Hogy tedd meg, amit csak tudsz. Az üzletben azt mondták nekem, te kivételes vagy. Épp eleget figyeltelek már ahhoz, hogy tudjam, ez valószínűleg igaz. És ha te elszánod magad erre, akkor, ki tudja? Talán még be is válhat. És képes leszek rá, hogy szeresselek.

Nem néztünk egymásra, hanem továbbra is kifelé bámultunk a szélvédőn át. Azon az oldalon, ahol én ültem, felbukkant mellettem egy kötényes ember, aki a Saját Marhahúst Darálunk épületéből jött ki, és seperi kezdte a járdát.

- Nem hibáztatom Pault. Joga van az érzelmeihez. Sal után, ő azt mondta, nem lenne szabad kockáztatnunk. Mi van, ha nem csináltatjuk meg Josie-nak az emeltet? Rengeteg gyerek nem az. De én nem ezt szántam Josie-nak. Nem tehettem. Azt akartam, hogy a legjobbat kapja. Azt akartam, hogy jó élete legyen. Érted, Klara? Én döntöttem így, és most Josie beteg. Az én döntésem miatt. Érted, mit érzek emiatt?

- Igen. Sajnálom.

- Nem arra kérek, hogy sajnáld. Arra kérek, hogy tegyél meg mindent, amit csak bírsz. És gondold végig, mit jelent ez neked. Hogy a világon mindennél jobban fognak szeretni. Ehet, hogy egy nap újrakezdem egy másik férfival. Ki tudja? De azt megígérem neked, sose fogom úgy szeretni, mint téged. Te leszel Josie, és én mindig, mindenekfelett szeretni foglak. Úgyhogy tedd meg nekem. Kérlek, tedd meg nekem. Tartsd meg nekem Josie-t. Na, mondj már valamit.

- Csak elgondolkodtam. Ha én leszek Josie lényének folytatása, ha az új Josie-ba beleköltözöm, akkor mi történik majd... mindezzel? - a levegőbe emeltem a karomat, és az Anya végre - most először - rám emelte a tekintetét. Előbb az arcomba nézett, majd végig le a lábfejemig. Azután félrenézett, és azt mondta:

- Mit számít ez? Ez csak anyag. Nézd, neked valami mást kell itt mérlegelned. Lehet, hogy neked nem jelent valami sokat az én szeretetem. De van itt valami más is. Az a fiú. Rick. Látom, jelent neked valamit. Ne szólj közbe, hadd beszéljek én. Azt mondom, Rick imádja Josie-t, mindig

is imádta. Ha Josie benned él tovább, nemcsak engem nyersz meg, hanem őt is. Mit számít az, hogy ő nem emelt? Megtaláljuk majd a módját, hogy együtt élhessünk. Távol. .. mindentől. Ott maradunk kint, csak magunkban, távol ettől az egésztől. Te, én, Rick, az anyja, ha akar. Sikerülhetne. De ez rajtad áll: ehhez megfelelően el kell sajátítanod Josie lényét. Hallod, édesem?

- Mind a mai napig - feleltem -, mindeddig a pillanatig azt hittem, az a kötelességem, hogy óvjam Josie-t, hogy azon legyek, hogy jól legyen. De talán ez jobb megoldás.

Az Anya odafordult hozzám az ülésében, kitérte a karját, és megölelt. Ott voltak közöttünk az autó felszerelése, amelyektől nehezen tudott igazán átölelni, de csukva volt a szeme, pontosan úgy, mint amikor ő és Josie a hosszú öleléseikben gyöngéden ringatóznak egymás karjaiban, és én éreztem, ahogy elönt az irányomban érzett kedvessége.

A híd alatti aluljáró felé igyekvő autósokat zavarta, hogy ki kell kerülniük az Anya kocsiját. Ahogy elhaladtak, többen barátságtalan pillantásokat vetettek rám, pedig láthatták, hogy én csak utas vagyok, és nem vagyok felelős ezért.

De engem nem az elhaladó autók és a barátságtalan autósok aggasztottak, hanem az, hogy vajon mi zajlik ebben a pillanatban odabent a Saját Marhahúst Darálunkban. Ha pillanatnyilag nem lett volna tele a fejem az Anya iménti szavaival és ölelésével, talán le tudtam volna beszélni arról, hogy bemenjen. De amint az ölelés abbamaradt - és annak ellenére, hogy ő maga mondta, hogy Josie-nak és az Apának szüksége van a kettesben töltött időre az Anya hirtelen felszökött mellőlem, és máris becsapta maga után az autó ajtaját.

Ahogy teltek a percek, felidéződtek bennem a Mr. Capaldi házában töltött feszült percek, és azon tanakodtam, vajon - azt leszámítva, hogy udvariatlanság volna - nem lenne-e kívánatos, hogy én magam is megjelenjek a Saját Marhahúst Darálunkban, abból a célból, hogy megakadályozzam, hogy a korábbiakhoz hasonlóan olyan jelenetek alakuljanak ki, amelyek Josie-t felzaklatják. De mielőtt még elhatározásra jutottam volna, az ablak túloldalán az Apa jelent meg a járdán. Megnyomta az autóra irányított slusszkulcsot, és amikor erre nem történt semmi, megvizsgálta közelebbről, majd ismét megnyomta. Ezúttal már hallatszódott körülöttem a zárkioldó hangok - az Anya bizonyára

bezárt -, és az Apa átment arra az oldalra, ahol a forgalom haladt, és gyorsan beült az autóba. A vezetőülést foglalta el, de nemigen nézett felém, hanem egyenesen kibámult, a híd alatti aluljáró irányába. Azután a kormánykerékre tette a kezét, és az ujjával dobolni kezdett rajta.

- Elképesztő, hogy még mindig megvan ez a járgány - mondta. - Én segítettem neki kiválasztani. Egy német kocsiért volt oda egy darabig, de én mondtam neki, hogy ez sokkal megbízhatóbb lesz. Nos, nem is tévedtem. Ez legalább túlélte *engem*.

- Mivel Mr. Paul mérnök szakember - mondtam -, bizonyára remek tanácsot tud adni az autók kiválasztásában.

- Nem igazán. Az autómotor soha nem volt a szakterületem - még mindig a kormánykereket tapogatta, most némileg szomorúan.

- Josie és az Anya is készülnek kijönni? - kérdeztem.

- Micsoda? Ja, nem. Nem készülnek. Nem hiszem, hogy egyhamar kijönnék - válaszolta, majd hozzátette: - Chrissie tulajdonképp azt javasolta, vigyem a kocsit, és menjek el valahová. Azt akarja, hogy jó messzi legyek, míg Josie-val beszél - az Apa most sokkal kevésbé tűnt ingerültnek, mint Mr. Capaldi házában, sőt, most szinte álmódónak látszott. - Őszintén szólva, egy csöppet se bántam, hogy Chrissie bejött. Azt hiheted, zavart, hogy így félbeszakítja a beszélgetésünket, de az az igazság, hogy nem épp valami víg csevegésben voltunk Josie-val. Igazából kutyaszorítóba kerültem. Figyelj - fordult végre felém -, sajnálom, ha csúnyán viselkedtem veled. Az az érzésem, talán udvariatlan voltam.

- Kérem, ne aggódjon emiatt. Most már nagyon is jól értem, Mr. Paul miért vonakodott attól, hogy szívélyesen üdvözöljön.

- Sose voltam jó ebben, mármint a fajtáddal kapcsolatos dolgokban. Ezt el kell nézned nekem. Szóval nem, egy csöppet se bántam, hogy Chrissie ránk tört. Mert Josie javában faggatott, és épp egy igen kínos kérdést szegezett nekem, énnekem meg fogalmam se volt, de halvány segédfogalmam se, mit feleljek rá. Nem bolond ez a Josie - már megint előrefelé lesett, a híd alá, és kitartóan dobolt tovább az ujjával a kormánykeréken. - Az után a *látogatás után* szerettem volna, ha kicsit kikapcsolódunk. Inni egy kávét, enni valamit. De aztán faggatni kezdett. Hogyha, mint én is állítottam, Capaldi segíteni próbál nekünk, akkor én miért utálok ennyire?

- Mr. Paul mit válaszolt erre?

- Sose tudtam jól hazudni neki. Úgyhogy, gondolom, szóval tudod, mellébeszéltem. Es tudtam, hogy átlát rajtam. Ekkor jött be Chrissie.

- Gyanít valamit Josie ebből a... ebből a tervből? Hogy mi a terv arra az esetre, ha neki távoznia kell az élők sorából?

- Nem tudom. Talán gyanakszik, de nem mer szembenézni velem. De nem bolond. Ezek a kínos kérdések. Miért voltam annyira ellene annak, hogy valaki portrét készítsen róla? Na hát, most Chrissie-n a sor, válaszoljon csak ő -ezzel váratlanul betette a slusszkulcsot a gyújtáskapcsolóba. - Azt az utasítást kaptuk, hogy szívódjunk fel egy időre. Egészen pontosan - nézett az órájára - öt-negy-venötig. Akkorra kell odaérnünk abba a sushibárba, ahol találkozunk. Mindannyian, nyilván. Josie, Chrissie meg a szomszédok. Úgyhogy hacsak nem akarsz egy óra hosszát egy parkoló kocsiban ülni, azt javaslom, menjünk egy kört.

Beindította a motort, de olyan sűrű lett az autók sora, hogy egyelőre mozdulni sem bírtunk. Becsatoltam a biztonsági övöt, és vártunk. Azután váltott előtünk fent a lámpa, és a kocsik előreöklent.

Körülöttünk mindenütt árnyék- és fényminták mozogtak, majd kibukkantunk a híd alatti aluljáróból egy sugárútra, amelyet magas, barna épületek szegélyeztek. Elhaladtunk egy nagy testű lény mellett, amelynek számtalan végtagja volt és rengeteg szeme, majd, míg a mozgását figyeltem, egy törés jelent meg a közepén. Ahogy részekre oszlott, megállapítottam, hogy mindvégig két külön ember volt -egy futó és egy kutyasétáltató asszony -, akik két különböző irányba tartottak, és véletlenül éppen egymás mellett haladtak egy pillanatig. Azután egy épület következett, rajta felirat: „Edd meg a Viddelben”, és előtte a járdán egy elvesztett baseballsapka.

- Volt valami konkrét célod, ahová ma el akartál menni? - kérdezte az Apa. - Josie említett valamit a régi boltodról. Azt mondta, ma már el is mentünk mellette.

Amint meghallottam, amit mondott, felismertem a szavaiban rejlő lehetőséget, és felkiáltottam, talán túl hangosan is: - Ó, igen! - majd visszanyerve az önuralmamat, sokkal csendesebben hozzátettem: - Ha nem bánja, nagyon szeretném.

- Josie azt mondta, lehet, hogy már nincs is ott. Hogy talán elköltöztek.

- Nem vagyok biztos benne. De még ha így lenne is, nagyon boldog volnék, ha Mr. Paul el tudna vinni arrafelé.

- Rendben. Valahogy úgyis el kell ütni az időt.

A következő kereszteződésnél jobbra fordult, és közben azt mondta: - Kíváncsi volnék, Chrissie hogy boldogul. Hogy miről beszélhetnek ebben a pillanatban. Talán sikerült témát váltania.

Mostanra még nagyobb lett a forgalom, és mi csak araszoltunk a többi jármű mögött. Olykor látható volt a Nap, de eddigre már egészen alacsonyan járt, és a magas épületek többnyire eltakarták. A járdákon nyüzsgőit a munkájuk végeztével irodáikból kiáramló hivatalnokok hada, és egy létrán álló ember mellett is elmentünk, aki egy fényes vörös feliraton ügyködött valamit, amelyen az állt: „Roston csirke”. Már túl voltunk a gyalogátkelőhelyeken és az Elszállítás- Jelzőtáblákon is, és én megéreztem, hogy közeledünk az üzlethez.

- Kérdezhetek tőled valamit? - szólalt meg az Apa.

- Igen, természetesen.

- Azt hiszem, Josie jobbára még mindig csak a sötétben tapogatózik. De rólad nem tudom. Mennyit sejtettél már korábban is. Mire jöttél rá ma. Talán nem bánod, ha arra kérlek, mondd el, amit tudsz.

- Mielőtt ma elmentünk Mr. Capaldihoz - feleltem -, egyes dolgokat gyanítottam, más részletekről viszont nem volt tudomásom. Most ez után a látogatás után már megértem Mr. Paul nyugtalanságát. Es értem, miért viselkedett velem kezdetben olyan hidegen.

- Amiért még egyszer a bocsánatodat kérem. Szóval, elmagyarázták neked az egészet. Hogy hogy jössz te a képbe.

- Igen. Azt hiszem, mindent elmondtak.

- És mit gondolsz? Úgy véled, sikerülni fog? Hogy el- Játssz ezt a szerepet?

- Nem lesz könnyű. De azt hiszem, ha továbbra is ilyen alaposan figyelhetem meg Josie-t, akkor nem fogja meghaladni a képességeimet.

- Akkor hadd kérdezzek még valamit. Hadd kérdezzem meg: hiszel te az emberi szívben? Nyilván nem pusztán a szervre gondolok. Költői értelemben véve használom a kifejezést. Az emberi szív. Gondolod, hogy létezik ilyesmi? Valami, ami minden egyes embert különlegessé és egyénivé tesz? És ha feltesszük, hogy létezik, akkor nem gondolod, hogy ahhoz, hogy megfelelően elsajátítsd Josie lényét, nem csupán a jellegzetes

viselkedési formáit kéne megismerned, hanem azt is, ami mélyen benne él? Nem a szívét kéne megismerned?

- De, nyilván.

- És ez nagyon nehéz, nem? Valami olyasmi, ami túl van még a te csodálatos képességeiden is. Mert az alakítás itt nem volna elég, akármilyen ügyes is. Meg kéne ismerned a szívét, és teljességgel elsajátítani, vagy soha nem lesz belőled Josie semmilyen lényegi értelemben.

Megállt előttünk egy városi busz, néhány üres gyümölcsös láda mellett. Az Apa kikerülte, mire a mögöttünk jövő autó mérgesen ránk dudált. Azután még több mérges dudálás hallatszott, de ez már távolabbról jött, és nem nekünk szólt.

- A szív, amiről ön beszél - mondtam -, lehet, hogy valóban a legnehezebb része mindannak, amit Josie-ból el kell sajátítanom. Talán olyan, mint egy ház, amelynek rengeteg szobája van. Am ennek ellenére egy RB, ha elég odaadó, és van rá elég ideje is, képes arra, hogy egymás után végigjárja az összes szobát, és szép sorjában alaposan végigtanulmányozza őket, mígnem végül a saját otthonává válnak.

Most az Apa dudált rá a mi autónkból egy másikra, amelyik egy mellékutcából akart benyomulni a sorba.

- De akkor tegyük fel, hogy belépsz az egyik ilyen szobába - mondta -, és felfedezel benne egy újabbat. És abban a szobában még egy újabb szobát. Egy szoba, amiben van egy szoba, amiben van egy szoba és így tovább. Nem lehet, hogy az is valami ilyesmi lenne, amikor próbálsz elsajátítani Josie szívét? Akármilyen régóta járkálsz is már szobáról szobára, nem lehet, hogy lesz mindig még egy meg még egy, amelyekben még sose jártál?

Ezen eltűnődtem egy percre, majd azt mondtam: - Az emberi szív minden bizonnyal nagyon összetett. De nyilván vannak határai. Még ha Mr. Paul költői értelemben beszél is, végesnek kell lennie mindannak, ami megtudható róla. Lehet, hogy Josie szíve tényleg olyan, mint egy furcsa ház, amelynek a szobáiban újabb szobák vannak. De ha ez volna a legjobb módja annak, hogy Josie lénye fennmaradjon, akkor én a mindennél is többet megtennék ezért. És hiszem, hogy jó esélyem van, hogy sikerüljön is.

- Hmm.

Pár percig szó nélkül gurultunk tovább. Azután, amint épp elhagytunk egy „Működőszalon” feliratú épületet, és mindjárt utána egy hosszú falat egy sor málló plakáttal, az Apa azt mondta: - Josie szerint ebben a kerületben van a régi boltod.

Lehet, hogy így volt, de nekem nem tűnt ismerősnek a környék. Azt mondtam neki: - Mr. Paul nagyon őszintén beszélt hozzám. Talán most megengedi, hogy cserébe én is nagyon őszinte legyek hozzá.

- Csak bátran.

- Nem a régi üzletem volt a valódi oka, hogy azt kértem, hozzon el ebbe a kerületbe.

- Nem?

- Amikor ma korábban erre jártunk, az üzlettől nem messze elmentünk egy munkagép mellett. Karbantartó emberek dolgoztak vele, és rettenetes Szennyezést produkált.

- Aha. Folytasd.

- Nem könnyű elmagyarázni. De nagyon fontos, hogy Mr. Paul most higgyen abban, amiről beszélni szándékozom. Ezt a gépet el kell pusztítani. Ez az igazi oka annak, hogy azt kértem, jöjünk erre. Itt kell lennie valahol a környéken. Könnyen fel lehet ismerni, hiszen rajta van a neve az oldalán: „Csőbevonatok”. Három kéménye van, és mind rémséges Szennyezést bocsát ki.

- És te most meg akarod találni ezt a gépet?

- Igen. És el akarom pusztítani.

- Mert szennyezést okoz.

- Ez egy szörnyű masina - előrehajoltam, és máris elkezdtem jobbra balra tekintgetni.

- És pontosan hogyan szándékszol tönkretenni?

- Nem tudom biztosan. Ezért szerettem volna őszintén beszélni Mr. Paullal. A segítségét kérem. Mr. Paul mérnök szakember, és felnőtt.

- Azt kérdezed tőlem, hogy kell megrongálni egy gépet?

- De előbb meg kell találnunk. Kérhetem, hogy menjünk végig például ezen az utcán?

- Ide nem fordulhatok be, egyirányú. Én se szeretem jobban a Szennyezést, mint te. De nincs ez az egész egy kicsit túltolva?

- Sajnos nem áll módomban bővebb magyarázatot adni. De Mr. Paulnak muszáj bíznia bennem. Ez az ügy nagyon fontos, Josie érdekében. Az egészsége érdekében.

- Hogy segíthetne ez Josie-n?

- Bocsásson meg, nem árulhatok el részleteket. Mr. Paulnak bíznia kell bennem. Ha megtalálnánk a Bevonógépet és elpusztíthatnánk, akkor, én hiszek benne, Josie teljesen meggyógyulna. Akkor már nem számítana Mr. Capaldi és a portréja, vagy hogy én mennyire tudom elsajátítani Josie lényét.

Az Apa elgondolkodott ezen. - Rendben van - mondta végül. - Tegyük legalább egy próbát. Mit mondtál, hol láttad ezt a micsodát utoljára?

Gurultunk tovább, és megláttam, hogy sebesen közeledik felénk - a Tűzlétras Házzal az oldalán - az RPO épülete. A Nap, csakúgy, ahogy szokott, már lebukott mögénk, azután magunk mögött hagytuk magát az üzletet. Ismét láthattam a kirakatában a színes palackokat és a „Süllyesztett világítás” feliratot, de annyira izgultam, nehogy elmulasszam a Bevonógépet, hogy nemigen törődtem velük. Ahogy áthaladtunk a gyalogátkelőhelyen, az Apa megszólalt: - Kíváncsi volnék, ezen az utcán csak a taxik járhatnak-e? Nézd: mindenütt csak ők.

- Talán itt forduljon be. Kérem szépen, ha lehet.

A Bevonógép nem volt ott, ahol annak idején láttam. Azután megint ismeretlen utcák következtek, és én minden irányba szétnéztem. Az épületek közötti hézagokban olykor felragyogott a Nap, én pedig eltűnődtem azon, vajon bátorítani akar-e, vagy egyszerűen csak követ, és figyel, mit csinálok. Amikor befordultunk egy újabb utcába, és a Bevonógépnek ott sem volt nyoma, bizonyára látszott, hogy eluralkodik rajtam a félelem, mert az Apa - minden eddiginél kedvesebb hangon - azt mondta:

- Te komolyan hiszel ebben, ugye? Hogy ez segíteni fog Josie-n.

- Igen. Igen, hiszek benne.

Ekkor mintha Mr. Paulban valami megváltozott volna. Előbbre húzódott az ülésében - és akárcsak én, ő is elkezdett árgus szemekkel vizslatni jobbra-balra.

- Remény - mondta. - Az az átkozott, az hal meg utoljára - szinte neheztelően csóválta meg a fejét, de már látszott, hogy új erőre kap: - Oké. Tehát egy jármű, azt mondod. Amilyet az építőmunkások használnak.

- Vannak kerekei, de nem hinném, hogy önmagában jármű volna. Ügy kell elvontatni mindenhová, ahol dolga van. A teste halványsárga, és az van ráírva, hogy „Csőbevonatok”.

Rápillantott az órájára: - Az építkezésen dolgozó fickók mára már végezhetnek. Hadd tegyek próbát.

Az Apa kezdett ügyesebben vezetni. Magunk mögött hagytuk a többi járművet, a járókelőket, a kirakatokat, és kisebb utcákba fordultunk be, amelyeket ablaktalan épületek árnyékoltak, és fénylő, rajzolt betűkkel telerótt óriási falak. Az Apa olykor megállt, tolatott, majd valami keskeny közben lassan végigkormányozta az autót a drótkerítés mentén, és mi sorra végigmustráltuk a mögöttük parkoló tehergépjárműveket és koszos autókat.

- Látsz valamit?

Ahányszor csak nemet intettem a fejemmel, ismét előrelendült a kocsival, de úgy, hogy már azon kezdtem aggódni, nem döntünk-e ki egy tűzcsapot, vagy nem megyünk-e neki az épület sarkának, ahogy az éles kanyart bevesszük mellette. Újabb udvarokba néztünk be, és egy ízben behajtottunk egy nyitott kapu megvetemedett szárnyai között, pedig az egyikén ott függött a tábla a felirattal: „Belépni szigorúan tilos!” - és az autóval körbejártuk a járművekkal, egymásra rakott ládákkal telezsúfolt udvart, amelynek a hátsó végében még egy építkezési daru is állt, de a Bevonógép nem volt itt sem. Ezután az Apa egy közeli, árnyékoktól sötétlő környékre vitt, ahol magányos járókelők siettek a feltöredezett járdákon. Itt újabb keskeny sikátorba manőverezett be egy vészjóslóan félhomályos épület mellett, amelyen a felirat azt hirdette: „Emeletek bérelhetőek” - és e mögött az épület mögött egy újabb drótkerítéses udvart találtunk.

- Ott van! Mr. Paul, ott van!

Az Apa beletaposott a fékbe. Az udvar azon az oldalon volt, ahol én ültem, úgyhogy a fejemet egészen az ablaknak döntöttem, hogy az Apa hátrébb húzódva az ülésében jobban kilásson mögöttem.

- Az ott? A kürtökkel?

- Igen. Megtaláltuk.

Le sem vettem a tekintetemet a Bevonógépről, míg az Apa lassan visszatolatott. Majd újra megálltunk.

- Ott a főbejáraton van egy lánc - mondta de amott, az oldalsó bejárat...

- Igen, az oldalbejárat nyitva van. Egy járókelő is nyugodtan besétálhatna rajta.

Kikapcsoltam a biztonsági övét, és már készültem kiszállni, de ekkor megéreztem a karomon az Apa kezét.

- Én a helyedben nem mennék be addig, míg el nem határozod, hogy pontosan mit akarsz csinálni. Ez az egész egy roncstelepnek látszik, de sose lehet tudni. Lehet, hogy van riasztó, akár még őrség is. Lehet, hogy nem lesz időd hosszasan ácsorogni és töprengeni.

- Igen, igaza van.

- Egész biztos vagy benne, hogy pont azt a gépet találtuk meg?

- Egész biztos. Még innen is tisztán látom, nincs semmi kétség, ez az.

- Es ha tönkreteszed, azt mondod, az segít Josie-n?

- Igen.

- Akkor mit javasolsz, hogy fogjunk hozzá?

Néztem a Bevonógépet, ami az udvar közepe táján trónolt, a többi parkoló járműtől elkülönülve. A lemenő Nap épp két épület sziluettje között járt, úgy középmagasságból nézett le az udvarra. E pillanatban egyik épület sem zárta el az utat a sugarai elől, fényüktől felragyogtak a parkoló járművek élei.

- Nagyon ostobának érzem magam - mondtam végül.

- Hát, nem olyan egyszerű ez az egész - mondta az Apa. - Es a tetejébe, amit javasolsz, az károkozó bűncselekménynek számít.

- Igen. Viszont ha az emberek véletlenül meglátnának valamit onnan, a fenti ablakokból, biztos vagyok benne, hogy boldogan néznék végig a Bevonógép pusztulását. Biztosan tudják, micsoda szörnyű masina ez.

- Tényleg így lehet. De mit javasolsz, hogyan csináljuk?

Az Apa már visszadőlt az ülésébe, egyik karja egész lazán pihent a kormánykeréken, és az volt a benyomásom, hogy már eljutott a lehetséges megoldásig, csak valami oknál fogva még nem akarja velem megosztani.

- Mr. Paul a mérnök szakember - mondtam, egyenesen szembefordulva vele. - Azt reméltem, talán kigondol valamit.

De az Apa továbbra is csak az udvart bámulta a szélvédőn át. - Az imént a kávéházban nem tudtam ezt megmagyarázni Josie-nak - mondta. - Nem tudtam neki megmagyarázni, miért utálom annyira Capaldit. Miért nem vagyok képes civilizált ember módjára viselkedni vele. De most meg akarom próbálni *neked elmagyarázni*, Klara. Ha nem bánod.

A legkevésbé sem szolgált öröömre, hogy témát váltott, de mert izgultam amiatt, nehogy elveszítsem a jóindulatát, csak vártam és nem feleltem semmit.

- Azt hiszem, azért utálok Capaldi, mert mélyen belül gyanítom, hogy igaza lehet. Hogy igaz, amit állít. Hogy a tudomány mára minden kétséget kizáróan bebizonyította, hogy semmi hű de egyedi nincs a lányomban, semmi, amit a mi modern eszközeink ne lennének képesek feltárni, lemásolni és másba átplántálni. Hogy milyen régóta, mennyi hosszú évszázada már, hogy az emberek együtt élnek, szeretik és gyűlölik egymást - és mindez téves előfeltevéseken alapszik. Egyfajta babonáság ez, amit fönntartunk, míg nem ismerünk semmi jobbat. Capaldi így látja, és a lelkem egyik felével attól félek, igaza is van. Másfelől viszont Chrissie nem olyan, mint én. Lehet, hogy még nem tudja, de soha nem hagyja majd meggyőzni magát. Ha eljön egyáltalán az a pillanat, mindegy lesz, milyen jól játszod a szerepedet, Klara, mindegy lesz, mennyire kívánja majd ő maga is, hogy beválj, Chrissie ezt egyszerűen nem tudja majd elfogadni. Ehhez ő túlságosan is... ódivatú. Még ha tudja is, hogy ekként a tudománnyal, a matematikával száll szembe, akkor se lesz képes rá. Egyszerűen nem képes ennyire szétfeszíteni a saját kereteit. De én más vagyok. Bennem van egy... egyfajta hűvösség, ami belőle hiányzik. Talán mert én „mérnök szakember” vagyok, ahogy te mondod. Hát ezért annyira nehéz nekem megőriznem a jó modorom az olyan emberek közelében, mint Capaldi. Ahogy teszik, amit tesznek, ahogy mondják, amit mondanak, úgy érzem, mintha elvinnék tőlem, amit az életem legdrágább kincsének tartok. Érthető vagyok?

- Igen. Értem Mr. Paul érzéseit - hagytam, hadd teljen el néhány másodperc, majd így folytattam: - Akkor mindattól, amit Mr. Paul mond, csak még fontosabbnak látszik, hogy amit Mr. Capaldi javasol, azt soha ne kelljen próbának alávetni. Ha elérjük, hogy Josie meggyógyuljon, akkor az a portré, az én összes igyekezetem, hogy elsajátítsam a lényét - mindez semmit sem fog számítani. Úgyhogy újra kérem önt: legyen szíves, tanácsoljon nekem valamit, amivel tönkretelhetem a Bevonógépet. Az az érzésem, Mr. Paulnak már van ötlete arra, hogyan lehet megcsinálni.

- Igen, felmerült bennem egy lehetőség. Csak reméltem, talán lesz valami jobb ötletem. De úgy tűnik, sajnos nincs.

- Kérem szépen, ossza meg velem. Bármely pillanatban megváltozhat itt valami, és elillanhat ez a lehetőség.

- Oké, hát akkor tessék. Ebben a masinában kell lennie egy széles Sylvester áramtermelő egységnek. Középpiaci termék. Üzemanyag-takarékos és meglehetősen robusztus, de minden különösebb védelem nélkül. Ez azt jelenti, hogy ez a gép akármennyi pornak, füstnek vagy esőnek képes ellenállni. De ha, mondjuk, valami magas akrilamid-tartalmú anyag kerülne a rendszerébe, például valamilyen PEG 9-es oldat, azt nem bírná ki. Olyan lenne, mintha benzint töltenének a dízelmotorba, ha nem annál is rosszabb. Ha PEG 9-es jut a belsejébe, ott gyorsan polimerizálódik, és valószínű, hogy visszafordíthatatlanul megkárosítja.

- PEG 9-es oldat.

- Igen

- Mr. Paul nem tudja, hogy szerezhethetnénk be a lehető legrövidebb úton PEG 9-es oldatot?

- De véletlenül tudom - egy másodpercig rajtam tartotta a tekintetét, majd azt mondta: - Te magad is hordozol magadban egy bizonyos mennyiségű PEG 9-est. Itt, a fejedben.

- Értem.

- Úgy tudom, egy kis üregben szokott lenni. Épp itt, a fej hátuljában, ahol a nyakkal találkozik. Nem az én szakterületem. Capaldi sokkal jobban tudná. De az a sejtésem, hogy a benned levő PEG 9-esből feláldozhatsz egy kisebb mennyiséget anélkül, hogy ez a veszteség jelentősen befolyásolná a foglalkozásodat.

- Hogyha... Ha ki tudnánk belőlem vonni az oldatot, az elegendő volna a Bevonógép elpusztítására?

- Ez tényleg nem az én szakterületem. De úgy sejttem, körülbelül ötszáz milliliternyi hordozol magadban. Ennek már a fele is elég kell legyen ahhoz, hogy egy ilyen középpiaci gépet működésképtelenné tegyen. De ennek ellenére, hangsúlyoznom kell, én nem támogatom, hogy ezen az úton haladjunk. Bármi, ami kockára teszi a te képességeidet, kockára teszi Capaldi tervét. És Chrissie ezt nem akarná.

Nagy félelem töltött el belül, de azt mondtam: - De Mr. Paul hiszi, hogy ha ki tudnánk vonni az oldatot, azzal tönkre tudnánk tenni a Bevonógépet.

- Én így hiszem. Igen.

- Lehetséges, hogy Mr. Paul nemcsak azért javasolta ezt a megoldást, hogy a Bevonógépet megrongálhassuk, hanem azért is, hogy ezzel tönkretegye Klárát is, és így Mr. Capaldi tervét?

- Ez a gondolat is átvillant az agyamon. De ha tényleg kárt akarnék benned tenni, Klara, annak, azt hiszem, sokkal egyszerűbb módjai is akadnak. Az az igazság, hogy felélesztetted bennem a reményt. Újra remélni kezdtem, hogy amit mondasz, valóra válhat.

- Hogyan vonható ki az oldat?

- Csak egy apró vágás. A fül mögött. Mindegy, melyik fül mögött. Szükségünk lesz valami eszközre, aminek éle vagy éles hegye van. Csak a külső réteget kell átmetszeni. Alatta egy kis szelepnek kell lennie, amit az ujjaimmal ki tudok nyitni, aztán visszazárni - míg beszélt, az Anya autójának kesztyűtartójában keresgélt, és most felmutatott egy ásványvizes műanyag palackot. - Oké, ez jó lesz, hogy felfogjam az oldatot. És, nem a legideálisabb, de van itt egy aprócska csavarhúzó. Ha egy kicsit megélesítem... - arrébb húzódott, és a szerszámot a fény felé emelte. - Azután már csak annyi, hogy pár lépést kell tenni a masináig, és valamelyik fűvókáján beleönteni az oldatot. A középsőbe volna a legjobb. Nagyon valószínű, hogy az direkt a generátoregységhez kapcsolódik.

- Veszíteni fogok a képességeimből?

- Mint mondtam, általánosságban nem ronthat sokat a teljesítményeden. De ez nem az én szakterületem. Némileg talán hatással lehet a kognitív képességeidre. De mivel neked alapvetően a nap az energiaforrásod, nem lenne szabad, hogy ez jelentős mértékben befolyásolja a működésedet.

Leengedte az ablakot a maga oldalán, kinyújtotta rajta a vizespalackot, és kicsorgatta belőle a vizet az udvar földjére.

- Te döntesz, Klara. Ha akarsz, egyszerűen elhajtunk innen. Még van, hadd lássam csak, vagy húsz percünk, míg találkozunk kell a többiekkel.

Még egyszer belestem a drótkerítésen túl az udvarra, és próbáltam úrrá lenni a félelmemen. Az autóból nézve nem esett szét darabokra a látvány, és a Nap is még mindig figyelt minket a két épület sziluettje között.

- Tudod, Klara, még most se tudom, miről szól ez az egész. De a lehető legjobbat akarom Josie-nak. Pont úgy, mint te. Úgyhogy hajlandó vagyok megragadni minden alkalmat, ami csak az utunkba kerül.

Mosolyogva felé fordultam, és bólintottam: - Igen - mondtam. - Hát akkor, próba szerencse.

*

Ahogy a sushibár ablaka mellett ülve figyeltem a színház előtt mind hosszabbra nyúló árnyakat, egészen izgatott lettem attól, hogy a Nap nagyon is elképzelhetően éppen most, éppen ezen az ablakon keresztül ontja kivételes áldását egyenesen Josie-ra, aki szemben ült velem az asztal másik oldalán. De azután eszembe jutott, milyen fáradt lehet a Nap - hogy mindjárt vége mai útjának és hogy nemcsak tiszteletlenség, de oktalan dolog is ennyire gyors választ várni tőle. Azért még mindig maradt a fejemben egy kis illő remény, ezért árgus szemekkel figyeltem Josie-t, ám hamarosan be kellett látnom, hogy muszáj lesz várnom legkorábban másnap reggelig.

Azt is megállapítottam, hogy azért nem látok át tisztán a sushibár ablakán, mert poros és foltos, és nem amiatt, ami az imént történt a parkolódvarban. Sőt még a színház bejárata felett kifeszített méretes vászonnak is el tudtam olvasni a feliratát, pedig hullámozott a szélről: „Ragyogó remeklés!” - és, ahogy a színházhoz érkező emberek csatlakoztak a bejárat körül nyüzsgő többiekhez, nem okozott semmiféle gondot, hogy a kinti jeleneteket értelmezsem. Ahányszor újabb emberek érkeztek, üdvözlések hangzottak el, és vicces felkiáltások. A szavaikat nem hallottam tisztán, de hát vastag üveg választott el tőlük, úgyhogy ez is csupán a körülmények számlájára volt felróható.

Nem késtünk indokolatlanul sokat a parkolódvarban adódott dolgunk miatt, de mire az Apa és én végül megtaláltuk a sushibárt, Josie, Rick, az Anya és Miss Helen már pár perce ott ültek az ablak melletti asztal körül. Az Apa mindenkit kedvesen üdvözölt, mintha nem is lett volna az a feszültség Mr. Capaldinál, de az Anya ezután hamarosan felállt, és oblongját a füléhez tartva kilépett a kinti tömegbe.

Most az Apa Rick vázlattömbjét forgatta az asztal másik oldalán, és elismerően hümmögött. Engem azonban az kezdett el nyugtalanítani, milyen szokatlanul elcsendesült Josie, amit az Apa is hamarosan észrevett.

- Jól vagy, állatkám?

- Jól, Papa.

- Már jó régóta járjuk a várost. Nem akarsz visszamenni a lakásba?

- Nem vagyok fáradt. Nem vagyok beteg. Jól vagyok, Papa. Csak hadd ücsörögjek itt.

Rick, aki Josie mellett ült, szintén aggodalmas tekintettel fordult felé: - Figyi, Josie, nem bírod ezt megenni helyettem? - halkán beszélt, szinte egyenest Josie fülébe, ahogy a répatortája maradékát odatolta a lány elé. - Talán erőt nyernél belőle.

- Nem kell nekem erőt nyernem, Ricky. Jól vagyok. Csak szeretnék itt elücsörögni, semmi több.

Az Apa alaposan megnézte Josie-t, majd visszahajolt Rick vázlatfüzete fölé.

- Ezek igazán érdekesek, Rick.

- Ricky drágám - mondta Miss Helen -, mindössze az jutott eszembe, ragyogó ötlet volt, hogy elhozd magaddal a tervrajzaidat, de talán jobb lesz, ha nem mutatod meg Vance-nak, hacsak ő maga külön nem kéri.

- Anya, ezt már megbeszéltük.

- Mivelhogy az nagyon illetlennek tűnne. Túl buzgóságnak. Végül is ez pusztán egy spontán találkozás. Csak összefutunk egy ismerőssel.

- De Anya, hogy lehetne spontán, mikor ilyen alaposan elő lett készítve, és kifejezetten ezért jöttünk?

- Pusztán annyit mondok, drágám, meg kell próbálnod úgy viselkedni, *mintha* spontán volna. Ez válik be Vance-nál a legjobban. Csakis akkor, ha külön kéri, hogy mutass valamit a dolgaidból...

- Értem, Anya. Ne aggódj, uralom a helyzetet.

Rick idegesnek látszott, és én azt kívántam, bárcsak tehetnék valami biztató gesztust az irányába, de az asztal túloldalán ültem, nem tudtam átnyúlni hozzá, hogy megérintsem a karját vagy a vállát. Az Apa ismét Josie-t vizslatta, de nekem úgy tűnt, Josie egyáltalán nem beteg, csak elmerült a saját gondolataiba.

- A dróntechnológia sose volt a szakterületem - mondta kis idő elteltével az Apa -, de ez itt, Rick, ez valóban lenyűgöző és izgalmas - majd Miss Helenhez fordult: - Emelt gyerek vagy sem, az eredeti tehetséget fel kell hogy fedezzék. Vagy már *teljesen* elment a világ esze.

- Maga mindig biztató, Mr. Arthur - mondta Rick -, az első pillanattól kezdve, mióta csak belevágtam ebbe az egészbe. Úgyhogy amit itt lát, annak zömében az az alapja, amit maga régebben mutatott nekem.

- Kedves tőled ez a dicséret, Rick, de biztos vagyok benne, hogy teljességgel értelmetlenül kapom. A dróntechnológia sose volt a szakterületem, és kétlem, hogy valaha is komolyan a segítségedre tudtam volna lenni. De nagyra értékelem, hogy ezt mondod.

Az ablakon át most feltűntek a lemenő Nap utolsó rajzolatai a kint nyüzsgő emberek között: fekete öltönyös, csokornyakkendő nő, műsorlapot osztó mellényes színházi alkalmazottak, fényes jelmezekbe bújt párok, kis gitárjaikkal a tömegbe vegyülő zenészek az ablakon átszűrődő muzsikájukkal.

- Hahó, állatkám, nem anyád mondott véletlen valamit, amitől rosszkedved lett? Nem vall rád, hogy csak így ülsz itt csendben.

- Jól vagyok, Papa. Csak most nincs kedvem produkálni magam, oké? Nem sziporkázhatok egész nap. Van, hogy csak ücsörögni akar az ember, meg lazítani.

- Tudja, nagyon hiányoljuk magát, Paul - mondta Miss Helen. - Már négy éve, ugyebár? Ó, nézze, még többen jönnek! Kíváncsi vagyok, mikor engedik már be őket. Mintha az átmenő forgalmat is lezárták volna az utcában. Hol van már Chrissie? Még mindig odakint?

- Én látom őt, Anya. Még mindig telefonál.

- Úgy örülök, hogy Chrissie ma velünk van. Olyan megnyugtató. Olyan jó barátom. És ti is, nagyon méltányolom, hogy mind így együtt vagytok ma velünk, hogy nekem és Ricknek még erősebb támaszunk legyetek - körbejáratta szemét az asztal körül, és úgy tűnt, kifejezetten ügyel rá, hogy engem is bevonjon a tekintete körébe. - Nem teszek úgy, mintha nem volnék egyre idegesebb. Már mindjárt üt az óránk: eljön az időnk. Nem csak Rické, hogy őszinte legyek. Mondtam már, Paul? Azzal a férfival, akivel ma találkozni fogunk, kettőnk közt valaha *szenvédélyes kapcsolat volt*. Nemcsak egy hétvégére vagy pár hónapig, de évekig...

- Anya, légy szíves...

- Csak volna alkalma beszélgetni veled, Paul, azt hiszem, úgy találná, van magukban némi közös. Például neki is vannak fasiszta hajlamai. Mindig is voltak, bár mindig igyekeztem nem észrevenni...

- Anya, az isten szerelmére!

- Na, na, Helen, csak ne olyan hevesen - mondta az Apa. - Arra utal, hogy én...

- Már csak amiatt is, amit egy perccel ezelőtt mondott, Paul. A lakóhelyéről.

- Nem, Helen, ezt nem hagyhatom annyiban. És ráadásul a gyerekek előtt. Amit korábban mondtam, annak semmi köze a fasizmushoz. Semmiféle agresszív programunk nincs azon túl, hogy megvédjük magunkat, ha a szükség arra kényszerít. Ahol maga él, Helen, talán nem kell még aggódnuk emiatt, és szívből remélem, ez még nagyon sokáig így is marad. Ahol én élek, ott másképp van.

- Akkor miért nem költözöl el onnan, Papa? Miért laksz még mindig ott, azon a bandákkal meg puskákkal teli környéken?

Úgy látszott, az Apa örül, hogy Josie végül részt vesz a társalgásban. - Mert az az én közösségem, Josie. Es közel se annyira rossz, mint amilyennek hangzik. Szeretek ott. Néhány nagyszerű emberrel osztom meg ott az életemet, akiknek a legtöbbje ugyanazt az utat járta végig, mint én. És mára mindünknek világossá vált, milyen sokféle módon lehet tisztességes és teljes életet élni.

- Azt akarod mondani, Papa, hogy örülsz, hogy elvesztetted az állásod?

- Igen, Josie, több szempontból is. És, nem mintha tényleg *elvesztettem* volna az állásomat. Ez az egész csak a változások része volt. És mindenkinek meg kellett találnia a módját, hogyan kezdjen új életet.

- A bocsánatát kérem, Paul - mondta Miss Helen -, amiért azt állítottam, hogy maga és az új barátai fasiszták. Nem lett volna szabad így beszélnem. Csak annyi, hogy maga igenis azt mondta, hogy maguk mind fehér emberek, és mind a korábbi szakmai elit soraiból kerültek ki. Maga mondta így. És hogy maguknak elég alaposan föl kellett fegyverkezniük *másfajta* emberek *ellen*. Ami mind úgy hangzik egy csöppet, mintha a fasiszta oldalról szólna...

- Ezt nem tűrhetem, Helen! Josie tudja, hogy nem így van, de már az sincs ínyemre, ha csak hallania kell, amit maga mond. Es azt ugyanúgy nem akarom, hogy Rick ilyesmit halljon. Ez egyszerűen nem igaz. A lakóhelyemen különböző társadalmi csoportok élnek, ezt nem tagadom. Nem én hoztam a szabályokat, ez a természetes megoszlás, magától alakult így. Es ha valamelyik másik csoport nem tisztel minket, és azt, amink van, tudniuk kell róla, hogy abból harc lesz, és hogy saját maguk hozzák a fejükre a bajt.

- Anya ma nincs rendben - szólt közbe Rick. - Nagyon ideges lett, csak erről van szó. El kell néznie neki.

- Ne aggódj, Rick. Régóta ismerem a mamádat, és nagyon kedvelem őt.

- Vance a neve - mondta Miss Helen. - A férfinak, akivel mindjárt találkozni fogunk. Rick és én nagyon hálásak vagyunk, hogy mindannyian itt vannak, hogy erkölcsi támogatásban részesítsenek bennünket, de mostantól magunkra leszünk utalva. Hadd áruljam el magának, Paul, volt idő, mikor Vance egészen odavolt értem. Rick, drágám, légy szíves, ne vágj ilyen képet. Rick soha nem találkozott vele, ez az egész az ő születése előtt történt. Illetve, azóta volt az a bizonyos alkalom, gondolom, de ez már aligha számít. Ha meglátja, Paul, lefogadom, csodálkozni fog, mi a fenét ehettem én rajta anno. De biztosíthatom, valaha jóképűbb volt, mint maga. Fura, hogy minél többre viszi az életben, annál kevésbé jóképű. Most gazdag és befolyásos, és szörnyen néz ki. No, azért én majd megpróbálom meglátni azt a hajdani csinos fickót a hájredők mögött. Bár igazán kíváncsi volnék, jelent-e még annyit nekem.

- Mi történik odakinn, állatkám? Látod anyádat?

- Még mindig telefonál.

- Úgy sejtem, dühös rám. Tán be se jön, míg én itt ülök.

Az Apa talán azt remélte, hogy valaki majd ellentmond neki, de senki nem tette. Miss Helen még a szemöldökét is felhúzta, és apró nevetést hallatott. Majd azt mondta:

- Mindjárt itt az idő, Rick drágám. Azt hiszem, ki kell mennünk.

Amint ezt meghallottam, előntött a félelem: már nem voltam benne biztos, hogy az idő múlásával nem erősödött-e tovább mindannak a hatása, ami a parkolódvarban történt, és hogy az állapotomban beállt változás nem vá-lik-e nyomban mindenki számára nyilvánvalóvá, ha most megkísérlem a találkozást a kinti ismeretlen tereppel.

- Nagyon szeretném tudni - mondta Miss Helen -, hogy mikor Vance azt javasolta, találkozzunk a színház előtt, vajon tudta-e, hogy épp kezdődni fog egy előadás, és gyűlni fog a tömeg. Ki kéne mennünk, hátha előbb ér ide, és összezavarja a tömeg.

Rick Josie vállára tette a kezét, és halkán megkérdezte: - Biztos jól vagy, Josie?

- Esküszöm, hogy jól vagyok. Úgyhogy menj és tedd meg, amit csak tudsz, Ricky fiú. Ezt szeretném a legjobban.

- Helyes - mondta az Apa. - És ne feledd: tehetséges vagy. No, azt hiszem, most már mindannyiunknak mennünk kell.

Felállt az asztaltól, és ekkor rám esett a tekintete, és a szokásosnál jóval alaposabban végigvizslatott. Azonnal félni kezdtem, hogy a többiek észreveszik, noha a vágást a hajam teljesen eltakarta. Majd az Apa ismét Josie-ra fordította a tekintetét.

- Állatkám, vissza kell vigyünk téged. Menjünk, keressük meg anyádat.

*

A Nap akkor szórta ránk utolsó alkonyi rajzolatait, amikor kijöttünk sushibárból, és én az utolsó cseppjét is elengedtem a reménynek, hogy talán még a maradék röpke időben elküldi kivételes segítségét. Most akadálytalanul jutott el hozzám a színház előtt gyülekező emberek hangja és a muzsika, és észrevettem, hogy a tömeg fő fényforrása a színház bejárata előtti utcai lámpa. Sőt, egy pillanatra úgy láttam, hogy a színház előtt az emberek mintha előre megbeszélt alakzatban igyekeztek volna körbeállni ezt az utcalámpát, de azután felbomlott ez a mintázat, és láttam, hogy a tömeg alakja véletlenszerűen változik.

Az Apa és Miss Helen valamivel előttem ballagtak a csoportosulások felé, míg Rick és Josie épp mögöttem, annyira szorosan, hogy ha hirtelen meg kellett volna állnom, belém ütköztek volna. Hallottam, hogy Josie azt mondja:

- Ne, Rick, erről később. Majd elmesélem. Egyelőre legyen elég annyi, hogy határozottan fura napja van ma a Mamának.

- De mit mondott? Mi zajlik itt?

- Figyi, Ricky, most nem ez a fontos. Most az a fontos, hogy találkozol azzal a pasival, és hogy mit akarsz neki mondani.

- De látom, hogy rosszkedvű vagy...

- Nem vagyok rosszkedvű, Ricky. De attól *tényleg mindjárt* rosszkedvem lesz, totál rosszkedvem, ha nem a magad dolgára koncentrálsz, és ha nem hozod a legjobb formádat annak a fickónak. Ez a fontos. Neked is ez a fontos, és *nekünk is*.

Azt vártam volna, ha már nem az ablaküvegen át figyelem őket, akkor jobban elkülönülnek majd egymástól a színház előtti emberek. De most, hogy ott voltam a tömeg sűrűjében, még sematikusabbá vált az alakjuk, mintha mindegyikük sima, hajlékony kártyákból összehajtott kúpok és

hengerek konstrukciója volna. A ruházatukon, csak hogy egy példát mondjak, a szokásostól eltérően nem mutatkozott egyetlen ránc, egyetlen gyűrődés sem, sőt az utcalámpa fényében még az arcuk is olyannak látszott, mintha ügyesen egymásra illesztett, sík felületekből volna létrehozva, hogy a bonyolult színtvonalhálózat a térbeliség érzését keltse.

Addig mentünk, amíg már körülöttünk zsongott a zaj. Egyszerre megálltam és hátranyúltam, hogy megfogjam Josie karját, de már nem volt mögöttem. És hiába hallottam a hangját, ahogy Ricknek mondja: „Ott a Mama, arra!” -amikor odafordultam, sem Josie-t, sem Ricket nem láttam, csak egy sima homlokot, amely az arcomhoz közelített. Valaki hátba lökött, noha nem gorombán, majd az Apa hangját hallottam, és ahogy ezúttal megfordultam, meg is láttam őt, valamint Miss Helent, aki egy idegen könyöke mellett ácsorgott. Hallottam, hogy az Apa azt mondja:

- Ezt már nem akartam elmondani ott, a gyerekek előtt, de ide figyeljen, Helen, bánom is én, azzal sincs semmi baj, ha fasisztának nevez, nevezzen csak, aminek akar. De ahol maguk most élnek, lehet, hogy az se mindig marad ilyen békés hely. Hallotta, mi történt a múlt héten is pont ebben a városban? Nem azt mondom, hogy máris veszélyben vannak, de előre kell gondolkodnia. Mikor Chrissie-nek erről beszélek, csak vállat von. De magának gondolnia kell erre. Előre gondolkodnia Rick sorsáról, és éppúgy a magáéről.

- Ó, de hát én éppen hogy *előre* gondolkodom, Paul. Mit gondol, miért vagyunk ma itt? Mit gondol, miért pislogok itt jobbra-balra, hogy jön-e már a rég elvesztett szeretőm? Én aztán előre gondolkodom és tervezek, és ha nem hibázom el, akkor Rick nemsokára már nem itt fog élni. És remélem, nem is egy olyan lakóközösségben, ahol muszáj magukat fegyverekkel elbarikádozni. Az a célom, hogy Rick boldoguljon, és ehhez szükségem van Vance segítségére. O, hol kóborog már? Csak nem eltévesztette a színházat!

- Rickből nagyszerű fiatalember lett. Remélem, utat talál majd ebben a káoszban, amit erre a generációra hagytunk. De ha mégsem alakulnának olyan jól a dolgok, akár a maga életében, Helen, akár az övében, akkor azt szeretném, ha megkeresne. A közösségünkben találok helyet mindkettejük számára.

- Ez nagyon édes magától, Paul. Es sajnálom, ha sértően beszéltem az imént. Lehet, hogy meglepődik rajta, de én végül is azon se háborgók,

ahová mostanra jutottunk. Ha egy gyermek tehetségesebb, mint a másik, akkor csakis úgy van rendjén, ha a ragyogóbb tehetség kapja meg a lehetőségeket. És azzal együtt a felelősséget is. Ezt elfogadom. De azt nem tudom elfogadni, hogy Ricknek nem lehet tisztességes színvonalú élete. Nem vagyok hajlandó elfogadni, hogy a világ ilyen kegyetlen lett. Rick nem lett emelt gyerek, de attól még képes rá, hogy messzire eljusson, hogy nagyon jól teljesítsen.

- Kívánom hozzá a legjobbakat neki. Csupán annyit mondok, hogy mindenféle módokon lehet sikeresen élni.

Rengeteg arc tolongott körülöttem, de most egy újabb tűnt fel a többiek előtt, én pedig addig nyomultam előre, amíg az az arc már majdnem az enyémhez ért. Csak ekkor ismertem fel Ricket, mire meglepetésemben felsikkan-tottam.

- Klara, nem tudod, mi lelte Josie-t? - kérdezte. - Történt ma valami korábban?

- Nem tudom, Josie és az Anya között miről eshetett szó - mondtam nekem viszont nagyon jó híreim vannak. A feladatról, amellyel aznap este bíztak meg, amikor segítettél kijutni Mr. McBain pajtájához. Nos, a feladat teljesítve. Az a feladat, amelyet annyira szerettem volna elvégezni, de sokáig fogalmam sem volt róla, hogyan vigyem véghez. És most, Rick, valóban, teljesítve!

- Ez csodás! Csak nem igazán tudom, miről beszélsz.

- Még mindig nem magyarázhatom el. És valamit fel kellett áldoznom érte. De ez egyáltalán nem számít, mert most újra van miben reménykednünk!

Mind több és több kúp és henger - vagy ezek töredékeinek tűnő dolog - zsúfolódott körülöttem, kitöltve minden kis helyet. Azután észrevettem, hogy a töredékek egyike - a Rick helyére beúszó alakzat - valójában nem más, mint Josie. Amint felismertem, nyomban sokkal erősebben körvonalazódott, és így már nem okozott további nehézséget fejben tartanom, hogy ez ő.

- Hahó, Klara, ez itt Cindy, aki a bárban felszolgált az asztalunknál. Valamit tud a régi boltokról.

Éreztem, hogy valaki megérinti a karomat, és hallottam, hogy azt kiabálja: - Figyi, én régen *imádtam* azt a boltot! - a hang irányába fordulva két magas kürtőt láttam, egyik a másikba téve, a felső enyhén előredőlt

felém, és amikor mosolyogva azt mondtam, „Üdvözöllek”, a kürtök így folytatták: - Mondtam is a tulajotoknak. Épp arra sétáltam el a múlt hétvégén, és valami bútorüzlet lett belőle? Hé, tudod-e, esküdni mernék, hogy téged láttalak egyszer abban a kirakatban!

- Klara azt szeretné tudni, hová költöztek el. Nem tudod, Cindy?

- Hmm. Nem vagyok egész biztos benne, hogy *elköltöztek*. ..

Valaki karon ragadott, de annyi töredék kavargott előttem, hogy már szilárd fallá álltak össze a szemem előtt. Már arra is kezdtem gyanakodni, hogy nagy részük még csak nem is valódi háromdimenziós, hanem csak sík felületre felvázolt alakzatok, amelyek csupán az ügyes árnyéko-lási technikák alkalmazása révén keltik azt az illúziót, hogy kerekednek és mélyülnek. Azután felismertem, hogy az az alak, aki megállt mellettem, és most arrébb vezet, maga az Anya. Szinte a fülembe suttogva mondta:

- Klara, tudom, sok minden elhangzott ma, mármint, hogy korábban, a kocsiban. De meg kell értsed, akkor én vagy három-négy dolgon is gondolkodtam egyszerre. Csak annyit akarok mondani, ne vedd túl komolyan mindazt, amit akkor beszéltünk. Ugye értesz?

- Arra gondol, amikor egyedül voltunk az autóban? Amikor a híd előtt parkoltunk?

- Igen, erre gondolok. Nem azért mondom, mintha bármit újra meg kellene beszélnünk. Csak mondom, hogy tudd, oké? Jaj, ez az egész ügy annyira zavaros kezd lenni! Es Paul nem segít. Nézz rá. Vajon most is mit mondhat neki?

Nem messze tőlünk ott állt az Apa Josie-hoz hajolva, hogy az arca közel legyen az övéhez, és nagyon komolyan beszélt hozzá.

- Mostanában annyi baromságot hord össze - mondta az Anya, és megindult feléjük. De még mielőtt kettőt lépett volna, kinyúlt egy kéz a tömegből, és megragadta a csuklóját.

- Chrissie - mondta Miss Helen hangja -, hagyd őket békén még egy percig. Nem sokat vannak együtt manapság.

- Nekem az a benyomásom, Paul ma már épp eleget osztotta a magafajta bölcsességet - mondta az Anya. - És nézd, most meg veszekszenek.

- Nem veszekszenek, Chrissie, biztosíthatlak róla. Úgyhogy hagyd, hadd beszélgessenek egymással.

- Helen, komolyan nincs szükségem arra, hogy tolmácsolj nekem. Elég jól értem a saját lányomat és a férjemet.

- *A volt* férjedet, Chrissie. És az exek elképesztőek tudnak lenni, ezt épp e percben tényleg tanúsíthatom. Vance megesküdött, hogy nem várakoztat meg bennünket, és most tessék. Nem voltunk házasok, mint ti Paullal, úgyhogy a keserű utóíznek más a jellege. De ne becsüld le ezt se, Chrissie. Tizennégy éve nem láttam, és akkor is csak futólag, teljesen véletlenül. Nem lehetséges, hogy elsétáltunk egymás mellett a tömegben, és nem ismertük föl egymást?

- Megbántad, Helen? - kérdezte váratlanul az Anya. - Érted, mire gondolok. Megbántad? Hogy nem léptél Rickkel előbbre?

Miss Helen még egy pillanatig ott felejtette a tekintetét az egymással beszélgető Apa és Josie alakján. Majd így szólt: - Igen. Ha őszinte akarok lenni, Chrissie, a válasz: igen. Még azok után is, hogy láttam, mit hozott ez rád. Úgy érzem... Úgy érzem, nem tettem meg mindent Rickért. Úgy érzem, még csak végig se gondoltam igazán, ahogy te meg Paul tettétek. Valahol másutt voltam, nem volt a helyén a fejem, és csak hagytam, hogy elmúljon a pillanat. Talán ezt bánom a leginkább, minden másnál jobban.

Hogy nem szerettem eléggé ahhoz, hogy így vagy úgy, de tisztességgel meghozzam azt a döntést.

- Jó, jó - az Anya gyengéden rátette a kezét Miss Helen felső karjára. - Jól van, na. Nehéz dolog ez, én csak tudom.

- De most mindent elkövetek. Ezúttal minden tőlem telhetőt megteszek érte. Annyi kell csak, hogy jelenjen már meg ez a régi szerető. O, az ott ő! Vance! Vance! Bocsáss meg, Chrissie...

- Aláírná a petíciókat? - az Anya előtt felbukkanó férfinak fehérre volt festve az arca, a haja pedig feketére.

Az Anya hirtelen hátrébb lépett, mintha attól tartana, hogy rácseppen a fehér smink, és azt mondta: - Miről van szó?

- Az Oxford Building kiürítésére tett javaslat ellen tiltakozunk. Az épületben jelenleg négyszázhuszonhárman laknak, frissen elbocsátott közalkalmazottak és a velük élő nyolcvanhat gyermek. Sem Lexdell, sem a város nem javasolt semmiféle elfogadható tervet a további elhelyezésükre.

Ennél többet nem hallottam abból, amit a fekete-fehér férfi magyarázott, mert belépett közénk az Apa, aki az Anyára támadt:

- Te jó ég, Chrissie, mit mondtál te a lányunknak? - a hangját ugyan nem emelte fel, de így is nagyon indulatosnak tűnt. - Kifejezetten furcsán viselkedik. Netán csak nem *elmondta* neki?

- Nem mondtam el neki, Paul, dehogy - az Anya hangjában, egyáltalán nem jellemző módon, bizonytalanság bujkált. - Legalább is, nem... az *egészet*.

- Akkor pontosan mit is...

- Csak a portréről beszélgettünk, ennyi. Nem tarthatunk mindent titokban előtte. Olyan sok mindent gyanít már így is, és ha ebből az egészből nem beszélünk vele semmiről, akkor el fogjuk veszteni a bizalmát.

- A *portréről* beszéltél vele?

- Csak annyit mondtam neki, hogy nem festmény. Hanem egyfajta szobor. Persze emlékszik Sal babájára...

- Te jó Isten, én azt hittem, megegyeztünk...

- Josie már nem kisgyerek, Paul. Magától is rájön sok mindenre. És abban igaza van, ha elvárja tőlünk, hogy őszintén beszéljünk vele...

- Rick! - felismertem a hátam mögött Miss Helen hangját. - Rick! Gyere már ide! Itt van Vance, megtaláltam. Gyere, köszönj neki. Jaj, Chrissie, szeretném, ha megismerkednél Vance-szal. Régi jó barátom. O az.

Mr. Vance előkelő, drága öltönyt viselt állig begombolt fehér inggel és kék nyakkendővel. Ugyanolyan kopasz volt, mint Mr. Capaldi, és alacsonyabb volt Miss Helennél. Ide-oda tekintgetett maga körül, mint aki össze van zavarodva.

- Jó estét. Örvendek - mondta az Anyának, majd Miss Helenhez fordult:

- Itt meg mi történik? Mindenki erre az előadásra akar bejutni?

- Itt vártunk rád Rickkel. Pontosán úgy, Vance, ahogy meghagytad nekünk. Milyen csodálatos, hogy újra láthatlak! Alig változtál.

- Te is nagyon jól nézel ki, Helen. De mi folyik itt? Hol a fiad?

- Ricky! Erre!

Megláttam Ricket, aki egy kicsivel arrébb ácsorgóit, és most visszaintett válaszul. Majd elindult felénk, áttörve magát a figurák töredékein. Nem tudtam megállapítani, hogy Mr. Vance, aki épp arrafelé nézett, rájött-e vagy sem, hogy az Rick. De akárhogy is, ebben a pillanatban megjelent a színház egyik mellényes alkalmazottja, és beállt Mr. Vance és a közeledő Rick közé.

- Van már jegye a ma esti előadásra? - kérdezte a mellényes alkalmazott.

- Vagy ha netán már van is, nem akarja felsőbb kategóriásra váltani?

Mr. Vance rámeredt, és nem mondott semmit. Ekkor Rick felbukkant a mellényes alkalmazott mögül, mire Mr. Vance azt mondta: - Óhó! O a fiad? Csuda jó megjelenésű!

- Köszönöm, Vance - mondta halkan Miss Helen.

- Jó estét, uram - mondta Rick, és úgy mosolygott, mint amikor Josie közösségépítő összejövételére megérkezve üdvözölte a felnőtteket.

- Szia, Rick. Nos, én vagyok Vance, az édesanyád régi barátja. Már sokat hallottam rólad.

- Kedves öntől, hogy eljött a találkozóra, uram.

- Hát *itt* vagytok! - a szemem előtt most teljesen kitöltötte a teret a váratlanul előbukkanó Josie, az oldalán egy tizennyolcéves-forma lánnyal, akiben felismertem Cindyt, a pincérnőt, noha most sokkal kevésbé volt lebutítva a látványa, mint amikor korábban láttam őt.

- Na, szóval én nem hinném, hogy a boltotok voltképpen *elköltözött volna* - mondta Cindy. - Viszont nyílt egy új üzlet a Delancey's-ban, és lehet, hogy az RB-k közül egy párat áthelyeztek oda a régi boltotokból.

- Elnézést - egy elegáns kék ruhát viselő hölgy, akit úgy negyvenhat évesnek ítélt, most beállt elém háttal, Josie és Cindy felé fordulva. - Csak arra lennék kíváncsiak, netán ezt a gépet is be akarják vinni magukkal a színházba?

- Hé, és ha igen, az miért tartozna magára? - válaszolta Cindy.

- Ezek ajegyek igen kapósak - folytatta a hölgy. - Nem kéne, hogy a jó helyeket gépek foglalják el! Ha ezt a gépet beviszik a színházba, az ellen muszáj lesz a tiltakozásunkat kifejeznünk.

- Nem értem, mi köze van magának ehhez...

- Semmi gond - szólalt meg Josie. - Klara nem akar bemenni az előadásra, és én se...

- Ez mellékes - felelte Cindy. - Engem ez akkor is dühít - ezzel a hölgyhöz fordulva azt mondta: - Nem ismerem magát! Kicsoda maga? Hogy csak úgy fölbukkan, és így mer beszélni velünk...

- Szóval ez a gép a tiéd? - kérdezte a hölgy Josie-től.

- Klara az én robotbarátnőm, ha erre kíváncsi.

- Előbb a munkát veszik el tőlünk. Aztán már a színházban is a helyeket?

- Klara? - az Apa egészen közel tolta az arcát az enyémhez. - Változatlanul jól vagy?

- Igen, jól vagyok.
- Biztosan?
- Korábban kissé dezorientált voltam, de már jól vagyok.
- Nagyszerű. Figyelj, nekem mindjárt le kell válnom a csapatról. Úgyhogy szeretném, ha most mondanád el: egészen pontosan mit is csináltunk mi akkor ott? És mit remélünk, mi is fog ettől történni?
- Mr. Paul bízott bennem, és az csodálatos érzés volt. Legnagyobb sajnálatomra, mint már korábban is mondtam, nem árulhatok el semmi többet, hacsak nem akarom éppen azt a dolgot kockára tenni, amit elértünk. De hiszem, hogy most már valóban van remény. Kérem szépen, legyen türelemmel, és várja a jó híreket!
- Ahogy tetszik. Reggel még beugrom hozzátok, hogy elköszönjek Josie-tól. Úgyhogy akkor talán veled is összefuthatok.
- Valahol mögöttem azt mondta az Anya hangja: - Majd beszélünk erről, ha visszamentünk a lakásba. Itt nem beszélhetünk.
- De én csak ennyit akartam mondani - mondta Josie hangja. - Határozottan nem akarom, hogy lezárd, mint ahogy annak idején Selét. Azt akarom, hogy egyes-egyedül Klara használja a szobámat, hogy úgy járkáljon ki-be, ahogy kedve tartja.
- De hát miért beszélünk erről egyáltalán? Meg fogsz gyógyulni, édesem. Nincs miért gondolkodnunk ezeken a dolgokon, *egyiken* se...
- Á, Klara, hát itt vagy! - most Miss Helen bukkant fel mellettem. - Klara, figyelj, épp most beszéltem Chrissie-vel. Te most egyelőre velünk jössz.
- Önökkel?
- Chrissie vissza akarja vinni Josie-t a lakásba, és szeretnének néhány szót váltani zavartalanul, csak kettesben. Úgyhogy most egyelőre velünk maradsz. Chrissie fél óra múlva majd visszajön érted, és hazavisz - közelebb hajolt, és azt suttogta a fülembe: - Nézd csak, Rick és Vance milyen jól kijönnek egymással. Mindazonáltal, Rick igazán értékelni fogja, kedves, hogy téged is maga mellett tudhat, míg ezen keresztül kell mennie. Még mindig olyasmi lehet ez neki, mint valami megpróbáltatás.
- Igen, hogyne. De az Anya...
- Épp időben érted jön majd, ne aggódj. Csak kell neki pár perc kettesben Josie-val.

- Az minden vágyam - mondta nevetve Mr. Vance, ahogy felénk jött hogy kerüljünk már ki ebből a tülekedésből. Amott, az az ételbár, elég jónak tűnik. Csak ülünk már le valahol, ahol amúgy tisztességesen szemügyre vehetjük egymást és beszélgethetünk.

Ekkor valaki a karjába zárt, és mindjárt fel is ismertem, hogy Josie ölelt meg, hasonlóan hosszasan ahhoz, ahogy aznap tartott a karjai között az üzletben, a nagy elhatározás után. De ezúttal közben súgott is valamit a fülembe, hogy csak én hallhassam:

- Ne félj. Soha nem fogom hagyni, hogy bármi rossz történjen veled. Most a Mamával kell beszélünk. Te meg arra a kis időre menj csak el Rickékkel. Es bízz bennem.

Azután elengedett, és Miss Helen szelíden arrébb tessékelt.

- Gyere, Klara kedves.

Kiverekedtük magunkat a színház előtti tömegből, és Mr. Vance vezetésével elindultunk az ételbár felé. Miss Helen szaporázta a lépteit, hogy felzárkózzon melléje, Rick és én a felnőttek nyomában haladtunk, néhány lépéssel mögöttük, és ahogy az üres tér és a hűvös levegő körénk telepedett, éreztem, hogy a tájékozódóképességem kezd visszatérni. Amikor visszaneéztem, meglepődve tapasztaltam, milyen sötét és csendes is valójában az utca, eltekintve attól az utcalámpa köré gyűlt egyetlen, sűrű emberrajtól. Ahogy mind jobban távolodtunk, a tömeg - amelynek az imént még én is a része voltam - igazából olyan benyomást keltett, mint a rovarok felhője, amellyel az esteli mezőn találkoztam, ahogy lebegett az égen, és benne minden lény lázasan cserélgette a helyét, izgatottan keresve a legjobb pozíciót, de egyikük sem csellengett el soha az együtt képzett alakzat határain túlra. Még láttam Josie-t, ahogy zavarodott ábrá-zattal integet a tömeg széléről, és az Anyát, aki mögötte áll, kezei Josie vállán, és üres tekintettel néz utánunk.

*

Egyre sűrűbb lett a sötét, a színház előtti tömeg lármája pedig egyre gyéresebb, de tudtam, hogy nem romolhatott túl sokat a megfigyelőképességem, mert változatlanul tisztán láttam magam előtt a kivilágított ételbárt, amely felé haladtunk. Megfigyeltem, hogy a kialakítása egy szelet pitét formáz, amelynek a hegyes vége mutat felénk, és hogy az utca kétfelé ágazik körülötte, és az ételbár kirakatablakai ott sorakoznak a megosztott járda mindkét ága mentén, úgyhogy a járókelők bármelyik irányba haladva beláthatnak a kivilágított enteriőrbe: a fényes bőr ülésekre, a politúrozott asztalokra és a ragyogó üvegü vitrinpultra, amely mögött az ételbár fehér kötényes, fehér sapkás vezetője várja a vendégeket.

Mivel nem közeledett épp semmiféle jármű, és a környező épületek annyira sötétek voltak, a járdakőre ferde árnyalakzatokat vetítő ételbár volt az egyetlen fényforrás ezen a környéken. Kíváncsian vártam, a kétágú villa melyik ágát választja Mr. Vance, de amint közelebb értünk, észrevettem, hogy épp a kihegyesedő sarkon van a bejárati ajtó. Gondolom, csakis azért nem fedeztem fel ezt korábban, mert az ajtó annyira hasonlított az ételbár kirakatablakaihoz: javarészt üvegből volt, és festett feliratok szeltek át. Mr. Vance benyitotta az ajtót, majd félreállt, hogy Miss Helent engedje be elsőnek.

Amikor egy pillanattal később én is beléptem Rick mögött, olyan erősnek és annyira sárgának éreztem a világítást, hogy nem tudtam azonnal alkalmazkodni hozzá. Csak lassan, fokozatosan voltam képes kivenni a gyümölcstortaszéleteket, amelyek ugyanolyan formára szelve, mint az ételbár maga, ott sorakoztak a pult üvegszekrényében, ami mögött teljesen mozdulatlanul, tőlem mereven elfordított arccal állt az Ételbár Vezetője, egy nagydarab, fekete bőrű férfi. Majd észrevettem, hogy Mr. Vance-t és Miss Helent figyelni, ahogy boxot választanak, és leülnek az asztalhoz egymással szemben.

Láttam Rick alakját, ahogy lépdél a fényes padlón, majd helyet foglal az édesanyja mellett. Míg figyeltem, eszembe jutottak Josie-nak az elköszönéskor hozzám intézett szavai, és eltűnődtem rajta, vajon mi lehet az a fontos téma, amit az Anya meg akar vele beszélni a Jóbarát Lakásában, és miért van szükség arra, hogy én ne legyek ott.

Miss Helen és Mr. Vance egyfolytában egy szó nélkül bámulták egymást, mialatt én is odamentem az asztalhoz. Úgy éreztem, ahhoz még nem ismerem elég jól Mr. Vance-t, hogy mellé üljek. Ráadásul a két emberre tervezett ülés közepén helyezkedett el, és láttam, hogy a kényelme megzavarása nélkül nem tudnék magamnak helyet csinálni mellette. Úgyhogy inkább leültem egyedül a szemközti boxba, a közlekedő másik oldalán.

Mr. Vance végre felhagyott azzal, hogy Miss Helent bámulja, és az ülésén kifelé fordulva hangosan leadta a rendelést az Ételbár Vezetőjének. Csak ekkor tűnt fel, hogy rajtunk kívül nincs bent más vendég, azonban az összes asztal és ülőhely gondosan elő van készítve arra az esetre, ha mások is bejönnének. Akkor arra gondoltam, hogy ez a Vezető ugyancsak magányos lehet, vagy legalábbis az volt, amíg ő maga ácsorgott csak az ételbárjában, a kétoldali kivilágításban jól láthatóan bárki számára, aki erre jár az éjszakában.

- Uram? - mondta Rick. - Nagyon hálás vagyok, hogy időt áldoz rám. Es azért is, hogy egyáltalán fontolóra veszi, hogy segítsen nekem.

- Tudod, Rick - mondta Mr. Vance álmodozó hangon -, milyen nagyon régóta nem láttam a mamádat?

- Annál inkább értékelem, uram. És engem pedig soha nem látott még eddig, kivéve azt az egy röpke találkozást, még vagy kétéves koromban. Úgyhogy ennek tudatában még nagylelkűbb gesztus öntől, hogy beleegyezett, hogy találkozzon velem. De Anya mindig is mondta, hogy ön mennyire nagylelkű ember.

- Megkönnyebbülve hallom, hogy anyád jókat mondott rólam. De talán megemlített néhány negatívumot is, hm?

- Ó, nem. Anyám mindig csak jót mondott önről.

- Tényleg? Én meg hosszú évekig azt hittem... Na, mindegy. Helen, én itt máris le vagyok nyugózva a fiadtól.

Miss Helen figyelmesen fürkészte Mr. Vance arcát. - Aligha kell mondanom, Vance, mennyire hálás vagyok neked én magam is. Hosszasabban is elmondanám a kö-szönetemet, de ez az esély most Rické, és nem szeretnék a nevében beszélni.

- Jól mondod, Helen. Szóval, Rick. Miért nem mondod el nekem, miről van szó?

- Hát, nem tudom biztosan, hol kezdjem, de tessék. Engem nagyon érdekel a dróntechnológia. Ügy is mondhatjuk, ez a szenvedélyem. Kifejlesztettem a saját rendszeremet, és már van egy saját drónmadár-rajom...

- Egy pillanat. Mikor azt mondod, „saját rendszer”, Rick, azt akarsz ezzel kifejezni, hogy mindazt meghaladtad, amit mások eddig csináltak?

Rick arcán átvillant a páni félelem, és vetett egy pillantást felém. Rámosolyogtam, és igyekeztem megértetni vele, hogy nemcsak a magam részéről küldöm neki ezt a mosolyt, hanem Josie nevében is. Akár megértette, akár nem, mintha erőt merített volna belőle.

- Nem, uram, aligha - mondta kis nevetéssel. - Nem állítom, hogy zseni vagyok. De azt mondom, az én drón-rendszeremet *tényleg* magam dolgoztam ki önállóan, mindenféle tanári segítség nélkül. Különböző online információs forrásokat használtam föl, amiket a neten találtam. Es anyámtól is komoly támogatást kaptam, azzal, hogy több nagyon drága könyvet is megrendelt nekem. Igazából hoztam is magammal néhány rajzot, ha netán szeretne róla némi képet kapni. Itt vannak. De *tényleg* nem hiszem, hogy valami óriási úttörő dolgot csinálok, és tudom, hogy megfelelő útmutatás nélkül nem is igen fogok.

- Értlek. Tehát most az a célod, hogy bekerülj valamelyik jó főiskolára, hogy érvényre juttathasd a tehetségedet.

- Hát, valami ilyesmi. Anyámmal mindketten arra gondoltunk, hogy talán lehetne az az Atlas Brookings, mivel nagyvonalú és liberális főiskola...

- Épp elegendően nagyvonalú és liberális ahhoz, hogy a kapui nyitva álljanak minden magas kvalitású diák előtt, néhánynak még azok közül is, akik nem részesültek a génszerkesztés áldásaiban.

- Pontosan, uram.

- És, semmi kétség, Rick, te érted ezt, mert az édesanyád elmondta neked, hogy jelenleg én vagyok a főiskola Adományozói Bizottságának elnöke. Vagyis annak a testületnek, amely az ösztöndíjakról dönt.

- Igen, uram. Épp így mondta ő is.

- Nos, Rick, nagyon remélem, hogy édesanyád nem utalt semmi olyasmire, hogy az Atlas Brookingsnál a felvételi eljárás bármiféle protekció függvénye lehet.

- Se anyám, se én nem kérnénk olyat, hogy részrehajlásból segítsen nekem, uram. Azt kérem, hogy csakis akkor segítsen, ha úgy találja, hogy megérdemlek egy helyet az Atlas Brookingsban.

- Jól beszélsz. Nos, vessünk rá egy pillantást, mit hoztál nekem.

Rick már kitette a vázlatfüzetét az asztalra, és Mr. Vance most kinyitotta. Sokáig leste azt az ábrát, ahol éppen kinyílt a vázlatfüzet, majd lapozott és talált egy másikat, amelyben, úgy látszott, egészen elmerült. Lassan végiglapozta az egész vázlattömböt, olykor visszatérve valamely korábbi oldalra. Egy helyütt azt mormolta, anélkül hogy felemelte volna a tekintetét:

- Ez mind arról szól, amit a jövőben tervezel megalkotni?

- Zömében igen. Habár néhány tervemet már megvalósítottam. Mint azt, ami a következő oldalon jön.

Miss Helen csendben figyelt, arcán szelíd mosollyal, tekintete fel-alájárt Mr. Vance és Rick vázlattömbje között. Ebben a pillanatban ismét éreztem, éppen csak átvillanva rajtam, de elevenen, ahogy az Apa a kezével a megfelelő szögben tartja a fejemet, és hallottam a cseppek hangját, ahogy a folyadék átcsepeg a műanyag palackba, amelyet a másik kezével tart az arcom közvetlen közelében.

- Nos, Rick - mondta Mr. Vance -, én elég járatlan vagyok ebben a témában. Mégis az a benyomásom, hogy a te áronjaidnak nagyon kifinomult felderítő-megfigyelő képessége van.

- Az igaz, hogy ezek a madarak képesek adatgyűjtést végezni. De ez nem jelenti szükségszerűen azt, hogy a magánéletet sértő tevékenységekre kell használni őket. Sok lehetséges alkalmazásuk van. Biztonsági megfigyelés, még bébiőrnek is jók. Es, visszatérve, bizonyára akadnak a világban olyan emberek, akiken muszáj rajta tartani a szemünket.

- Mint a bűnözők, úgy érted?

- Meg a félkatonai szervezetek. Meg a fura kultuszoknak hódolók.

- Értlek. Igen, ezek mind nagyon érdekes dolgok. Te nem látsz semmiféle etikai problémát e körül?

- Biztos vagyok benne, uram, hogy sokféle etikai probléma fölmerülhet. De végül is a törvényhozók dolga eldönteni, hogy kell szabályozni ezeket a dolgokat, és nem a hozzám hasonló embereké. Egyelőre én csupán tanulni szeretnék, amennyit csak bírok, hogy a megértésükben eljussak a következő szintre.

- Jól beszélsz - bólintott Mr. Vance, és tovább nézelődött Rick vázlatfüzetében.

Az ételbár magányos Vezetője most odajött a tálcájával, és elkezdte lepakolni az italokat az asztalra Miss Helen, Mr. Vance és Rick elé. Fojtott hangon megköszönték neki, azután ismét elment az asztaltól.

- Azt lásd tisztán, Rick - mondta Mr. Vance -, nem azon vagyok, hogy megizzasszalak itt. Pusztán annyi, nos, csak kicsit letesztellek, hogy lássam, milyen fából faragtak - majd Miss Helenhez fordulva így folytatta:
- Es ez idáig nagyon meggyőző a fellépése.

- Vance, drágám, nem vágnál valamire a kávéd mellé? Mondjuk egy fánkra, azokból ni, amiket amott látok? Te mindig is nagyon részrehajló voltál a fánkokkal.

- Köszönöm, Helen, de ma együtt kell vacsoráznom néhány emberrel - ránézett az órájára, majd vissza Rick-re. - Tehát, Rick, gondold végig alaposan a következőket: az Atlas Brookings azt vallja, hogy a világban rengeteg olyan tehetséges gyerek van, akik, csakúgy, mint te, anyagi vagy egyéb okokból nem részesültek a Mesterséges Génszerkesztés vívmányának jótéteményeiben. A főiskola azt is vallja, hogy a társadalom jelenleg végzetes hibát követ el azzal, hogy nem engedi kiteljesedni az ilyen tehetségeket. Sajnálatos módon a legtöbb intézmény nem így gondolkodik. Ami pedig azt jelenti, hogy tömegesen kapjuk a felvételi kérelmeket az olyanoktól, mint te magad is vagy, jóval többet, mint amennyi helyünk van. Az esélyteleneket ugyan ki tudjuk szűrni, de azután már, őszintén, csak totó az egész. Szóval te, Rick, azt mondtad, épp az imént, hogy nem kérsz protekciót. Akkor hadd kérdezzem meg: ha ez tényleg így van, *akkor mégis miért ülök most itt szemben veled?*

Ezekkel a szavakkal Mr. Vance olyan hirtelen váltott hangnemet, hogy belőlem csaknem kiszaladt a meghökkenés hangja. És szemmel láthatóan Rick is egészen megrökönyödött. Csak Miss Helenen nem látszott, hogy meg volna lepve, őrajta épp az látszott, mintha csak olyasvalami következett be volna végül, amitől egész idő alatt tartott. Mosolyogva szólalt meg:

- Ezt majd én válaszolom meg helyette, Vance. Igen, mi *igenis* szívességet kérünk tőled a magunk részére. Tudjuk, hogy belefér a jogaidba: te élhetsz ezzel a kegyvel. Úgyhogy kérünk téged, segíts nekünk. Ezt újrafogalmazom: *én* kérlek téged. *En* kérlek téged, segíts, hogy a

fiamnak lehessen esélye rá, hogy megvívja a maga harcát ebben a világban.

- Anya...

- Nem, Ricky drágám, ez így van jól. Nem neked, hanem nekem kell megkérnem erre Vance-t. Es, *igenis azt kérjük tőle, hogy részrehajló legyen.* Naná, hogy azt kérjük tőle.

Tévedtem, amikor azt hittem, hogy egyedül mi vagyunk az Ételtár Vezetőjének vendégei. Most vettem észre, hogy a tőlem hárommal távolabbi boxban magányosan ücsörög egy negyvenkétéves-forma hölgy. Azért nem láttam meg előbb, mert egészen az ablakhoz préselte magát, és a homlokát az ablaküvegnek nyomva bámult ki a sötétségbe. Elgondolkodtam azon, hogy ekképpen talán maga az Ételtár Vezetője sem vette észre, és hogy ettől még magányosabb lehet, hiszen azt hiheti, hogy a Vezető szándékosan nem akar tudomást venni róla.

- Tudod, Helen - mondta Mr. Vance -, igencsak furcsa taktikát alkalmazol te itt. A részrehajlás, mint a korrupció bármely más formája, akkor működik a legjobban, ha nem lepleződik le. De most ettől eltekintve - hajolt előre Mr. Vance -, mikor azt gondoltam, hogy Rick erre kér, az egy dolog. Igazán jó benyomást keltő, megnyerő kölyök. Jól is ment a dolog. De nézd csak, mit tettél. Azt mondtad nekem, hogy itt arról van szó, hogy én tegyek neked - neked, Helen - egy szívességet. Ennyi hosszú év után. Ennyi hosszú év után, ami alatt nem válaszoltál az üzeneteimre. Ennyi perc és óra és nap és hónap és év után, ami alatt én nem gondoltam másra, csak rád.

- Muszáj ezt itt és most elmondanod? Rick előtt? - Miss Helen még mindig szelíden mosolygott, de a hangja reszketett.

- Rick intelligens fiatalember. Es itt ő az, aki végül nyerni vagy veszíteni fog. Úgyhogy miért titkolnánk előtte bármit is? Hadd lássa csak az egész képet. Hadd lássa, miről is van itt szó.

Rick az átjárón át ismét rám nézett, és én ismét azzal próbáltam biztatni, hogy olyan mosolyt küldtem felé, ami mintha nemcsak tőlem jött volna, hanem egyszersmind Josie-től is.

- De hát miről van itt szó, Vance? - kérdezte Miss Helen. - Tényleg ennyire bonyolult dolog ez? Csak azt kérem tőled, segíts a fiamnak. Ha nem vagy hajlandó rá, udvariasan elköszönünk, és maradunk ennyiben.

- Ki mondta, hogy én nem akarok segíteni Ricknek? Látom, hogy tehetséges fiatalember. Ezek a rajzok igazán sokat ígérnek. Minden okom megvan rá, hogy azt higgyem, meg fogja állni a helyét az Atlas Brookingsban. A gond azzal van, hogy *te* kéred ezt tőlem, Helen.

- Akkor nem lett volna szabad megszólalnom. Mielőtt megszólaltam, nagyon is jól ment minden. Láttam, hogy megértitek egymást, és Rick őszinte tisztelettel beszél veled. De aztán közbeszóltam, és tessék, most itt van ez a probléma.

- A fenébe is, Helen, de mennyire, hogy itt van ez a probléma! Huszonhét éve itt van ez a probléma! Huszonhét éve, hogy szóba se állsz velem, visszautasítod minden közeledésemet. Én nem zaklattam ez idő alatt az édesanyádat, Rick, nem szeretném, ha ezt gondolnád! Kezdetben, nos jó, mondjuk úgy, talán kissé túl lobbanékony volt a hangvételem. De soha nem zaklattam, nem fenyegettem, soha nem vádoltam. Csak könyörögtem. Ez helytálló így, Helen? Helytálló megfogalmazás?

- Teljesen helytálló. Kitartó voltál, de soha nem voltál kellemetlenül tolakodó. Hanem Vance, biztos, hogy Rick előtt kell ezt elmondanod?

- Nos, jó, ebben egyetérték: talán tényleg nem kellene tovább beszélnem. Talán itt az ideje, hogy most már inkább te beszélj, Helen.

- Uram? Én nem tudom, mi történt a múltban. De ha úgy érzi, hogy valamiért helytelen volt megkérni önt arra, hogy...

- Csak egy perc, Rick - mondta Mr. Vance. - Én nagyon is akarok segíteni neked. De azt hiszem, ideje édesanyádnak is lehetőséget adnunk arra, hogy kimagyarázza magát.

Néhány másodpercre mindhárman elhallgattak. Vettem egy pillantást az Ételbár Vezetőjére, vajon hallgató-zott-e, de az csak bámult kifelé az ablakain túli sötétségbe, és semmijeit nem adta, hogy bármi, amit hall, felkeltette volna az érdeklődését.

- Elismerem - mondta Miss Helen -, hogy csúful viselkedtem veled, Vance. Ezt Elismerem. De aztán csúful viselkedtem magammal is, és mindenkivel. Ne érezd magad külön kitüntetve. Egyetemesen szórtam szét a szörnyűségemet.

- Lehet, hogy így volt. De én nem voltam mindenki. Öt évig osztottuk meg egymással az életünket ...

- Igen. És én nagyon is bocsánatot akarok kérni. Tudod, van úgy, Vance - és Rick, te is, nem bánom, hogy előtted mondom -, tudjátok, gyakran kívánom azt, bárcsak fősorakoztathatnám az összes embert, mindenkit, akivel pocsékul viselkedtem, bárcsak egyetlen hosszú sorba állíthatnám mindjüket. Aztán végigmennék a sor mentén, tudjátok, ahogy az uralkodók szoktak. Es egyenként kezet fognék mindegyikükkel, belenéznék mindegyikük szemébe, és azt mondanám, annyira sajnálom, hogy ilyen szörnyű voltam.

- Fantasztikus. Szóval most meg sorba kell állnom. Azért a megtiszteltetésért, hogy elnyerjem öfelsége bocsánatkérését.

- Ó, te jó ég, ez balul sült el! Én csak próbálom elmagyarázni, hogy... hogy mit érzek. Tudom, hogy rettenetesen hangzik, ha így kimondja az ember, de ha visszatekintek az elmúlt dolgokra, akkora a teher, hogy csak arra tudok gondolni, bárcsak lenne valamiféle megoldás, mint amilyen ez is. Ha királynő volnék, akkor igen, meg tudnám...

- Anya, de tényleg, én tudom, mit akarsz mondani. Csak talán nem ez a legjobb módja...

- Valaha *az* voltál, Helen, egy módon, királynő. Szépséges királynő. Es azt hitted, bármit büntetlenül megtehetsz, amit csak akarsz. Egyfelől szomorú vagyok, másfelől viszont örülök. Annak, hogy láthatom, te sem úszad meg. Hogy utolért a sorsod, és végül mégis fizetned kellett mindenért.

- És miféle árat fizettem, Vance? Arra célszól, hogy szegény vagyok? Mert én azt nemigen bánom, csak hogy tudd.

- Lehet, hogy azt nem bánod, hogy szegény vagy, Helen. De törékeny lettél. És azt hiszem, azt már sokkal inkább bánod.

Miss Helen hallgatott néhány másodpercig, mialatt Mr. Vance tágra nyílt szemmel meredt rá. Végül Miss Helen azt mondta: - Igen. Igazad van. Azóta, hogy te ismertél engem, az lettem... törékeny. Annyira törékeny, hogy egy kis szellőkéstől is hajlamos vagyok darabokra törni. A szépségem odalett, és nem az évektől, hanem ettől a törékenységtől. De Vance, kedves Vance, legalább részben nem bocsátanál meg most nekem? Nem segítenél a fiamnak? Vance. Megadnék neked mindent, bármit, csak hogy nincs semmim, amit adhatnék. Semmim a világon, csak ez a rimánkodás. Így hát könyörgök, Vance, segíts neki.

- Anya, hagyd már ezt abba, légy szíves. Nem létezik, hogy...

- Látod, milyen nehéz helyzetbe kerültem, Rick. Nem igazán értem, mire akar ezzel utalni az édesanyád. Azt mondja, bocsánatot akar kérni, de végül is miért? Hisz olyan széles a skála! Azt hiszem, Helen, jobban tesszük, ha rátérünk a konkrétumokra.

- Én csak azt kérem tőled, hogy segíts a fiamnak, Vance. Ez nem elég konkrét?

- A konkrétumok, Helen. Például az az este Miles Martin házában. Tudod, melyik estére gondolok.

- Igen, igen. Mikor azt mondtam mindenki előtt, hogy te még nem vagy jártas a Jenkins jelentésszerkesztőben...

- Amivel bezsebeltél egy jó nagy röhögést a káromra, Helen. És nagyon is jól tudtad, mit csinálsz ...

- Akkor hát, Vance, bocsánatot kérek ezért az estéért is. Ki voltam kelve magamból, bosszúra szomjaztam. Bárcsak. ..

- Tessék, egy másik konkrétum. Nincs sorrend, csak úgy véletlenszerűen futok végig a listán. Az a hangpostaüzenet, amit abban a szállodában hagytál nekem. Portlandben, Oregonban. Szerinted az nem volt bántó?

- Nagyon is bántó volt. Aljas üzenet volt, és nem felejtettem el. Még... még most is visszahallom gondolatban, és mindig akkor csap le rám, mikor a legkevésbé számítok rá. Akad egy nyugodt percem, csak magamra, és tessék, gondolatban máris emelem a telefont, és már megint üzenetet mondok a rögzítődre, mindig újra, azzal a különbséggel, hogy ezúttal megváltoztatom, átszerkesztem, hogy ne legyen annyira szörnyű. Mivel én magam sose hallottam, csak azt hallottam, ahogy mondom, ezért néha úgy érzem, még nincs késő, hogy módosítsam. Nem tehetek róla, az elmém játszik velem, az adja elő ezt a trükköt, aztán meg újra és újra iszonyatosan érzem magam. Hidd el nekem, Vance, rengetegszer büntettem már meg magam azért az üzenetért. És azt be kell látnod, hogy akkoriban még nem ismertem a módját, hogyan lehet törölni egy üzenetet, ha már egyszer elküldte az ember ...

- Anya, hagyd abba. Uram? Nem hiszem, hogy ez túl jót tesz az anyámnak. Mostanában nagyszerűen volt, de...

Miss Helen megérintette Rick karját, hogy elhallgattassa. - Vance, a bocsánatodat kérem - folytatta. - Könyörgök. Igenis kimondom, hogy rosszul viselkedtem veled, és ha óhajtod, megesküszöm neked, hogy

megbüntetem magam ezért, és addig abba se hagyom, míg ki nem engesztellek.

- Anya, menjünk! Ez árt neked.

- Ha kívánod, Vance, megbeszélhetjük, hogy újra találkozunk. Mondjuk, két év múlva, ugyanitt. Akkor ellenőrizheted, hogy megtartottam-e az ígéreteimet. Végignézhetsz rajtam, és megállapíthatod, hogy tisztességesen megbüntettem-e magam...

- Elég ebből, Helen. Ha Rick nem volna itt, megmondanám, mit gondolok erről.

- Uram? Azt szeretném, ha egyáltalán semmit nem tenne azért, hogy engem támogasson. Nem akarok már semmi mód részesülni belőle.

- Ne, Rick, nem tudod, mit beszélsz! - mondta Miss Helen. - Ne hallgass rá, Vance!

Mr. Vance felállt ültéből, és azt mondta: - Mennem kell.

- Anya, kérlek, nyugodj meg. Nem ér annyit ez az egész.

- Fogalmad sincs, mit beszélsz, Rick! Ne menj még, Vance! Ne így váljunk el! Annyira szeretted a fánkot annak idején, nem akarsz egyet?

- Egyetérték Rickkel. Ez egyáltalán nem tesz jót neked, Helen. Nekem is az a legjobb, ha most elmegyek. Rick? Tetszettek a rajzaid, és te magad is tetszel nekem. Vigyázz magadra. Viszlát, Helen.

Mr. Vance végigsétált a boxok közötti közlekedőn, vissza sem nézett, egyikükre sem. Majd kiment az üvegajtón, és eltűnt a sötétben. Miss Helen és Rick csak ültek egymás mellett, maguk elé meredve, az asztalra szegezett tekintettel. Azután Rick azt mondta: - Klara. Gyere, ülj át hozzánk.

- Kíváncsi volnék - kezdte Miss Helen.

Rick közelebb húzódott hozzá, átölelte a vállát. - Mire volnál kíváncsi, Anya?

- Kíváncsi volnék, elég volt-e ennyi. Hogy ez kielégítette-e.

- Őszintén, Anya? Ha csak a feléről tudtam volna annak, ami itt elhangzott, azt mondtam volna, soha az életben!

Becsusszantam Mr. Vance megüresedett helyére, de sem Miss Helen, sem Rick nem emelte rám a tekintetét. Néztam Miss Helent, és az járt a fejemben, hogy ő és Mr. Vance valaha fülíg szerelmesek voltak egymásba. Es eltűnődtem, hogy bizonyára volt idő, amikor Miss Helen és Mr. Vance ugyanakkora gyöngédséggel viselkedtek egymással, mint most Josie

és Rick - és hogy akkor lehetséges-e, hogy egy napon majd Josie és Rick is ilyen gorombán nyilvánulnak meg egymással szemben. Es eszembe jutott, amit az Apa a kocsiában az emberi szívről mondott, arról, hogy milyen összetett, és láttam, ahogy az Apa áll a parkolóudvarban, éppen az alacsonyan járó Nap ellenfényében, és ahogy alakja és esteli árnya egyetlen hosszúkás formába olvad össze, és ahogy lecsavarja a védősapkát a Bevonógép fűvókájáról, és ahogy ott állok mögötte, kezemben a műanyag ásványvizes palackkal, amelyben ott a kincset érő oldat.

- Végül is mi történt most? - kérdezte Miss Helen. - Mit fog most Vance tenni? Segíteni fog? Legalább ezt elárulhatta volna, így vagy úgy.

- Elnézést - szólaltam meg -, nem szeretnék okatlan reményt kelteni, de abból, amit láttam, azt hiszem, Mr. Vance úgy dönt majd, hogy segít Ricknek.

- Tényleg így gondolod? - kérdezte Miss Helen. - Miért?

- Lehet, hogy tévedek, de azt hiszem, Mr. Vance még mindig nagyon szereti Miss Helent, és úgy fog dönteni, hogy segít Ricknek.

- Ó, te édes kis robot! Szívből remélem, hogy igazad lesz! Nem tudom, mit tehettem volna még.

- Anya, a pokolba vele. Én így is megleszek!

- Közel se volt annyira csúf, mint amit beharangozott - mondta Miss Helen, és kinézett a sötétbe az üres utcára.

- Sőt, igazából egyáltalán nem nézett ki rosszul. Bárcsak elárulta volna. Így vagy úgy.

Az Anya, ahogy beparkolt a járdaszélre az ételbár mellé, éppen azon az oldalon, ahol mi ültünk, nyilván tökéletesen jól látta az autóból a boxunkat. De csak letompította a reflektort, és az autóban maradt, talán mert biztosítani akarta a magánszféránk zavartalanságát, még ha látta is, hogy Mr. Vance már elment.

De amikor kijöttünk és beültünk az autóba, és az elindult velünk az éjszakában, láttam, hogy ideges amiatt, mert Josie-t egyedül hagyta a Jóbarát Lakásában - és azon van, hogy amilyen gyorsan csak tud, elvigyen engem hozzá, mielőtt elfuvarozza Ricket és Miss Helent a maguk olcsó szállodájába. Az Anya, amint beszálltunk, megkérdezte: „No, hogy ment?” - de amikor erre Miss Helen azt válaszolta: „Nem annyira jól, meglátjuk” - azután már alig hangzott el az autóban egy kevéske szó, mindenki belemerült a maga gondolataiba.

A Jóbarát Lakását éjszaka még nehezebb volt megkülönböztetni a szomszéd házaktól. Az Anya felvezetett a megfelelő lépcsőn, én pedig a legfelső fokáról visszaneéztem az utcalámpa fényében várakozó autóra. Láttam benne Miss Helen és Rick alakját, és kíváncsi lettem volna, vajon miről beszélgethetnek most, hogy egyedül maradtak.

A Jóbarát Lakása éppen úgy fogadott, ahogyan otthagytuk, amikor elindultunk Mr. Capaldihoz a modellt-ülésre, azzal a különbséggel, hogy most sötétben volt. Az előszobából beláttam a Nappali Terembe, ahol most éjszakai fényrajzolatok hulltak a kanapéra, amelyen korábban Josie várta az Apa megérkezését. Puha kötésű könyve még mindig ott hevert a szőnyegen, ahová hagyta lepottyanni, egyik sarkára halvány fény esett.

Anya az előszobában halkán figyelmeztetett: - Biztos hamar elaludt, úgyhogy nagyon csendben menj be. Ha bármi aggasztót észreveszel, hívj fel. Húsz perc, és itt vagyok.

Már készült kimenni, és én sem akartam, hogy Rick és Miss Helen késedelmesen érjen vissza az olcsó szállodába, de annyit mégis mondtam gyorsan:

- Lehetséges, hogy most már reménykedhetünk.
- Mire gondolsz?
- Reggel, amikor a Nap visszatér. Lehet, hogy remélhetünk.
- Hát jó. Azt hiszem, ez hasznunkra van, hogy te mindig ilyen optimista vagy - megfogta a kilincset. - Ne gyújts lámpát sehol. Zavarhatja a fény, még odabent is - ekkor az Anya furán mozdulatlaná vált, csak állt a félsötétben, az orra majdnem az ajtóhoz ért, azután meg sem fordulva ezt mondta: - Korábban este volt egy beszélgetés Josie és énköztem, ami vett néhány furcsa fordulatot. Azt hiszem, már mindketten fáradtak voltunk. Ha felébredne, és bármi különös dolgot mondana neked, ne vedd nagyon komolyan. Ja, és el ne felejtse: ne láncold be az ajtót belülről, különben nem tudok bejönni. Jó éjt!

*

Óvatosan benyitottam a Második Hálóba, ahol Josie az igazak álmát aludta. Ez a szoba sokkal keskenyebb volt, mint az otthoni hálószobája, de a mennyezet magasabb volt, és mivel Josie félig felhúzza hagyta a rolót, árny- és fényalakzatok vetültek a szekrényre és mellette a falra. Odamentem az ablakhoz, és kinéztem az éjszakába,

hogy megállapítsam, honnan jöhet majd be reggel a Nap, és hogy könnyű lesz-e benéznie ide vagy sem. Az ablak is keskeny és magas volt, akárcsak maga a szoba. Két nagy épület hátulját lehetett látni belőle, meglepően közelről, még a rajtuk függőlegesen lefutó ereszcsonnákat is ki tudtam silabizálni, és az egymás alatt sorakozó ablakokat is, amelyek legtöbbször üres volt vagy le volt húzva a rolójuk. A két épület között kiláttam a túlsó utcára, és már most meg tudtam mondani, hogy reggel igencsak nagy lesz rajta a forgalom: a két ház közötti résben még ekkor is sűrű folyamban haladtak át a járművek. Az utcaszakasz felett magasodott az éji égbolt oszlopa, és úgy kalkuláltam, hogy ezen a résen át, akármilyen keskeny is, a Napnak nem lesz nehéz beöntenie ide kivételes tápláló erejét. Azt is megállapítottam, mennyire fontos, hogy éber maradjak, készen arra, hogy az első jelre azonnal teljesen felhúzzam a rolót.

- Klara? - mocorgott mögöttem Josie. - A Mama is visszajött?

- Hamarosan ő is jön. Csak elviszi Ricket és Miss Helent a szállásukra.

Úgy látszott, visszaalszik. De néhány pillanat múlva hallottam, hogy újra zizzen az ágyneműje.

- Sose fogom hagyni, hogy bármi rossz történjen veled - a lélegzete lelassult, és már azt hittem, újra álomba merült, de azután tisztább hangon azt mondta: - Nem lesz semmiféle változás.

Most éberebbé vált, úgyhogy megkérdeztem tőle: - Valami új elképzelésről beszélgettek az Anyával?

- Hát, én nem nevezném *elképzelésnek*. De megmondtam neki, hogy soha semmi effélére nem kerülhet sor.

- Szeretném tudni, mit javasolt az Anya.

- Neked még nem beszélt róla? Semmi az egész. Valami homályos dolog vonult át az agyán.

Kíváncsi voltam, mond-e még többet. Azután ismét meg-zizzent a paplan.

- Megpróbált valamit... felajánlani, úgy sejtem. Azt mondta, feladhatná az állását, és egész nap velem lehetne. Ha én ezt akarnám. Azt mondta, lehetne ő is állandóan velem. Hogy ha tényleg ezt akarnám, megtenné, hogy otthagyja az állását, de én mondtam neki, akkor mi történne Klarával? Mire ő, hogy akkor a továbbiakban már nem volna szükségünk Kiarára, hisz ő lenne velem egész nap. Simán kiszúrható volt, hogy nem gondolta végig egy kicsit se. De csak kérdezgetett újra meg újra,

mintha nekem kéne döntenem, úgyhogy végül azt mondtam neki, Agyi, Mama, ebből nem sülne ki semmi jó. Te nem akarsz otthagyni az állásodat, én meg nem akarom, hogy Klara itthagyon minket. És ennyit erről. Ebből nem lesz semmi. És a Mama bele is nyugodott.

Ezután kis ideg csendben maradtunk, Josie az árnyékba bújva, én még mindig az ablaknál állva.

- Talán - mondtam végül - az Anya azt gondolta, ha ő volna egész nap Josie-val, akkor Josie kevésbé volna magányos.

- Ki mondta, hogy én magányos vagyok?

- Ha ez igaz volna, hajósié tényleg kevésbé volna magányos az Anya mellett, akkor én örömmel elmegyek.

- De ki mondta, hogy én magányos vagyok? Nem vagyok magányos.

- Talán minden emberi lény magányos. Legalábbis potenciálisan.

- Figyi, Klara, ez csak a Mama nagyon szar ötlete volt. Előtte a portréről kérdezgettem, és ő csávéba került, és hogy kivágja magát, előállt ezzel az elképzeléssel. Nem beszélve arról, hogy nem is volt elképzelés, csak egy nagy semmi. Úgyhogy, légyiszi, felejtsük is el.

Ismét elhallgatott, azután el is aludt. Elhatároztam, ha újra felébred, mondani fogok neki valamit, amivel felkészítem arra, ami reggel várhat rá, ha másért nem, azért, nehogy véletlenül is megakadályozza, hogy a Nap elküldje a különleges segítséget. De most, talán mert ott voltam vele a szobában, mind mélyebb alvásba merült, én pedig végül eljöttem az ablaktól, hogy odaálljak a ruhásszekrény elé, ahonnan, tudtam, azonnal látni fogom az eső jeleit annak, ha a Nap visszatér.

*

Ugyanaz volt az ülésrend, mint amikor idefelé jöttünk. A támla magassága miatt csak részben láthattam az autót vezető Anyát, Miss Helent pedig szinte egyáltalán nem, kivéve, ha megfordult az ülésében, hogy mondandóját hangsúlyozza. Egy ízben - még mindig a lassú reggeli városi forgalomban araszoltunk - Miss Helen, ahogy ekképpen hozzánk fordult, azt mondta:

- Ne, Ricky, drágám, nem akarom, hogy bármi rosszat mondj róla. Te egyáltalán nem ismered őt, és nem érted ezt. Hogy is érthetnéd? - ezzel eltűnt az arca, de a hangja folytatta: - Azt hiszem, túl sokat beszéltem

tegnap este. De ma reggel rájöttem, milyen igazságtalan voltam. Miféle jogon várok el tőle bármit is?

Ügy tűnt, Miss Helen ez utóbbi kérdését az Anyához intézte, de az Anya mintha messze járt volna gondolatban. Ahogy áthajtott egy újabb kereszteződésen, azt mormogta maga elé: - Paul nem is annyira szörnyű. Azt hiszem, néha igazságtalan vagyok vele. Nem is rossz fiú. Most sajnálom őt.

- Fura - folytatta Miss Helen -, de ma reggel reménykedve ébredtem. Ügy érzem, nagyon is lehetséges, hogy Vance mégis segíteni fog. Tegnap este fölizgatta magát, de amint lecsillapodik és mérlegelni kezd, nagyon is lehet, hogy úgy dönt, rendesen fog viselkedni. Mint látod, szereti magát rendes embernek láttatni.

Rick megmozdult mellettem: - Mondtam neked, Anya, semmi dolgom többé azzal az emberrel. Es neked se kéne legyen.

- Helen - mondta az Anya -, szerinted ez vezet valahová? Hogy így végigrágod magad rajta újra meg újra? Miért nem csak vársz, aztán majd meglátod. Minek kíznód magad? Mindketten megtettetek mindent, amit csak tudtatok.

Josie, Rick másik oldalán, megfogta a fiú kezét, és belekulcsolta ujjait az övéibe. Biztatóan mosolygott rá, de egyszersmind, azt hiszem, kicsit szomorúan is. Rick vizonozta a mosolyt, és én úgy láttam, titkos üzenetet váltottak pusztán a pillantásukkal.

Visszafordultam az ablakomhoz, az üvegnek támasztottam a homlokomat, figyeltem és vártam, mint már a hajnal legelső jelei óta. Akkor, bár a Nap első sugarai az épületek közötti résen egyenesen behatoltak a Második Hálószobába, egyetlen másodpercre sem hittem, hogy ezzel küldené rendkívüli tápláló erejét. Természetesen nem felejtettem el, hogy így is éreznem kell a hálát iránta, mint mindig, de nem tudtam letagadni csalódottságomat. Azután is csak figyeltem és vártam kitartóan tovább, a korán elfogyasztott reggeli folyamán és a csomagolás ideje alatt, és mialatt az Anya lezárta a Jóbarát Lakásának biztonsági rendszerét. Es most, hogy előrehajoltam, és kilestem Rick és Josie mögött, láttam, hogy a Nap, még mindig a reggeli emelkedő útján, megmegvillan az épületek között, amelyeket sorra elhagyunk. Ekkor az Apa jutott szembe, ahogy becsukja maga mögött ugyanennek az autónak az ajtaját, kinéz mellettem a parkolóudvarra és a Bevonógépre, és azt mondja:

„Nem kell aggódnod, én hallottam. Az a kis sistergő hang. Az az árulkodó jel. Ez a szörny nem fog többé feltámadni.” És azután egy perccel később az arca ott homálylott közvetlenül az enyém előtt, és hallottam a hangját, ahogy azt kérdezi: „Jól vagy? Látod az ujjaimat? Hányat mutatok?” - és most újra átesapott rajtam, mint szinte végig ezen a reggelen, a szorongás hulláma: a félelem attól, hogy a Nap nem tartja meg majd az ígéretét, amelyet Mr. McBain pajtájában tett nekem.

- Figyelj csak, Rick - szólalt meg az Anya. - Független attól, mi más történt még tegnap este, a munkád, a *portfóliád* végül is kiváló minősítést kapott. Ebből kell erőt merítened. Ettől még inkább okod van rá, hogy higgy magadban.

- Mama, légy szíves - mondta Josie. - Ricknek nincs szüksége pont most a prédikációra.

A felnőttek nem láthatták, de most még szorosabban fogta Rick kezét, és ismét rámosolygott. Rick visszanezett Josie-ra, majd azt mondta:

- Igazán nagyra értékelem, amit mond, Mrs. Arthur. Maga mindig nagyon kedves volt hozzám. Köszönöm.

- Sosem lehet tudni - mondta Miss Helen. - Vance-nál sosem lehet tudni.

Néhány pillanatra az a magas épület kötötte le a figyelmemet, amely az én oldalamon közeledett. Akadt egy-két közös vonása az RPO épületével, mindazonáltal ez még annál is magasabb volt. Mivel a forgalom éppen lelassult, alaposabban tanulmányozhattam. A Nap a homlokzatára vetette a sugarait, és az egyik része, mintha csak a Nap tükrévé vált volna, erős sugárzással verte vissza reggeli fényét. Az épület rengeteg ablaka sorokba rendeződött, függőlegesen és vízszintesen, és mégis, az eredmény maga volt a rendezetlenség, a sorok sok helyütt görbén futottak, itt-ott még bele is ütköztek egymásba. Láttam néhány ablak mögött az elhaladó irodai dolgozókat, némelyikük egyenest az ablaküveghez lépett, hogy kinézzen az utcára. De jó néhány ablakot alig lehetett látni az előttük gomolygó szürke ködtől, és a következő pillanatban, ahogy az Anya kicsit előrébb haladt az autóval, a mellettünk guruló járművek hagyta résen át megláttam a Gépet. Ott ült a maga kisajátított terében, ahol megvédték a szembejövő forgalomtól a karbantartó emberek felállította korlátok. A Gép három fűvókáján át ontotta ki a Szennyezést, és a neve első három betűje - „B-E-V” - Ótt virított a testén. És bár éreztem, ahogy az agyamat előnti a mélységes csalódottság, azt meg tudtam állapítani, hogy ez nem

ugyanaz a Gép, amelyet az Apa meg én a parkolódvarban tönkretettünk. Ennek másféle sárga, és valamivel nagyobb méretű volt a teste - és jóval nagyobb képessége a Szennyezésre, mint az első Bevonógépnek.

- Most csak várj, aztán majd meglátod, Helen - mondta az Anya. - Különbösen is, lehet, hogy Ricknek más lehetőségei is vannak - ekkor haladtunk el az Új Bevonógép mellett, és a szélvédőt elborította a szürke Szennyezés füstködje, úgyhogy ezt észlelve az Anya azt dűnnyögte az orra alatt: - Nézzétek csak. Ezek hogy úszhatják meg ezt?

- Még ha volnának is, Mama - mondta Josie -, vajon azok olyan főiskolák volnának, amikbe engednél engem is jelentkezni?

- Fel nem foghatom, miért kéne neked és Ricknek ugyanarra a főiskolára menni - mondta az Anya. - Hát mik vagytok ti? Máris házasok? A fiatalok mindenféle helyekre járnak, és attól még tarthatják a kapcsolatot.

- Mama, muszáj ezt most megbeszelnünk? Ricknek most tényleg nincs szüksége erre.

Megfordultam, hogy visszanézzek a hátsó ablakon: a magas épület még mindig látszott, de az Új Bevonógépet már eltakarták a járművek. Már tudtam, hogy a Nap miért nem tett semmit - és ettől egy pillanatra bizonyára kissé meggörnyedt a tartásom, és a fejemet is lehajtottam. Josie előrehajolt az ülésében, és rám nézett.

- Látod, Mama - mondta -, Klárát is elkeserítetted. Pedig már amúgy is eléggé el volt keseredve attól, hogy a boltjuk elköltözött. Most már csak vidám dolgokról beszéljünk!

Ötödik rész

Josie-t a városból való visszatérésünk utáni tizenegyedik napon kezdte elhagyni az ereje. Eleinte nem látszott rosszabbnak ez a beteg periódus sem azoknál, amelyeken korábban átesett, de azután új tünetek jelentkeztek, mint például a furcsa légzés és az a féléber állapot reggel, amikor nyitva van a szeme, de teljesen üres a tekintete. Ha ez idő alatt beszéltem hozzá, nem válaszolt, az Anya pedig rászokott, hogy minden áldott reggel jó korán feljöjjön a hálószobába, és ha ebben a féléber állapotban találta Josie-t, ott állt az ágya felett, és folyamatosan csak azt duruzsolta magában: „Josie, Josie, Josie” - mintha valami dalszöveg része volna, amelyet kívülről meg akar tanulni.

Voltak jobb napok is, amikor Josie felült az ágyában és beszélgetett is, sőt olykor még leckéket is vett az oblongján, de más napokon csak aludt órákon át. Dr. Ryan elkezdett naponta járni hozzánk, és az arcáról eltűnt a mosoly. Az Anya reggelente egyre később indult dolgozni, és a Nyitott Területen hosszú beszélgetéseket folytatott dr. Ryannel a behúzott tolóajtók mögött.

Még a jobb napokban, rögtön a városban tett látogatásunk után megállapodás született arról, hogy segíték Ricknek a tanulásban, úgyhogy ebben az időszakban gyakran jött át hozzánk. De ahogy Josie állapota rosszabbra fordult, Ricket már nem érdekelték a leckék, hanem rákapott arra, hogy az előszobában lógjon, és ott várjon arra, hogy az Anya vagy Melánia Házvezetőnő felhívják a hálószobába. Ám ha ez bekövetkezett, akkor sem engedték neki, hogy pár percnél tovább maradjon, és addig is csak az ajtóban állhatott, onnan nézhette Josie alvó alakját. Egyszer, amikor így figyelte őt, Josie kinyitotta a szemét, és elmosolyodott:

- Hahó, Rick. Bocs, ma túl fáradt vagyok ahhoz, hogy rajzoljak.
- Oké, csak pihenj tovább, majd jobban leszel.
- Mi újság a madaraiddal, Rick?
- A madaraim rendben vannak, Josie. Jól haladok velük.

Ennyit tudtak beszélgetni, mielőtt újra lecsukódott Josie szeme.

Ez után a jelenet után, mivel Rick szemlátomást nagyon elcsüggedt tőle, lementem vele a lépcsőn, és kikísértem a házból. Azután csak ácsorogtunk ott együtt a laza kavicsokon, bámultuk a borongós eget. Láttam, hogy

beszélgetni szeretne még, azonban, talán azért, mert tudta, hogy a hálósobából is hallani lehetne bennünket, inkább csendben maradt, csak a köveket rugdosta a tornacipője orrával. Úgyhogy megkérdeztem: „Esetleg Rick nem sétálna velem egyet?” - és fejemmel a képkeretszerű kapu felé intettem.

Ahogy kiléptünk az első mezőre, láttam, hogy a fű sárgább lett, mint aznap este volt, amikor Mr. McBain pajtája felé menet átvágtunk rajta. Ballagni kezdtünk lassan a szabálytalan ösvény első szakaszán, a szél olykor-olykor széthajtotta a füvet, és rápillantást engedett a távolban Rickék házára.

Odaértünk, ahol a szabálytalan ösvény, mintha valami szabad ég alatti szobát formázna, kiszélesedett, és Rick itt megállt a körülöttünk susogó fűben, és visszafordult felém.

- Josie még soha nem volt ilyen beteg, mint most - mondta a földre szegezett tekintettel. - Te állandóan azt hajtogattad, hogy van okunk reménykedni. Úgy ismételted ezt, mintha valami *konkrét* ok volna rá. Úgyhogy bennem is reményt keltettél.

- Bocsánat. Rick bizonyára most haragszik. Az az igazság, hogy én magam is csalódott vagyok. Ennek ellenére hiszem, hogy még mindig van okunk reménykedni.

- Ugyan, Klara, hisz egyre rosszabbul van. Az orvos is látja, Mrs. Arthur is, de még te is. Már a határán állnak, hogy föladják a reményt.

- Ennek ellenére, én hiszem, hogy még mindig van remény. Azt hiszem, olyan helyről jöhet a segítség, amit a felnőttek eddig még nem vettek számításba. De most sürgősen meg kell tennünk valamit.

- Nem tudom, miről beszélsz, Klara. Hajói sejtem, köze van ahhoz a nagy ügghöz, amit senkivel nem oszthatsz meg.

- Az igazat megvallva, mióta hazajöttünk a városból, elbizonytalanodtam. Vártam és tétováztam, azt reméltem, hogy az a különleges segítség csak úgy, mindentől függetlenül megérkezik. De most azt hiszem, csak az lehet az egyetlen helyes irány, ha visszamegyek, és tisztázom a helyzetet. Ha én is különleges fogadalmat teszek. De nem szabad ennél többet elárulnom. Most is szükségem van Rick bizalmára. Ismét el kell mennem Mr. McBain pajtájába.

- Szóval azt akarod, hogy megint odavigyelek?

- Muszáj mielőbb odajutnom, amilyen hamar csak lehet. Ha Rick nem tud elvinni, magam megyek.

- Húha, várj egy kicsit. Persze, hogy segíték. Nem értem, hogy segíthet ez Josie-n, de ha azt mondd, hogy fog, akkor persze hogy segíték.

- Köszönöm! Akkor késedelem nélkül menjünk oda, még ma este. És ugyanúgy, mint a múltkor, éppen akkor kell odaérnünk, amikor a Nap leszáll a nyugvóhelyére. Ricknek itt kell találkoznia velem, pontosan ezen a helyen, ma este hét óra tizenöt perckor. Meg tudod ezt tenni?

- Száz százalék, hogy meg.

- Köszönöm. Van még egy dolog. Amikor bemegyek a pajtába, természetesen a bocsánatkéréssel kezdem. Az én hibám volt, alábecsültem a feladatot. De valami mást is fel kell ajánlanom, valami különleges dolgot, a könyörgésemhez. Ezért kell most megkérdeznem Ricket, még ha ezzel esetleg meg is sérteném a magánélete határait. Meg kell mondanod, hogy Rick és Josie valódi szerelmet érez-nek-e egymás iránt, hogy igaz és tartós-e a szerelmük. Ezt tudnom kell. Mert ha a válasz *igen*, akkor lesz valamim, amit felajánlhatok az alkuban, tekintet nélkül arra, ami a városban történt. Úgyhogy kérlek, gondold át alaposan, Rick, és mondd meg nekem az igazat.

- Nem kell alaposan átgondolnom: Josie-val együtt nőttünk föl, egymás részei vagyunk. És ott a tervünk. Szóval, persze, hogy valódi és örök a szerelmünk. És nekünk egyáltalán nem számít, hogy kinek csináltatták meg az emeltet, és kinek nem. Tessék, ez a válasz a kérdésedre, Klara, és semmi más.

- Köszönöm. Így már én is fel tudok ajánlani valami nagyon különlegeset. Tehát, ne feledd, kérlek: itt várj rám hét tizenöt perckor. Pontosan ezen a helyen, ahol most állunk.

*

Most, hogy már nem volt ismeretlen a helyzet, hogy Rick hátán lovagolok, gyakorta előrenyúltam a szabad kezemmel, és segítettem elhajtani előle a füvet. A fű nemcsak sárgább volt, mint előző kirándulásunk alkalmával, de lágyabb és hajlékonyabb is, és még az esti bogárraj is barátságosabban repült neki az arcomnak, ahogy átvágtunk a felhőjén. Ezúttal a mezők látványa sem osztódott meg, és amint magunk mögött hagytuk a harmadik képkeretszerű kaput is, tiszta képet kaptam Mr.

McBain pajtájáról messze előttem, illetve a széles narancsszín égről felette - és a Napról, ami már közel járt a tető háromszögének csúcsához.

Ahogy átértünk arra a területre, amelyet már rövidre nyírt fű borított, megkértem Ricket, hogy álljon meg és tegyen le engem. Ekkor, ahogy ott álltunk, ő és én, lesve, hogy a Nap mind lejjebb ereszkedik a szövést mintázó gyepen át, éppen úgy, mint a múltkor, megnyúlva közeledett felénk a pajta árnyéka. Amint a Nap lement a pajta tetőszerkezete mögé, eszembe jutott, mennyire fontos, hogy semmiképpen ne zavarjam meg a szükségesnél jobban a magánszféráját, és megkértem Ricket, hagyjon magamra.

- Mégis mi történik odabent? - kérdezte, de mielőtt bármiféle választ adhattam volna, kedvesen megérintette a vállamat, és azt mondta: - Várni foglak. Ugyanott, ahol a múltkor is.

Ezzel elment, és én egyedül maradtam, és vártam, hogy a Nap újra feltűnjön a tetőszint alatt, és a pajtán át el-küldje hozzám utolsó sugarait. Ekkor nemcsak az ötlött fel bennem, hogy a Nap megharagudhatott rám a városbeli kudarcom miatt, hanem az is, hogy talán ez lehet az utolsó esélyem arra, hogy könyörögjek hozzá kivételes segítségéért - és belegondoltam, mit jelentene az Josie számára, ha most kudarcot vallanék. Elöntött a félelem, de azután eszembe jutott a Nap fenséges kedvessége, és minden további tétovázás nélkül megindultam Mr. McBain pajtája felé.

A pajtát most is narancs fény töltötte be, ahogyan a múltkor is, ezért eleinte nehéz volt bármit is kivenni a környezetemből. De hamar kisilabizáltam bal kéz felől az egymásra stó-szolt szénabálákat, és láttam, hogy a belőlük formálódott alacsony fal még alacsonyabb lett. Most is ott kavarogtak az apró szénaszemcsék a Nap pászmájának fogságában, de most nem finoman lebegtek a levegőben, hanem izgatottan mozgolódtak, mintha az imént zuhant volna le egy szénabála a kemény fapadlóra, és ott széthullott volna. Ahogy kinyújtottam a kezemet, hogy a szemcséket megtapintsam, észrevettem, hogy az ujjaim vetette árnyék egészen visszanyúlik a pajta bejáratáig.

A szénabálák mögött ott állt a pajta igazi fala, és örömmel láttam, hogy még mindig megvannak a rászerezelt Piros Polcok a régi üzletünkből, bár ezen az estén görbülten mutatkoztak, és észrevehetően lejtettek az építmény hátulja felé. A kerámia kávéscsészék változatlanul rendezett sorban álltak rajtuk, de emellett némi zavarodottság is mutatkozott - csak

hogy egy példát mondjak, ugyanazon a polcon valamivel arrébb egy összetéveszthetetlen tárgyat pillantottam meg: Melánia Házvezetőnő mixergépét.

Emlékeztem rá, hogy a múlt alkalommal egy összecsucskható fémszéken ülve vártam a Napot, ezért most a pajta másik vége felé fordultam, remélve, hogy ezúttal is megpillantom ott, és nemcsak a széket, hanem az üzletünk első fülkáját, sőt talán még a benne büszkén álló RB-t is. Ám végül is csak az előttem elhaladó napsugárfolyamot láttam, amely megközelítőleg vízszintes pályát követve ömlött át a pajtán a hátsó bejáratától az elülsőig. Majdnem olyan volt, mintha egy forgalmas utcán figyeltem volna az elvonuló járműveket, majd amikor sikerült a tekintetemet átirányítani a másik oldalra, azt tapasztaltam, hogy az számos különböző méretű képkockára osztódik szét. Csak néhány másodperc múlva vettem észre az összecsucskható fémszéket - azaz inkább egyes részeit, amelyeket más-és más képkockák tartalmaztak -, és felidézve, hogy legutóbb milyen kényelmet nyújtott, megindultam felé. De amint beleléptem a napsugárfolyamba, belém hasított a gondolat, hogy ha szeretném magamra vonni a Nap figyelmét, mielőtt tovább vonul, akkor haladéktalanul cselekednem kell. Tehát azon nyomban elkezdtem magamban formálni a szavakat, úgy, ahogy megálltam ott, beleragadva az erős fénybe.

- Nagyon fáradt lehetsz, és én nagyon sajnálom, hogy megzavarlak. Bizonyára emlékszel, egyszer már jártam itt korábban, még a nyáron, amikor voltál olyan kedves és áldoztál rám pár percet az idődből. Ma este azért bátorkodtam visszatérni ide, hogy még egyszer beszéljek veled ugyanarról a nagyon fontos dologról.

Alig formálódtak meg bennem ezek a szavak, amikor hirtelen felötlött bennem annak a napnak az emléke, amikor Josie közösségépítő összejövetelet tartott, és az, ahogy az a dühös anya berontott a Nyitott Területbe, és azt kiabálta: „Dannynek igaza van! Neked egyáltalán nem kéne itt lenned!” Szinte pontosan ezzel egy időben vettem észre az egyik jobb oldali képkockában egy agresszív, rajzolt betűs feliratot, amelyet a városban láttam egy épületen az autóból. De ezekkel mit sem törődve, újabb félig megformált mondatokat engedtem átfutni az agyamon.

- Tudom, hogy nincs jogom így idejönni. És tudom, hogy a Napnak minden oka megvan arra, hogy haragudjon rám. Mert cserben hagytam,

amikor kudarcot vallottam abban, hogy a Szennyezést egyszer s mindenkorra megakadályozzam. Már látom, valójában mennyire bolond voltam, amikor nem számoltam azzal, hogy létezhet egy második szörnyű masina is, amelyik megállás nélkül ontja magából a Szennyezést. De a Nap látott engem aznap a parkolódudvarban, így tehát bizonyára tudja, mennyire igyekeztem, és hogy meghoztam a magam áldozatát, amit a legnagyobb örömmel tettem meg, még akkor is, ha talán most már nem is vagyok a korábbi képességeim háborítatlan birtokában. Es azt is látnod kellett, hogy az Apa is segített, és mindent megtett, ami tőle tellett, pedig nem is tudott semmit a Nap kedves ígéretéről, hanem pusztán mert látta bennem az erős reményt, és képes volt hinni benne. Tisztelettel megkövetlek azért, mert alábecsültem a feladatot. Csak én vagyok a hibás, senki más, és bár a Napnak igaza van, ha haragszik rám, én arra kérem, vegye tekintetbe, hogy Josie teljességgel ártatlan. Csakúgy, mint az Apa, ő sem hallott soha a Nappal kötött egyezségemről, és máig sejtelve sincs róla. Es most minden nappal csak egyre gyengébb lesz. Ezért jöttem ide ma este így, mert nem felejtettem, milyen kedves tud lenni a Nap. Bárcsak megmutatná hatalmas irgalmát Josie-nak is, mint megmutatta azon a napon a Koldusembernek és a kutyájának. Bárcsak megajándékozná kivételes tápláló erejével Josie-t, akinek már olyan kétség-beejtően nagy szüksége van erre.

Ahogy ezek a szavak végigsepertek a gondolataimon, arra a rettenetes bikára gondoltam a Morgan-vízeséshez vezető út mellett, a szarvaira és hideg tekintetére, és arra, amit abban a pillanatban éreztem, hogy valami óriási hiba történt, ha ennek a dühvei töltekezett lénynek is megengedettett, hogy így állhasson itt fent szabadon a napsütötte fűben. Az Anya hangját hallottam valahonnan a hátam mögül az ösvényről, ahogy azt kiáltja: „Nem, Paul, nem most, és nem ebben az istenverte kocsiban!” Es láttam azt a magányos nőt, aki egyedül ücsörgött a Mr. Vance ajánlotta ételbárban, és még az Ételbár Vezetője sem vette észre, ahogy odanyomja a homlokát az ablaküveghez a kinti sötét utca felé, és az jutott eszembe, mennyire emlékeztetett az a nő Rosára. De ráébredtem, hogy nem engedhetem meg, hogy elvonódjon a figyelmem, hiszena Nap bármelyik pillanatban eltűnhet, így már csak hagytam, hogy az új gondolatok átáramoljanak a fejemben, és a továbbiakban nem formáltam őket rendes szavakká.

- Nem bánom, mennyit veszítettem abból az értékes folyadékból. Szívesen adtam volna még többet is, odaadtam volna mindet, ha ezzel elérhetem, hogy biztosítsd Josie-nak rendkívüli segítségedet. Mint tudod, mióta legutóbb itt jártam, egy másik lehetőséget is találtam Josie megmentésére, és ha már tényleg nem volna hátra más, akkor én abban is el fogok követni minden tőlem telhetőt. De nem vagyok biztos abban, hogy ha akármennyire igyekeznék is, vajon beválna-e ez a másik út, és ezért most teljes szívemből áhítozom, hogy a Nap még egyszer mutassa ki fenséges kedvességét.

A kezem, amit kinyújtva tartottam, mióta csak a Nap sugárfolyamába léptem, most valami szilárdat érintett, és rájöttem, hogy az összezsukható fémszék támláját szorongatom. Nagyon örültem, hogy újra megtaláltam, de nem ültem le, hátha az tiszteletlenségnek tűnne. Inkább nekitámaszkodtam, és mindkét kezemmel megmarkoltam a támláját.

A pajta hátulján beáramló napsugarak annyira erősek voltak, hogy nem lehetett egyenesen szembenézni velük, úgyhogy - bár eszembe jutott, hogy ez udvariatlanságnak tűnhet - ismét odafordítottam a tekintetemet a jobb oldalamon vibráló alakzatokra, talán azt remélve, hogy Rosát fogom megpillantani az ételbár magányos boxában ülve. De most a Nap rajzolata éppen az első fülkére hullott, egy pillanatra megvilágította, és én nem egy RB-t láttam ott, hanem egy nagyméretű, ovális alakú fényképet a falra szegezve. Zöld mezőt ábrázolt a napsütésben, amelyet fehér birkák pettyeztek, és én az előtérben pontosan azt a négy birkát ismertem fel, amelyeket az Anya autójából pillantottam meg a Morgan-vízeséstől hazafelé. Még szelídebbnek látszottak, mint ahogyan emlékeztem rájuk, és ugyanúgy egy sorban álltak, mintha csak ügyesen felsorakoztak volna, és fejüket lehajtva legelték a fűvet. Ezek a lények már aznap is boldogsággal töltöttek el, segítettek kitörölni emlékezetemből annak a rettenetes bikának a képét, és most is nagy örömmel láttam őket viszont, még ha csak ezen az ovális fényképen is. De valami nem volt rendjén: habár a négy birka itt is ugyanolyan alakzatban helyezkedett el a sorban, mint ahogy az autóból láttam, itt olyanok voltak, mintha furcsa módon felfüggesztették volna őket, mintha már nem is a föld felszínén állnának. Ennek köszönhetően, amikor a nyakukat lefelé nyújtották, hogy beleharapjanak a fűbe, nem érte el a szájuk, amitől ezek a kedves lények, akikből csak úgy sugárzott a boldogság azon a régi napon, most szomorúságot árasztottak.

- Kérlek, még ne menj el - mondtam. - Kérlek, áldozz még rám egyetlen rövidke percet. Tudom, hogy a városban nem sikerült teljesítenem azt a szolgálatot, amit ígértem neked, és nincs jogom további kérésekkel előállni. De emlékszem, azon a napon mekkora örömet leltél abban, hogy a Kávészsézes-hölgy és az Esőkabátos Férfi újra egymásra találtak. Ujjongva örültél, és ezt nem tudtad nem kimutatni. Úgyhogy tudom, milyen sokat számít neked, hogy azok az emberek, akik szeretik egymást, együtt legyenek, hogy akár sok-sok év után is újra összekerüljenek. Tudom, hogy a Nap mindig jót kíván nekik, talán még segíti is őket, hogy egymásra találjanak. Akkor most kérlek, tekints le Josie-ra és Rickre. Még nagyon fiatalok. Ha Josie-nak már most el kellene távoznia az élők sorából, örökre el kellene válniuk. Bárcsak részesítenéd őt kivételes tápláló erődben, ahogy megtetted, mint láttam, a Koldusemberrel és a kutyájával, és akkor Josie és Rick együtt indulhatnának neki a felnőtt életüknek, és teljesülhetne a vágyuk, amit azon a kedves rajzon is kifejeztek. Én magam tanúsíthatom, hogy erős és tartós szerelmet éreznek egymás iránt, éppen úgy, ahogy a Kávészsézes-hölgy és az Esőköpenyes Férfi.

Most tőlem balra, pár lépéssel a fülke előtt a szemembe ötlött a padlón egy apró, háromszögletű tárgy. Egy pillanatra azt hittem, egy szelet pite van ott, a hegyes végűek közül, amelyeket az Ételtár Vezetője tett ki az üvegpultja vitrinjébe. És hallottam gondolatban Mr. Vance goromba hangját, amint azt mondja: „Ha nem kérsz tőlem protekciót, akkor mégis miért ülök most itt szemben veled?” - és ahogy Miss Helen azt feleli rá gyorsan: „*Igenis azt kérjük tőle, hogy részrehajló legyen. Naná, hogy azt kérjük tőle.*” Csak ekkor jöttem rá, hogy a háromszögletű tárgy a padlón nem egy szelet pite, hanem Josie puha fedelű könyvének a sarka, azé, amit hagyott leesni a kanapéről a Jóbarát Lakásában, amíg az Apára vártunk. Valójában egyáltalán nem is volt háromszögletű, csupán annak látszott, mert csak az egyik sarka lógott ki az árnyékból. Az első fülkétől balra, mintha csak az esti szélben, képkockák libegtek, olykor egymást átfedve. Néhányban ragyogó színek villantak fel, és én megállapítottam, hogy ezekben, még ha csak a háttérükben is, azok a palackok tűnnek elő, amelyeket az üzletünk új kirakatában láttam. Az üvegek kontrasztos színekkel voltak megvilágítva, és egyes képkockákban

felfedeztem a „Süllyesztett világítás” szövegű felirat töredékeit is. Ekkor már tudtam, hogy mindjárt kifutok az időből, így hát gyorsan folytattam.

- Tudom, hogy a részrehajlás nemkívánatos dolog. De ha a Nap mégis kivételt tesz, egészen biztosan azok a fiatalok érdekesek erre a leginkább, akik egész életükben szeretni fogják egymást. Talán erre a Nap azt kérdezheti: „Hogy lehetnének ebben biztosak? Mit tudhat egy gyermek az igaz szerelemről?” De én alaposan megfigyeltem őket, és biztos vagyok abban, hogy ez igaz. Együtt nőttek fel, és egymás részeivé váltak. Ezt maga Rick mondta nekem, éppen ma. Tudom, hogy a városban kudarcot vallottam, de kérlek szépen, még egyszer mutasd ki kedvességedet, és nyújts kivételes segítséget Josie-nak! Holnap vagy talán azután, kérlek szépen, nézz be hozzá, és add meg neki azt a rendkívüli tápláló erőt, amit a Koldusembernek megadtál! Ezt kérem tőled, még ha ez részrehajlás is volna, és még ha el is buktam korábbi küldetésemben.

A lenyugvó Nap sugarai már kezdtek elhalványodni, a pajtában ott maradt utánuk a gyűlő sötét. Noha változatlanul igyekeztem egyenesen szembenézni a hátsó bejáratral, amin át a fény érkezett, egy ideje már észrevétette magát mögülem, a jobb vállamon át, valami külön fényforrás. Elsőre azt gondoltam, csak a színes üveges kirakat újabb megnyilvánulása, de miközben a pajtában egyre fogyott a Nap saját fénye, ezt az új fényforrást mind kevésbé lehetett nem észrevenni. Most megfordultam, hogy megnézzem, mi az, és legnagyobb csodálkozásomra magát a Napot láttam ott, a legkevésbé sem lemenőben, hanem amint éppen egyenest betűz Mr. McBain pajtájába, és csaknem padlószinten helyezkedik el az első fülke és a pajta elülső bejárata között. Olyan váratlan volt ez a felfedezés - és olyan kápráztatóan jelent meg a Nap abban az alacsony sarokban -, hogy egy röpké pillanatra vészesen közel kerültem ahhoz, hogy elveszítsem tájékozódóképességemet. Azután amikor a látásom hozzáigazodott a látványhoz, és a gondolataim is rendeződtek, rájöttem, hogy valójában nem a Nap jelent meg ismét a pajtában, hanem csak véletlenül ott maradt valami tükröző felületű holmi, amely elfogta és most visszaveri a fényét a lenyugvása előtti utolsó pillanatokban. Más szóval, a Nap tükreként viselkedett ott valami, igencsak hasonlóan ahhoz, ahogy olykor az RPO és más épületek ablakai. Ahogy a tükröző felület felé lépdeltem, a fény kissé

megszelídült, bár még mindig narancssárgán izzott a környező árnyak közepette.

Csak akkor derült ki, miféle tükröző tárgy is az valójában, amikor már ott álltam felette. Mr. McBain - vagy egy barátja - hagyott ott a falnak támasztva néhány négyzet alakú üvegtáblát, egyiket a másikra döntve. Talán Mr. McBain rászánta végül magát, hogy csinál valamit a pajta hiányzó falaival, és lehet, hogy azt tervezte, ablakokat illeszt beléjük. Mindenesetre én ezekben a négyszögletű üvegekben láttam tükröződni - úgy becsültem, összesen hét van belőlük, majdnem függőlegesen odaállítva - a Nap alkonyati arcát. Még közelebb léptem, és már-már hangosan kimondtam a szavakat:

- Kérlek, mutasd ki Josie iránt kivételes kedvességedet.

Meredten lestem az üvegtáblákat. A Nap visszatükröződése, bár még mindig átható narancsfényű volt, már nem volt vakító, és ahogy a legkülső négyszögletes üvegen alaposabban tanulmányoztam az arcát, kezdtem felismerni, hogy nem egyetlen képet nézek: hogy valójában a Nap arcának újabb és újabb változata jelenik meg minden egyes üvegtáblán, és ahogy a tekintetem az első táblán át az utolsóig áthatolt, rájöttem, hogy amit én első látásra egységes képnek véltem, az igazából hét egymásra helyeződő különálló kép. Noha a Nap arca a legkülső üvegen vészjóslóan ijesztő volt és zárkózott, és a közvetlen mögötte lévő táblán, ha lehet, még zordabb, az az után következő kettőn viszont már enyhébb és kedvesebb lett. Még további három üveglap volt, és bár ezekből már alig lehetett látni valamit, mivel még hátrébb voltak, óhatatlanul azt feltételeztem, hogy azokon a Nap vicces és kedves arckifejezése látszik.

Mindenesetre akármilyen jellege volt is külön-külön az egyes tükörképeknek az üveglapokon, ahogy így együtt néztem őket, közösen egyetlen arc benyomását keltették, amelyen azonban változó vonások és érzések mutatkoznak.

Erősen néztem tovább, és ekkor elkezdett halványodni a Nap összes arca, mind együtt, és Mr. McBain pajtáját ellepte a homály, és már Josie puha fedelű könyvének háromszögű sarkát se láttam, sem a nyakukat nyújtogató birkákat, akik nem érik el szájukkal a füvet. Még annyit mondtam: „Köszönöm, hogy ismét fogadtál. Nagyon sajnálom, hogy nem tudtam teljesíteni a szolgálatot, amelyre ígéretet tettem neked.

Kérlek, bíráld el a kérésemet.” De még gondolatban is csak csendesen mondtam ki ezeket a szavakat, mert tudtam, hogy a Nap már eltávozott.

*

A következő napokban dr. Ryan és az Anya a Nyitott Területen gyakorta vitatkoztak arról, hogy kórházba kelle-ne-e vitetni Josie-t vagy sem, és bár fel-felcsapott a hangjuk - hallottam a tolóajtón át -, úgy tűnt, végül mégis mindig megegyeztek abban, hogy az efféle hely csak megsokszorozná Josie gyötrelmeit. Am ez egyetértés ellenére, minden alkalommal, ahányszor csak dr. Ryan vizitálni jött, ismét csak bementek a Nyitott Területbe, és mindig újra lefolytatták ugyanazt a vitát.

Rick mindennap átjött, és míg az Anya és Melánia Házvezetőnő pihentek, ő volt soron, hogy beüljön a hálószobába, és vigyázzon Josie-ra. A két felnőtt eddigre már rég felhagyott azzal, hogy a szokásos időben nyugovóra térjenek, csak akkor aludtak, amikor már leterítette őket a fáradtság. Az én jelenlétemet, noha megbecsülték, valamilyen oknál fogva önmagában elégtelennek találták, annak ellenére, hogy az Anya tudta, hogy én valószínűleg akárkinél előbb észrevenném az aggasztó jeleket. Mindazonáltal az Anya és Melánia Házvezetőnő a napok múlásával annyira elfáradtak, hogy az már a legkisebb mozdulataikon is megmutatkozott.

Majd hat nappal azután, hogy másodszor is ellátogattam Mr. McBain pajtájába, a reggeli után egészen szokatlanul elsötétedett az égbolt. Így mondom, „a reggeli után”, pedig eddigre már fenekestül felborult az egész háztartási napirend, olyannyira, hogy sem a reggeli, sem bármi más étkezés nem zajlott többé a szokásos időben. Ezen a bizonyos reggelen a besötétült ég csak növelte a rend felborulásának érzetét, és néhány más apróságot leszámítva csak Rick érkezése emlékeztetett minket arra, hogy már nem éjszaka van.

Ahogy múlt a reggel, az ég csak még feketébb lett, a felhők még sűrűbbek, majd erős szél támadt, elkezdett dőngetni valami kilazult építőelemet a ház hátuljában, és a hálószoba elülső ablakán kilesve láttam, hogy a hegyi út kaptatóján is hullámozva hajladoznak a fák.

De Josie csak aludt tovább, mély öntudatlanságban, gyors, kapkodó lélegzettel. Később ezen a sötét reggelen, mialatt Rickkel együtt felügyeltünk Josie-ra, megjelent Melánia Házvezetőnő, a fáradtságtól már-

már lecsukódó szemmel, és azt mondta, most ő van soron, hogy átvegye az ügyeletet. Azután néztem Ricket, ahogy megy le előttem a lépcsőn, a vállát nyomja a bánat, és leül a legalsó lépcsőfokra. Ügy ítélt, a legjobb, ha néhány zavartalan percre magára hagyom, kikerültem hát, és mentem tovább az előszoba felé, amikor az Anya lépett ki a Nyitott Terüből. Abban a vékony fekete köntösben volt, amelyet éjszaka szokott viselni - és amely annyira hangsúlyozottan mutatja a nyaka törékeny vonalát -, és olyan gyorsan sepert el mellettünk, mintha már igazán sürgető volna hozzájutnia a kávéjához. De a konyha ajtajában visszafordult, és az alsó lépcsőn ülő Ricket észrevéve, rámeresztette a szemét. Rick csak egy pillanat múlva vette észre, hogy az Anya őt lesi, de amint észrevette, bátor mosollyal üdvözölte.

- Hogy van, Mrs. Arthur?

Az Anya csak meredt rá tovább. Majd azt mondta neki: „Gyere be” - és ezzel eltűnt a konyhában. Rick, ahogy felállt, zavart pillantást küldött felém. Noha az Anya engem nem hívott, úgy véltem, jobb, ha én is bemegyek Rick után.

A konyha a kinti sötét égbolt miatt nagyon másnak látszott. Az Anya nem kapcsolt fel egyetlen villanyt sem, és mire mi bementünk, ott állt a nagy ablaknál, és kibámult rajta az útra, amelyen normális napokon munkába szokott menni. Rick bizonytalanul megállt a Sziget mellett, magam pedig odaálltam a hűtőszekrényhez, hogy meghagyjam a magánszférájuk zavartalanságát. Ebből a helyzetből láthattam a nagy ablakot is, valamint az Anya alakján túl a messzeségbe emelkedő autótutat és a hajladozó fákat.

- Kérdezni akarok tőled valamit - szólalt meg az Anya.

- Ugye, nem zavar, Rick?

- Parancsoljon, Mrs. Arthur, kérdezzen.

- Azon tűnődtem, hogy te most úgy érezheted magad, mint a győztes. Mintha te győztél volna.

- Nem értem, Mrs. Arthur.

- Én mindig rendes voltam hozzád, ugye, Rick? Remélem, az voltam.

- Természetesen igen. Nagyon is kedves volt velem mindig. És anyám nagyszerű barátja.

- Szóval akkor most kérdezem tőled, Rick, úgy érzed-e, hogy te kerültél ki győztesen ebből. Josie vállalta a házárdjátékot. Na jó, a kockát én

ráztam meg neki, de mindvégig csakis ő veszíthetett vagy nyerhetett. Magasra emelte a tétet, és ha dr. Ryannek van igaza, akkor hamarosan veszíteni fog. De te, Rick, te óvatos játékos voltál. Ezért kérdezek tehát: ez most milyen érzés? Tényleg győztesnek érzed magad?

Az Anya mindezt úgy mondta, hogy közben továbbra is meredten bámult kifelé a sötét égre, de most megfordult, és szembenézett Rickkel.

- Mert ha győztesnek érzed magad, Rick, akkor szeretném, ha elgondolkodnál a következőkön. Először is, mit hiszel, pontosan mit nyertél te itt? Azért kérdezem ezt, mert Josie-ban minden, mióta csak először a kezemben tarthattam, minden arról árulkodott, hogy mohó életéhség lakik benne. Az egész világ izgatta. Emiatt én már a kezdetektől tudtam, hogy nem leszek képes megtagadni tőle ezt az esélyt. Szinte követelte a szelleméhez méltó jövőt. Így értem, ha azt mondom, hogy nagy tétben játszott. Na és te, Rick? Most tényleg azt hiszed, hogy annyira okos voltál? Azt hiszed, kettőtök közül te kerültél ki győztesnek? Mert ha így van, akkor, kérlek, kérdezd meg magadtól a következőt. Mit nyertél te? Nézd csak meg. Nézd meg a jövődet - intett az ablak felé. - Kis tétben játszottál, és amit nyertél is, kicsi és közepszerű. Most épp önelégültséget is érezhetsz. De én azért vagyok itt, hogy elmondjam neked, semmi okod nincs rá, hogy így érezz. Az égvilágon semmi okod rá.

Mialatt az Anya beszélt, valami tűz gyúlt Rick arcán, valami veszélyes láng, mígnem már csaknem úgy nézett ki, mint amikor a közösségépítő összejeövetelen szembeszegült a fiúkkal, akik át akartak engem hajítani a szobán. Most tett egy lépést az Anya felé, akiben hirtelen mintha szintén megszólalt volna a riasztócsengő.

- Mrs. Arthur - mondta Rick -, mostanában, ha idejöttem, Josie a legtöbbször annyira rosszul volt, hogy beszélni se tudott. De múlt csütörtökön jó napja volt, én pedig ott ültem közvetlen az ágya mellett, úgyhogy egyetlen szavát se mulasztottam el. És azt mondta, egy üzenetet akar velem küldeni. Egy üzenetet, ami magának szól, Mrs. Arthur, de arra még nem érzi késznek magát, hogy elmondja magának. Úgy értem, azt kérte tőlem, hogy őrizzem meg magamban ezt az üzenetet, míg eljön az ideje, hogy maga meghallja. Na hát, én azt hiszem, talán most jött el az ideje.

Az Anya szeme kerekre tágult, és megtelt félelemmel, de a szája néma maradt.

- Josie üzenete - folytatta Rick - valahogy így hangzott: azt mondja, mindegy, mi történik most, mindegy, hogy végződik ez a játszma, ő szereti magát és mindig is szeretni fogja. Hogy nagyon hálás azért, hogy maga az anyja, és hogy soha egyszer se vágyott másra. Ezt mondta. És még valamit. Ebben az emelt, nem emelt ügyben. Azt akarja, hogy maga tudjon róla: ő soha nem akarta volna másképp. Ha volna ereje újra megtenni, és ezúttal rajta múlna, azt mondta, hogy akkor ő is pontosan ugyanazt tenné, amit maga tett, és hogy soha nem lehetett volna jobb édesanyja, mint maga. Hát ennyi. Mint mondtam, nem akarta, hogy addig átadjam ezt, míg el nem jön az ideje. Úgyhogy remélem, maga is helyesnek ítéli, Mrs. Arthur, hogy most adtam át.

Az Anya kifejezéstelenül bámult Rick arcába, de mialatt a fiú beszélt, a nagy ablakban valamit észrevettem mögötte - valamit, ami talán nagyon fontos lehet és most, kihasználva a Rick hagyta kis szünetet, felemeltem a kezem. Az Anya rám se hederített, csak bámult tovább Rickre.

- Hát ez aztán az üzenet - mondta végül.

- Kérem szépen - szólaltam meg.

- Jézusom - mondta az Anya, és csendesen sóhajtott -, ez aztán az üzenet.

- Kérem szépen! - ezúttal már csaknem kiáltottam, mire az Anya is, Rick is felém fordultak. - Bocsánat, hogy közbeszóllok, de valami történik odakint! Előbújik a Nap!

Az Anya kinézett a nagy ablakon, majd vissza rám. -Valóban. És akkor? Mi bajod, édesem?

- Fel kell mennünk! Most azonnal fel kell mennünk Josie-hoz!

Mindketten értetlenkedő arckifejezéssel néztek rám, de ahogy ezt mondtam, úgy látszott, megijedtek, olyannyira, hogy én még éppen csak elfordultam az előszoba felé, amikor ők már elviharzottak mellettem, úgyhogy magam végül már csak a nyomukban siethettem fel a lépcsőn.

Lehet, hogy nem értették, miért szóltam nekik akképpen, ahogyan, és esetleg azt hitték, Josie hirtelen veszélybe került. Úgyhogy amikor berontottak a hálószobájába, bizonyára megkönnyebbültek, látván, hogy éppen úgy alszik, egyenletesen szuszogva, mint korábban. Az oldalán feküdt, ahogyan gyakran szokott, az arcát részben eltakarta behulló haja. Josie-n magán ugyan semmi meglepőt nem lehetett látni, bezzeg a szobában annál inkább. A Nap rajzolatai szokatlanul erős fénnel vetültek

rá a fal, a plafon és a padló különböző pontjaira: a komód fölé mély narancsszínű háromszöget vetve, fényes ívet keresztben a Gombos Kanapéra, ragyogó vonalakat a szőnyegre. De az ágy és benne Josie maga árnyékban maradt, mint a szoba több más része is. Majd az árnyékok mozogni kezdtek, és én rájöttem - a látásomat hozzá kalibrálva -, hogy Melánia Házvezetőnő csinálja őket, aki az elülső ablaknál áll, és a rolót meg a függönyöket rángatja. A rolót máris teljesen lehúzta, és most éppen a függönnyt próbálta elébe húzni, hogy két réteg védjen a Nap ellen, aminek szűrős fénye mégis behatolt valahogy a széleken, az formázta szerte a szobában az alakzatokat.

- Átok nap! - kiáltotta Melánia Házvezetőnő. - Menje már itten, átok nap!

- Ne, ne! - Ódasiettem Melánia Házvezetőnőhöz. - El kell húzni őket, mindet el kell húznunk! Engednünk kell, hogy a Nap mindent megtegyen!

Megpróbáltam kiszabadítani a kezéből a függöny szövetét, és bár először nem engedte el, végül, megrökönyödött pillantással, mégis eleresztette. Eddigre már megjelent mellettem Rick, és szemlátomást valamiféle ösztönös következtetésre jutva, ő is segített, hogy felhúzzuk a rolót és elhúzzuk a függönyöket.

A Nap tápláló ereje ekkor olyan bőséggel árasztotta el a szobát, hogy Rick és én szinte az egyensúlyunkat veszítve hőköltünk hátra. Melánia Házvezetőnő, kezét védekezőn tartva az arca elé, csak ismételte: „Átok nap!” - de a továbbiakban nem kísérelte már meg, hogy megakadályozza éltető tápláléka beáramlását.

Hátrébb léptem az ablaktól, de azt még észleltem, hogy odakint a szél még mindig ugyanolyan erősen fúj, és hogy nemcsak a fák hajladoznak változatlanul, hanem sok apró kürtő és kis piramis - mindje olyan, mintha hegyes ceruzával rajzolt vonalrajz volna - táncol a szélben az égen. A Nap azonban áttört a fekete felhőkön, és mi, egyszerre mind - mintha a szobában mindannyian titkos üzenetet kaptunk volna - Josie felé fordultunk.

Most beragyogta őt és vele az egész ágyat a Nap narancssárga félkorongja, ami olyan bőszen lángolt, hogy az Anyának, aki a legközelebb állt az ágyhoz, a szeme elé kellett emelnie a kezét. Úgy látszott, Rick már megsejtette valahogyan, mi megy itt végbe, de érdeklődéssel figyeltem azt is, hogy szemlátomást az Anya és Melánia

Házvezetőnő is kapisgálják már a lényeket. Úgyhogy az ezt követő néhány percre mindannyian ott maradtunk, ahol éppen álltunk, ahol éppen álltunk, miközben a Nap egyre erősebben összpontosította ragyogását Josie-ra. Csak vártunk és néztük, és még akkor sem mozdult egyikünk sem, amikor egy idő múlva már úgy látszott, mintha mindjárt lángra kapna a narancssárga félkorong. Azután Josie mocrogni kezdett, és hunyorgó szemmel nyújtotta fel kezét a levegőbe.

- Hé, mi ez a nagy fény? - kérdezte.

A Nap kérlelhetetlenül tűzött rá továbbra is, és ő megfordult hanyatt, és feltámasztotta a fejtámláját és a párnáit.

- Hogy érzed magad, édesem? - kérdezte suttogva az Anya, és úgy leste Josie-t, mintha félne.

Josie visszahuppant a párnáira, míg már majdnem egyenest a plafonra nézett. De a mozdulatai szemlátomást új erőről tanúskodtak.

- Mi történik itt? - mondta - Beakadt a roló, vagy mi van?

A háznak az az elszabadult darabja valahol kint még mindig döngette a falat, és amikor legközelebb kinéztem az ablakon, láttam, hogy az égbolton ismét szétterjedt a sötétség. Es éppen, amikor mind őt néztük, Josie-n elhalványodott a Nap rajzolata, mígnem már megint ott feküdt a borús reggel szürkeségében.

- Josie? - mondta az Anya. - Hogy érzed magad?

Josie fáradt tekintettel nézett rá, és próbált úgy helyezkedni, hogy jobban láthasson minket. Az Anya ezt látva közelebb lépett, talán azzal a szándékkal, hogy visszafektesse Josie-t. Már nyújtotta felé a kezét, de ekkor, úgy látszik, másképpen döntött, és abban kezdett segédkezni Josie-nak, hogy kényelmesebben felülhessen.

- Sokkal jobban nézel ki, édesem - mondta az Anya.

- Figyelj, Mama, mi történik itt? - kérdezte Josie. - Miért vagytok itt mindnyájan? És mit bámultok annyira?

- Hé, Josie - mondta váratlanul Rick izgatott hangon -, tisztára zilált vagy!

- Kösz, te is nagyon jól nézel ki - majd hozzátette: - De tudod-e, tényleg jobban érzem magam. Bár kissé kábán.

- Ez is elég - mondta az Anya. - Csak szépen lassan. Kérsz valamit inni?

- Talán vizet?

- Jó, jó, ebből még ne vonjunk le következtetést - mondta az Anya. -
Egyszerre elég lesz megtennünk ezt az egy lépést is.

Hatodik rész

A Nap kivételes tápláló áldása, mint annak idején a Koldusember esetében, nagyon hatásosnak bizonyult Josie számára is, olyannyira, hogy az után a sötétbe borult reggel után nemcsak hogy felerősödött, hanem gyermekből felnőtte lett.

Ahogy múltak az évszakok - és az évek -, Mr. McBain gépei levágták a magas fűvet mindhárom mezőn, amelyek így sápadtan barnállottak. A pajta most magasabbnak tűnt, és élesebben kirajzolódott a körvonalai. De Mr. McBain még mindig nem építette meg a hiányzó falait, és felhőte-len estéken, mialatt a Nap a nyugvóhelye felé haladt, még mindig láthattam, ahogy a pajta távolabbi végében megy, megy egyre lejjebb, mígnem eltűnik a földben.

Josie szorgalmasan dolgozott az óráin, és rengeteg vita volt arról, melyik főiskolára menjen. Ez ügyben Josie és az Anya egyaránt határozott nézeteket vallottak, de az Atlas Brookings - most, hogy Rick már nem akart oda menni - ritkán került szóba. Úgy tűnt, az Apa sem Josie, sem az Anya elképzeléseivel nem ért egyet, és egyszer még fel is bukkant a házban, hogy erősebben kifejtse érveit. Ez volt az egyetlen alkalom, hogy megfordulni láttam nálunk, és bár én a magam részéről örültem, hogy viszontláthatom, abban mind egyetértettünk, hogy ezzel megsértette a szabályt.

Ebben az időszakban Josie maga is sokkal többet volt távol otthonról, olykor egyszerre több napig is, amikor más fiatalokhoz ment látogatóba, vagy lelkigyakorlatra vonult el. Ezek az utazások, tudom, fontos részét képezték a főiskolára való felkészülésének, ő azonban nem szívesen beszélt nekem ezekről, így azután javarészüket nem vált az ismereteim részévé.

Rick a Josie felépülését követő első időkben továbbra is rendszeresen átlátogatott hozzánk, de ahogy múlt az idő, és főleg azután, hogy Mr. McBain levágta a fűvet, már sokkal kevesebbet jött. Ennek egyrészt az volt az oka, hogy Josie annyira gyakran távol volt a háztól, de Rick is igen elfoglalt lett a maga ügyeivel. Vásárolt egy autót, amelyet úgy nevezett: „a Roncs”, és rendszeresen beautózott vele a városba, hogy új barátaival találkozzék. Rick szerette a Roncsot nálunk hagyni a laza

kavicsos területen, mert, mint mondta, innen könnyebben indul útnak vele, mint ha át kellene vergődnie a saját házuktól kivezető keskeny, kanyargós úton. Úgyhogy egyre inkább a Roncs jelenléte volt az, és nem Josie-é, amiért Rick megfordult nálunk, és ekképpen az is ott, a laza kavicsos területen történt, hogy utoljára beszélgettünk egymással.

Aznap reggel sem Josie, sem az Anya nem tartózkodtak odahaza, és ezért, amikor meghallottam odakintről Rick lépteit, nem láttam okát, miért ne mennék ki üdvözölni őt. Ezúttal éppen nem sietett annyira, hogy az autóval hamar elhajtson, mint máskor, úgyhogy tudunk beszélgetni pár percet. Körülöttünk lágy szellő keringett, Rick a Roncs testének támaszkodott, én pedig valamivel arrébb ácsorogtam. Aznap reggel borús volt az ég, és talán ezért jutott eszébe Ricknek az a nap.

- Emlékszel, Klara - kérdezte -, arra a reggelre, amikor annyira fura lett az idő, és a Nap egyenest bejött Josie szobájába?

- Természetesen. Soha nem felejttem el azt a reggelt.

- Mostanában gyakran gondolkodom el ezen. Már szinte úgy tűnik, mintha Josie pont aznap kezdett volna jobban lenni. Lehet, hogy félreértem az egészet, de ahogy visszaidézem, majdnemhogy így érzem.

- Igen. Egyetértek.

- Emlékszel arra a napra? Már annyira kimerültek voltuk mindannyian. Es kétségbe voltunk esve. Es akkor beállt a totális fordulat. Mindig meg akartalak kérdezni, csak te annyira elzárkóztál előle. Mindig meg akartam kérdezni, hogy mindaz, ami aznap reggel történt, az az egész fura időjárás, meg minden más is, hogy ennek ugye köze volt ahhoz a másik dologhoz. Tudod. Ahhoz, hogy keresztülcipeltelek a mezőkön, hogy volt valami titkos egyezséged. Akkoriban azt gondoltam, hogy az egész, szóval, hogy ez csak valami RB-babona. Csupán hogy valami hozzon már szerencsét. De mostanság folyvást azon jár az agyam, nem volt-e mégis több ennél.

Fürkészően nézett rám, én azonban jó ideig nem szóltam egy szót sem.

- Sajnos - mondtam végül - még ma sem bátorodhatom beszélni róla. Annyira kivételes szívesség volt, és ha bárkinek beszélek róla, még ha Ricknek is akár, attól félek, visszavehetik a segítséget, amit Josie kapott.

- Akkor itt hagyd abba, ne mondj semmit! Nem akarom, hogy a legkisebb veszélye is fenyegetsen annak, hogy újra beteg lehet. De az orvosok mindig azt mondják, hogy ha egyszer ezen a stádiumon túl kerülnek, amin ő is, akkor már nincs veszély.

- Mindazonáltal óvatosnak kell lennünk, mert Josie esete annyira kivételes volt. De ha már Rick felhozta ezt a témát, talán megemlíthetem, hogy van ezzel kapcsolatban valami, ami már egy ideje aggaszt engem.

- És mi az, Klara?

- Rick és Josie továbbra is kedvesen viselkednek egymással. Es mégis, most mennyire különböző jövőre készülnek.

Elfordult, a hegyi út kaptatója felé nézett, keze a Roncs visszapillantó tükrén, azt babrálta. - Azt hiszem, értlek - mondta. - Emlékszem arra a napra, amikor másodszor mentünk ki a pajtához. Es hogy mielőtt elindultunk, te nagyon komolyan megkérdezted tőlem, hogy a szerelmünk igaz-e, mármint a szerelem köztem és Josie között. És azt hiszem, azt feleltem neked, hogy igen, *igaz*. Igaz és örök. Szóval sejtem, hogy most emiatt aggódsz.

- Rick eltalálta. Szorongást kelt bennem, hogy azt látom, Rick és Josie mennyire külön utakat terveznek.

Rick a laza kavicsokat piszkálgatta maga előtt a cipője orrával. Azután azt mondta: - Nézd, én nem szeretném, hogy bármit is mondj, ami újra kockára tenné Josie egészségét. De annyit azért hadd mondjak, hogy amikor te továbbítottad ezt, hogy Josie és én szeretjük egymást, akkor tényleg ez volt az igazság. Azt senki nem állíthatja, hogy te bárkit kijátszottál vagy becsaptál. De most, hogy már nem vagyunk gyerekek, most már arra van szükség, hogy menjünk tovább, ki-ki a maga útján, a lehető legjobbat kívánva egymásnak. Az megoldhatatlan volt, hogy én főiskolára kerüljek, és az összes emelt kölyökkel próbáljam bírni a versenyt. Már megvannak a magam tervei, és ennek így kellett lennie. De az nem volt hazugság, Klara. És, furamód, még most sem az.

- Kíváncsi volnék, hogy érti ezt Rick.

- Azt hiszem, azt akarom ezzel mondani, hogy Josie meg én valahol, valahogyan mindig együtt leszünk, valami mélyebb szinten, akkor is, ha kilépünk a nagybetűs Életbe, és soha többé nem látjuk egymást. Az ő nevében nem beszélhetek, de én tudom, ha már kint leszek a nagyvilágban, akkor is mindig valaki olyat fogok keresni, mint ő. Vagy legalábbis, mint az a Josie, akit valaha ismertem. Szóval nem volt abban semmi ferdtetés, Klara. Akárkivel egyezkedtél is akkor, ha egyenest beleláthatna a szívembe, és ugyanígy Josie-éba, tudhatná, hogy egyáltalán nem próbáltad meg átvágni.

Azután csak ácsorogtunk ott a laza kavicsoson, és egy darabig nem beszélgettünk. Azt hittem, bármelyik pillanatban felegyenesedhet, és bevághatja magát a Roncsba. De még megkérdezte, már könnyedebb hangon:

- Van valami híred Melániáról? Valaki azt mondta, In-dianába ment.
- Mi úgy tudjuk, most Kaliforniában van. Amikor utoljára hallottunk felőle, éppen abban reménykedett, hogy egy ottani közösség befogadja.
- Annyira félttem attól az asszonytól! De aztán valahogy megszoktam. Remélem, jól van. És hogy valahol biztonságos otthonra lel. És veled mi van, Klara? Jól megleszel? Úgy értem, ha majd Josie elmegy a főiskolára.
- Az Anya mindig nagyon kedves velem.
- Figyelj, ha bármikor a segítségemre volna szükséged, csak szólj, oké?
- Igen. Nagyon szépen köszönöm.

Ahogy most itt ülök ezen a kemény talajon, és újra végiggondolom, mit mondott aznap reggel Rick, biztos vagyok benne, hogy igaza volt. Már nem félek többé attól, hogy a Nap becsapva vagy kijátszva érzi magát, vagy hogy megtorlást fontolgat. Sőt lehet, hogy amikor könyörögtem hozzá, ő már akkor tudta, hogy Josie és Rick el vannak kötelezve arra, hogy a maguk külön útjait járják, és mégis megértette, hogy mindennek ellenére tovább tart bennük a szerelem egymás iránt. Amikor azt a kérdést feltette nekem - arról, hogy a gyermekek tényleg érthetik-e, mit jelent szeretni -, azt hiszem, ő már akkor biztos volt a válaszbán, és ezzel a kérdéssel is egyszerűen csak a javamat akarta. Sőt, azt gondolom, hogy abban a pillanatban talán a Kávészsészehölgy és az Esőkabátos Férfi is az eszében járt - elvégre éppen csak egy pillanattal azelőtt beszéltünk róluk. Talán a Nap azt feltételezte, hogy Josie és Rick, sok-sok év és sok-sok változás után még találkozhatnak egymással újra, ahogyan a Kávészsészehölgy és az Esőkabátos Férfi.

*

Ahogy közeledett az idő, amikor Josie elmegy a főiskolára, más fiatalok látogatásai is gyakoriak lettek a háznál. Nők voltak, és többnyire egyszerre csak egy jött, bár olykor párban jelentek meg. Esetenként egy bérautó hozta őket, máskor pedig a saját autójukkal érkeztek, de a szülők már soha nem kísérték el a fiatalokat. Két nap, néha három, ez volt a látogatások átlagos időtartama, és én tudtam is, mikor várható ilyen

látogatás, mert egy-két nappal előtte az Új Házvezetőnő bevitt egy matracágyat vagy kempingágyat Josie hálósobájába.

A Mosókonyhát is a fiatal látogatók miatt fedeztem fel. Az ilyen látogatások alkalmával természetesen nem volt elég hely ahhoz, hogy én magam is a hálósobában maradhassak, és különben is, megértettem, hogy a jelenlétem már nem kívánatos annyira, mint régebben volt. Ha még velünk lett volna Melánia Házvezetőnő, azt hiszem, ő megtervezte volna, hol tartózkodhatnék, de jelen helyzetben magam találtam meg magamnak azt a helyiséget odafent a legfelső szinten. „Senki nem mondta, hogy el kell bújni” - mondta Josie, de nem állt elő semmiféle alternatív megoldással, így hát lassan elfoglaltam a Mosókonyhát.

Ezekben a hetekben nagy volt a sürgés-forgás, és még ha Josie-nak éppen nem is volt vendége, hallottam sebes lépteit, ahogy a házban járkál fel s alá, és hol az Anyáért kiált, hol az Új Házvezetőnő után. Majd egy délután kinyílt a Mosókonyha ajtaja, és mosolyogva benézett Josie.

- Aha - mondta -, szóval mostanában itt lógsz. Hogy s mint?

- Köszönöm szépen, minden rendben van.

Josie kinyújtózta a karját, kezével kétoldalt a függőleges ajtófélfát fogva. Kissé előregörnyedve lesett be a helyiségbe, mintha attól tartana, hogy még a végén beüti a fejét a ferde manzárdplafonba. Tekintete gyorsan végigpásztázott az ott raktározott mindenféle holmikon, majd megállapodott a helyiség egyetlen magas kisablakán.

- Megpróbáltál már kinézni azon ott? - kérdezte.

- Sajnos túl magasan van. Szellőztetésre szolgál, nem kinézésre.

- Lássuk csak!

Josie, még mindig előrehajtott fejjel, beljebb lépett a helyiségbe, és körbejárta a tekintetét. Azután munkálkodni kezdett, egyik tárgyat felemelte, a másikat arrébb tolt, új halmokat emelt ott, ahol eddig nem voltak. Egyszerre, mivel nem láttam előre, merre vezetik gyors mozdulatait, majdnem összeütköztem vele, és ekkor hangosan felnevetett.

- Klara, maradj csak ott! Pontosan ott! Hadd csináljam meg ezt.

Nem telt bele sok idő, és egy kis üres helyet csinált közvetlenül a magas kisablak alatt, és odaállított egy fatönköt. Majd felemelt egy stabilan illeszkedő fedelű műanyag ládát, odavitte, és nagy műgonddal feltette a fatönk tetejére.

- Tessék, itt van - hátrébb lépett, és elégedetten szemlélte művét, bár a helyiség többi részében nagy lett a rendetlenség. - Próbáld ki, Klara. Csak óvatosan. A második lépcső elég magas. Na, gyerünk, azt szeretném, hogy próbáld ki.

Kijöttem a sarokból, és minden nehézség nélkül felleptem a Josie kreálta emelvény két lépcsőjén, mígnem ott álltam a műanyag láda fedelén.

- Ne félj, ezek tényleg stabil cuccok - mondta. - Kezeld csak úgy, mintha padló volna. Bízz bennem, biztonságos.

Ismét felnevetett, és csak lesett rám tovább, úgyhogy én is elmosolyodtam, majd kinéztem a magas kisablakon. A látvány hasonló volt a régihez, amit két szinttel lejjebb lehetett látni Josie hátsó ablakából. Persze ennek a helynek más volt a tájolása, és a látóterem jobb perifériáján behatolt a képbe a tető egy része. De láttam a lenyírt rétek fölé kifeszülő borús égboltot, egészen Mr. McBain pajtájáig.

- Szólnod kellett volna már előbb - mondta Josie. - Tudom, mennyire szeretsz kinézegetni.

- Köszönöm. Nagyon szépen köszönöm.

Egy pillanatig gyengéd mosollyal néztük egymást. Majd Josie körbepillantott a padlón elszórt holmikon.

- Uramatyám, micsoda rendetlenség! Oké, ígérem, hogy mindent rendbe rakok! De most el kell mennem valahova. De nehogy megpróbálj rendet rakni nekem! Megcsinálom később, oké?

*

Ebben az időszakban - Josie-hoz hasonlóan - az Anyának sem igen akadt velem dolga: néha még akkor sem pillantott rám, ha éppen belém botlott valahol a házban. Megértettem, mennyire elfoglalt lett ez idő tájt, és azt is, hogy a jelenlétem netán súlyos emlékeket idéz fel benne. Volt azonban egy alkalom, amikor igazán különleges figyelmet szentelt nekem.

Josie aznap éppen elment hazulról, de, hétvége lévén, az Anya otthon volt. Én délelőtt javarészt fent tartózkodtam a Mosókonyhában, de amikor letről hangokat hallottam, kiálltam a legfelső szint közlekedőjébe. Azután hamarosan tudatosult bennem, hogy a férfi, aki lent az előszobában az Anyával beszél, nem más, mint Mr. Capaldi.

Elcsodálkoztam, mert Mr. Capaldiról már régóta nem esett egy szó sem. Most könnyed hangon beszélgettek az Anyával, de ahogy szó szót követett, egyszer csak kihallottam az Anya hangjába beszüremelő feszültséget. Majd hallatszottak a léptei, és láttam, ahogy három szinttel lej- Jebbről felnéz rám.

- Klara - szólt fel nekem Mr. Capaldi van itt. Persze, nyilván emlékszel rá. Gyere le, köszönj neki.

Majd ahogy óvatosan lépdeltem lefelé, hallottam, hogy az Anya azt mondja: - Nem ebben maradtunk, Henry. Nem ezt ígérted.

Amire Mr. Capaldi azt felelte: - Csak el akarom neki mondani, ennyi az egész.

Mr. Capaldi testesebb lett azóta, hogy azon a napon láttam ott az épületében, és a haja is világosabb szürke lett a füle körül. Melegen üdvözölt, majd bevezetett a Nyitott Terűbe, mondván: - Csak át akartam veled futni néhány problémát, Klara, amelyekben óriási segítségünkre lehetsz.

Az Anya bejött utánunk, de semmit sem szólt. Mr. Capaldi leült az elemes kanapéra, hátradőlt a párnákon -engem ez a laza testtartás arra a fiúra, Dannyre emlékeztetett, a közösségépítő összejövetelen, aki ugyanilyen lezseren ült, egyik lábát keresztbe vetve, ugyanezen a kanapén. Mr. Capaldi viselkedésével épp ellentétben, az Anya, azzal a merev-egyenes tartásával, állva maradt a szoba közepén, és amikor Mr. Capaldi intett, hogy foglaljak helyet, azt mondta:

- Azt hiszem, Klara jobban örülne, ha állva maradhatna. Haladjunk csak, Henry.

- Ne csináld, Chrissie, nincs ebben semmi idegeskedni való.

Azzal kimozdult a laza testtartásból, és felém hajolt.

- Biztos emlékszel, Klara, mennyire lenyűgöztek mindig is a mesterséges intelligenciájú robotok. Mindig úgy tekintettem rátok, mint a barátainkra. Mint a tanulás és felvilágosodás létfontosságú forrásaira. De mint tudod, vannak a világon olyan emberek is, akikben aggodalmakat ébresztetek. Olyanok, akik félnek tőletek és neheztelnek rátok.

- Henry - mondta az Anya -, légy szíves, térj a lényegre.

- Rendben. Nos tehát, Klara, az a helyzet, hogy a mesterséges intelligenciájú robotok miatt mostanában növekszik és terjed az aggodalom. Az emberek azt mondják, túl okosak lettetek. Azért félnek

töletek, mert már nem tudják követni, mi zajlik bennetek ott belül. Azt látják, mit csináltok. Azt is belátják, hogy a döntéseitek, a javaslataitok logikusak és megbízhatók, és szinte mindig helytállóak. De az nem tetszik nekik, hogy nem tudják, hogyan juttok el a következtetéseitekig. Innen ered ez a reakció, az előítélet. Úgyhogy vissza kell vágnunk nekik. Azt kell nekik mondanunk, na jó, ti csak azért aggódtok, mert nem tudjátok, hogyan gondolkodnak a mesterséges intelligenciájú robotok. Rendben, akkor gyereünk, vessünk egy pillantást a fejburkolat alá. Kapcsoljunk át mérnöki üzemmódra. Nem tetszik nektek a lezárt fekete doboz? Oké, akkor nyissuk ki! Ha egyszer belelátunk, nemcsak hogy kevésbé félelmesek lesznek a dolgok, de tanulhatunk is: csodás új dolgokat tanulhatunk. Na és itt jössz be te a képbe, Klara. Mi, akik a ti oldalatokon állunk, most segítségre szorulunk: önkéntesekre van szükségünk. Már elég sok fekete dobozt sikerült kinyitnunk, de igazából sokkal-sokkal többet kéne. Mert ti, mesterséges intelligenciájú robotok, káprázatosak vagytok. Olyan dolgokat fedezünk fel bennetek, amikről elképzelni se tudtuk, hogy lehetségesek. Ezért vagyok ma itt. Sose felejtettelek el, Klara. Tudom, hogy egészen kivételes mértékben a hasznunkra lehetsz. Ha megkérlek, nem segítenél nekünk?

Nem vette le rólam a tekintetét, úgyhogy azt feleltem neki: - Szeretnék segíteni. Mindaddig, míg ez nem okoz kellemetlenséget Josie-nak vagy az édesanyjának...

- Várj egy percet - az Anya fűgén megkerülte a zsúr-asztalt, és egyszerre ott állt mellettem. - Egyáltalán nem ezt beszéltük meg a telefonban, Henry.

- Csak meg akartam kérdezni Kiárát, ennyi az egész. Ezzel esélye nyílna rá, hogy tartósan hozzájáruljon...

- Klara ennél jobbat érdemel.

- Lehet, hogy igazad van Chrissie. És lehet, hogy nagyon rosszul ítélt meg ezt. De még ha így volna is, most, hogy itt vagyok, és Klara itt áll előttem, megkaphatnám az engedélyedet arra, hogy csupán megkérdezzem tőle?

- Nem, Henry, nem kaphatod meg. Klara jobbat érdemel. Megérdemli a maga lassú kihunyását.

- De hát nekünk itt dolgunk van, amit meg kell tennünk! Ellent kell állnunk ennek a rossz reakciónak...

- Akkor menj és állj ellent neki máshol! Keress más fekete dobozt, amit szétfeszegethatsz. Hagyd békén a mi Kiaránkat. Hagyd meg neki a maga lassú kihunyását.

Az Anya elém állt, mintha pajzsként akarna védelmezni Mr. Capalditól, és mert dühében igen sietve változtatott helyet, hátul a válla csaknem az arcomat súrolta. Ennek következtében nemcsak a sötét színű szvettere sima szövött anyagát érzékelttem élénken, hanem ez felidézte bennem azt a pillanatot is, amikor kitárta felém a karját és megölelt, az autója első ülésén, akkor, amikor a Saját Marhahúst Darálunk ételbár mellett parkoltunk. Az Anya mögül kilesve láttam, hogy Mr. Capaldi a fejét csóválja, és visszadől a párnákra.

- Nem tehetek róla, folyton úgy érzem - mondta hogy még mindig nagyon dühös vagy rám, Chrissie. Hogy már réges-régóta nagyon dühös vagy rám. Es ez így nem becsületes. Akkor régen *te* jöttél el éwhozzám. Emlékszel? És én mindent megtettem, hogy segítsek neked. Örülök, hogy végül minden ilyen szerencsém megoldódott Josie-val. Őszintén örülök. De nincs rá okod, hogy folyvást ennyire dühös legyél rám.

*

A Josie indulása előtti utolsó napok tele voltak izgalommal, egyszersmind feszültséggel is. Ha Melánia Házvezetőnő még velünk lett volna, a dolgok sokkal nyugodtabban zajlottak volna. De az Új Házvezetőnő gyakorta hagyta az utolsó percre az elvégzendő kötelességeket, azután a sok különböző feladatot hirtelen egyszerre próbálta megoldani, ez pedig szintén hozzájárult az ideges légkörhöz. Fontosnak tartottam, hogy semmiképp ne legyek útba, így hosszú órákra fent maradtam a Mosókonyhában, és azon a kis emelvényen ácsorogva, amelyet Josie készített nekem, a magas kisablakból nézegettem odakint a mezőket, és hallgattam a házban hol itt, hol ott felhangzó zajokat. Majd egy délután, két nappal az indulása előtt Josie lépteit hallottam a legfelső szint közlekedőjén, és máris megjelent az ajtóban.

- Hahó, Klara. Miért nem jössz le egy kicsit a hálószobámba. Úgy értem, csak akkor, ha épp nem vagy nagyon elfoglalt.

Így hát lementem vele a lépcsőn, és megint ott találtam magam a régi szobában. Sok részlet megváltozott. Josie saját ágya mellett most már állandóra be volt állítva egy kempingágy a vendégeinek, a Gombos

Kanapét pedig örökre eltávolították. Volt sok apróbb változás is - csak hogy egy példát mondjak, Josie most az új székén ült az íróasztal mellett, amelynek görgők voltak a lábára szerelve, hogy ha azt óhajtaná, úgy is mozoghasson, hogy továbbra is benne ül. De a Nap fényrajzolatai a falon éppen olyanok voltak most is, mint ahogy emlékeztem rájuk abból a sok sok délutánból, amit itt együtt töltöttünk. Leültem az ágya szélére, és egy darabig boldogan beszélgettünk.

- Akivel csak beszél az ember, mind azt mondja, ő ugyan nem fél a főiskolától - mondta egyszer csak Josie. - De Klara, el se hinnéd, hogy igazából mennyire be vannak tojva. Kicsit én is félek, nem fogom megjátszani, hogy nem. De tudod, mit: én nem fogom engedni, hogy a félelem az utamba álljon. Ezt ünnepélyesen megígértem magamnak. Hé, meséltem már neked? Elvárták tőlünk, hogy mind kitűzzünk ilyen hivatalos célokat. Két célt mind az öt kategóriából. Ki kellett tölteni erről egy kérdőívet is. De én csaltam, mert kitaláltam a magam saját titkos céljait, amiknek semmi közük nem volt a kérdőívben levőkhöz. Uramatyám, mennyire nem tetszene nekik a *valódi* listám! Es a Mamának sem szabad hallania, soha semmiképp! - mondta azzal a kedves nevetésével. - Még neked se, Klara. *Nem* osztom meg a titkos céljaimat veled se! De ha még mindig itt vagy, mikor karácsonyra hazajövök, akkor majd elmesélem neked, hányat sikerült teljesítenem.

Ez is egyike volt ama néhány alkalomnak, amikor ebben az utolsó időszakban Josie azt sugallta a szavaival, hogy várhatóan én magam is elindulok innen. És amikor az Anya azon a reggelen végül elvitte őt az autóval, akkor még egyszer utalt rá.

Tudom, hogy azt remélte, Rick átjön, hogy búcsúzóul integessen neki. De, mint kiderült, Rick aznap sok-sok kilométerrel messzebb járt: az új barátaival találkozott, hogy beszélgethessen velük a nehezen lenyomozható adatgyűjtési eszköze fejlesztéseiről. Így hát csak magam voltam ott, és az Új Házvezetőnő - a laza kavicsos területen ácsorogva figyeltük, ahogy Josie és az Anya az utolsó poggyászt is beteszik az Anya autójába.

Azután, amikor az Anya már indulásra készen ült a volánnál, Josie visszalépdelt hozzám, azzal az óvatossággal, ami soha nem múlt el a járásából, és amitől besüllyedő lába minden lépésénél megcsikorgatta a kavicsokat. Izgatottnak látszott, és erősnek, és még mielőtt odaért volna

hozzám, felemelte két karját, mintha a legnagyobb ipszilont próbálná megformázni, amit csak bír. Azután a karjaiba zárt, és hosszú percekig tartott az ölelése. Magasabb lett már, mint én, úgyhogy le kellett hajolnia kissé, arcát a bal vállamra fektette, így a látásom egy szeletjét kitakarta hosszú, dús haja. Mosolygott, amikor elhúzódott, de én egy kis szomorúságot is láttam ebben. Ekkor mondta nekem:

- Gondolom, te már talán nem leszel itt, mire hazajövök. Nagyszerű voltál, Klara. Igazán az voltál.

- Köszönöm - feleltem. - Köszönöm, hogy engem választottál.

- Nem volt kérdés - ezzel még egyszer megölelt, ezúttal már valamivel rövidebben, azután újra felegyenesedett. - Szia, Klara. Légy jó.

- Viszlát, Josie.

Ahogy beszállt az autóba, még egyszer kedvesen visszaintett, és ez az integetés sokkal inkább nekem szólt, mint az Új Házvezetőnőnek. Azután az autó kifordult az útra, és megindult felfelé, a szélfűtta fák mentén, majd át a hegyen, éppen abba az irányba, amerre régen Josie és én annyiszor láttuk eltűnni.

*

Az elmúlt néhány napban bizonyos emlékeim furcsa módon elkezdtek átfedni egymást. Csak hogy egy példát mondjak, az a reggel a sötét égbolttal, amikor a Nap megmentette Josie-t, és a Morgan-vízeséshez tett kirándulás, valamint a Mr. Vance választotta csupa-fény ételbár mostanában egyszerre, egy jelenetté összeolvadva bukkan fel a gondolataimban. Az Anya háttal áll nekem, a vízesés párájába lesve. De én mégsem a fapados piknikezőtől nézem, hanem a magam boxából a Mr. Vance választotta ételbárban. És bár Mr. Vance nem látható, mégis hallom azokat a kellemetlen szavait a közlekedő túloldaláról. Mindeközben az Anya és a vízesés felett már összegyűltek a fekete felhők, ugyanazok a fekete felhők, amelyek azon a reggelen, amikor a Nap megmentette Josie-t, ugyanazok a szél kergette kis hengerek és piramisok.

Tudom, hogy ez nem dezorientáció, mert ha akarom, bármikor meg tudom különböztetni az egyik emléket a másiktól, és mindegyiket vissza tudom helyezni a megfelelő kontextusába. Ezenkívül, még ha így összevegyítve jutnak is eszembe az emlékek, akkor is tudatában vagyok durva határaiknak - mintha csak egy türelmetlen gyerek műve

lenne, aki ahelyett, hogy ollóval vágta volna szét, a saját kezével tépte el őket -, amelyek elválasztják egymástól, mondjuk, az Anya vízésésnél álló alakját az én ételbári boxomtól. És ha közelebbről megnézném a fekete felhőket, akkor észrevenném, hogy az Anyával vagy a vízéséssel összevetve igazából egyáltalán nem azonos a nagyságrendjük. Mindennek ellenére ezek az összevegyülő emlékek olyannyira elevenen jelennek meg a gondolataimban, hogy hosszú percekre elfelejtem, hogy magam a valóságban itt ülök az Udvarban, ezen a kemény talajon.

Az Udvar tágas, és itt, erről a kivételes helyről csak egyetlen magas objektumot látok: a darut a távoli építkezésen. Az égbolt igen széles és nyitott, és ha Rickkel még egyszer áthágnánk Mr. McBain földjein - főleg most, hogy a fű már le van vágva -, lehet, hogy pontosan ugyanígy nézne ki felettünk az ég. A széles égboltnak köszönhetően végig akadálytalanul követhetem a Nap útját, és még felhős napokon is mindig tudatában vagyok, hogy éppen merre jár felettem.

Amikor megérkeztem ide, elsőre úgy ítéltém, hogy az Udvar rendetlen, de azóta már megtanultam értékelni a hely jól működő rendjét. A kezdeti benyomást, mint rájöttem, az okozta, hogy az itteni rengeteg tárgynak önmagában rendezetlen jellege van, az elvágva kilógó kábelek, a behorpadt sütőrácsok és a többi ilyesmi miatt. Közelebbről szemügyre véve viszont világossá válik, az udvari munkások milyen keményen megküzdöttek azért, hogy a gépezetek, dobozok, kötegek minden egyes darabja sorba rendezve álljon a helyén, hogy a látogató az ekképpen létrehozott hosszú járatokon végigmenve - még ha annak a látogatónak ugyancsak óvatossá kell is lennie, nehogy egy kötélben vagy drótban elbotoljon képes legyen egyenként megkülönböztetni a tárgyakat.

A széles égbolt és a magas objektumok hiánya révén mindjárt észreveszem, ha látogató érkezik az Udvarba. Már akkor észreveszem őket, amikor még messze vannak, olyan távol tőlem, hogy csak apró alakokat látok mozogni a sorba rendezett halmok között. De itt nem gyakoriak a látogatók, és ha mégis emberi hangot hallok, az leggyakrabban az udvari munkások hangja, ahogyan egymásnak át-átkiáltanak.

Olykor madarak jönnek, alászállnak az égből, de hamar felfedezik, hogy az Udvarban nemigen találnak olyasmit, ami érdekelhetné őket. Nemrégem egy sötét madárraj ereszkedett le, elegáns alakzatban, hogy megtelepüljenek itt nem messze előttem valami gépezeten, és én egy

pillanatig azt hittem, netán Rick madarai lehetnek, amelyeket a megfigyelésemre küldött. De persze nem Rick mesterséges madarai voltak, hanem természetesek, és kis ideig nagy nyugalomban tanyáztak azon a gépezeten, meg se moccantak, még akkor sem, amikor a szél felborzolta a tollazatukat. Azután egyszerre felrepültek.

Valamikor ezekben a napokban az egyik kedves udvari munkás megállt előttem, és elmondta, hogy van még három RB a Déli Oldalon, és kettő a Körgyűrűben. Ha akarom, mondta, ő átvihet valamelyik helyre a kettő közül. De én azt feleltem neki, hogy elégedett vagyok a magam kivételes helyével, mire ő bólintott, és ment tovább a dolgára.

Pár nappal ezelőtt nagyon különleges esemény történt.

Noha annyira nem tudok mozogni, hogy helyet változtassak, a fejemet könnyen el tudom forgatni, hogy mindent lássak magam körül. Így már egy ideje felfigyeltem arra a hosszú kabátos látogatóra, aki mögöttem közeledett. Egyszerre, ahogy odafordultam, már feleúton járt az alak, és láttam, hogy egy nő, és hogy az oldalán egy vállpánton lógó szatyorszerű táskát hord. Ahányszor csak lehajolt, hogy megvizsgáljon valami holmit a földön, a táska elébe lódult. Mivel mögöttem járt, nem tudtam alaposabban szemügyre venni, és azután egy darab időre - talán mert újabb emlék bukkant fel bennem - teljesen ki is ment a fejemből. Azután egy hangot hallottam, és a hosszú kabátos látogató már ott is állt előttem. És még mielőtt lehajolt volna, hogy belenézzen az arcomba, felismertem a Vezetőt, és egész valómat átjárta a boldogság.

- Klara. *Ugye Klara vagy, vagy nem?*

- Igen, persze, én vagyok - mondtam, és felmosolyogtam rá.

- Klara. Milyen csodálatos! Csak egy pillanat, hadd hozzak valamit, amire leülhettek.

Megfordult, fogott egy kisebb fémládát, amely kellemetlen hangot adott, ahogy a durva talajon odahúzta. Amikor odatette elé, és helyet foglalt rajta, a mögötte fénylő széles égbolt ellenére is tisztán láttam az arcát.

- Reméltem, hogy megtalállak itt. Egyszer, húha, már vagy egy éve, találtam ebben az udvarban valamit, és egy pillanatra azt hittem, te vagy az, Klara. De nem te voltál. Hanem ezúttal ez tényleg *te* vagy, határozottan te. Annyira örülök.

- Én is örülök, hogy újra láthatom a Vezetőt.

Csak mosolygott rám tovább kitartóan. Majd azt mondta: - Kíváncsi volnék, mire gondolhatsz most ebben a pillanatban. Hogy ennyi idő után újra látsz. Nagyon zavarba ejtő lehet.

- Nekem csak örömet szerez, hogy újra láthatom a Vezetőt.

- Akkor mondd meg nekem, Klara: mind ez ideig - úgy értem, amíg ide nem kerültél -, mindaddig ugyanazoknál az embereknél voltál, akikhez az üzletből elmentél? Bocsásd meg nekem, hogy megkérdezem, de már nem jutok egykönnyen hozzá az ilyen információkhoz.

- Igen, természetesen, mindvégig Josie mellett voltam. Míg el nem ment a főiskolára.

- Akkor sikerült. Sikerült otthonra találnod.

- Igen, azt hiszem, jól szolgáltam, és megóvtam Josie-t attól, hogy magányossá váljék.

- Ebben biztos vagyok. Biztos vagyok benne, hogy téged maga mellett tudva még halvány sejtelve sem lehetett róla, mit jelent a magány.

- Remélem, nem is volt.

- Tudod, Klara, az összes RB közül, akik a gondjaimra voltak bízva, kétségkívül te voltál az egyik legfigyelemreméltóbb. Micsoda kivételes éleslátásod volt. Es megfigyelőképességed. Rögtön észrevettem. Ügy örülök, jó ezt hallani, hogy ilyen jól sikerült minden. Mert soha nem lehet tudni, még az olyan kivételes képességekkel együtt sem, mint amilyenek neked voltak.

- A Vezető még mindig RB-kkel foglalkozik?

- Nem. Ó, nem, annak már jó ideje vége - körbepillantott az Udvarban, majd ismét rám mosolygott. - Épp ezért szeretek mindig újra kijönni ide. Néha elmegyek a Memóriái Bridge melletti udvarba is. De ezt a helyet szeretem a legjobban.

- Azért jön a Vezető... hogy megkeresse az üzletéből az RB-eket?

- Nem csak. Szeretek apró emlékeket gyűjtögetni - mutatta a szatyortáskáját. - Nem engedik, hogy bármi lényegeset elvigyünk. De ha apróságokat, azt nem bánják. Itt már ismernek a munkások. De igazad van. Akárhányszor eljövök ide, mindig remélem, hogy összefutok valamelyik régi RB-mmel.

- Rosával nem találkozott azóta véletlenül?

- Rosával? De, voltaképpen igen. Itt találtam meg őt is, hú, van annak már vagy két éve is. Rosának nem sikerültek annyira jól a dolgok, mint

neked.

- Szóval nem szerette a kamaszt, akihez tartozott?

- Nem igazán erről volt szó. De te ne aggaszd magad emiatt. Hagyd csak Rosát, mesélj inkább magadról. Neked annyira kivételes képességeid voltak. Remélem, ezt végül a gyermek is sokra tartotta, akihez kerültél.

- Azt hiszem, igen. Mindenki nagyon kedves volt velem a házban. Rengeteget tanulhattam.

- Emlékszem arra a napra, mikor bejöttek, és kiválasztottak téged. A hölgy először még vizsgáztatott is, azt kérte, járkálj úgy, ahogy a lánya. Ez engem aggasztott. Miután elmentél, még sokáig töprengtem rajta.

- Nem kellett volna aggódnia a Vezetőnek. Én a legjobb otthont kaptam. És Josie volt a legjobb kamasz, akit kaphattam.

A Vezető elhallgatott egy pillanatra, csak nézett rám, és mosolygott. Úgyhogy folytattam:

- Amit csak tudtam, megtettem, hogy Josie-nak a legjobbat nyújtsam. Mostanában számtalanszor végiggondolom, és, ha mégis szükség lett volna rá, biztos vagyok benne, hogy meg tudtam volna oldani, hogy én legyek Josie folytatása. De sokkal jobb, hogy végül így alakult, még akkor is, ha Rick és Josie nincsenek többé együtt.

- Biztos vagyok benne, hogy igazad van, Klara. De mit értesz az alatt, hogy „Josie folytatása”? Mit jelent ez?

- Vezető, én mindent elkövettem, ami tőlem telt, hogy elsajátítsam Josie lényét, és ha mégis szükség lett volna rá, még annál is többet próbáltam volna tenni. De nem hiszem, hogy ez igazán jó megoldás lett volna. És nem azért, merthogy én ne tudtam volna elérni a lehető legnagyobb precizitást. De bármennyire is igyekeztem volna, ma már azt hiszem, mindig maradt volna a számomra valami megközelíthetetlen. Az Anya, Rick, Melánia Házvezetőnő, az Apa: én azt soha nem tudtam volna elérni, amit ők a szívükben éreztek Josie iránt. Ma már biztos vagyok ebben, Vezető.

- Hát, Klara, örülök, ha úgy érzed, hogy minden a lehető legjobban sikerült.

-Mr. Capaldi úgy hitte, nincs semmi különös Josie-ban, amit ne tudna bárki folytatni. Azt mondta az Anyának, hogy folyvást csak kutatott és kutatott, és mégsem talált semmi ilyesmit. De én ma már azt hiszem, rossz helyen keresgélt. Igenis *volt* ott valami egészen különleges, csak hogy nem

Josie-ban. Hanem azokban, akik szeretik. Ezért hiszem ma már, hogy. Mr. Capaldi tévedett, és én nem jártam volna sikerrel. Úgyhogy örülök, hogy végül úgy döntöttem, ahogy.

- Biztos vagyok benne, hogy igazad van, Klara. Pontosan ezt szeretném hallani, mikor újra összefutok valamelyik régi RB-mmel. Hogy örülsz annak, ahogy az egész történt. Hogy nem bántál meg semmit. Tudtad, hogy van itt néhány B3-as odaát, a távolabbi oldalon? Nem a mi boltunkból valók, de ha társaságra vágysz, megkérhetem a munkásokat, hogy vigyenek át oda.

- Köszönöm, Vezető, de nem. Ön nagyon kedves velem, mint mindig. De én szeretem ezt a helyet. Es itt vannak az emlékeim, amiket szeretnék újra végiggondolni, azután a megfelelő sorrendbe rendezni őket.

- Azt hiszem, ez bölcs döntés. Az üzletben soha nem mondtam volna ilyet, de tudod, képtelen voltam ugyanazt érezni a B3-asok iránt, mint amit a te generációd irányában. Sokszor úgy láttam, a vásárlók is valahogy hasonlóan éreznek. Sose húztak igazán hozzájuk, a B3-asok összes technológiai előnye ellenére se. Úgy örülök, hogy ma összefutottam veled, Klara. Olyan gyakran gondoltam rád! Te voltál az egyik legjobb azok közül, akik valaha a kezem alatt voltak.

Felállt, és megint ott himbálózott előtte a táskája.

- Mielőtt elmenne, Vezető, még valamiről be kell számolnom önnek. A Nap nagyon kedves volt hozzám. Kezdetektől fogva mindig kedves volt hozzám, de amikor Josie mellett voltam, egyszer egészen rendkívüli kedvességet mutatott az irányomba. Azt szerettem volna, ha a Vezető tud erről.

- Igen. Biztos vagyok benne, hogy a Nap mindig jó volt hozzád, Klara.

Ahogy ezt mondta, a Vezető a háta mögötti széles égbolt felé fordult, a szeme fölé ernyőt csinált a kezével, és egy pillanatra együtt néztük a Napot. Azután hozzám fordult, és azt mondta: - Mennem kell. Nos, Klara, Isten veled.

- Isten vele, Vezető. Köszönöm.

Lehajolt, megfogta a fémládát, amin ült, és ugyanazt a kellemetlen hangot előidézve visszahúzta oda, ahol eredetileg állt. Azután elindult a két halomsor közötti hosszú járaton, és észre lehetett venni, mennyivel másképp lépked most, mint valaha az üzletben. Minden második lépésnél elhajlott kissé balra, hogy már aggódni kezdtem, nem sepri-e mindjárt a

koszos földet hosszú kabátja alja azon az oldalon. Amikor már úgy félútig távolodott tőlem, megállt és megfordult, és én azt hittem, hogy talán utoljára még visszanéz rám. De ő a messzi távolba bámult, a daru irányába, ami az építkezésen állt, éppen a horizonton. Azután elindult tovább.

Kazuo Ishiguro

A 2017-ben „nagy érzelmi erejű regényeiért” Nobel-díjjal kitüntetett japán származású brit író, Kazuo Ishiguro olyan világsikerű regények szerzője, mint a *Napok romjai*, a *Ne engedj el...* és *Az eltemetett óriás*.

Témáját és gondolati ívét tekintve minden újabb műve meglepetés - van köztük a mélységes múltból a mi korunk emberéhez szóló allegória, van a közeljövőben játszódó disztópia, van, amelyik Japán második világháborús vereségének lelki hatásait elemzi, és van olyan, melynek fő motívuma a zene -, de mindegyiket összefűzi az a sajátos látásmód, melynek kapcsán eszünkbe juthat ugyan Franz Kafka, Marcel Proust vagy Vladimír Nabokov, de Ishiguro írói világa végső soron egészen eredeti: olyan különös fénytörésben láttatja a szorongó emberi lelket, mint senki más.

Tartalomjegyzék

[Címloldal](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[Az íróról](#)

[Copyright](#)

A mű eredeti címe:
Kazuo Ishiguro: Klara and the Sun
Knopf, 2021, New York
Copyright © Kazuo Ishiguro, 2021
All rights reserved
Fordította: Falcsik Mari
Hungárián translation © Falcsik Mari, 2021 © Helikon Kiadó, 2021
Helikon, Budapest, 2021

www.helikon.hu

A fordítást az eredetivel egybevetette: Wiesenmayer Teodóra
Borítóterv: Mátai és Vegh Kreatív Műhely
Felelős kiadó: Szász Zsolt
Felelős szerkesztő: Wiesenmayer Teodóra
Olvasószerkesztő: Bajtai Zoltán
Műszaki szerkesztő: Széplaki Gyöngyi
Nyomdai előkészítés: Izing Imre
Készült 2021-ben a Dürer Nyomdában
Felelős vezető: Aggod István

ISBN 978 963 479 569 8

Minden jog fenntartva.

A kötet megjelenését a Magyar Művészeti Akadémia MMA-21-KF500
kódszámú pályázata támogatta.

